Al treilea volum din seria *PIATRA LUMINII*

CHRISTIAN JACQ

PANEB CEL ZELOS

CHRISTIAN JACQ

Paneb cel Zelos

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie și egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri și a numeroase romane.

Din creația sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien*, din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil*, 1988, *L'Affaire Toutankamon*, 1992, ca și seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993-1994, *Ramses* (5 volume), 1995-1997, *La Pierre de lumière* (4 volume), 2000.

Cariera sa de egiptolog se întrepătrunde cu cea de romancier, cele două domenii dialogînd în eseurile și romanele sale. „Fiind pasionat de muzică, consider că romanele mele sînt opere, iar eseurile, sonate", declară autorul într-un interviu.

CHRISTIAN JACQ

Paneb cel Zelos

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JACQ, CHRISTIAN
Paneb cel Zelos / Christian Jacq; trad.: Doina Popa Scurtu
București: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-698-1

I. Popa-Scurtu, Doina (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

CHRISTIAN JACQ
Paneb l'Ardent

Traducere din limba franceză
DOINA POPA SCURTU

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

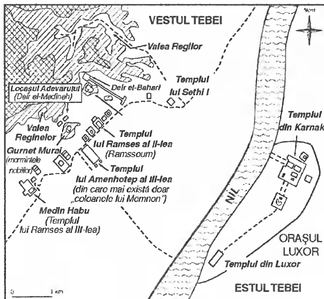
aprilie 2005

ISBN 973-576-698-1

Fie ca această poveste să fie dedicată tuturor artizanilor din satul numit Locașul Adevărului, celor care au păstrat secretele „Casei Aurului", reușind totodată să le exprime prin operele lor.

MAREA MEDITERANĂ
Rosetta
Damietta
Alexandria
Port Said
Ismailia
ISRAEL
IORDANIA
Piramidele din Giseh
CAIRO
Memphis
Sinai
Saqqara
Eilat
Aqaba
Al-Fayyum
ARABIA SAUDITĂ
NIL
Golful Suez
Golful Aqaba
Al-Minya
Tell el Amarna
DEŞERTUL ARABIEI
Asyut
MAREA ROŞIE
EGIPT
Abydos
Dendera
Karnak
Valea Regilor
TEBA
Luxor
Oaza Khargeh
Isna
Edfu
Kawm Umbu
Assuan
DEŞERTUL LIBIEI
N U B I A
LACUL NASSER
Abu Simbel
Ouadi Alfa
SUDAN
0
120 km

VESTUL TEBEI
Valea Regilor
Templul
lui Sethi I
Locașul Adevarului
(Deir el-Medineh)
Deir el-Bahari
Valea
Reginelor
Gurnet Murai
(mormintele
nobililor)
Templul
lui Ramses al II-lea
(Ramsseum)
Templul
lui Amenhotep al III-lea
(din care mai există doar
„coloanele lui Memnon")
Medin Habu
(Templul
lui Ramses al III-lea)
NIL
Templul
din Karnak
ORAȘUL
LUXOR
Templul din Luxor
ESTUL TEBEI

1.

Să pătrundă prin efracție în templul Locașului Adevărului, satul secret situat pe malul stîng al Nilului, pentru a fura o comoară inestimabilă: iată misiunea celor cinci oameni care izbutiseră să se apropie de zona interzisă.

Visînd la enorma răsplată promisă, ghidul se surprinse zîmbind: nimeni, nici măcar Sobek, șeful pazei locale, nu era în stare să prevadă totul. Riscul era cu atît mai scăzut cu cît hoții îl aveau drept complice pe un trădător, chiar în interiorul confreriei care se credea perfect apărată, între zidurile sale înalte.

Inima trădătorului bătea să-i sară din piept.

Profitînd de perioada tulbure dinaintea încoronării noului faraon, el și comanditarul său hotărîseră să încerce un tur de forță, trimițînd o bandă de tîlhari cu experiență, pentru a pune mîna pe piatra de lumină, păzită cu strășnicie de artizanii a căror datorie era aceea de a săpa și de a decora locurile de veci ale faraonilor din Valea Regilor.

Peste cîteva ore, trădătorul urma să-și părăsească definitiv confreria în care trăise de o viață, unde și-a învățat meseria și a păstrat atîtea secrete, unde a petrecut atîtea ore de exaltare. De ce confrații săi nu-l aleseseră pe el șef de echipă, pe el, care avea toate calitățile cerute de această funcție?

Disprețului îi urmaseră ura și dorința de răzbunare pe această comunitate nedreaptă. Și atunci cînd destinul îi deschisese această cale, nu ezitase nici o clipă: uneltind și făcînd să piară

confreria, se va bucura, în sfîrşit, de o viaţă îndestulată, de o casă frumoasă şi o grădină mare, avînd la dispoziţie o mulţime de servitori credincioşi. Nu vor mai exista zilele de muncă istovitoare cînd trebuia să se supună maestrului de operă şi se va termina cu sarcinile grele prin care încerca să-l mulţumească pe Pharaon: de acum înainte, trădătorul avea să profite şi să se bucure de viaţă, uitîndu-şi repede jurămîntul şi trecutul.

Din fericire, se asigurase de complicitatea soţiei sale, încîntată de perspectiva de a deveni o mamă dintr-o familie respectată şi apreciată. Multă vreme îi ascunsese planurile lui de viitor, temîndu-se că ea nu o să fie de acord; dar, ulterior, constatase că era întru totul de acord. Ba, mai mult, ea însăşi pregătise poţiunea care urma să-l adoarmă pe paznic, cufundat acum într-un somn adînc.

De data aceasta, reuşita era atît de aproape, încît trădătorul tremura de emoţie; încerca să se stăpînească gîndindu-se că, în noaptea calmă, toţi anii pe care i-a trăit aşteptînd această ocazie vor fi încununaţi de succes.

Peste puţină vreme, oamenii trimişi de comanditarul său vor trece dincolo de ziduri, printr-un loc în care el însuşi instalase o scară din frînghie, şi-i va conduce pînă la templu.

Paneb cel Zelos fu trezit de nişte ţipete răguşite. La treizeci şi şase de ani, colosul cu ochi negri, devenit fiul adoptiv al maestrului de operă şi al femeii înţelepte din Locaşul Adevărului, se arăta din ce în ce mai puternic. Dormea puţin, dar nu suporta să fie trezit din somn.

– Ce se întîmplă? îl întrebă soţia sa, Uabet cea Pură, fără să deschidă ochii.

– Dormi! Mă duc să văd.

Fiul lor, Aperti, a cărui înălţime şi greutate anunţau deja un gigant, era încă în lumea viselor. Vinovata mergea legănîndu-se prin bucătărie, unde, după ce înfulecase nişte curmale, dăduse atacul la coşul cu pîine.

– În ruptul capului n-ar fi trebuit să cedez rugăminților fiului meu și să-ți dau voie să intri în casa asta! îi spuse Paneb gîște grase, căreia i se potrivea de minune numele de Orătanie Nesuferită.

Obraznică, agresivă și hoață, ea era veșnic flămîndă. Avea ciocul și labele roșii, gîtul galben cu dungi negre, aripile maronii, pîntecele alb și coada neagră. Orătania Nesuferită era cea mai bună tovarășă de joacă a lui Aperti; își mușca adversarii atacîndu-i pe la spate și nu se temea nici măcar de cîini.

– Ieși afară! îi porunci Paneb. Dacă nu, te fac friptură!

Luînd amenințarea în serios, gîsca se lăsă dată afară, gîgîind în semn de protest.

Ascuns dupa un colț al zidului, în întuneric, trădătorul îl zări pe primul tîlhar care trecea de zid folosind scara de frînghie. Preferă să aștepte ca tovarășii săi să se apropie, înainte de a le ieși în întîmpinare.

Deodată, în clipa în care al cincilea intrus punea piciorul pe pămînt, unul dintre bandiți scoase un țipăt de durere. Gîsca îl mușcase de picior și acum se repezea către o altă victimă, care strigă, cu groază:

– Sîntem atacați!

Iute și îndemînatică, gîsca mușca în stînga și-n dreapta, gîgîind din ce în ce mai tare.

Trădătorul era țintuit locului, ca paralizat; oamenii săi încercau zadarnic să prindă pasărea, adresîndu-și cuvinte de ocară, în ciuda hotărîrii luate de a păstra liniștea, orice s-ar întîmpla.

În sfîrșit, unul dintre hoți prinse gîsca de gît.

– O să-ți sucesc gîtul, animal spurcat!

Dar omul nu apucă să-și pună-n practică amenințarea, căci pumnul lui Paneb îl doborî la pămînt.

Alarmat de țipetele Orătaniei Nesuferite, care nu făcea niciodată „scandal" fără motiv, colosul venise la fața locului.

În timp ce gîsca se făcuse nevăzută și trădătorul se tîra pe lîngă ziduri, pentru a ajunge cît mai repede acasă, cei patru hoți

rămaşi în putere se repeziră, toţi deodată, asupra artizanului, siguri că-l vor învăţa minte cît ai zice peşte.

Dar genunchiul lui Paneb îl lovi pe primul în burtă, cotul îi izbi tîmpla celui de-al doilea, iar fruntea – nasul celui de-al treilea; al patrulea reuşi să-l lovească pe colos în piept, dar acesta nici nu se clinti.

Văzîndu-şi complicii la pamînt, se repezi spre scara de frînghie.

În momentul în care se prindea de ea, Paneb îl trase de picioare şi-l învîrti, izbindu-l de perete.

– Nu se fuge aşa, băiete!

Pe jumătate inconştient, hoţul scoase un pumnal.

– Aruncă arma! îi ordonă Paneb.

Hoţul ameninţă. Deodată, colosul îl recunoscu.

– Tu... Tu eşti cel care îndrăzneşte să atace Locaşul Adevărului!

Cu un gest disperat, omul îşi taie gîtul.

Orătania Nesuferită continuase să gîgîie în timp ce străbătea uliţa principală, aşa încît mai mulţi săteni se treziseră. Primul care sosi la locul dramei, purtînd o torţă în mînă, fu desenatorul Unesh Şacalul.

Privirea sa ameninţătoare se opri asupra celor patru bandiţi. Trei zăceau leşinaţi, iar unul se zvîrcolea de durere.

– Ăştia sînt libieni! exclamă Unesh.

– Şi cel care sîngerează?

Desenatorul lumină cu o făclie faţa celui care se chinuia, în agonie.

– Nu, nu se poate...

Se adunau tot mai mulţi artizani. Unul cîte unul, sătenii ieşeau din casă. Nefer cel Tăcut, maestrul de operă, veni de îndată lîngă fiul său adoptiv.

În timp ce Unesh îi lega fedeleş pe cei patru libieni şi Orătania Nesuferită fugea de colo pînă colo, de parcă ar fi vrut să spună că ea a dat în vileag fapta ce se pregătea, Nefer dezveli cadavrul celui care îşi luase viaţa cu propriul pumnal.

– Unul dintre paznicii însărcinaţi cu securitatea noastră! constată el, speriat.

2.

Scrib al „marelui și nobilului Mormînt pentru milioane de ani din partea de vest a Tebei" era tot Kenhir, care acum ajunsese un bătrînel suferind, în vîrstă de șaptezeci și doi de ani, cel care avea grijă să noteze în *Jurnal* micile și marile evenimente din fiecare zi. Tot el trebuia să supravegheze livrările, să repartizeze salariile în natură, să împartă uneltele, să verifice motivele absentării de la munca pe șantier, să stabilească inventarul bunurilor confreriei, pe scurt, să asigure o gestiune fără cusur și să rezolve nenumăratele probleme care se iveau în fiecare zi în acest sat locuit de artizani, de soțiile și copiii acestora, precum și de celibatarii de ambele sexe.

Iată că avea loc o catastrofă: berea pe care tocmai o bea era caldă, iar patul îi era cuprins de flăcări!

– Treziți-vă, Kenhir!

Scribul Mormîntului deschise ochii și văzu un bărbat de vreo patruzeci și șase de ani, zvelt, cu o frunte lată, cu ochii de un verde-gri, de talie mijlocie, dar bine făcut.

– Tu erai, Nefer... Am uitat să-mi masez fața cu ierburi proaspete, înmuiate într-un amestec de bere și mir, și uite că am avut un coșmar! Dacă e să cred în cele scrise în *Cheia viselor* înseamnă că vom fi prădați și puși în situația de a expulza pe cineva.

– Nu sînteți departe de adevăr. Un grup de libieni a pătruns în sat cu complicitatea unui paznic.

– Ce tot spui? Un om al șefului Sobek?

– Da, din păcate.

Kenhir se ridică anevoie, iar Nefer îl ajută să coboare din pat.

În uşă se ivi slujnica scribului, Niut cea Neobosită, o brunetică frumoasă care preferase să îl lase pe maestrul de operă să încerce să-l trezească pe stăpînul său, a cărui proastă dispoziţie matinală dura adeseori aproape toată ziua.

– Să vă aduc micul dejun?

– Turtiţe calde şi lapte, dar cît se poate de repede.

Corpolent, abia mergînd, Kenhir nu se deplasa decît folosind bastonul, cu excepţia momentelor în care îşi regăsea, ca prin minune, vioiciunea tinereţii. Cînd se aşeză într-un fotoliu scund, dinaintea unei mese din lemn de sicomor, ochii bătrînului fulgerau de mînie.

– Cum de au îndrăznit să atace pînă şi Locaşul Adevărului?! Voi întocmi imediat un raport către Pharaon.

– Asta dacă Sethi al II-lea este deja recunoscut ca rege, obiectă Nefer, căci nimeni n-a fost încă încoronat.

– Nemernicii şi-au ales bine momentul... Trebuie convocat şeful Sobek.

– A fost chemat deja. Ne aşteaptă la poarta principală.

Înalt, atletic, cu o cicatrice sub ochiul stîng, cu mîini enorme şi obişnuite să folosească bîta, şeful Sobek era un nubian autoritar, cu o vorbă tăioasă, care dintotdeauna lucrase la paza satului. Nesuportînd să i se discute ordinele, obişnuia să-şi asume responsabilităţile şi să nu le pună în spinarea subordonaţilor săi.

Cînd văzu cum se deschide poarta cea mare a satului în care el nu avea dreptul să intre şi-i zări ieşind pe scribul Mormîntului şi pe maestrul de operă, intui de îndată că avea să treacă printr-o grea încercare. Cu douăzeci de ani în urmă, unul dintre oamenii săi fusese asasinat şi, în ciuda cercetărilor sale, nu reuşise încă să-l afle pe vinovat, care, după părerea sa, nu putea fi decît unul dintre artizanii confreriei; şi iată că, acum, un alt om din pază dispărea în împrejurări tragice. Numai că, de această dată, se comportase ca un criminal!

Kenhir era morocănos, ca în zilele sale proaste.

– L-ai identificat pe răufăcătorul care şi-a tăiat beregata?

– Era, într-adevăr, unul dintre oamenii mei, declară Sobek. Nu era angajat decît de un an.

– Ce sarcină avea de îndeplinit?

– Supravegherea uneia dintre piste, printre dealuri.

– Mă întreb ce l-a făcut să-şi ia viaţa...

– Dar e foarte clar, spuse nubianul: cînd şi-a dat seama că nu mai putea fugi, a preferat să moară decît să se supună interogatoriului meu. Şi pe bună dreptate.

– I-ai interogat pe cei patru libieni?

– Primul nu mai poate judeca din cauza loviturii pe care a primit-o, al doilea e mut, al treilea are limba tăiată, iar al patrulea nu ştie nici o vorbă în limba egipteană. Va trebui să-i încredinţez administraţiei centrale a malului stîng, pentru a putea fi identificaţi.

– Şi paznicul?

– A fost drogat şi de-abia acum se trezeşte din buimăceală.

– Ştim că avem un trădător printre artizani, îi aminti Kenhir, enervat; dar nu ştiam că unul dintre paznicii tăi îi era complice! Şi, desigur, el a fost călăuza libienilor.

– Dacă bănuiţi că aş fi participat, mai mult sau mai puţin, la acest complot, protestă Sobek, cu indignare, nu ezitaţi să formulaţi acuzaţia aşa cum se cuvine. Se înţelege de la sine că vă voi înmîna de îndată demisia mea.

– Avem încredere în tine, interveni Nefer, şi vei rămîne şeful pazei satului.

Maestrul de operă îi luase şi altădată apărarea nubianului; şi nici de data asta scribul Mormîntului nu-l contrazise pe Nefer cel Tacut.

– Dar cum putem şti că nu vor mai fi şi alţi oameni care să se vîndă duşmanului? mormăi Kenhir.

– Am făcut o greşeală gravă, recunoscu Sobek; canalia asta nu aparţinea clanului meu; n-ar fi trebuit să-l angajez. Nu se va mai repeta, v-o promit!

– Ce măsuri intenţionezi să iei?

– Să întăresc supravegherea satului, de jur împrejur, zi şi noapte, şi să interzic toate permisiile pînă la încoronarea noului faraon. Ar fi de dorit ca nici unul dintre voi să nu părăsească Locaşul Adevărului pînă cînd situaţia nu va fi clarificată.

Satul era în stare de şoc.

Pentru a conjura destinul, sculptorul-şef Userhat Leul şi cei doi asistenţi ai săi, Ipuy Iscoditorul şi Renup cel Jovial, şlefuiau o mică stelă, pe care urmau să fie reprezentaţi şapte şerpi.

Instalat în incintă, nu departe de poarta principală, umilul monument va contribui la respingerea forţelor răului.

Toate familiile, fără nici o excepţie, erau îngrijorate în privinţa viitorului Locaşului Adevărului; dacă noul faraon va înceta de a mai fi principalul protector al satului sau dacă va izbucni un război civil, ce se va alege, oare, de cele şaptezeci de case albe, întreţinute cu atîta grijă?

În ciuda chipului său rotund şi jovial şi a burţii sale care arăta îndestularea, desenatorul Pai Pîinică-Bună era atît de înfricoşat, încît îşi pierduse pofta de mîncare; îngrijorată, soţia lui hotărîse să-l ducă la femeia înţeleaptă, vindecătoare şi mamă spirituală a confreriei.

Deşi de obicei nu se simţea prea mîndru de el însuşi, acum Pai era atît de deprimat, încît se supuse acestei iniţiative. Şi iată-l bătînd la uşa Clarei, soţia maestrului de operă, a carei sală de consultaţie era o anexă a locuinţei lui Nefer cel Tăcut.

Îi răspunse lătratul unui cîine.

Femeia înţeleaptă îi deschise, purtînd în braţe un căţeluş.

– Negruţu' e puţin cam nervos, îi explică ea; i-am dat să înghită nişte pelin împotriva viermilor intestinali.

Deja măricel, cu botul alungit, cu ochii maronii sclipind şi vădindu-i agerimea, cu urechile lungi şi blegi, pe Negruţu' nu părea să-l pască nici un pericol. Predecesorul lui, care purtase şi el acelaşi nume, fusese mumificat şi se odihnea într-un mic mormînt, cu pernuţele sale preferate, un vas cu ulei sfinţit şi un prînz suculent, şi el conservat.

Ori de cîte ori avea norocul s-o privească pe Clara, Pai Pîinică-Bună era fermecat de prospețimea ei, chiar și la patruzeci de ani; chipul ei frumos cu trăsături atît de pure transmitea în jur o lumină care liniștea sufletele. Cu părul aproape blond și ochii albaștri, delicată și suplă, soția maestrului de operă avea o voce blîndă și melodioasă. Se măritase cu Nefer înainte de a fi primiți în Locașul Adevărului care, după ani lungi de ucenicie și de muncă îndîrjită, îi alesese conducători.

– Nu mă simt prea bine, mărturisi Pai Pîinica-Bună, rușinat.

– Te supără ceva anume?

– Nu, mi-e rău așa, în general... și nu mai am poftă de mîncare. Cum aș putea suporta nesiguranța în care trăim? Poate că mîine satul va fi distrus, iar noi ne vom risipi, care încotro.

– Întinde-te pe rogojină, Pai!

Avînd deja multe cunoștințe medicale, Clara beneficiase de învățătura unei practiciene de excepție, medicul-șef Neferet, precum și de cea a femeii înțelepte, căreia îi luase locul o dată cu plecarea ei din această lume. Zi de zi aceste două femei îi transmiseseră o știință elaborată, încredințîndu-i laboratorul în care, acum, își pregătea leacurile.

Culoarea feței, mirosul corpului și răsuflarea erau primele elemente pentru stabilirea diagnosticului, dar trebuia, mai ales, să ia pulsul punînd mîna pe ceafa pacientului, pe creștet, pe încheieturile mîinilor, pe burtă și pe picioare. În felul acesta, femeia înțeleaptă auzea glasul inimii, ce o făcea să înțeleagă starea în care se aflau diferitele organe și canalele prin care circulau energiile.

Clara îl examina îndelung, așa ca Pai fu cuprins de o mare neliniște.

– E grav?

– Nu, nicidecum, dar anumite canale sînt pe punctul de a se astupa pentru că resimți o teamă permanentă.

Femeia înțeleaptă îi prescrise un unguent compus din grăsime de taur, rășină, terebentina, ceară, baca de ienupăr și grăunțe de brionă, unguent cu care Pai trebuia să-și maseze bustul timp de patru zile, pentru a reda canalelor suplețea necesară.

Desenatorul se ridică.

– Mă simt deja mai bine, dar nu mă voi vindeca decît dacă satul va fi în afara oricărui pericol. Se spune că tu poți să vezi viitorul, Clara... Ei bine, ce vezi?

– Să urmăm calea pe care ne-o arată Maat și nu vom avea de ce să ne temem.

3.

Administrator principal al malului stîng și general însărcinat cu comanda forțelor armate ale marelui oraș al Egiptului de Sus, Mehy era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine legat, cu fața rotundă, cu părul negru lipit de cap, cu buzele pline, pieptul lat și puternic, mîinile și picioarele durdulii. În ochii săi negri se puteau citi morga lui de înalt demnitar, ambițios și urmărind un scop, precum și un licăr pe care doar soția sa, Serketa, moștenitoarea unei mari averi, știa să-l înțeleagă. Acea sclipire exprima voința de neclintit de a-și însuși secretele Locașului Adevărului, îndeosebi piatra de lumină datorită căreia ar fi putut stăpîni întreaga țară.

Pentru a deveni stăpînul bogatei regiuni tebane, Mehy trebuise să scape de adversarii incomozi; nu credea nici în zei, nici în demoni, așa că nu ezitase să-și împlinească țelul folosind crima, asigurîndu-se de complicitatea adorabilei sale Serketa, care era fericită la culme cînd venea vorba să curme viața celor din jur.

Ironia sorții voise ca el, cel mai înverșunat dușman al confreriei, să fie însărcinat de Pharaon, în mod oficial, cu protecția acesteia și cu asigurarea bunăstării artizanilor, pentru a le permite să muncească în cele mai bune condiții. Fusese, așadar, constrîns să acționeze din umbră, prin intermediul unui artizan care nu ezita să trădeze pentru a se putea bucura de bunurile acumulate în afara satului, în schimbul serviciilor sale.

Dar rezultatele nu erau încă la înălțimea speranțelor lui, răbdarea fiindu-i pusă la grea încercare. Din fericire, războiul civil

care se întrezărea ar putea crea un climat favorabil pentru a lovi confreria, din umbră, în mod fatal.

Purtînd o perucă luxoasă şi o rochie roz, largă, pentru a-i ascunde formele opulente, Serketa se întorcea de la Teba în fruntea unei cohorte de servitori care transportau stofe, vase şi mobile cumpărate de la oraş. Cu ochii sai de un albastru spălăcit, pe care şi-i dădea peste cap cu aere de fetiţă răsfăţată, îl privi pe Mehy, care se agita, mergînd de colo pînă colo în sala celor patru coloane din vasta lor vilă de pe malul stîng, înconjurată de o grădină cu sicomori, salcîmi, palmieri, roşcovi şi smochini.

– După cîte îmi dau seama, eşti supărat, spuse ea.

– N-am nici o veste de la paznicul nubian pe care l-am cumpărat.

– Să nu fim pesimişti, dragostea mea!

Serketa se atîrnă de gîtul soţului ei, încă sensibil la sînii săi îndrăzneţi, pe care îi frămînta cu o brutalitate care ei îi făcea o deosebită plăcere.

– Ce-ar fi să bem nişte vin de palmier sus, în dormitor?

Prefăcîndu-se copleşită, ca de obicei, Serketa îşi amintea de anii plini de exaltare petrecuţi alături de Mehy, din clipa în care acesta îi dezvăluise planurile sale. Să cucerească puterea absolută folosindu-se de armele ştiinţei şi ale tehnicii, să aibă drept de viaţă şi de moarte asupra fiecăruia şi, mai ales, să desfiinţeze acest Locaş al Adevărului, dar nu înainte de a-i fi luat comorile: iată singurele obiective care-i făceau, într-adevăr, plăcere lui Serketa.

Dacă minunatul ei soţ n-ar fi fost sincer, ar fi scăpat de el aşa cum face călugăriţa, această insectă ce-şi ucide masculul după împerechere; devenind complicea lui, ucigînd fără milă pentru a-i croi drum liber lui Mehy, prinsese gust pentru această aventură care îi unea.

Şi era de preferat ca generalul să n-o dezamăgească.

Se întinse peste el, vrînd parcă să-l sufoce.

– Ai veşti din capitală?

– Sethi nu va renunţa niciodată la tron.

– Îl urmăreşti, într-adevăr, pe prinţul Amenmes?

– Nu știu cum va reacționa cînd va fi anunțată încoronarea tatălui său.

În exil de lux la Teba, din ordinul lui Sethi, Amenmes visa să ajungă faraon. Mehy nu pierduse prilejul de a-l încuraja, sperînd să declanșeze un conflict, al cărui principal beneficiar să fie doar el. Dar tînărul Amenmes ezita între supunere și revoltă atunci cînd era vorba de alegerea drumului său.

Privind în gol, generalul își amintea prima crimă comisă, pe muntele Soarelui-Apune, cînd a ucis un paznic care-l surprinsese pîndindu-i pe membrii confreriei care duceau piatra de lumină în Valea Regilor.

Deodată, Mehy înțelesese că Locașul Adevărului stăpînea marele secret al Egiptului, cel care îi permitea unui faraon să domnească și să învingă moartea. Iar satul, plasat sub înalta lui protecție, avea să devină inaccesibil profanilor și chiar demnitarilor.

Pentru a-și însuși această piatră fabuloasă, generalul parcursese un drum lung, pavat cu cadavre, minciuni și șantaje, dar lupta era încă departe de a fi cîștigată.

Și va face în așa fel încît această confrerie blestemată să regrete faptul că a refuzat să-l admită în cadrul ei.

Serketa aprobase felul în care Mehy îl eliminase pe socrul său pentru a-i lua averea. Era pentru soțul ei o aliată necruțătoare, a cărei pasiune pentru crimă îi era de mare folos. Nu încăpea nici o îndoială că, într-o bună zi, femeia asta va înnebuni, și atunci va trebui s-o omoare.

– Noile noastre arme sînt gata? îl întrebă ea.

– Avem o cantitate suficientă pentru a înfrunta o armată din nord și încă nu i-am vorbit lui Amenmes despre noile care de luptă, puse deja la punct. Datorită avantajelor de care, datorită mie, ofițerii și soldații au putut profita de mulți ani încoace, acum își dau și viața pentru mine. Chiar dacă prințul ar prelua comanda trupelor tebane, acestea n-ar asculta decît de mine. Dar trebuie să mă feresc de Sethi... Are caracter și nu se va mulțumi să domnească doar asupra Deltei. Iată de ce îi trimit mesaje

confidenţiale pentru a-l asigura de sprijinul meu şi pentru a-l face să înţeleagă situaţia actuală... asta, în felul meu.

– De-a dreptul excitant! exclamă Serketa, frecîndu-şi sînii de obrajii generalului.

Obosit de poziţia în care stătea, Mehy o dădu la o parte pe Serketa, gest care o făcu să ţipe uşor de spaimă, de parcă se temea că va fi agresată.

Cîteva lovituri violente zdruncinară uşa camerei.

– Generale, veniţi repede! E paza! imploră vocea panicată a intendentului.

Mehy şi Serketa se priviră, nedumeriţi.

– Nu mă vor aresta, orice ar fi, spuse femeia.

Generalul se ridică.

– Nu poate fi nimic grav.

– Şi dacă acest Amenmes te-a trădat?

– Fără mine, el nici nu există!

Mehy îşi puse o tunică şi ieşi din cameră.

– Portarul n-a lăsat pe nimeni să intre, preciză intendentul, dar paznicul insistă să vă vadă imediat.

Mehy străbătu vila cu paşi mari, pînă la uşa ce dădea spre grădină; aici erau adunaţi mai mulţi servitori.

– Duceţi-vă la treabă, porunci el; iar tu, deschide!

Toţi se împrăştiară ca nişte vrăbii, în timp ce portarul executa ordinul.

Mehy recunoscu statura impunătoare a lui Sobek, însoţit de cîţiva paznici nubieni, care înconjurau patru oameni cu mîinile legate la spate.

– Ce se petrece, şefule Sobek?

– Unul dintre oamenii mei a încercat să intre în satul artizanilor împreună cu aceşti patru bandiţi. Avînd în vedere faptul că reprezentaţi autoritatea supremă pe malul stîng şi că sînteţi numit protector al Locaşului Adevărului, am vrut să vă informez cît mai repede posibil.

– Ce s-a întîmplat cu paznicul tău?

– Şi-a tăiat beregata, rămînînd în grija vulturilor.

– Ăștia sînt libieni... I-ai interogat?

– Singurul care ar fi în măsură să vorbească nu pare să cunoască limba egipteană.

– Îi duc la cazarma principală... Acolo li se va dezlega limba, crede-mă!

– Cazarma se află pe malul drept, în afara jurisdicției mele, iar acești oameni sînt prizonierii mei.

– Așa după cum spuneai, eu reprezint aici autoritatea supremă și vreau să știu cine sînt acești bandiți, ce vor și la ordinul cui au acționat.

– Va rog să-mi permiteți sa asist la interogatoriu, generale!

Nubianul cel uriaș nu-l aprecia deloc pe Mehy, considerîndu-l prea ambițios și capabil să comploteze pentru a-și asigura poziția și a-și apăra avantajele. Dar, pînă în prezent, nu avea împotriva lui nici o probă serioasă și nu putea ataca un notabil atît de important, fără a avea niște dovezi de necontestat.

Dacă Mehy nu-l lăsa să ia parte la această anchetă, asta ar putea fi o greșeală care ar dovedi, poate, ceva. Sobek se va preface supus, dar va face un raport către capitală, scoțînd în evidență comportarea îndoielnică a generalului.

– Cererea ta nu e una tocmai obișnuită, aprecie Mehy, dar te înțeleg; cum a reacționat scribul Mormîntului cînd a descoperit trădarea unuia dintre paznicii tăi?

– Atît el, cît și maestrul de operă au, în continuare, încredere în mine și nu-i voi dezamăgi.

– N-am nici un motiv să nu fac și eu la fel. Mă îmbrac și te iau cu mine la cazarmă.

Mehy privea cu seriozitate intervenția nubianului, căci îl știa incoruptibil și încăpățînat. Toate încercările de a-l cumpăra, de a-l determina să se mute sau, pur și simplu, să-l destabilizeze eșuaseră, căci Sobek era credincios, trup și suflet, Locașului Adevarului, el, care, la urma urmei, nu era decît un om din afară.

Uneori, generalul avea senzația că Sobek îl privește în mod ciudat, de parcă ar crede, fără să și-o mărturisească însă, că-l are în față pe acel asasin pe care-l căuta de douăzeci de ani. Dar

Mehy știa să nu lase urme, așa încît încercările nubianului erau sortite eșecului.

De îndată ce Mehy își puse uniforma militară, Serketa veni în fugă, nedumerită.

– Avem necazuri mari, mărturisi el. Comandoul a pierdut în mod lamentabil, nubianul pe care l-ai cumpărat s-a sinucis pentru a scăpa de interogatoriul șefului său, dar rămîn acești patru imbecili libieni și, așadar, sînt obligat să-l iau pe Sobek la cazarmă, pentru a nu trezi bănuieli. Trebuie să ies din această capcană.

– Nu sînt îngrijorată deloc, iubitul meu dulce, afirmă Serketa, sărutînd pieptul soțului său și mîngîind mînerul pumnalului care, în cazul unei situații extreme, îl va face pe șeful Sobek să tacă.

4.

Cei patru libieni erau aliniaţi lîngă peretele celulei. Aghiotantul generalului Mehy îi salută pe acesta şi pe şeful Sobek.

– Banditii ăştia au încercat să se strecoare în Locaşul Adevărului, explică Mehy. Datorită intervenţiei şefului Sobek, au fost arestaţi; dar numai unul dintre ei poate vorbi şi ăsta nu ştie decît limba libiană, pe care aghiotantul meu o cunoaşte bine. El este cel care îl va interoga... Dar trebuie să-i pun o întrebare: avînd în vedere faptul că el îi angajează pe mercenarii din armata noastră, nu-i recunoaşte, oare, pe aceşti oameni?

Privirea pătrunzătoare a generalului îi dădu de înţeles aghiotantului că Mehy îi dădea un ordin în prezenţa unui civil care nu trebuia să afle secretele militare. Oare ce trebuia să răspundă: „da" sau „nu"?

Ofiţerul se apropie de prizonieri, îi privi cu atenţie, apoi se întoarse către generalul care se retrăsese în spatele lui Sobek, pentru a putea încuviinţa fără să observe nubianul.

– I-am mai văzut pe oamenii ăştia, declară aghiotantul, prefăcîndu-se că ezită... Mă întreb chiar dacă nu cumva sînt hoţii care au furat arme luna trecută, în timpul unui exerciţiu.

– Într-adevăr, şi aceia erau mercenari libieni. Au fost declaraţi dezertori!

– Dezertori, hoţi şi, desigur, criminali, generale! Paznicul pe care l-au atacat pentru a putea intra în sala armelor n-a supravieţuit rănilor primite.

– Poţi începe interogatoriul.

Aghiotantul îi puse o singură întrebare, la care libianul răspunse cu fraze scurte şi întrerupte.

– L-am întrebat dacă vinovaţii sînt el şi complicii săi şi a mărturisit totul.

– De ce a încercat să pătrundă în sat şi la ordinul cui?

Libianul răspunse, la fel de nervos.

– El şi banda lui hotărîseră să prade satele de pe malul stîng, apoi să se întoarcă acasă, prin deşert, cu o pradă cît mai mare.

– Prin urmare, îi vom da pe mîna şefului Sobek, pentru a-i prezenta în faţa tribunalului.

– Regret că trebuie să vă contrazic, generale, dar este absolut imposibil.

Mehy păru nemulţumit de refuzul aghiotantului său.

– Ce vrei să spui?

– Aceşti criminali trebuie să meargă imediat în faţa unui tribunal militar; dacă luaţi o altă hotărîre, generale, veţi fi condamnat chiar dumneavoastră pentru o vină gravă. Avînd în vedere faptele, trebuie să fac un raport şi să-i ţin închişi în celulă pînă cînd vor fi judecaţi.

După plecarea şefului Sobek, nevoit să se supună regulamentului, generalul Mehy porunci ca libienii să fie ţinuţi în secret pînă cînd vor fi judecaţi în grabă şi trimişi la temniţa din oaza Khargeh, din care nu vor mai ieşi niciodată.

– Vă veţi pune sigiliul pe documentul final? întrebă aghiotantul.

– Este inutil, răspunse Mehy; nu vreau să mai aud de canaliile astea.

– Presupun că sînteţi mulţumit de mine, generale!

– Ai fost perfect.

– A trebuit să vă înţeleg din priviri... şi m-aş fi putut înşela asupra răspunsurilor pe care le doreaţi.

– N-a fost cazul şi te felicit. Noi amîndoi trudim pentru gloria armatei şi să nu uităm niciodată că disciplina este cea mai importantă dintre virtuţi.

– Doresc să vă dau ascultare, ca şi pînă acum, fără să discut, dar acest devotament n-ar merita şi... o recompensă?

Mehy zîmbi.

– De cînd ești sub ordinele mele, ai învățat să mă cunoști și știi că nu suport să fiu lipsit de inițiativă. Dacă ai încerca să mă trădezi...

– Bineînțeles că nu, generale!

– Dacă, fiindu-ți recunoscător, ți-aș dărui două vaci cu lapte, un pat de cea mai bună calitate și trei scaune de lux, ai putea uita de acești libieni mizerabili?

– Fără nici o îndoială, afirmă aghiotantul.

Cînd șeful Sobek trecu de-al cincilea fort și ultimul, pătrunzînd în zona ocupată de auxiliarii Locașului Adevărului, constată de îndată că totuși ceva nu era în regulă. Fierarul, căldărarul, olarul, tăbăcarul, țesătorul, cizmarul, spălătorul de rufe, tîmplarul, brutarul și ajutoarele acestora își părăsiseră atelierele și se adunaseră, protestînd.

Înarmat cu o măciucă, paznicul de serviciu stătea în fața porții satului, ca și cînd se temea de un atac al auxiliarilor. Paznicii păstrau distanța; primiseră ordin să nu lase să treacă nici un intrus, dar să nu-i oprească pe lucrătorii plătiți pentru a asigura bunăstarea confreriei.

Nubianul îi îndepărtă pe cei care-l înconjurau pe scribul Mormîntului, sprijinit în bastonul său. De mai mult de o oră, acesta îi înfrunta pe auxiliari, al căror purtător de cuvînt era olarul Beken.

– Liniștiți-vă, le strigă Sobek; dacă nu, le poruncesc oamenilor mei să vă împrăștie!

– De o săptămînă, rațiile noastre de pește uscat nu mai sosesc! protestă Beken; ar fi trebuit să primim cel puțin patru sute de grame pe zi, de persoană. Dacă această situație mai continuă, nu vom mai avea puterea să muncim.

– Membrii confreriei n-o duc nici ei mai bine, argumentă Kenhir, și nu pot face nimic altceva decît să mă adresez administratorului principal de pe malul stîng, care, la rîndul său, așteaptă numirea unui nou vizir.

– Atunci, noi ce vom mînca între timp?

– Tribunalul Locaşului Adevarului a hotărît să vi se dea hrană uscată. Încoronarea faraonului nu este departe şi totul va reveni la normal.

Kenhir ar fi dorit să fie sigur de cele spuse; dar, cel puţin, tonul său îi linişti pe auxiliari, care acceptară să se întoarcă la treabă, tîrîndu-şi picioarele.

– Aţi riscat, îi spuse Sobek scribului Mormîntului.

– La vîrsta mea, nu mă mai tem de nimeni; şi apoi, eu sînt cel care trebuie să rezolve asemenea probleme. Generalul Mehy te-a primit?

– M-a dus chiar la cazarma principală din Teba, unde aghiotantul său l-a interogat pe singurul libian în stare să vorbească.

– Şi ce-a mărturisit?

– De-ar fi să-l credem pe aghiotant, ar fi vorba de o bandă de hoţi care aveau intenţia să atace toate satele de pe malul stîng şi care, mai mult, ar fi nişte dezertori bănuiţi de crimă. Pentru aceasta, vor fi judecaţi de un tribunal militar. După părerea mea, nu-i vom mai putea vedea niciodată.

– Dacă acuzaţiile sînt destul de grave, vor fi, cu siguranţă, condamnaţi la temniţă; de ce pari nemulţumit, Sobek?

– Pentru că povestea asta nu pare a fi adevărată! Dacă haimanalele astea ar fi furat arme dintr-un arsenal, de ce nu erau echipaţi pentru a putea ataca Locaşul Adevărului? Şi, la drept vorbind, acesta nu e un sat ca oricare altul! Şi nu uitaţi că aveau complice pe unul dintre oamenii mei! Dacă e sigură condamnarea lor vor scăpa de celelalte jurisdicţii şi singurul adevăr pe care-l vom cunoaşte va fi cel pretins de aghiotantul generalului.

Kenhir se sprijini cu totul în baston.

– Spune-mi tot ce gîndeşti, Sobek!

– N-am nici un pic de încredere în acest Mehy! Transpiră ambiţie prin toţi porii şi îl cred capabil de manipulările cele mai josnice.

– Dacă nu mă înşel, tu eşti un om drept care se teme de iluzii şi cred că nu ţi-ar plăcea să faci o nouă eroare de judecată, asemenea celei care, cu mult timp în urmă, te-a făcut să-l acuzi pe nedrept pe actualul maestru de operă al confreriei.

Kenhir îi readucea în memorie amintiri crude, care-l impresionau.

– Situaţia e cu totul alta...

– Eşti sigur? Să nu ţinem seama decît de fapte, doar de fapte: ai uitat că generalul Mehy este protectorul oficial al satului?

– Livrarea peştelui este totuşi întreruptă.

– În această perioadă de doliu, dintre moartea fostului faraon şi venirea la tron a celui nou, asta e legea impusă de vizir. Şi tocmai am primit o scrisoare de la Mehy care, dacă va fi necesar, ne va livra produsele din rezervele administraţiei centrale. Am avut, pînă acum, vreo ocazie să ne plîngem de el?

– Nu, nu cred...

– A încercat să-ţi împiedice ancheta?

– În aparenţă, nu, admise Sobek.

– Nu te-a dus el la cazarma principală din Teba, departe de teritoriul tău, cînd ar fi putut, în mod legal, să-ţi refuze accesul în acel loc?

– Este adevărat, dar...

– Nu ţi-a permis să asişti la interogatoriu?

– Da, şi totuşi...

– Totuşi, ce, Sobek?

Nubianului nu-i convenea să facă o anume precizare, dar trebuia totuşi să fie cinstit.

– Generalul Mehy voia să mi-i încredinţeze pe libieni. Dar aghiotantul său i-a amintit, pe un ton categoric, că aceşti oameni nu se puteau sustrage justiţiei militare.

Iritat, Kenhir lovi în pămînt cu bastonul.

– Nu-l iubeşti pe Mehy; ai tot dreptul. Acest personaj mă irită şi pe mine, recunosc, şi voi continua să mă feresc de el. Dar sînt convins că Locaşul Adevărului nu este decît o etapă în cariera sa şi că are tot interesul să vegheze asupra lui, pentru a nu fi dezaprobat de rege.

– Şi dacă noul monarh va decreta desfiinţarea satului?

Scribul Mormîntului simţi deodată povara anilor apăsîndu-i şi mai mult umerii.

– Asta ar însemna sfîrşitul civilizaţiei noastre, Sobek, şi zeii vor părăsi acest pămînt.

5.

În Locaşul Adevărului trăiau cei treizeci şi doi de artizani, împărţiţi în echipa din dreapta şi echipa din stînga, împreună cu familiile lor. Situată în partea de sud, locuinţa lui Paneb şi a soţiei sale, Uabet cea Pură, nu era nici cea mai frumoasă şi nici cea mai mare, dar soţia colosului reuşise s-o facă veselă şi confortabilă.

Avînd vreo sută de metri pătraţi locuibili, prima încăpere era consacrată cultului strămoşilor, avînd un pat, pentru ritual, în care ajungeai urcînd trei trepte; a doua încăpere, cu plafonul plat susţinut de o coloană formată dintr-un trunchi de palmier lucrat cu ipsos, avea şi ea o valoare sacră; o masă de ofrandă, o stelă reprezentînd o uşă deschisă către Lumea Cealaltă şi o altă stelă încastrată în perete şi reprezentîndu-l pe un protector al confreriei, „spiritul folositor şi luminos al lui Ra", care plutea pe ape în corabia soarelui, dînd viaţă urmaşilor săi. Această stelă era un dar din partea lui Nefer cel Tăcut pentru prietenul său Paneb, devenit fiul său adoptiv.

Urmau apoi o cameră, o sală de baie, o bucătărie cu tavan din împletituri de ramuri, uşor de ridicat. De aici, pornea o scară care ducea pe terasă. Două pivniţe, una pentru vasele cu alimente, cealaltă pentru vin şi ulei, completau locuinţa în care Uabet cea frumoasă şi gingaşă îşi aflase fericirea.

În vîrstă de treizeci şi şase de ani, ca şi soţul ei, părea să aibă cu zece ani mai puţin; din borcănaşul său de brecie, o piatră dură cu vinişoare roşii, albe şi uşor galbene, luă puţină galenă cu un beţişor, pentru a-şi marca sprîncenele cu o linie

neagră și subțire. Apoi, își puse pe gît puțin ulei parfumat dintr-o cochilie de alabastru care imita perfect o scoică din Nil; gîndul o purtă către acest soț pe care era nevoită să-l împartă cu Turcoaza, pasionala lui amantă.

Amîndouă erau preotese ale lui Hathor și se înțeleseseră întotdeauna, ca și cînd ar fi respectat o hotărîre mutuală. Turcoaza jurase să rămînă celibatară, iar Paneb nu-și petrecea niciodată noaptea cu ea; n-o avea ca soție decît pe Uabet, care îi dăruise un fiu de o robustețe nemaipomenită și care se ocupa de toate treburile casei. Deși părea tolerantă datorită iubirii pentru el, nu se purta ca o femeie supusă, iar colosul pe care îl avea drept soț îi datora respect.

După ce își puse la gît colierul de cornaline și de pietre de jasp roșu, oferit de Paneb, Uabet se simți cu adevărat frumoasă.

– Bineînțeles că nici în dimineața asta n-am primit pește uscat! exclamă furios soțul ei. Este hrana preferată a fiului meu și nu suport să-i lipsească.

– Sîntem nevoiți să așteptăm.

– Nu, Uabet, există ceva mai bun de făcut!

– Nu fi pornit contra negustorilor de pește, Paneb; au primit niște ordine și ei nu sînt cu nimic vinovați de stoparea livrarilor.

– Iar eu răspund de bunăstarea fiului meu.

Stînd într-o bărcuță de papirus, Paneb cufundase în apa fluviului patru cîrlige groase, agățate de frînghii solide. După o oră de eforturi, reușise sa pescuiasca o mreana superbă de șaizeci și cinci de centimetri, alb-argintie, cu înotătoarele roșii. Pentru a n-o lasa să se chinuie, o lovi în cap cu un ciocan de lemn.

Încurajat de acest prim succes, Paneb înaintă spre locuri cu apă mai adîncă. Și, de îndată, norocul îi zîmbi: o lupta înverșunata începu între pescar și un biban de Nil, lung de aproape un metru și jumătate și cîntarind vreo șaptezeci de kilograme. De obicei, pentru a învinge un asemenea războinic de mare clasa, era nevoie de un harpon și o plasa; dar Paneb, în ciuda fragilității

bărcii sale, nu se dădu bătut. La fiecare tresărire a bibanului, reacționa strîngîndu-și prada tot mai tare.

Colosul ieși învingător din luptă și nu uită să salute sufletul peștelui care, atunci cînd îl picta pe peretele unui mormînt, ajuta soarele să-l biruie pe demonul întunericului.

Cîteva minute i-au fost de ajuns pentru a ajunge la mal, împotriva curentului. Își puse prada pe umărul stîng și, în mîna dreaptă, ducea coșul în care așezase mreana. O porni prin ierburile înalte, cînd, deodată, o lovitură puternică de baston îl făcu să se împiedice. O plasă îi căzu în spate și, deși se ridica, se simți înlănțuit.

În fața lui, se afla Nia, șeful negustorilor de pește, împreună cu oamenii săi, cu care Paneb mai avusese și altădată de a face.

– N-ar fi trebuit să ieși din sat, declară Nia; cînd ești la secret, acolo rămîi!

– Miroși ca un pește putred. Dă-mi drumul imediat!

Burtosul cu barbă izbucni într-un rîs zgomotos.

– Nu e momentul să faci pe viteazul, băiete! Nu ți-a spus nimeni că numai eu și oamenii mei avem dreptul să pescuim prin partea locului?

– Dacă speri să mai rămîi auxiliar al Locașului Adevărului, fă bine și reia livrările, chiar de azi. Dacă nu, mă voi ocupa personal de cazul tău.

– Ia te uită... Tremur! Deocamdată, o să gust din bibanul superb pe care l-ai pescuit. Dar nu înainte de a-ți da o lecție care să te învețe minte! Haideți, băieți!

Patru bastoane se abătură asupra colosului. Ochiurile dese ale plasei amortizară loviturile dușmănoase, date la întîmplare, în timp ce Paneb se străduia s-o taie cu dinții. Făcu o gaură suficientă și răcni, lucru care, pentru cîteva clipe, îi țintui locului pe cei patru pescari.

Ieșind din plasă, colosul o luă și începu s-o folosească de parcă ar fi fost o armă; învîrtind-o, îi secera pe doi dintre ei, punîndu-i la pămînt, cu fața plină de sînge; al treilea o luă la fugă.

– Nu mă atinge! urla șeful pescarilor, aruncînd bastonul. Ești artizan al Locașului Adevărului și nu ai dreptul sa lovești un auxiliar!

Privirea adversarului era atît de aprigă, încît Nia crezu că i-a sosit ceasul. Dar Paneb aruncă plasa cît colo.

– Du-mi peştii şi hai la heleşteu, îi porunci el lui Nia.

– Nu… nu mă arunci în apă?

– Crezi că aş putea murdări apa cu un hoit atît de împuţit ca al tău? Dar dacă mă mai enervezi o dată, îţi crăp ţeasta şi te dau la vulturi, sus, pe munte.

Nia se grăbi să ridice bibanul şi s-o ia pe drumul către heleşteu. Aici erau crescute mai multe specii destinate celor din sat, care, indiferent de anotimp şi de condiţiile de climă, nu erau niciodată lipsiţi de peşte proaspăt.

Doi paznici frigeau un chefal, pe care urmau să-l împartă cu responsabilul heleşteului.

– Frumoasă marfă, Nia! exclamă unul din ei. Dar încotro ai pornit-o?

– O duce la Locaşul Adevărului, răspunse Paneb. Iar voi veţi umple coşurile cu peşte proaspăt şi ne veţi urma.

Cei doi oameni îşi apucară bîtele.

– Aţi face mai bine să-l ascultaţi, le recomandă Nia; eram patru şi el ne-a terminat pe toţi.

Paznicii se dădură un pas înapoi.

– Cine eşti tu?

– Paneb, artizan din Locaşul Adevărului.

– Am primit nişte ordine! Nimeni nu trebuie să se atingă de heleşteu.

– Astea sînt nişte ordine tîmpite, din moment ce heleşteul aparţine confreriei. Umpleţi coşurile!

– La urma urmelor, interveni pescarul-şef, Paneb nu greşeşte!

Cei doi paznici se consultară din priviri. Era clar că nu se puteau bate cu acest colos cu muşchi înfricoşători. Chiar dacă ar fi reuşit să-l trîntească la pămînt, ceea ce părea puţin probabil, n-ar fi ieşit teferi din această înfruntare. Erau destul de prost plătiţi ca să mai ia şi bătaie, aşa că lăsară armele. Şi dacă administraţia îi va acuza, vor spune că au fost constrînşi să încalce ordinele, fiind ameninţaţi de un grup de agresori.

Auxiliarii și portarul de serviciu văzură sosind un alai ciudat, care-l avea în frunte pe Paneb.

– Pește proaspăt! exclamă fierarul, cu mîinile în șold. Ăsta e pentru noi?

– Veți avea, fiecare, partea voastră, răspunse Paneb.

– Cine ți l-a dat?

– Nia s-a arătat gata sa colaboreze; heleșteul nostru e plin de exemplare superbe.

– Așadar, se vor relua livrările?

– Nu se vede?

Auxiliarilor le-au fost oferite două coșuri cu chefali cu capul rotund și cu solzi mari.

Curioase din cauza agitației, gospodinele ieșiră din sat pentru a primi, cu mare bucurie, această livrare abundentă, care le permitea să pregătească mîncarea lor preferată.

Cînd Paneb puse bibanul în fața ușii scribului Mormîntului, acesta ieși, încruntat.

– Altădată am mîncat unii mai mari, spuse colosul, dar ar trebui totuși să ne ospătăm.

– De unde ai peștele ăsta?

– L-am pescuit eu însumi... Nu este interzis?

– Pînă la proclamarea numelui noului faraon, nimeni nu e autorizat să iasă din sat.

– Am făcut-o pentru binele comunității, își spuse Paneb parerea. Din moment ce heleșteul ne aparține, de ce n-am profita?

– Regulamentul e regulament, Paneb! Încălcarea lui este o greșeală gravă.

– Toți sătenii vor mînca din nou pește proaspat; nu asta contează? Dacă ar trebui să așteptăm ca aceia de la putere să-și regleze conturile, am muri, în curînd, de foame.

Obosit, Kenhir lovi pămîntul cu bastonul.

– Du-te acasă și nu mai pleca nicăieri!

– Aparțin confreriei, dar rămîn un om liber!

– Îi voi cere maestrului de operă să prezinte un blam împotriva ta. Începînd din această clipă, îți interzic să participi la lucrările echipei din dreapta.

6.

– Lasă-ne singuri, îi porunci Kenhir slujnicei Niut cea Neobosită, care se dusese să-i cheme pe maestrul de opera și pe femeia înțeleaptă, obligată să-și întrerupă consultațiile.

– Sătenii sînt înspăimîntați, îl înștiință ea pe scribul Mormîntului; am ajuns să le prescriu tuturor calmante.

– Dar viața nu ne va fi mai ușoară dacă procedăm ca Paneb! bombăni Kenhir.

– Dacă vă referiți la peștele proaspăt adus de el, ei bine, sîntem cu toții bucuroși să-l consumăm.

– Paneb nu avea dreptul nici să iasă din sat și nici să acționeze în locul pescarului-șef, care primise ordine stricte din partea administrației. Intenționez să întocmesc un raport despre această lipsă de disciplină și să-i interzic acestui răzvrătit să mai muncească, timp de trei luni, în echipa din dreapta.

– Teoretic, aveți dreptate, spuse Nefer; dar în realitate... Oare intervenția lui Paneb nu ne-a trezit pe toți? Noi nu depindem de nici o administrație și nu putem primi ordine decît din partea lui Pharaon. De ce am accepta să fim lipsiți de pește? Să alegem o echipă care să ne aducă zilnic de la heleșteu cantitatea de pește la care avem dreptul; răspund eu de eventualele consecințe.

Kenhir se aștepta la cu totul altă reacție din partea maestrului de operă, așa că rămase fără grai cîteva clipe.

– Bine, dar... Paneb a comis o greșeală de neiertat și trebuie pedepsit!

– Fiul nostru adoptiv are, uneori, tendința de a uita de regulament, aprobă femeia înțeleaptă, cu un zîmbet blînd și amuzat totodată, la care scribul Mormîntului nu putea rămîne insensibil; de data aceasta, n-a făcut nici o stricăciune și ne-a amintit că supraviețuirea noastră depinde de noi înșine. Vom fi puternici doar dacă vom fi uniți.

– Totuși...

Niut cea Neobosită intră din nou în birou.

– Ți-am ordonat să pleci! bodogăni Kenhir.

– Imuni, asistentul dumneavoastră, vă aduce la cunoștință un incident de o gravitate ieșită din comun: cantitatea de apă la care avem dreptul a fost redusă la jumătate.

Kenhir se ridică repede, de parcă ar fi avut cu douăzeci de ani mai puțin, și ieși din casă cu mersul unui tinerel, urmat de maestrul de operă și de femeia înțeleaptă, la fel de îngrijorați.

Cei trei se grăbiră să ajungă la enormul rezervor din piatră, de doi metri diametru, instalat în apropierea intrării dinspre nord.

Mai multe gospodine îl înconjuraseră pe scribul asistent Imuni, începînd să devină agresive.

– Așteptam cincizeci de măgari, preciză micul scrib cu chip de rozătoare și cu privirea amenințătoare. Au sosit, dar... cu prea puține urcioare!

– Și sacagiii care-i însoțeau? întrebă Kenhir.

– Au făcut drumul degeaba.

– Și ce explicație ți-au dat?

– Nici una, răspunse Imuni cu vocea sa mieroasă, dar le-am înregistrat totuși declarațiile pe o tăbliță de lemn, ca să le puteți copia în *Jurnalul Mormîntului*.

Făcînd pe specialistul în literatură, importantă pentru el doar dacă era greu de citit, Imuni purta întotdeauna asupra lui materialul necesar unui scrib, pe care-l întreținea cu aceeași grijă exagerată cu care-și îngrijea mustața fină.

– Ai verificat ce rezerve mai avem? se îngrijoră scribul Mormîntului.

– Vasul cel mare care este așezat în partea sudică e încă plin pe jumătate și mai e destulă apă în fîntîna templului lui Hathor, pentru celebrarea ritualurilor timp de mai multe săptămîni.

– Apa care a fost adusă astăzi a fost deja distribuită? întrebă Clara.

– Nu, n-am fost de acord, declară Imuni cu mîndrie; nici una dintre amforele scoase în stradă n-a fost umplută.

Marile recipiente din lut ars, de culoare roz, acoperit cu o glazură pe care erau înscrise numele suveranilor care le dăruiseră celor din sat, Amenhotep I, Hatshepsut, Thutmosis al III-lea sau Ramses cel Mare, toate erau scoase în stradă așteptînd să fie umplute. Înalte de doi metri, le ofereau gospodinelor apa atît de prețioasă, în cantitate mare.

Însoțită de Nefer, Clara se îndreptă către poarta dinspre nord.

– Ți-a dispărut, deodată, lumina din privire, îi spuse el; te temi de ceva?

– Mă tem că apa care ne-a fost adusă este otrăvită.

Șeful Sobek personal veghea asupra urcioarelor înșirate lîngă poarta de acces. Măgarii plecaseră în vale, împreună cu însoțitorii lor.

– S-a apropiat cineva de aceste vase? întrebă Nefer.

– Nimeni, afirmă nubianul.

Clara le deschise, unul cîte unul.

– Nici un miros suspect... Spuneți unui auxiliar să aducă migdale și fructe. Iar tu, Sobek, poruncește unuia dintre oamenii tăi să aducă un bîtlan.

În fiecare urcior de douăzeci de litri, Clara aruncă mai multe fructe care să păstreze apa limpede, ferită de orice miros urît; dar această prevedere nu era de ajuns, așa că așteptă să i se aducă bîtlanul, pe care doi nubieni reușiseră să-l prindă pe malul Nilului, fără să-l rănească.

Femeia înțeleaptă liniști frumoasa pasăre albă cu ajutorul magnetismului; bîtlanul se îndreptă către urcioare. Dacă ar fi băut, aceasta ar fi fost dovada că apa nu conținea nici o impuritate.

Pasarea își retrase ciocul și-și luă zborul.

– Să golim urcioarele și apoi să le dăm foc, hotărî Clara.

– De data asta, e prea mult! spuse Kenhir, care asistase la această scenă. Nu ni se mai dă pește și nici apă curată, ba mai mult, riscăm să fim și otrăviți! Voi trimite mîine în capitală un raport despre aceste evenimente.

– Trebuie sa-l anunț pe generalul Mehy, spuse maestrul de operă, și să-l identificăm pe autorul acestui atentat josnic.

– Te însoțesc.

– Nu, Kenhir; rămîneți aici și luați masurile necesare pentru apărarea satului împotriva unui eventual atac.

– Chiar toate?

– N-avem de ales.

– Drumurile nu sînt sigure, chiar și pe malul stîng; ia-l cu tine pe Paneb!

Mehy era năucit.

– Ce-ai făcut, Serketa?

– Mă cam plictiseam, așa că am otrăvit urcioarele destinate Locașului Adevărului. A fost de ajuns să fur o fiolă de la prietenul nostru Dakter și să vărs conținutul în urcioare, mai puține decît de obicei, după cîte mi s-a spus. M-am distrat pe cinste, nu crezi? Peste cîteva ore, mai mulți săteni vor muri sau se vor îmbolnăvi!

Generalul îi trase o palmă soției sale, atît de puternică încît o trînti pe spate.

– Eu sînt cel care a redus numărul urcioarelor, pentru a-i pune pe gînduri pe săteni și a-i face să protesteze, pentru a le da de înțeles că fapta îi aparținea lui Amenmes... Dacă apa nu le ajunge, artizanii vor fi obligați să paraseasca satul pentru o vreme, iar eu voi putea scotoci peste tot, fără nici o grijă! Iar tu, te pomenești că l-ai ucis tocmai pe complicele nostru din interior!

– Și dacă au murit cu toții? gînguri Serketa, cu o voce ca de fetiță.

– Ai uitat că se bucură de știința unei femei înțelepte, capabile să-i îngrijească! Și ai uitat, mai ales, că eu și numai eu hotărăsc ce strategie aplicăm. Nu ai puterea să iei astfel de inițiative, Serketa!

Cu obrazul în flăcări, femeia se tîrî la picioarele domnului şi stăpînului său.

– Mă ierţi, dragostea mea dulce?

– Nu o meriţi!

– Te implor, iartă-mă!

Mehy ar fi călcat-o, cu plăcere, în picioare pe această descreierată, dar îi mai putea fi de folos. O apucă de păr.

În ciuda durerii, Serketa amuţi. În ziua în care soţul său va fi milos, îl va ucide.

– Dacă n-ai reuşit să-i otrăveşti, confreria va reacţiona în curînd. L-aş putea acuza pe Dakter, dar ne mai este încă de folos.

Serketa sărută pieptul lat al soţului său.

– Am o idee, şopti ea.

Înarmaţi cu bîte, Nefer cel Tăcut şi Paneb cel Zelos urmaseră drumul reglementar, rezervat artizanilor care ieşeau din Locaşul Adevărului. După ce au trecut de postul de control care interzicea oricui să urmeze acest itinerar în sens opus, merseră de-a lungul templului pentru milioane de ani al lui Ramses cel Mare, Ramesseum, apoi se îndreptară către clădirile administraţiei de pe malul stîng.

Atmosfera era apăsătoare. Nici un sunet de fluier pe cîmp, nici un cîntec; fiecare se uita la vecin, bănuitor, iar trecătorii erau priviţi cu neîncredere. Unii spuneau în şoaptă că era inevitabil un război civil şi că provincia tebană va plăti scump fidelitatea pe care i-o arăta prinţului Amenmes.

– Eşti sigur că scribul Mormîntului nu va scrie un raport împotriva mea?

– Sînt sigur, Paneb.

– Dar de ce s-a răzgîndit?

– Pentru că încălcarea disciplinei, fapt de care ai dat tu dovadă, a devenit un fleac pe lîngă atentatul pregătit împotriva satului.

– Dar tu mi-ai luat apărarea?

– Cînd un regulament devine stupid, se opune armoniei lui Maat.

În apropierea clădirilor administrative domnea o agitaţie neobişnuită. Soldaţi şi scribi alergau în toate direcţiile, gradaţii dădeau, urlînd, ordine contradictorii şi nu mai exista nici un paznic care să-i oprească pe cei care soseau.

Cei doi artizani înaintară pînă la curtea cea mare în care caii nechezau fără încetare.

Cînd Nefer voi să treacă pragul clădirii în care se afla biroul lui Mehy, se iviră doi soldaţi, punîndu-i lancea în piept.

– L-am arestat pe vinovat! îi strigă cel mai enervat dintre ei.

7.

– Toate măsurile necesare, spusese maestrul de operă.

Respectînd legea, scribul Mormîntului solicitase totuşi aprobarea femeii înţelepte şi a şefului echipei din stînga, avînd în vedere faptul ca ordinele pe care trebuia să le dea nu erau dintre cele obişnuite.

Kenhir ieşi din sat şi trimise după şeful Sobek.

– Oamenii tăi sînt gata de război?

– Nimeni nu se apropie de sat fără să fie zărit. Ordinele mele sînt stricte: o somaţie, apoi un nor de săgeţi, dacă omul avertizat nu se opreşte.

– Hai să mergem la fierar!

De la moartea regelui Merenptah, fierarul Obed, un sirian bărbos, cu picioarele scurte, dar cu braţele numai muşchi, avea mult mai puţin de lucru. Dar profita de această situaţie, dormind şi îndopîndu-se cu turtiţe calde, umplute cu brînză de capră.

Cînd văzu ca intră în atelier scribul Mormîntului şi şeful pazei locale, se întreba dacă nu cumva visează. Era pentru prima dată cînd Kenhir se obosea să vină la el şi Obed crezu ca i se prăbuşeşte tavanul în cap.

– Cu ce am greşit?

– Cu nimic, Obed, fii pe pace!

– Atunci...

– Tu făureşti unelte excelente şi le repari cît se poate de repede; şefii de echipă şi chiar eu nu putem decît să te felicităm pentru munca ta. Dar astăzi nu nu pot să afirm că în Locaşul

Adevărului se va munci la fel ca pînă acum. Dacă oamenii de la putere vor hotărî să-i știrbească integritatea, va trebui să se poată apăra.

– De asta răspund eu, se miră șeful Sobek.

– Desigur, dar și artizanii vor trebui să-ți dea o mînă zdravănă de ajutor, în caz de nevoie.

Fierarul își trosni degetele care, după spusele copiilor din sat, păreau niște gheare de crocodil și puțeau mai ceva ca icrele.

– Doriți ca eu, Obed, să fabric... arme?

– Aceasta este hotărîrea maestrului de operă, preciză Kenhir.

– Dar nu este legal! protestă Sobek. Doar administrația are permisiunea să-mi dea arme și...

– Ce ne dă nouă administrația? Apă otrăvită! Ca responsabil al bunăstării Locașului Adevărului, consider că este necesar să ne întărim autonomia în toate domeniile.

Nubianul trebui să recunoască faptul că totuși Kehnir spusese adevărul. Iar dacă el și paznicii săi trebuiau să-i dea ascultare scribului Mormîntului, responsabilitatea lor era mult diminuată.

Cît despre Obed, această sarcină neașteptată i se părea mai degrabă distractivă și se grăbi să pună pe foc cărbuni de lemn și sîmburi de curmale.

Cu siguranța unui profesionist cu experiență, vărsă praf de cărbune în vase de ceramică, asemănătoare într-o oarecare măsură cu niște canini; datorită unei găuri rotunde, flacăra pătrundea în interior, încingea praful, iar vasul pe care fierarul îl ținea cu clești de bronz devenea incandescent; asta, după ce introdusese în vase bucăți de metal, pe care urma să le transforme în pumnale și săbii scurte.

– A și început fabricarea, declară el.

Kenhir și Sobek ieșiră din fierărie.

– Sper că nu vă gîndiți să îi înarmați pe artizani? se îngrijoră nubianul.

– Armele vor fi inventariate de către asistentul meu și păstrate în camera uneltelor, răspunse scribul Mormîntului. Eu, și

numai eu, le voi distribui, dacă va fi necesar. Voi da, astfel, artizanilor posibilitatea să se apere la nevoie.

– Nu uitați că în confrerie există un trădător, care, avînd arme, va deveni un asasin!

– Am o memorie excelentă, Sobek, și sînt conștient că interesul general implică și niște riscuri. Pînă la noi ordine, nu vor fi înarmați decît oamenii tăi. Dar tu ai uitat că acest înghițitor de umbre s-ar putea folosi de orice în loc de armă?

– Își va sorti sufletul pieirii!

– Nu crezi că asta s-a întîmplat deja?

– Sînt maestrul de operă al Locașului Adevărului, însoțit de un artizan declară calm, Nefer. Lasă lancea, soldat, și du-ne la generalul Mehy!

Calmul suspectului îl descumpăni pe soldat. Colegul său îl privea cu îngrijorare pe Paneb, care-și trecea un baston enorm dintr-o mînă în cealaltă. Era ușor să străpungi pieptul celui care se dădea drept maestru de operă, dar colosul nu i-ar fi făcut bucăți?

– Chem întăriri… Voi sînteți vinovații, sînt sigur!

– Ce se întîmplă, soldat? întrebă Nefer, cu o voce fermă.

– De parcă n-ai ști!

– A fost otrăvită apa dintr-o cisternă, îi răspunse colegul său, încrezător în atitudinea lui Nefer. Sînt deja doi morți și mai mulți bolnavi. Generalul a dat ordin să fie găsite toate persoanele care au băut și suspecții să fie arestați.

– Du-ne la el, am să-i dau vești importante.

Copleșit de tăria de caracter a maestrului de operă, soldatul acceptă.

Vastul birou al lui Mehy era plin de ofițeri și de scribi, care țipau ca niște vrăbii; unii erau la raport, ceilalți cereau instrucțiuni.

Paneb lovi cu bastonul în dale.

Cu toții se întoarseră către cei doi artizani.

– Maestre de operă… Sînteți teafăr! exclamă Mehy. Tocmai aveam de gînd să trimit în sat un curier, pentru a afla dacă ați folosit deja apa otrăvită.

– Mulţumită intuiţiei femeii înţelepte, nu avem nici o victimă.

– Ce veste grozavă! Din păcate, la noi situaţia e alta.

– Dar ce s-a întîmplat, generale?

– Ieşiţi, le porunci Mehy ofiţerilor şi scribilor, şi încercaţi să restabiliţi calmul. Anunţaţi că nu mai e nici un pericol şi ca acum se ştiu cauzele acestei tragedii.

Liniştiţi, oamenii părăsiră biroul. Prefăcîndu-se extenuat, Mehy se aşeză pe un scaun cu spătar înalt.

– Luaţi loc, vă rog!

– Preferăm să rămînem în picioare, generale!

– Ce răzbunare oribilă… De n-ar fi fost vigilent un medic militar, am fi avut zeci de morţi. Scuzaţi-mă, dar mi s-a uscat gîtul… Doriţi un pahar de rachiu de curmale?

– Nu, mulţumim.

Tras la faţă, Mehy dădu pe gît o cupă.

– S-au petrecut atîtea evenimente tragice, încît mi-e greu să-mi pun ordine în gînduri… Mai întîi, interdicţia impusă de capitală de a consuma peşte în perioada de doliu, apoi, supralicitarea prinţului Amenmes privind livrările de apă către satul vostru.

– Este vorba de violări nepermise ale legii care se aplică în Locaşul Adevărului, îi aminti maestrul de operă.

– Ştiu, ştiu… Am trimis chiar o notă de protest către autorităţile provizorii şi i-am explicat prinţului Amenmes că nici o raţionalizare, de nici o natură, nu poate fi impusă confreriei voastre fără ordinul direct al faraonului. Dar fiul lui Sethi are uneori tendinţa să se considere noul stăpîn al ţării…

– Vă mărturisim, generale, că am luat peşte din heleşteul nostru.

– Excelentă iniţiativă, Nefer! N-aţi făcut decît să vă substituiţi unei categorii de auxiliari care sînt împiedicaţi să muncească şi nimeni, cu atît mai puţin eu, nu poate să v-o reproşeze. Ca administrator, vă voi susţine întru totul. În privinţa apei, n-am reuşit să împiedic cele întîmplate astăzi; ori revenim la normal chiar de mîine, ori îmi dau demisia şi se va isca un conflict între Amenmes şi cei care încă mai respectă legea lui Maat.

Prezentîndu-și astfel falsele intenții, Mehy voia să demonstreze celor din confrerie că au în el un aliat cum nu se poate mai credincios. Manipulîndu-l pe tînărul și naivul Amenmes, generalul nu risca să fie demis din funcțiile sale.

– Știți cumva de ce a fost otrăvită apa? întrebă Nefer.

– O răzbunare de o cruzime nemaiîntîlnită... Fratele unuia dintre libienii care au încercat să pătrundă în satul vostru lucra la grajdul cailor. Cînd a aflat că oamenii au fost arestați și condamnați cu severitate, acest monstru a furat niște leacuri foarte puternice de la infirmerie și a otrăvit apa destinată armatei și Locașului Adevărului. Din fericire, un medic a constatat dispariția mai multor fiole și ne-a înștiințat de îndată. Dar, vai! Doi dintre rîndași, un planton și un scrib de la contabilitate vomitau deja, iar cîțiva infanteriști se zvîrcoleau de durere. N-am reușit să-i salvăm pe toți.

Nefer se înfioră. Dacă femeia înțeleaptă n-ar fi presimțit pericolul, oare cîți săteni ar fi murit?

– Cum l-ați identificat pe vinovat? întrebă Paneb.

– Un ofițer a remarcat purtarea lui ciudată și a avut buna idee de a-i percheziționa coliba, descoperind astfel flacoanele furate. Nemernicul a încercat să fugă, dar a fost ucis de arcași. Datorită colegilor lui, am aflat cine era și de ce făcuse asta. Am dat dispoziție ca apa și alimentele să fie verificate zilnic de către serviciile sanitare, pentru a evita producerea unei noi drame, la fel de îngrozitoare.

Desigur, Mehy nu le-a putut dezvălui adevărul, și anume că Serketa fusese aceea care strecurase în coliba libianului dovezile „vinovăției" lui, fiolele pe care ea însăși le furase de la infirmerie, pentru a evita o eventuală anchetă ce l-ar fi putut acuza pe Dakter.

– Nu ne îndoim de cercetarea dumneavoastră, dar vom verifica și noi, îi promise maestrul de operă.

– Două verificări pot da la iveală mai multe decît una singură.

– Dacă nu ne este livrată, chiar mîine dimineață, cantitatea de apă care ni se cuvine, mă tem că artizanii se vor revolta.

Generalul Mehy se ridică.

– Sînt conștient de gravitatea situației și voi face tot ce se poate pentru a îmbunătăți lucrurile.

8.

Conform tradiției, locuința maestrului de operă era una dintre cele mai frumoase din sat, la fel de frumoasă ca a scribului Mormîntului. Ca în fiecare dimineață, Nefer și Clara se treziră în zori pentru a îndeplini ritualul de purificare, apoi plecară la templu pentru a celebra renașterea luminii în numele faraonului și al reginei Egiptului.

Maestrului de operă îi plăcea să aprindă lămpile pe care le confecționase el însuși; erau făcute din cupe de bronz pline cu ulei de ricin sau de măsline, așezate pe mici coloane de forma papirusului, din lemn de salcîm, înfipte într-un suport de calcar în forma unei jumătăți de sferă. De fiecare dată cînd flacăra se aprindea, Nefer se gîndea la minunea care avea loc, zilnic, în Locașul Adevărului, în care cei vii încercau să se alăture forțelor divine, pentru a-i oferi lui Maat un loc de incarnare. În ciuda neajunsurilor și a defectelor lor, bărbații și femeile hotărîseră să se adune și să-și consacre existența unei opere care-i depășea.

Datorită pietrei de lumină, transmise din maestru în maestru, erau posibile transmutarea materiei, călătoria de la piatră la stea și înapoi, de la stea la piatră.

Lămpile luminară mobilele pe care artizanii i le oferiseră lui Nefer cel Tăcut, cu ocazia numirii lui de către Pharaon în funcția de maestru al operei: un scaun cu spătar înalt, împodobit cu spirale, lotuși, romburi și granate, încadrînd un soare, alt scaun ornat cu viță de vie și ciorchini de struguri, un scaun pliant cu marchetărie de abanos și fildeș, mese joase, dreptunghiulare,

măsuțe rotunde și înalte, cufere pentru îmbrăcăminte... Tot ce trebuia pentru a-i da satisfacție oricarui notabil, făcîndu-l să se mîndrească, așadar, cu reușita sa.

Dar acest locaș era construit în mijlocul unui sat unic, iar șeful confreriei nu avea alta ambiție decît cea de a transmite învățătura primită în Locașul Aurului, pentru ca templele și mormintele să fie construite după legile armoniei.

Nefer își privi cu admirație soția. Pentru a se proteja contra soarelui arzător, își turna pe pielea catifelată, dintr-un flacon cu gîtul lung, un unguent lichid și parfumat cu flori de salcîm; apoi făcu să alunece capacul unei casete cu bijuterii și scoase doi cercei din jasp roșu, împodobiți cu trei fire de aur. Și-i puse privindu-se într-o oglindă sub forma unui disc solar, așezată pe o coloană mică și verde, simbolizînd sănătatea și prosperitatea.

Nefer își puse, blînd, palmele pe umerii Clarei.

– Cine ar putea fi în stare să-ți cînte frumusețea?

Tăcut, precum stăpînul lui, Negruțu' sări bucuros la gîtul Clarei și-i linse obrazul, drăgăstos; dădea din coadă, răsfățat de mîngîieri, la fel de importante pentru el ca și mîncarea.

După ce cîinele se așeză la loc, pe rogojina sa, Clara deschise un coșuleț rotund, din care scoase un colier din două rînduri de petale de lotus, între care era montat un altul din flori galbene de mandragoră. Cele trei rînduri erau despărțite prin panglici roșii.

– De ce porți un colier atît de fragil?

– Este o ofrandă închinată zeiței liniștii.

– Vei urca pe creastă s-o întîlnești pe marea cobră, nu-i așa?

– Avem nevoie de ajutorul ei, Nefer; doar puterea ei magică ne va da forța să înfruntăm loviturile sorții și să schimbăm cursul evenimentelor.

– De fiecare dată cînd o scoți din peștera ei, viața îți este în pericol!

– Dar nu avem, oare, datoria să riscăm totul pentru a ne apăra satul de nenorocirile care-l pîndesc?

Nefer își sărută soția pe gît.

În strălucirea primelor raze ale răsăritului, peisajul era splendid. Ocrul deșertului era întrerupt brusc de verdele culturilor; totuși, cele două lumi se completau în loc să fie în contradicție, austeritatea celei dintîi oferind căldură celeilalte, presărate din loc în loc cu pîlcuri de palmieri.

Clara urca, purtîndu-și pașii către creasta Soarelui-Apune, căreia îi va oferi colierul și un buchet din flori de papirus și de mac, din frunze de *convolvulus*[1] și mandragoră; în acest fel spera să domolească mînia muntelui sacru, pe vîrful căruia trăia un șarpe uriaș. Femeia înțeleaptă care o inițiase pe Clara în sarcina sa de mamă a confreriei îi recomandase s-o venereze pe zeița liniștii, pentru a o călăuzi și pentru a-i da clarviziune, atunci cînd viitorul îi va părea sumbru.

Creasta se afla la patru sute cincizeci de metri, avînd vîrful în formă de piramidă, pe axa templelor pentru milioane de ani, dispuse în evantai față de acest ultim sanctuar ce parcă atingea cerul; cît despre locurile de veci din Valea Regilor, acestea se aflau sub protecția „înaltei creste a Soarelui-Apune, fiica luminii cu numele de Maat".

Acela era locul în care se arăta zeița-mamă, stăpînă a nașterilor și a transformărilor, a ființelor cinstite, salvatoare a celor care o venerau, protectoare a celor care o purtau în inimă; dar această suverană misterioasă nu suporta nici minciuna, nici lăcomia, iar iubirea sa se putea transforma într-un foc nimicitor.

Femeia înțeleaptă era singura în stare să treacă dincolo de încăperea în care trăia cobra regală, incarnarea zeiței crestei; în corpul șarpelui, atît de des reprezentat pe pereții mormintelor regilor, avea loc regenerarea zilnică a soarelui. Tot el era cel care învingea timpul, pregătind învierea.

Odată ajunsă sus, pe creastă, Clara depuse colierul și buchetul de flori pe un mic altar, apoi îngînă o incantație către lumina care tocmai renăștea, însuflețind pentru a nu știu cîta oară toate formele de viață.

---

[1] Plantă agățătoare, întîlnită în zonele călduroase, care are petalele perfect sudate. (n.red.)

Încet, cobra femelă ieşi din peşteră şi, cu o iuţeală surprinzătoare, se ridică în poziţie de atac. Asemenea ei, femeia înţeleaptă se legănă de la dreapta la stînga şi de la stînga la dreapta, încet, fără încordare; nu încetă să privească fix ochii reptilei, în care strălucea o sclipire roşie, a cărei agresivitate scăzu încetul cu încetul.

Îmblînzită de vocea melodioasă a stăpînei preoteselor lui Hathor, cobra zeiţei rămase nemişcată, de parcă s-ar fi transformat într-o statuie de granit şi ascultă întrebările celei care izbutise s-o vrăjească.

Cei mai mulţi dintre săteni dormiseră prost, frămîntaţi de nelinişte: le va fi, oare, livrată în cantitate suficientă apa potabilă de care aveau atîtea nevoie? Cu toate astea, ca în fiecare dimineaţă, femeile îşi îndepliniseră datoria de preotese ale lui Hathor, depunînd ofrande pe altarele strămoşilor, de a căror protecţie aveau nevoie mai mult ca niciodată.

– Autorităţile îşi bat joc de noi, afirmă Karo cel Posac, cioplitor în piatră, bine legat, cu braţe scurte şi puternice, cu nasul borcănat şi sprîncene groase. Nu ne vor trimite nici apă, nici pîine, nici legume!

– Eşti prea pesimist, fu de părere Renup cel Jovial, sculptor burtos, cu un chip de spiriduş năzdrăvan; datorită lui Paneb, avem peşte proaspăt.

– N-a fost decît un gest de furie, consideră Nakht cel Puternic, un alt cioplitor în piatră, cu alură atletică, ai cărui paşi făceau să duduie pămîntul. Nimeni nu-i ceruse nimic şi, apoi, asta nu ne va aduce decît neplăceri.

– Ia loc pe taburet şi nu te mai mişca, îi porunci Renup, care, pe lîngă meseria sa, mai făcea pe coaforul şi pe bărbierul.

– Dar n-am părul prea lung! protestă Nakht.

– Astăzi e rîndul tău. Dacă dai un exemplu prost, viaţa ne va deveni imposibilă.

Cel Puternic nu voia să-l supere pe Jovial, care-şi ascuţise briciul din silex şi dădea dovadă de o mare îndemînare. El nu

te tăia niciodată; și loțiunea pe care o folosea după ras calma pielea iritată.

Desenatorul Gau cel Exact, un om voinic și cam leneș, cu un nas prea mare și urît la chip, se apropie de tovarășii săi din echipa din dreapta.

– Ce vești aveți? întrebă cu vocea-i răgușită.

– Nici una, răspunse Karo; Userhat Leul s-a dus să se informeze la poarta principală.

Sculptorul-șef, cu un piept superb, ca al unei sălbăticiuni feroce, se apropia de micul grup, însoțit de Casa-Funie, cioplitor în piatră, un bărbat cu fața pătrată, înviorată de niște ochi mici și căprui.

– Nici urmă de măgar la orizont, declară acesta din urmă.

– Dacă nu te-ai privit și pe tine... îl ironiză Renup.

– Dacă n-aveai un brici în mînă, era vai de beregata ta!

– Calmează-te, îi recomandă Userhat, acum începem să ne sfîșiem între noi?

Încă somnoros, desenatorul Pai Pîinică-Bună ieși din casă cu un pas nesigur, arătîndu-și obrajii bucălați și scoțîndu-și înainte burta-i rotundă.

– Nevastă-mea îmi cere apă pentru bucătărie.

– Va aștepta și ea, așa cum fac toți ceilalți! îi tăie vorba Casa, enervat.

– Să nu-mi spuneți că n-au sosit măgarii... Nici n-aș mai îndrăzni să mă întorc acasă!

– Dacă e nevoie, îi promise Didia cel Generos, un dulgher înalt, cu gesturi lente, te pot găzdui la mine.

Bijutierul Tuthy Savantul, slăbănog și fragil, aștepta liniștit; la fel și desenatorul Unesh Șacalul, mai tăcut ca de obicei.

Vrînd să uite de necazuri, cioplitorul în piatră Fened-Nasul, foarte slabit și supărat din pricina divorțului său, juca zaruri cu sculptorul Ipuy Iscoditorul, subțirel și nervos.

– N-aveți altceva de făcut decît să îndrugați acolo vrute și nevrute? întrebă pictorul Ched Salvatorul.

Nasul drept, buzele fine şi mustăcioara foarte îngrijită îi dădeau un aer dispreţuitor.

– Şi tu ce propui? se revoltă Karo cel Posac.

– Avem destul de lucru la întreţinerea uneltelor comandate din exterior... şi apoi, fiecare zi în care nu ne perfecţionăm tehnica este o zi pierdută.

– Dacă necesităţile noastre zilnice nu sînt asigurate, afirmă Pai, nici un meseriaş nu mai poate munci!

– Dar unde a dispărut Paneb? se îngrijoră Nakht.

– Iată-l! spuse Casa-Funie.

Colosul venea în fugă.

– Sosesc măgarii! anunţă el. Sînt pe puţin o sută!

Artizanii echipelor din stînga şi din dreapta se repeziră către poarta dinspre nord şi ieşiră din sat.

Niciodată măgăruşii nu li se păruseră atît de simpatici ca acum, cînd se petrecea o schimbare!

Karo cel Posac înşfăcă un urcior.

– Mor de sete! mărturisi el.

Mîna maestrului de operă îl prinse pe sculptor de încheietură, împiedicîndu-l să bea.

– Ai uitat că apa asta ar putea fi otrăvită?

9.

– Trebuie să aşteptăm să se întoarcă femeia înţeleaptă, ca să vedem dacă apa e bună, hotărî maestrul de operă.

– Dar unde a plecat? întrebă Nakht cel Puternic.

– S-a dus sus, pe creastă.

– Şi dacă nu se întoarce? se îngrijora Fened Nasul.

Maestrul de opera privi către muntele sacru.

– În dimineaţa asta, lumina e foarte pură; Clara cred că a ştiut să ia din liniştea de acolo şi să ne transmită forţele care ne sînt necesare.

Auxiliarii luară poverile de pe măgari şi le dădură să mănînce, iar urcioarele fură adunate lîngă poarta principală a satului.

Începu o aşteptare tulburată de teamă. Unii îşi găsiseră ocupaţii mai mult sau mai puţin importante, alţii fixau poteca pe care urma să apară femeia înţeleaptă, îndreptîndu-se către Locaşul Adevărului.

Cînd, în soarele arzător al amiezii, oamenii simţiră cum li se usucă, dureros, gîtul, scribul Mormîntului hotărî să distribuie raţii de apă, după ce femeile şi copiii le primiră pe ale lor. Oamenii îşi pierdeau speranţa, iar cei mai puţin încrezători erau convinşi că n-o vor mai vedea niciodată pe soţia maestrului de operă. Precum femeia înţeleaptă dinaintea ei, dispăruse, poate, în munte, chemată de zeiţă.

– Bea puţină apă, îl sfătui Paneb pe maestrul de opera.

– Se va reîntoarce, spuse Nefer, în şoaptă.

Colosul scrută dealul.

Degeaba.

– Hai, bea și du-te să te odihnești!

– Clara se reîntoarce.

Cu ochii săi de vultur, Paneb zări o siluetă care cobora pe poteca plină de pietre.

– Ai dreptate, Nefer... Ea este, chiar ea!

Vestea cea bună se răspîndi imediat; mai mulți copii, printre care și fiul lui Paneb, primiră încuviințarea să alerge în întîmpinarea femeii înțelepte.

Clara era primită cu strigăte de bucurie; întoarcerea ei dovedea că stăpîna crestei îi acceptase cererea, continuînd să protejeze satul.

– A fost adusă apa? întrebă Clara.

– Da, răspunse Nefer, dar n-a băut încă nimeni.

Femeia înțeleaptă luă capacul de pe un urcior și bău o gură de apă, înainte ca soțul ei să poată interveni.

– Clara, n-ar fi trebuit...

– N-avem de ce să ne temem.

Femeia înțeleaptă atinse fiecare urcior în parte.

– Puteți să împărțiți apa!

În cîteva minute, satul reveni la normal. Locuitorii săi puteau să bea din nou, să se spele și să-și pregătească alimentele.

„Mehy a făcut o manevră bună gîndi scribul Mormîntului; reușind să restabilească această livrare vitală, ne-a făcut un serviciu imens. Atîta vreme cît ne va susține, vom putea supraviețui."

Prințul Amenmes se schimbase mult. El, iubitorul de cai și de plimbări fără sfîrșit prin deșert, se blazase încetul cu încetul, mulțumindu-se acum cu plăcerile de tot felul ale existenței tebane. Banchete fastuoase la care se puteau bea vinuri rare, plimbări încîntătoare pe Nil, desfătarea în momentele petrecute în piscina vilei luxoase puse la dispoziția sa de către generalul Mehy, legături trecătoare cu tinere fete frumoase și nu tocmai sfioase, ca să nu mai vorbim despre mica armată de coafeze,

manichiuriste şi masori, care făceau să dispară şi cea mai mică durere… Ce şi-ar putea dori mai mult?

Mehy se înclină în faţa lui Amenmes:

– Doreaţi să mă vedeţi, prinţe?

– În sfîrşit, m-am trezit la realitate, generale! De cînd sînt aici, nu fac decît să mă îngraş, pierzîndu-mi astfel energia… Acest vis, oricît ar fi el de fermecător, nu mai poate dura! Am hotărît să mă reîntorc la Pi-Ramses.

– Fără a avea informaţii precise, riscaţi foarte mult.

– Sethi este, totuşi, tatăl meu!

– Sper să mă înşel, prinţe, dar cred că lupta pentru putere rupe chiar şi legăturile de sînge. Dacă vă reîntoarceţi în capitală, oare ce soarta vă va aştepta? Aici, macar sînteţi în siguranţă!

– O siguranţă care mă sufocă! Sînt, oare, condamnat să devin un notabil al Tebei, care va muri, obez, în braţele unei femei uşoare?

– Viitorul dumneavoastră mi se pare mult mai promiţător, îi spuse Mehy zîmbind, cu condiţia să nu fiţi prea nerăbdător!

– Nerabdare! De cîtă vreme trăiesc sub vraja acestei provincii? În timp ce eu gust din farmecele locului, tatăl meu se pregăteşte să devină Pharaon!

– Tot ce se poate, dar Sethi e conştient de faptul că nu va domni fără ajutor din Teba. Şi mai ştie că vremea pe care o petreceţi în cetatea zeului Amon v-a sporit popularitatea şi că dispuneţi de forţe armate, a căror reputaţie nu mai are nevoie de laude.

Amenmes era descumpănit.

– Ce concluzie trageţi, generale?

– Că tatăl dumneavoastră va încerca, poate, să negocieze, pentru a vă asocia la tron; nu credeţi că prima preocupare a sa este aceea de a evita un război civil?

Argumentele lui Mehy îl făcură sa ezite, fară însă a-l convinge.

– Tatăl meu nu are un caracter conciliant… Mă va soma să-i dau ascultare!

– Atunci. ultimul cuvînt va aparţine.

La caderea nopţii, Fened Nasul, echipat cu un baston lung şi noduros, îi conduse pe artizanii echipei din dreapta pînă la

localul care le era rezervat, la marginea necropolei, la poalele colinei din nord.

Gau cel Exact îi ceru fiecărui artizan să-și spună numele înainte de a trece de poarta prin care se intra într-o curte mică, neacoperită, unde fusese instalat un bazin de purificare, de formă dreptunghiulară. Pai Pîinică-Bună luă apă cu un căuș și o turnă pe mîinile întinse ale colegilor săi, înainte ca aceștia să pătrundă în sala de întruniri, al cărei plafon, susținut de două coloane, era vopsit în ocru-galben.

Se așezară în stranele de piatră dispuse de-a lungul pereților, după ce maestrul de operă luă loc în partea de răsărit, pe jilțul din lemn care fusese ocupat de predecesorii săi. În spatele lui, despărțit de sală prin niște pereți joși, se afla un sanctuar compus dintr-un naos în care era expusă statueta zeiței Maat și din două mici încăperi laterale, unde erau păstrate obiecte de ritual.

Aici, în acest spațiu sacru, accesibil doar maestrului de operă, văzuse Paneb lumina pietrei secrete a confreriei, o lumină atît de puternică, încît trecuse prin ușile din lemn ale naosului.

Dar, în această seară, sala de întruniri nu era luminată decît de lămpi.

Mai exista în încăpere un artizan care era dezamăgit de absența pietrei: cel care-și trăda frații și căuta ascunzătoarea acestei comori, pentru a obține frumoasa avere strînsă de complicii săi, în exterior. Desigur, locașul era deschis doar pentru întruniri, iar Nefer nu făcuse imprudența să lase aici piatra de lumină.

– Să aducem omagiul nostru strămoșilor, spuse el; să ne lumineze calea în continuare și să ne călăuzească pe drumul cinstei. Fie ca strana de piatră cea mai apropiată de mine să fie ocupată de puterea creatoare a celui dinaintea mea, înviat în lumea stelelor, dar care ne veghează.

Jilțul defunctului va rămîne gol pe veci, căci fiecare șef de echipă din Locașul Adevărului era de neînlocuit.

– Încă nu știm cine – Sethi ori fiul său, Amenmes – va conduce în curînd cele Două Ținuturi, preciză Nefer, și ce soartă îi va rezerva noul faraon confreriei noastre. Iată de ce, fără a

aştepta răspuns la aceste întrebări, doream să vă cer părerea, înainte de a lua cîteva hotărîri.

– După părerea mea, declară Renup cel Jovial, unii îşi fac griji degeaba; un faraon nu şi-ar putea dobîndi eternitatea fără ajutorul celor din Locaşul Adevărului. De îndată ce noul rege va fi încoronat, ne va cere să ne punem pe treabă.

– Nici şarpele, nici omul rău nu pot fi lipsiţi de venin, obiectă Gau cel Exact; dacă noul rege ne este ostil, ne putem aştepta la ce e mai rău.

– Asta e sigur! fu de acord Nakht cel Puternic; şi cred că fierarul nu fabrică armele doar aşa, de plăcere. Eu lupt pîna la ultima picătura pentru a apăra libertatea noastră!

– Noi sîntem artizani, nu soldaţi, aminti Ipuy Iscoditorul; dacă armata hotărăşte să evacueze satul, acesta nu va putea rezista.

– Dacă ne-am supune, am fi nişte laşi şi nu ne vom ierta asta niciodată! se mînie Paneb. La ce bun să mai trăieşti, dacă renunţi la tot ce ţi-e drag şi te comporţi ca o oaie?

– Nu-ţi insulta fratele! protestă Casa-Funie.

– Ajunge, interveni maestrul de operă; aţi uitat că a şti să vorbeşti este mai greu decît orice altă muncă şi că nu trebuie să vă exprimaţi decît dacă aţi găsit vreo soluţie pentru o rezolvare bună?

Paneb nu îşi putu opri întrebarea care-i ardea buzele:

– Va trebui să schimbăm locul pietrei de lumină, ascunzînd-o în afara satului, pentru a n-o lăsa să cadă în mîinile unor eventuali agresori?

– Te temi, oare, de o invazie? se îngrijoră Didia cel Generos.

– Va fi o luptă crîncenă pentru putere... Iar noi riscăm să fim printre primele victime, interveni Tuthy Savantul.

– Trebuie să ne luăm toate măsurile pentru a ne salva cea mai preţioasă dintre comori, îşi dădu cu părerea Pai Pîinică-Bună.

– Unde am putea-o păstra mai bine decît aici, în interior? întrebă Ched Salvatorul. Dacă am fi văzuţi ieşind din sat cu această preţioasă povară, nu credeţi că vom fi pîndiţi şi urmăriţi? Aici şi numai aici va trebui să ascundem piatra, astfel încît nici un hoţ să n-o poată descoperi.

Deși se iscară certuri între artizani, soluția propusă de pictor sfîrși prin a fi aprobată de toată lumea.

– „O vorbă înțeleaptă e mai ascunsă decît o piatră prețioasă“, spuse maestrul de operă, citînd o maximă a înțeleptului Ptah-hotep; o găsești totuși printre servitoarele care muncesc la moară. Să nu ne uităm îndatoririle de fiecare zi, să ne respectăm modul nostru de viață și astfel ne vom putea apăra comorile.

10.

Kenhir visa ceva minunat. Deşertul dispăruse, copacii erau în floare, casele albe ale satului străluceau în razele blînde ale soarelui, iar bătrînul scrib n-avea nici un incident de trecut în *Jurnalul Mormîntului*.

– Treziţi-vă, sînteţi căutat!

Din nou vocea asta autoritară şi aspră... Nu era, oare, cea a slujnicei sale, Niut cea Neobosită? Visul pieri şi Kenhir deschise ochii.

– Iar ai venit?... Cît e ceasul?

– E vremea să vă sculaţi şi să mergeţi imediat la poarta cea mare, unde sînteţi aşteptat.

– Nu mai sînt la vîrsta la care să mă grăbesc.

– Eu vă spun doar ce mi s-a cerut să vă comunic; acum, am plecat, am treabă de făcut.

Amintindu-şi de felul în care Niut mătura, ridicînd praful peste tot, Kenhir preferă să se scoale. Şi, deodată, pricepu ce se întîmplă: dacă era nevoie de el la poarta cea mare înseamnă că intervenise o nouă catastrofă!

Cu picioarele anchilozate şi cu dureri la încheieturi, scribul Mormîntului porni încetişor pe uliţa principală şi, la ieşirea din sat, se ciocni de olarul Beken, şeful auxiliarilor. Deşi renumit pentru viclenia sa, acum bărbosul părea disperat.

– N-a fost adusă apa? întrebă Kenhir.

– Ba da, ba da... Dar noi aşteptam şi legume şi nu ne-au adus deloc! După spusele stăpînilor măgarilor, armata i-a rechiziţionat pe toţi grădinarii de pe malul stîng, chiar şi pe cei care

muncesc pentru Locaşul Adevărului. Se zvoneşte că prinţul Amenmes e hotărît să lupte împotriva tatălui său.

Kenhir se îndreptă către al cincilea fort, unde şeful Sobek dădea ordine unui grup de vreo zece paznici, cu o voce aspră şi nervoasă.

– La posturi, imediat! le porunci nubianul.

Sobek avea ochii roşii de nesomn.

– Zvonul unui război civil e oarecum întemeiat? îl întrebă Kenhir.

– Nu ştiu nimic, dar rechiziţionarea grădinarilor nu este un semn bun. Pare a anunţa o mobilizare generală.

– Asta înseamnă că, în curînd, tu şi ai tăi veţi fi solicitaţi...

– Eu nu primesc ordine decît de la scribul Mormîntului şi de la maestrul de operă al Locaşului Adevărului.

– Asta îţi va atrage mari necazuri.

– Orice se va întîmpla, eu îmi voi face datoria.

– Şi dacă Amenmes se proclamă Pharaon şi hotărăşte să ia în stăpînire satul, nu vei fi obligat să cedezi?

– Am chibzuit îndelung, mărturisi Sobek, şi am adoptat un principiu: să rămîn credincios cuvîntului dat. Eu sînt plătit pentru a apăra acest sat de duşmani, oricare ar fi ei; îmi voi onora, aşadar, contractul. Şi vă promit că toţi oamenii mei îmi vor da ascultare.

După cum era vrerea zeiţei de pe creastă, locuitorii Locaşului Adevărului îşi părăsiseră îndatoririle obişnuite, pentru a se dedica, o zi întreagă, celor sacre. Nu făceau apel la un ritualist din afara satului, căci, după statutul confreriei, artizanii erau ei înşişi preoţi aflaţi sub autoritatea maestrului de operă, iar femeile, preotese ale lui Hathor, avînd-o ca superioară pe femeia înţeleaptă.

Erau cu toţii purificaţi, unşi cu mir, îmbrăcaţi cu haine de in de o calitate ireproşabilă şi încălţaţi cu sandale albe. Se îndreptau, în procesiune, către templul lui Maat şi al lui Hathor, cu braţele încărcate de ofrande: pîini de diferite forme, urcioare cu lapte, bere şi vin, oglinzi, borcane cu unguente, sculpturi din lemn reprezentînd pulpe de taur, antilope şi raţe. Toate acestea erau minuni ale creaţiei şi alimente dătătoare de energie, urmînd

să fie prezentate Zeului Atotputernic născut din el însuşi, capabil să se manifeste în milioane de forme, fără a pierde nimic din caracterul său unitar, el, care recrea în fiecare clipă cerul, pămîntul, apa, munţii, dînd viaţă oamenilor.

După ce jertfele au fost depuse pe altare, femeia înţeleaptă şi maestrul de operă ridicară, în numele cuplului regal care guverna Egiptul încă de la prima dinastie, o figurină a zeiţei Maat către Maat însăşi, pentru ca darul să fie total, pentru ca fiecare om să se alăture semenului său şi pentru ca unitatea să se realizeze fără a fi înlăturată diversitatea; căci Maat, numai ea, simboliza totalitatea ofrandelor.

– Atîta vreme cît cerul se va rezema pe cele patru puncte de sprijin, iar pămîntul va rămîne stabil, proclama maestrul de operă, atîta timp cît soarele va străluci, iar luna va lumina cît e noaptea de lungă, atîta timp cît Orion va fi manifestarea lui Osiris şi Sothis – suverana stelelor – atîta timp cît ploaia va sosi la vreme şi pămîntul va rodi, atîta timp cît vîntul din nord va bate la momentul oportun şi flacăra va purifica ceea ce trebuie purificat, atîta timp cît stelele vor rămîne stele, acest templu va fi liniştit precum cerul.

– Fie ca acest locaş divin s-o primească pe doamna aurului, a argintului şi a pietrelor preţioase, implora femeia înţeleaptă, fie ca ea să vegheze asupra bucuriei şi a unităţii noastre în faţa duşmanului.

Pe tot parcursul ceremonialului, trădătorul nu se gîndise decît la piatra de lumină, presupunînd, ca şi altădată, că aceasta este ascunsă de către maestrul de operă, fie în templul principal al satului, fie în locaşul de întruniri al confreriei. Îşi făcuse planuri, pe îndelete, pentru a pătrunde în ascunzătoare, fără a fi descurajat de eşecul comandoului libian.

Dar, oare, nu se înşela? Nefer şi femeia înţeleaptă ştiau că un înghiţitor de umbră dădea tîrcoale căutîndu-şi prada şi, cu siguranţă, îi întinseseră nişte capcane. Şi cea mai iscusită nu era, oare,

aceea de a-l face pe hoț să creadă că piatra de lumină nu va putea fi în siguranță decît într-unul dintre locurile sacre ale satului?

Fara îndoială, soluția cea mai abilă ar fi fost aceea de a alege o ascunzătoare în aparență expusă, una care să se afle la vedere, dar pe care nimeni să n-o bage în seamă. Și Nefer cel Tăcut nu se înșelase, oare, pe el însuși, evocînd cuvîntul perfect, mai ascuns decît o piatră prețioasă, dar care se afla la îndemîna servitoarelor de la pietrele de moară?

Rotița pietrei de moară, aceea care ajuta la macinarea boabelor de cereale necesare fabricării pîinii și berii, nu era o piatră obișnuită. Era facută din dolerit, o piatră de culoare brun-verzuie și de o duritate excepțională. Tot ea înlocuia inima călătorului în drum spre Lumea Cealaltă; căpătînd, astfel, o inimă ce nu putea fi distrusă, el putea înfrunta atît tribunalul de dincolo, cît și pericolele de acolo.

Puteai găsi o astfel de piatră la auxiliari și mai multe în sat… și daca una dintre ele era folosită pentru a masca piatra de lumină, un dolerit însuflețit în mod magic prin ritualuri și înzestrat cu o energie cu totul ieșită din comun?

Dupa ce greșise de atîtea ori, trădatorul avea, desigur, să afle drumul cel bun către comoară.

– De cine credeți voi că vă bateți joc? se revoltă Uabet cea Pură. Credeți că vom îngădui ca hainele să ne fie pe jumătate spălate, iar lenjeria plina de pete?

Spălătorii de rufe își plecară capul, rușinați. Unul dintre ei încercă totuși să protesteze în fața acestei femeiuști mînioase:

– Noi facem ce putem… Avem o muncă grea, care ne epuizeaza, și mai sîntem și prost plătiți!

– La ce rezultate aveți, sînteți prea bine plătiți!

Această sarcină ingrată, de a cărei supraveghere răspundea Uabet, soția lui Paneb, le revenea doar bărbaților. Igiena fiind prima condiție a sănătății, femeia nu accepta să se facă vreun lucru la voia întîmplării.

– N-aveți dreptul să ne tratați astfel… Am putea înceta munca!

– Dacă asta doriţi, sînteţi liberi s-o faceţi: veţi fi concediaţi cu toţii şi înlocuiţi chiar de mîine. Nu-mi va fi deloc greu să angajez nişte spălători mai buni decît voi.

Femeia dădu să se întoarcă în sat.

– Staţi un pic, sîntem de acord să ne îmbunătăţim metodele!

– Ziua de azi va fi fără plată. Şi nu începeţi din nou să vă comportaţi atît de jalnic, pentru că indulgenţa mea are o limită.

Cu capul şi mai plecat acum, spălătorii porniră spre canal, hotărîţi să-şi corecteze greşelile şi să recupereze timpul pierdut, caci Uabet cea Pură nu glumea. Era mai bine sa fii în graţiile ei, dacă voiai să-ţi păstrezi un post greu, dar invidiat.

Oricare ar fi fost zvonurile, Locaşul Adevărului continua să existe, avînd aceleaşi pretenţii.

– Ceremonia m-a impresionat profund, îi mărturisi Paneb cel Zelos maestrului de operă, tatăl său adoptiv. Nu înţelesesem pînă acum importanţa vitală a ofrandei. Mi s-a părut, deodată, că templul renăştea, că hieroglifele prindeau viaţă şi că pietrele deveneau de aur.

– Eşti un excelent observator.

– Nu eram doar eu implicat în acest ritual... Eram adunaţi cu toţii, aveam o singura inimă şi nu ne mai gîndeam la noi înşine, ci la această armonie tainică a căror slujitori sîntem.

Nefer cel Tăcut îl lăsă pe Paneb să-şi manifeste entuziasmul, deşi acesta uita de existenţa trădătorului; avea să-i facă o propunere mai importanta.

– Ai muncit mult, ţi-au fost încredinţate multe secrete ale acestei meserii şi ai fost autorizat sa pictezi într-un mormînt regal... A sosit vremea să-ţi desăvîrşeşti capodopera, dacă doreşti acest lucru, desigur!

Paneb se entuziasmă.

– Ai putea presupune contrariul? Spune-mi ce am de făcut!

– Nu e chiar atît de simplu... Va trebui să chibzuieşti mult asupra temei alese şi să nu faci nici o greşeală în execuţia ei.

– Am deja în minte sute de idei!

– Nouăzeci și nouă în plus față de aceea care trebuie aleasă; și nu uita esențialul!

– Nu mă face să aștept atîta!

– Esențială este materia primă. Atîta vreme cît n-o vei identifica, atît spiritul, cît și mîna ta vor rămîne departe de capodopera pe care o ai de realizat.

– Pentru a o descoperi, trebuie sa ies din sat?

– Ești liber s-o faci, Paneb!

– Nu mă vei îndruma, cîtuși de puțin?

– A trecut atîta vreme de cînd am susținut și eu aceeași probă... A început să mă lase memoria.

Dacă Nefer n-ar fi fost maestrul de operă, Paneb l-ar fi scuturat cu mare plăcere pentru a-l face să vorbească.

– Spălătorii au încercat să ne păcălească, îi spuse Uabet soțului ei, care tocmai se întinsese pe pat, dar am pus eu lucrurile la punct.

Paneb nu îi răspunse.

– Ești cumva bolnav?

– Ai auzit vorbindu-se despre materia primă, Uabet?

Tînăra zîmbi.

– Ah... Maestrul de operă ți-a cerut să-ți pregătești capodopera.

Paneb se ridică brusc și o apucă de umeri.

– Atunci, știi!

– Eu nu sînt decît o simplă preoteasă a zeiței Hathor, dar sper că vei reuși.

11.

Femeia înțeleaptă verificase calitatea apei, iar Fened Nasul, pe cea a peștilor, în timp ce Kenhir constata atît absența legumelor, cît și pe cea a șefului auxiliarilor.

– Unde a dispărut Beken? îl întrebă el pe fierar.

– Nu l-a văzut nimeni azi-dimineață... Cred că și-a permis să doarmă mai mult.

– Flăcăul ăsta o să aibă de a face cu mine! Doar n-o să-i țin eu locul, Imuni!

Scribul-asistent veni în grabă.

– Pregătește o tăbliță nouă! Îți voi dicta un raport asupra comportării lui Beken, pe care îl concediez în clipa asta!

Imuni tocmai își pregătise penelul, cînd fierarul zări pe drum un nor de praf:

– Se apropie cineva, cu niște măgari. Din moment ce Sobek l-a lăsat să treacă înseamnă că nu e nici un pericol.

Scribii și auxiliarii îl recunoscură pe olarul Beken, în fruntea unui șir de măgari împovărați cu coșuri grele.

– De unde vii? îl întrebă Kenhir, mirat.

– Locașul Adevărului m-a apreciat întotdeauna, iar eu n-am chef să-mi schimb meseria. Și atunci, am vorbit cu proprietarii unor mici grădini să facem în așa fel încît să nu vă lipsească nimic, pînă cînd situația va reveni la normal.

În coșuri se aflau salate, ceapă, praz, linte, anason, usturoi, varză, pătrunjel și chimen.

– La urma urmelor, bombăni scribul Mormîntului, tu ești șeful auxiliarilor și ți-ai făcut datoria. Și apoi, ai noroc – accept să uit de lipsa ta de disciplină și îți anulez scrisoarea de concediere.

Turcoaza cea roșcată era cea mai senzuală dintre femeile din sat. Totuși, făcuse jurămînt de celibat și nici măcar Paneb, amantul său înflăcărat, nu reușise s-o convingă să-l ia de bărbat. Femeie liberă și preoteasă a lui Hathor, își alesese modul de viață și era stăpînă pe propriul destin.

Cînd făcea dragoste cu Zelosul, plăcerea era unică, dar acesta nu-și petrecea nopțile decît acasă, lîngă soția sa, Uabet cea Pură, care devenise prietena Turcoazei. Între ea și colos nu era decît pasiune, alături de care nu încăpeau rutina sau evenimentele de peste zi. Și cînd Paneb intră în casa pe care o zugrăvise el însuși, Turcoaza se simți cuprinsă de un fior greu de stăpînit.

– Ți-am adus un dar.

Paneb îi oferi iubitei sale o centură din scoici, renumite pentru puterea lor afrodiziacă.

Turcoaza îi zîmbi.

– Crezi că vom avea nevoie de asta?

– Mi-ar plăcea ca această curea să-ți fie singurul veșmînt.

La cei treizeci și cinci de ani ai săi, Turcoaza era splendidă. Știa prea bine că multe priviri zăboveau pe formele trupului său, dar cine ar fi îndrăznit să-l concureze pe Paneb?

Fără a înceta să-și privească iubitul, își scoase încet rochia, apoi, cu o eleganță de neasemuit, își puse centura de scoici în jurul șoldurilor.

Goală, făcu, încet, o piruetă.

– Ți-am spus întotdeauna că timpul nu va reuși niciodată să-ți răpească frumusețea, ba, mai mult, vraja ta mă învăluie mereu... După cum văd, nu m-am înșelat!

Mîna dreaptă a Turcoazei se sprijini pe o liră, în timp ce-și ridica piciorul stîng cu grația unei dansatoare, pentru a-l așeza pe umărul lui Paneb.

– Cînd vei sfîrși cu vorbăria?

Copleşiţi, stăteau în tăcere unul lîngă celălalt.

– Se apropie ora cinei... Soţia şi fiul tău te aşteaptă.

– Aş vrea să mai rămîn.

– Nici vorbă! Dacă nu ţi-ai mai îndeplini datoria de soţ şi de tată, ţi-aş închide uşa-n nas.

Paneb ştia că Turcoaza nu glumeşte.

– În ierarhia preoteselor lui Hathor, tu ocupi un rang superior celui al lui Uabet cea Pură.

– Şi ce-ţi pasă?

– Ea pretinde că nu ştie ce este materia primă.

– Aşadar, ţi s-a cerut să faci o capodoperă...

Paneb se sprijinea pe un cot, admirîndu-şi iubita.

– Şi tu ştii, nu-i aşa?

– Încercarea prin care vei trece nu este deloc uşoară; prea puţini artizani au reuşit s-o depăşească. N-ai vrea, mai degrabă, să renunţi, decît să ai parte de un eşec greu de suportat?

Colosul o strînse în braţe pe Turcoază.

– Hai, spune-mi ce-i cu materia primă!

– Calea preoteselor lui Hathor nu este şi cea a artizanilor.

– Vad că refuzi sa-mi răspunzi!

– Cum ţi-aş putea spune ceva ce nu ştiu nici eu?

În locaşul întrunirilor, atmosfera era încordată. Dupa invocarea strămoşilor, maestrul de operă prezenta situaţia:

– Probabil că mai avem provizii pentru cîteva zile şi, sper, pînă la încoronarea noului faraon, oricare ar fi el. Ca stăpîn suprem al confreriei, regele va hotărî care ne este soarta.

– Adică va trebui s-o acceptăm, chiar dacă nu ne convine? se revoltă Karo cel Posac.

– Bineînţeles... O ştiai doar! interveni sec Casa-Funie.

– Şi dacă vor fi doi faraoni? întrebă Tuthy Savantul. De care din ei va trebui să ascultăm?

– Ştii bine că noi sîntem precum echipajul unei corăbii pe care o cîrmuieşte Maat, îi aminti Gau cel Exact; dacă în afara

satului domneşte anarhia, maestrul de operă se va îngriji să menţină armonia în Locaşul Adevarului.

– Dacă va mai avea timp, preciză Unesh Şacalul.

– Deocamdată, să ne gîndim la prezent, le ceru Nefer. Dacă urmează o lungă perioadă de nesiguranţă, ne-ar putea lipsi unele obiecte domestice. Să fim, aşadar, înţelepţi, şi să ni le fabricăm noi înşine, pentru a putea trăi în autarhie atîta timp cît va fi necesar.

– Să folosim cătină, propuse Didia cel Generos; alungă forţele răului şi sa nu uităm ca Horus l-a izgonit pe duşman cu un baston de cătină.

– Mi-ar trebui nişte oameni care să taie o cantitate suficientă din acest lemn.

– De ce n-ar face-o auxiliarii? se miră Userhat Leul.

– Pentru că unii dintre ei, cum ar fi, de pildă, grădinarii, au fost rechiziţionaţi; tăietorii de lemne care muncesc în folosul satului vor avea, în curînd, aceeaşi soartă; şi, pe urmă, ar lucra prea încet.

– Mă duc eu, declară Paneb.

– Ca dulgher, spuse Didia, am datoria să-l urmez!

– Sper că trei nu vor fi prea mulţi, adăugă Renup cel Jovial.

– Ca să fiu sincer, îi spuse şeful Sobek maestrului de operă, însoţit de cei trei voluntari, nu sînt deloc de acord cu această iniţiativă. Insist ca nici un artizan să nu iasă din sat pînă la noi ordine, căci e vorba de securitatea voastră, a tuturor.

– Îţi înţeleg punctul de vedere, aprobă Nefer, dar socot că această acţiune e de primă importanţă.

– Ar putea fi periculos.

– Dar dacă ne-ai da arme… sugeră Paneb.

– Ar fi şi mai periculos, aprecie nubianul.

– Am impresia că nu ai încredere în noi.

– Dacă sînteţi înarmaţi şi dacă întîlniţi o patrulă inamică, nici nu ştiţi ce s-ar putea întîmpla.

– Atunci dă-ne cîţiva paznici să ne escorteze! propuse Renup.

– Aşa veţi atrage atenţia asupra voastră, continuă Sobek. Dacă insistaţi, ar fi mai bine să se creadă că nu sînteţi decît nişte ţărani ca oricare alţii.

– Haide, hotărî Paneb, nerăbdător; am vorbit destul. Şi dacă va trebui să ne apărăm, securile noastre de tăietori de lemne vor fi de ajuns.

– Să fiţi foarte prudenţi, le recomandă nubianul.

Dacă ar fi mers repede, ar fi ajuns în trei sferturi de oră la o pădure de cătină, bine cunoscută de Didia. Rădăcinile acestor copaci cu scoarţa brun-roşiatică se întindeau, căutînd apa, pînă la o adîncime de treizeci de metri şi pe vreo cincizeci de metri jur împrejur; dînd o umbră plăcută şi jucînd rolul de paravan împotriva furiei vîntului, la marginea lanurilor, copacii de cătină creşteau repede, împletindu-şi ramurile între ei.

Paneb alese primul copac.

– Ai ochi bun, aprecie Didia; ăsta începea să împiedice creşterea celorlalţi.

Colosul se puse pe treabă cu multă rîvnă, tovarăşii săi neputîndu-i susţine ritmul. Renup cel Jovial simţi în curînd nevoia să bea apă; duse la gură urciorul cu apă rece pe care nu uitase să-l ia cu el, apoi ceru o pauză, pe care Paneb i-o refuză:

– Să nu zăbovim prea mult, Renup; să adunăm cît mai repede cantitatea de lemn necesară şi să ne reîntoarcem în sat.

Alegerea celui de-al doilea copac era mai grea, dar Paneb, spre uimirea dulgherului, o făcu fără greşeală. Renup deveni mai sîrguincios şi, astfel, coşurile se umplură repede.

– Acum avem destul lemn pentru polonicele şi lingurile de care au nevoie gospodinele, îşi spuse părerea Didia. Orice sarcină am avea de îndeplinit, importantă e materia primă.

Paneb privi bucăţile de cătină cu alţi ochi.

Întreprinsă la ordinul maestrului de operă, această expediţie în exterior avea drept scop descoperirea modestului material de o valoare inestimabilă.

Nu mai avea rost să-i pună întrebări dulgherului, din moment ce acesta îl făcuse să înţeleagă adevărul; dar cum ar putea un pictor să folosească acest lemn ca materie primă?

– Avem şi musafiri, îi preveni Renup cel Jovial.

Pe drumeagul ce ducea la pădurea de cătină, se iviseră vreo zece soldaţi, comandaţi de un ofiţer cu chip fioros.

12.

– Ce-i cu voi pe-aici? îi întrebă ofițerul.

Renup cel Jovial îi răspunse cu un zîmbet larg:

– Tăiem niște lemne... Doar crăci uscate care împiedică dezvoltarea acestor copaci tineri.

– Dar taxa ați plătit-o?

– Nici nu știam că există o taxă... Lemnul ăsta nu aparține tuturor?

– Te înșeli, țărane! Eu sînt cel care a introdus taxa, pentru a proteja populația împotriva hoților. În aceste vremuri tulburi pe care le trăim, patrulele mele sînt necesare, dar nu gratuite.

Paneb îl dădu la o parte pe Renup.

– Administratorul malului stîng este la curent cu inițiativele tale?

Ofițerul deveni agresiv:

– Vrei să-mi dai de înțeles că-l cunoști? N-are el treaba cu prăpădiți ca tine!

– Ia seama, totuși... Din moment ce am onoarea să-i fiu prieten, i-aș putea aduce la cunoștință că niște soldați ii storc de bani pe bieții oameni.

Ofițerul își trase pumnalul din teacă.

– Să nu ne enervăm! îi sfătui Renup. Doar n-o să ne ucidem pentru cîteva lemne uscate! Cît este taxa?

– Prea mare pentru tine, țărane! Va trebui să mi-o plătești în zile de muncă.

– Vă atrag atenția, spuse Paneb cu calm, că nu sînteți nici prea numeroși, nici prea viteji. În locul vostru, mi-aș vedea de drum.

Ofițerul rînji.

– Cînd nu ești înarmat, nu ridici tonul, păduchiosule!

– Ar trebui să ascultați sfatul prietenului meu, interveni Didia, bine dispus; dacă se înfurie, nu mai ieșiți întregi din pădurea asta de cătină.

Soldatul era impresionat de robustețea colosului, dar nu-l credea capabil să-i doboare oamenii la pămînt.

– Te pomenești că e protejat de zei!

O pisică uriașă cu pete negre, albe și roșcate sări de pe o cracă, nimerind între Paneb și ofițer. Cu părul de pe spate zbîrlit, mieună arătîndu-și colții, privind cu furie către ofițer.

– Animal spurcat, o să-ți tai beregata!

Un soldat interveni:

– Să nu faci asta, șefule! Asta nu e o pisică obișnuită... Trebuie să fie aceea care, înarmîndu-se cu un cuțit, retează capul șarpelui din întuneric și al aliaților acestuia.

– Da, ea e, încuviință un alt soldat, nu poate fi decît acea felină înspăimîntătoare în care se incarnează soarele! Și-l apără pe acest colos... Șefule, mai bine hai s-o ștergem, ni s-ar putea întîmpla o nenorocire!

Fără să mai aștepte ordinele, soldații o luară la sănătoasa.

Prințul Amenmes hotărîse să decreteze mobilizarea generală, apoi să renunțe la ea, pentru a o decreta, apoi, din nou.

Atîta nehotarîre îl făcea pe Mehy să turbeze, dar generalul nu lăsa să se vadă acest lucru, ba, mai mult, îl încuraja pe prinț să ia o hotarîre ale cărei consecințe ar fi putut fi dramatice.

În timp ce Amenmes încerca să găsească cea mai bună soluție, Mehy îi scria lui Sethi că depunea toate eforturile pentru a potoli zelul de luptător al fiului, apărînd astfel pacea civilă.

Unul dintre secretarii lui îl întrerupse pentru a-i prezenta un raport asupra producției agricole din provincia tebană.

– Producția e de-a dreptul excelentă, îl anunță funcționarul, dar trebuie să vă dau o veste tristă: primarul Tebei a decedat.

– Îl vom regreta, se lamentă Mehy, încîntat de dispariția acestei canalii bătrîne, care știa prea multe despre el, dar care avusese prudența să nu se opună niciodată ascensiunii lui.

„Iată, în sfîrșit, o moarte în care scumpa mea soție nu are nici un amestec", gîndi generalul, consultînd pe dată o listă de demnitari, dintre care îl alese pe cel mai prost și mai supus pentru postul de primar. Nepricepîndu-se cîtuși de puțin la gestiune, noul primar se va lăsa pe mîna lui Mehy, care, astfel, va continua să conducă, din umbră, orașul și regiunea.

Lăsînd în urma un parfum excitant de crin, Serketa se îndreptă, legănîndu-și șoldurile, către biroul soțului ei.

– Cum ți se pare noua mea rochie verde, cu franjuri argintii?

– Superbă!

– Îmi era dor de tine…

Alintîndu-se, i se așeză pe genunchi.

– Prințișorul s-a hotărît, în sfîrșit, să pornească ostilitățile?

– Încă nu, dulceața mea! Și nu primesc decît instrucțiuni banale, ca și cînd nimeni n-ar deține, cu adevărat, puterea în capitală. Ai putea crede că Sethi nu îndrăznește să urce pe tron!

– Perioada de doliu ia sfîrșit mîine… Vom avea, desigur, noutăți; te știu gata să faci față oricărei situații.

– Ce mai e și animalul ăsta? se miră șeful Sobek, văzînd felina enormă cocoțată pe umărul lui Paneb, care revenise în sat împreună cu tovarășii săi, purtînd mari poveri de lemn de cătină.

– După afirmațiile cunoscătorilor, asta e pisica soarelui.

– Asta, pisică? Aș fi crezut, mai degrabă, că este un rîs!

– Din moment ce mă protejează, o voi adopta.

Nubianul se apropie prea mult de colos, așa că sălbăticiunea mîrîi și încercă să-l zgîrie, întinzînd spre el, furioasă, una din labe.

– Fermecător caracter! Ce nume va avea?

– Ei bine, de ce nu Fermecătoarea?

Sobek ridică din umeri.

– Aţi avut necazuri?

– Cu ajutorul Fermecătoarei, nici unul.

Paneb, Didia şi Renup se prezentară la scribul Mormîntului, care, după ce cîntări sacii pe cîntarul cu care doar el avea dreptul să umble, notă cantitatea de lemn, apoi îi încredinţă lui Didia sarcina de a prelucra încărcătura, alături de alţi doi artizani din echipa din dreapta, aleşi chiar de el.

– Rămîn alături de cei doi tovarăşi de drum, hotărî Didia, şi, chiar acum, ne ducem la atelier să începem lucrul. Trebuşoara asta ne va dezmorţi puţin degetele.

La ieşirea din biroul lui Kenhir, Paneb nu mai putu să înainteze.

Cu coada ridicată şi ţeapănă, încordat pe cele patru labe şi gata să sară, cu privirea şi colţii ameninţători, Negruţu' privea pisica, hotărît să n-o lase să pătrundă în sat. Fiind cel mai important mascul, domnea peste întreaga faună domestică, neacceptînd pe orişicine.

Fiind bun prieten cu Paneb, cîinele nu se repezise asupra intrusului, dar era nevoie, fără zăbavă, de o negociere.

– Ascultă, Negruţule, această felină m-a apărat împotriva unor soldaţi tîmpiţi. Ne-a salvat viaţa şi ne-a scutit de mari necazuri. Ştiu, este o pisica, cred că va rămîne în libertate, dar nu-i voi permite să-ţi violeze teritoriul şi nu-ţi va ştirbi autoritatea.

Cîinele ciulise urechile şi, după licărul din ochi, se vedea că pricepuse mesajul.

– Cît despre tine, Fermecătoareo, nu face pe mîndra şi fă în aşa fel încît să fii acceptată. În acest sat, oamenii se respectă unii pe alţii şi se are în vedere ierarhia; în lumea ta, stăpîn este Negruţu'.

Paneb lăsă pisica jos; era grea, cîntărind nu mai puţin de douăsprezece kilograme.

Cîinele mîrîi, Fermecătoarea mieună scoţîndu-şi ghearele, arcuită ca un arici. Negruţu' nu era obişnuit cu asemenea monştri, dar hotărîse să nu dea înapoi.

– Să n-aud că vă bateţi! porunci colosul. Cel care e nou-venit trebuie să se comporte ca un oaspete de seamă.

Paneb privi în ochii felinei, care înțelese pretențiile omului alături de care hotărîse să trăiască.

Acceptă să-și retragă ghearele și luă poziția sfinxului, la fel ca Negruțu'; apoi, acesta din urmă se ridică și începu să-i dea tîrcoale pisicii, adulmecînd.

Cînd Fermecătoarea se ridică la rîndul său pentru a se freca de piciorul lui Paneb, cîinele se mulțumi să-i urmeze, cu prudență, dar fără dușmănie.

Acum, satul avea încă un locuitor.

În sfîrșit, o dimineață liniștită... Kenhir își isprăvi visul, fără a mai fi deranjat de servitoare. Coborî încet din pat, se spălă și își luă micul dejun, recitind poeme din vremuri apuse.

Deodată, această bine venită liniște fu întreruptă.

– Trebuie să vă fac curățenie în birou, declară Niut cea Neobosită, cu acea obraznicie care-l scotea din minți pe scribul Mormîntului.

– Nici nu vreau să aud, mormăi el.

– Trebuie să respect programul pe care mi l-am propus, îi aminti servitoarea, și nu sînt de acord să las nici măcar o singură cameră plină de praf.

– Știi cine e stăpîn aici?

– Adevărul, răspunse Niut. Și adevărul unei locuințe este curățenia ei.

Neputincios în fața acestui argument, Kenhir se mulțumi să pună pe o etajeră, unele peste altele, cîteva suluri de papirus care ar putea scăpa din calea uraganului și să păstreze cu el *Jurnalul Mormîntului*.

Și o văzu pe Niut cea Neobosită pătrunzînd în „spațiul" său, cu un întreg arsenal de mături, perii și cîrpe.

– Veniți repede, se auzi vocea puternică a lui Userhat Leul, curierul vrea să vă vadă!

Kenhir ieși în graba și se îndreptă către poarta principală, urmat de o mulțime de artizani.

– L-ai anunțat pe maestrul de operă? îl întrebă el pe sculptorul-șef.

– A luat-o înainte.

În prezența lui Nefer cel Tăcut, curierul Uputy îi înmînă scribului Mormîntului un decret regal, sosit din capitala.

Mîinile lui Uputy tremurau.

– Sper că acest text nu conține nimic îngrijorător, îi mărturisi el lui Kenhir.

– Să ne strîngem cu toții în fața templului lui Maat și Hathor, hotărî maestrul de operă.

Cînd se făcu liniște perfectă, Nefer îi ceru scribului Mormîntului să dea citire textului oficial.

Acesta proclama încoronarea lui Sethi, al doilea cu acest nume, devenit rege al Egiptului de Sus și de Jos, precum și noul stăpîn suprem al Locașului Adevărului.

13.

La cincizeci şi cinci de ani, faraonul Sethi al II-lea era un bărbat robust şi autoritar, capabil sa conduca forţele armate cu abilitate şi să se facă ascultat de înalţii funcţionari. Alegînd să-şi închine domnia temutului zeu Seth, stăpînul furtunii şi al perturbaţiilor cosmice, spera să-i dea un impuls hotărîtor, aşa cum facuse marele Seth I, tatăl lui Ramses.

Dar numele fiului lui Sethi al II-lea nu era decît Amenmes, şi nu se afla lîngă el pentru a-l aclama în momentul încoronării şi pentru a-l recunoaşte ca suveran legitim.

Născut dintr-un sirian şi o egipteancă, mierosul cancelar Bay se înclină înaintea regelui.

– Îmi aduci, în sfîrşit, vreo scrisoare de la Amenmes?

– Din păcate, nu, Maiestate, dar veştile pe care le-am aflat nu sînt rele. Conform unor zvonuri care mi se par întemeiate, omul cel mai puternic din Teba este generalul Mehy, iar trupele sale vă sînt devotate.

Mic, sfrijit, nervos, cu nişte ochi negri şi ageri, purtînd bărbiţă, cancelarul Bay reuşise să-i îndepărteze pe ceilalţi oameni de la curte, devenind consilierul ocrotit de noul faraon, care îi era recunoscător pentru a fi înăbuşit încă din faşă comploturile şi pentru a fi zdrobit unele clanuri periculoase.

Singurul rival al cancelarului era regina Tausert, o brunetă splendidă, cu chip de zeiţă, care tocmai intrase în biroul monarhului; la numai treizeci de ani, cea de-a doua soţie a lui Sethi avea caracterul soţului ei. Dacă nu-i făceai pe plac, nu

mai puteai fi în grațiile ei; de aceea, Bay nu se opunea niciodată hotărîrilor ei, chiar dacă, de fapt, nu o aproba.

– Știu că generalul Mehy va face tot ce va putea pentru a împiedica izbucnirea unui război civil, spuse regele, dar Amenmes e în stare să-l înlăture, pentru a trece în fruntea trupelor tebane.

– În cazul acesta, aprecie regina, ar deveni un razvrătit și ar trebui combatut chiar și cu prețul ultimei picaturi de sînge și fără milă.

– Amenmes e fiul meu, nu al tău.

– Nu contează, Sethi; nimeni nu poate leza autoritatea statului fără să fie pedepsit. Dacă nu, se instalează anarhia, care înseamnă nenorocire pentru noi toți.

– Cum să nu fim de acord cu regina? șopti Bay. Sînteți suveranul Egiptului de Sus și de Jos și trebuie să vegheați asupra unității țării.

– Dacă Teba e pentru secesiune, adăugă Tausert, va trebui să intervenim cît mai repede și cu cea mai mare rigoare; domnia unui faraon nu va putea fi lipsită de protecția zeului Amon. Iar tu trebuie să începi construirea locului de veci în Valea Regilor și a templului pentru milioane de ani pe malul stîng al Tebei, ca să nu mai vorbim despre contribuția ta, necesara înfrumusețării Karnak-ului.

– Ai stabilit un raport asupra Locașului Adevărului? îl întrebă Sethi pe cancelarul Bay.

– Bineînțeles, Maiestate! Maestrul său de operă, Nefer cel Tăcut, se bucură de o reputație excelentă, iar operele pe care le-a dus la bun sfîrșit nu au nici cel mai mic cusur. Nici un artizan nu s-a plîns de el și, așadar, nu văd nici un motiv pentru care să fie înlocuit. Se știe că membrii confreriei au multă demnitate și nu e bine să-i superi cu nimic.

– Dar Pharaon nu este, oare, stăpînul lor suprem? se miră regina.

– Desigur, Maiestate, desigur, dar se spune că acești artizani dețin mari secrete, ca, de exemplu, fabricarea aurului prin alchimie; pentru a beneficia de acestea, un rege trebuie să le cîștige încrederea.

– Printre ei nu se află și un reprezentant al statului?

– Ba da, scribul Mormîntului. Se numeşte Kenhir, are şaptezeci şi doi de ani şi se pare că este ursuz din cale-afară. Dar nu i se poate reproşa nimic în ce priveşte gestionarea satului artizanilor.

– Şaptezeci şi doi de ani… E mult prea bătrîn! Ar fi trebuit să iasă la pensie de multă vreme. Scrie imediat o scrisoare de revocare.

– Cu cine doriţi să-l înlocuiţi, Maiestate?

– De ce nu cu tine, Bay?

Cancelarul păli.

– Sînt la ordinele Maiestăţii Tale, dar nu cunosc nici Teba şi nici această funcţie atît de specială, şi…

– Avem nevoie de cancelar aici, lîngă noi, decretă Sethi al II-lea. Fără el, n-aş fi reuşit să distrug opoziţia.

– De acord, aprobă Tausert, dar să scrie această scrisoare şi să numească un scrib devotat şi supus pentru gestionarea Locaşului Adevărului. El va fi cel care va pregăti sosirea noastră la Teba. Ah, era să uit… Trebuie să evităm nerespectarea acestei decizii de către maestrul de operă care, desigur, îl va susţine pe bătrîn. Iată soluţia…

Prinţul Amenmes era distrus:

– Aşadar, a îndraznit…

– Nu vreau să vă supăr, spuse generalul Mehy, dar era de aşteptat ca tatăl dumneavoastră să ia această hotărîre.

– A îndrăznit să devină Pharaon fără să-mi ceară parerea, fără să mă convoace la Pi-Ramses pentru a-i fi asociat la tron, a îndrăznit să mă respingă şi sa mă trateze ca pe un rival fără pic de importanţă! Îl urăsc… Mă auzi, Mehy, îl urăsc!

– Va înţeleg dezamagirea, prinţe, dar n-ar trebui să luaţi poziţie cît mai repede?

– Dacă mă opun faraonului, voi fi considerat rebel, îmi voi pierde şi viaţa, şi sufletul…

– Nimeni nu contestă acest lucru.

– Atunci, ce soartă mă aşteaptă? Tatăl meu nu mă va desemna niciodata ca urmaş... Voi „putrezi" aici pînă la moarte.

– Oare v-aţi uitat primele intenţii?

Amenmes îl privi pe Mehy cu nedumerire.

– Ce vrei să spui?

– N-aţi aprobat încoronarea tatălui vostru şi nu-l recunoaşteţi ca Pharaon legitim. Pentru a nu fi privit ca un revoltat şi pentru a vă realiza ambiţiile, nu vă rămîne decît o soluţie: să deveniţi Pharaon, cu aprobarea preoţilor din Karnak. În felul acesta, cel care va fi acuzat de rebeliune şi de uzurpare va fi tatăl vostru.

– Nu va ceda... şi asta va duce la un război civil!

– Cine ştie, prinţe? Sethi nu se aşteaptă la o asemenea determinare din partea fiului său. În faţa faptului împlinit, poate că va ceda!

– Riscul e prea mare, Mehy!

– Acesta este preţul triumfului şi al gloriei voastre, prinţe Amenmes, şi hotărîrea vă aparţine!

De faţa cu Uputy curierul, maestrul de operă nu-şi reţinu deloc surprinderea.

– Mi se scrie de la palatul regal... De ce mie? Toate documentele oficiale trebuie adresate scribului Mormîntului.

– Ordinele sînt precise şi nu le discut: trebuie să vă înmînez personal scrisoarea. Nu prin altcineva.

Îngîndurat, Nefer cel Tăcut veni acasă cu papirusul sigilat. Clara se pregătea să plece la cabinetul său de consultaţii.

Maestrul de operă rupse sigiliul şi citi documentul.

– De necrezut...

– Veşti proaste? întrebă femeia înţeleaptă, cu îngrijorare.

– O adevărată catastrofă!

Nefer îi comunică soţiei sale conţinutul scrisorii. Într-adevăr, o catastrofă! O dată cu încoronarea lui Sethi al II-lea, pericolul care pîndea satul părea să fi dispărut, dar iată că apăreau alte moduri de a-l ataca.

Nici unui artizan nu îi trecuse prin minte aşa ceva.

– Ce putem face? întrebă Clara.

– Nu vom ceda.

– Dar nu ne vom pune în afara legii?

– S-ar putea... Dar dacă accept o dată, va trebui s-o mai fac de zece ori, iar confreria nu va mai fi decît un grup de muncitori servili, sortiţi pieirii.

Nefer şi Clara se îmbrăţişară.

– Ai dreptate, trebuie să luptăm fără să ne temem de consecinţe.

Ca în fiecare dimineaţă, Kenhir îşi spăla părul. Era plăcerea lui, un moment de deplină fericire, în timpul căruia uita de povara anilor şi de funcţia sa. După ce se clătea, îşi masa pielea capului cu ulei de ricin, un balsam miraculos, care îi limpezea mintea şi-i dădea mai multă vigoare.

Dar în flacon nu mai avea decît o amărîtă de picătură de ulei.

– Niut, adu-mi un alt flacon! strigă el, mînios.

Slujitoarea nu se grăbi să apară.

– Nu mai este ulei, mărturisi ea.

– Cum e posibil... Nu te-ai îngrijit să am de rezervă?

– Nu sînt plătită decît pentru curăţenie şi bucătărie.

– Ce dezastru! Cum să supravieţuiesc fără ulei de ricin? Du-te şi caută în sat!

– Cu tot ce s-a întîmplat în ultima vreme, stocurile s-au epuizat. Trebuie să aşteptăm reluarea livrărilor.

– Dar nu pot aştepta, mai ales cînd trăiesc într-o asemenea nesiguranţă! Du-te la Uabet cea Pură şi cere-i sa-l convingă pe soţul ei să recolteze ricin; şi mai spune-i că e foarte urgent.

– Mai întîi, să termin curăţenia în bucătărie; nu trebuie să semene cu o cocină.

Kenhir nu mai insistă şi îşi şterse părul. Fără loţiunea sa, se simţea fără vlagă. Şi daca scorpia asta de Niut nu va reuşi, cum va fi viitorul lui?

Cînd ieşi din sala de baie, scribul Mormîntului dădu cu ochii de Nefer cel Tăcut, care ţinea în mînă un papirus. Chipul grav al maestrului de operă nu prevestea nimic bun.

– Am primit o scrisoare de la palatul regal, îl anunţa Nefer.

– Asta e o procedură neobişnuita... Toată corespondenţa oficială trebuie să-mi fie adresata mie!

– În cazul de faţă, era imposibil.

– De ce?

– Pentru că prin aceasta scrisoare mi se cere să semnez pensionarea dumneavoastră.

14.

Lui Kenhir îi trebui mult timp să se dezmeticească.

– Chiar dacă am șaptezeci și doi de ani, nici nu-mi trece prin minte să mă pensionez!

– După cîte se pare, nu vi se cere părerea.

– Scrisoarea asta e semnată de faraonul Sethi al II-lea?

– Nu, de cancelarul Bay, răspunse maestrul de operă.

– Atunci n-are nici o valoare! Eu nu depind de nici un demnitar și doar regele poate pune capăt funcției mele.

– Cancelarul Bay consideră că sînteți mult prea vîrstnic pentru a duce la bun sfîrșit o muncă atît de grea și își propune să aducă un scrib tînăr, format la Pi-Ramses.

– Vreun netrebnic care nici măcar nu este născut în Teba! Înțeleg: noua putere încearcă să pună mîna pe Locașul Adevărului, impunîndu-i politica ei.

– Cancelarul nu așteaptă decît acordul meu pentru a-l numi pe noul scrib. În schimb, îmi pune la dispoziție cinci servitori care mă vor ușura de orice grijă materială, astfel încît singura mea preocupare să fie mormîntul regelui.

Kenhir scrîșni din dinți.

– Ce-ai hotărît să-i răspunzi acestui Bay?

– Că îi accept servitorii, care vor munci la cîmp și care-mi vor aduce un venit substanțial.

Bătrînul scrib încremeni.

– Credeam că te cunosc, Nefer... Cît de mult m-am înșelat!

– Apoi, îi voi aminti că nu există nici o limită de vîrstă pentru această funcție, ca aveți o sănătate de invidiat, o competență fără egal, și că avem un gestionar de care ne declarăm satisfăcuți.

Un zîmbet reținut lumina fața lui Kenhir.

– Nu, nu m-am înșelat!

– Și apoi, voi preciza faptul că nici eu și nici șeful echipei din stînga nu vă dorim pensionarea; o dată cu dumneavoastră vor pleca toți ai noștri, inclusiv femeia înțeleaptă. Așadar, confreria nu va mai putea pregăti un loc de veci și nu va mai putea construi un templu pentru milioane de ani, pentru că nu va mai exista nimeni care să știe să folosească piatra de lumină și să dea viață Locașului Aurului.

Kenhir avea ochii în lacrimi.

– Nefer…

– Noua putere a încercat să ne dezbine, convinsă că orice societate umană este bazată pe invidie, lăcomie și spirit de întrecere. Numai că Bay a uitat că, în ciuda defectelor și a slăbiciunilor noastre, trăim în Locașul Adevărului, în legea lui Maat.

Cei doi bărbați se îmbrățișară:

– Simt că am întinerit cu douăzeci de ani, îi mărturisi Kenhir.

Paneb contempla de cîteva ore o ramură uscată de cătină și nu reușea să accepte că această bucățică de lemn putea fi materia primă a capodoperei sale. Nu se simțea motivat și nu avea nici un pic de elan; să picteze pe cătină sau să picteze cătină, asta nu-i trezea nici o dorință să se apuce de treabă.

Uabet se apropie, încet, de soțul ei.

– Pot să te deranjez?

Paneb aruncă bucata de lemn cît colo.

– Asta nu e materie primă!

– Desigur că nu, încuviință ea zîmbind. Ai putea să-i cauți ricin scribului Mormîntului? Nu mai are ulei, iar Niut cea Neobosită se teme că stăpînul său va deveni de-a dreptul de

nesuportat, dacă nu-şi va masa capul în fiecare zi. Ai putea găsi ricin în apropierea primului canal, nu departe de Ramesseum.

– Este o obligaţie?

– Nu, doar ajuţi pe cineva.

Colosul nu putea să-i reziste soţiei sale, atît de mititica şi drăgăstoasă. Şi iată-l pe poteca ce ducea la canal, după controlul făcut de paznic.

De înălţimea unor smochini mici, plantele de ricin creşteau în voie la malul bălţilor sau de-a lungul rîurilor; aveau frunze netede şi închise la culoare; fructele, după cules, erau uscate la soare, pînă cînd coaja crăpa şi se desprindea. Strivindu-le cu piatra de moară, se obţinea, la rece, un ulei destul de ieftin, renumit pentru stimularea creşterii părului, calmarea migrenelor, curăţarea intestinelor şi întreţinerea flăcării lămpilor.

Paneb culese fructele şi le îndesă într-un sac mare; la un moment dat, simţi un miros de fum pătrunzîndu-i în nări.

În apropiere, nişte băieţandri o rupseră la sănătoasa, rîzînd. Daduseră foc unor tufişuri uscate care, uneori, se aprind pe loc.

Cînd flăcările ţîşniră şi se răspîndiră, Paneb se gîndi că ar putea traversa spaţiul, ajungînd pînă la cer. Focul nu era, oare, forţa vieţii prin excelenţă? Distrugea tot ce nu mai avea legătură cu realitatea, dînd naştere unor forme noi.

Deodată, lumea îi păru pictorului ca o cale spre focul creator; să n-o urmezi însemna să cazi într-o banalitate ucigătoare.

Colosul îndepărtă ramurile uscate şi adună nisip în jurul focului, pentru a-l împiedica să se întindă, distrugînd tufele de ricin. Aşteptă cu răbdare pînă cînd dispăru şi cea mai mică flăcăruie, apoi se îndepărtă, îngîndurat.

Oare nu focul era materia primă?

Datorită uleiului de ricin, Kenhir renăştea. Sîngele îi circula mai bine în creier şi se simţea în putere să-i dicteze asistentului său un raport detaliat asupra gestiunii din Locaşul Adevărului.

Aşezat în poziţia scribului, Imuni îşi pregătise cu minuţiozitate materialele, pe care nu le-ar fi împrumutat nimănui şi pe care

le păstra cu mare grijă, începînd cu paleta sa din lemn de sicomor, considerată ca fiind brațul lui Thot și al carei nume simbolic era „Să vezi și să auzi". Penelurile erau întotdeauna curățate impecabil, la fel păhărelele în care dilua pîinile de cerneală roșie și neagră, fără să se verse vreo picătură de lichid.

– Ești pregătit, Imuni? O să dureze ceva! Nu va lipsi nici un amănunt privind felul meu de a munci.

– De ce simțiți nevoia să vă justificați?

– Pentru că puterea centrală vrea să mă înlocuiască.

– Și pentru care motiv?

– Pentru că sînt prea batrîn! Dar eu n-am deloc intenția să ies la pensie.

Imuni nu lăsă să se vadă nici o reacție, dar în mintea lui încolțea o speranță: nu era el cel mai potrivit pentru a-l înlocui pe Kenhir? Dacă Pharaon avea nevoie de mărturia sa, îi va spune, cu respect, că bătrînului îi trecuse vremea exersării funcției de scrib.

– Acest document va fi de ajuns pentru a convinge administrația să revină asupra hotărîrii sale?

– Bineînțeles că nu, Imuni, dar asta nu e singura mea armă.

– Dar sîntem forțați să ne supunem.

– Regula Locașului Adevărului ne interzice să cedăm nedreptății și arbitrarului.

În timp ce Kenhir începea să dicteze, Imuni hotărî să fie prudent și sa nu-și dezvăluie prea repede ambițiile. În ciuda vîrstei sale, bătrînul scrib al Mormîntului avea, poate, resurse de nebanuit.

Trădătorul nu se grăbise să examineze de aproape pietrele de moară, pentru că ar fi trebuit să se apropie fără a da de bănuit gospodinelor care pregăteau pîinea și berea. Nici una dintre rotițele din dolerit nu lumina cîtuși de puțin.

Nu-i mai rămînea decît să arunce o privire asupra pietrei celei mari folosite de auxiliari. La sfîrșitul zilei lor de muncă, cei mai mulți dintre ei se întorceau acasă; și, pentru că era ziua de naștere a șefului lor, olarul Beken, chiar și Obed fierarul își

părăsise coliba modestă în care îi plăcea să doarmă, pentru a nu fi prea departe de atelierul său.

Aşadar, avea drum liber, dar trebuia să se ferească de vreo privire indiscretă; aşteptase pînă la apusul soarelui şi îmbrăcase o tunică pe care n-o mai purtase niciodată şi pe care soţia sa o ţesuse fără ştirea vecinilor.

Cu un alt mers decît cel obişnuit, ieşise pe portiţa dinspre vest şi mersese de-a lungul zidului din jurul satului, pentru a scăpa de privirea paznicului de serviciu la poarta cea mare.

Zona rezervată auxiliarilor era pustie. Un ibis mare zbura pe cerul roşiatic şi, dinspre nord, sufla uşor un vînticel blînd.

Încălţat cu sandale din papirus, trădătorul înaintă pînă la piatra de moară în spatele căreia se ghemui, pentru a observa împrejurimile.

În momentul în care se ridică, simţi că-l pîndeşte cineva. Cineva se ascundea în spatele sacilor cu făină şi îl spiona. Cineva care se temea de el şi nu îndrăznea să-l înfrunte.

Ce să facă? Să se retragă fără a-l identifica pe adversar sau să-l ucidă, lăsînd să se creadă că fusese un accident? Trădătorul ezita.

Felina sări, îi zgîrie umărul în trecere şi fugi către sat.

Fermecătoarea, uriaşa pisică a lui Paneb! Acest monstru îşi rezervase un vast teritoriu de vînătoare, pe care nu i-l contesta nimeni.

Din fericire, oricît de vicios ar fi fost, acest motan blestemat nu putea nici să vorbească, nici să destăinuie cuiva faptul că-l văzuse pe trădător lîngă piatra de moară a auxiliarilor, acest obiect atît de banal, prin faţa căruia trecuse de atîtea ori fără să-i acorde vreo atenţie.

Încordat, se apropie încet. Mărimea rotiţei era promiţătoare şi, în întuneric, trădătorul ar fi putut vedea imediat dacă doleritul dădea lumină.

Nu, asta era un gînd stupid. Piatra sacră nu putea fi expusă la lumina zilei; sculptor desăvîrşit, maestrul de operă o ascunsese, acoperind-o cu un strat care să-i mascheze adevărata natură.

Trădătorul scoase un cuţitaş foarte ascuţit pentru a rîcîi suprafaţa rotiţei, sperînd să descopere un alt material, care să strălucească.

Dar nu era decît dolerit, care, de mulţi ani, le era de mare folos artizanilor.

Dezamăgit, trădătorul trebui să admită că era pierdut. Maestrul de operă nu lăsase piatra preţioasă la îndemînă, nici măcar sub o mască înşelătoare; trebuia să revină la prima ipoteză: cea mai mare comoară a confreriei era păstrată într-un loc închis şi supravegheat.

15.

De îndată ce cancelarul Bay intră în biroul generalului Mehy, acesta își dădu imediat seama că avea în consilierul faraonului Sethi un adversar de temut.

– Ați călătorit bine, domnule cancelar?

– Sincer să fiu, nu-mi place deloc să călătoresc, dar Maiestatea Sa și regina doreau, cu orice preț, să mă întîlnesc personal cu maestrul de operă al Locașului Adevărului. I-ați anunțat vizita mea?

– Bineînțeles; îl veți întîlni, chiar aici, mîine dimineață.

– Se pare că e un om dintr-o bucată.

– Educația pe care a primit-o Nefer cel Tăcut l-a făcut pe acesta om de o rigoare extremă; nu se supune cu una cu două cerințelor administrative, se plînse Mehy.

– Aveți un dosar despre el?

– În întreaga lui carieră, nu există pînă acum nici o pată, afirmă generalul.

Mehy l-ar fi învinuit cu plăcere pe maestrul de operă într-un fel oarecare, numai că se temea de Bay; cînd va cunoaște mai bine intențiile cancelarului, va încerca, desigur, să-l manipuleze.

– Acest Nefer este, vasăzică, un om de o cinste absolută? se îngrijoră Bay.

– Artizanii din Locașul Adevarului formeaza o confrerie cu totul specială care depinde direct de rege, fapt care-i determină să fie deosebit de mîndri.

– Știu, generale, știu... Cu alte cuvinte, nu mă puteți ajuta.

– Rolul meu oficial e acela de a proteja satul artizanilor şi de a-l scuti de orice neplacere; consider că-mi fac datoria cît de bine pot. Dar nu am dreptul să intru în Locaşul Adevărului şi nu pot avea nici o influenţă asupra conducătorilor acestuia. În rest, sînt cu totul la dispoziţia voastră.

– Regele vă apreciază loialitatea, generale; este conştient că autoritatea şi sfaturile voastre cumpătate au evitat un conflict catastrofal pentru ţara noastră. Presupun că aţi avut grijă sa-l reţineţi pe prinţul Amenmes într-o reşedinţă supravegheată?

– Puteţi fi sigur de asta. E bolnav, deprimat şi va sfîrşi prin a accepta suveranitatea regelui.

– Într-adevăr, n-are de ales.

Maestrul de operă fu primit cu căldura de cancelarul Bay, în grădina administraţiei centrale, la umbra unui chioşc acoperit cu iederă. Înăuntru, tăvile cu fructe şi cupele cu bere fuseseră aranjate pe mese joase.

– Cît de plăcută pare să fie viaţa la Teba! observă cancelarul; numai că eu n-am venit aici pentru a discuta despre farmecul timpului liber. Faraonul a primit scrisoarea pe care i-aţi trimis-o, precum şi raportul amănunţit al lui Kenhir; aceste documente ne-au cam surprins, trebuie să mărturisesc. Nu contestăm rezultatele excelente ale muncii scribului Mormîntului, dar nu mai are vîrsta la care să poată face faţă unei asemenea funcţii. A sosit vremea pensionării şi Kenhir merită din plin să se bucure, în sfîrşit, de puţină odihnă.

– Mi-aţi citit scrisoarea în întregime? întreba Nefer.

– Ea dovedeşte o prietenie minunată, dar n-ar fi mai bine s-o uitaţi? Ţinînd cont de faptul că vă revine sarcina de a conduce lucrările pentru locul de veci al lui Sethi al II-lea, consider că este necesară numirea unui nou scrib al Mormîntului, mai tînăr şi mai bine informat asupra nevoilor actuale. Vremurile se schimbă, Nefer, trebuie să ştim să ne adaptăm. Înţelegi ce vreau să spun?

– Tot ce mi-aţi spus e foarte clar, cancelare!

– Aşadar, problema e ca şi rezolvată... Vă voi trimite un scrib şcolit în capitală, căruia îi veţi aproba numirea şi cu care veţi colabora.

Satisfăcut, Bay gustă dintr-o smochină moale şi dulce.

– Eram convins că maestrul de operă al Locaşului Adevărului nu putea fi decît un om inteligent şi cumpătat; sînt fericit că nu m-am înşelat.

– Mă tem că vă voi dezamăgi, cancelare!

– Nu pot să cred, dragul meu Nefer! Competenţele vă sînt cunoscute şi nu mă îndoiesc de reuşită. Sînt sigur că mormîntul regelui va fi o adevărată minune.

– Confreria va dovedi, desigur, dăruirea şi devotamentul său; dar, pentru a duce totul la bun sfîrşit, va avea nevoie de un scrib al Mormîntului cu o autoritate de necontestat.

– N-aveţi nici o grijă, urmaşul lui Kenhir va avea calificarea necesară.

– N-aş crede.

Cancelarul era descumpănit, dar, curînd, înţelese.

– Aveţi propriul candidat, nu-i aşa?

– Aşa e, admise Nefer.

– La urma urmelor, aşa este şi normal: ştiţi bine că bătrînul Kenhir e la sfîrşitul carierei sale şi, de aceea, i-aţi pregătit un succesor. Mi-aţi putea spune cum se numeşte?

– Este chiar Kenhir.

Bay se încruntă.

– Vă bateţi joc de mine?

– După cum am explicat în scrisoare, n-ar putea exista un scrib mai bun decît Kenhir. Aceasta este voinţa confreriei.

– Dar nu şi a mea!

– A voastră, cancelare, sau a regelui?

– Trebuie să dezvălui un secret de stat, Nefer, dar îţi pot mărturisi că aceea care a cerut schimbarea este regina Tausert în persoană; nici nu poate fi vorba să nu i se dea ascultare.

– Ce are să-i reproşeze lui Kenhir?

– Nimic... nimic anume.

– Este vorba, așadar, de un simplu capriciu.

– Măsurați-vă cuvintele, vă rog!

– Sîntem o confrerie de artizani și lucrăm cu materiale care nu acceptă nici capricii, nici toane. Și dacă regina a conceput acest proiect de a ne impune un scrib incapabil de a se adapta la obiceiurile noastre, ar fi bine să renunțe.

– Vă sfătuiesc din tot sufletul să vă supuneți, Nefer!

– M-ați înțeles, într-adevăr, greșit. Fără unitate, confreria nu va putea munci corect; și această coeziune nu poate fi realizată decît prin păstrarea lui Kenhir în postul lui de scrib al Mormîntului.

– Dorința reginei...

– Poate fi ea, oare, superioară legii lui Maat, pe care Maiestatea Sa are datoria s-o incarneze și s-o transmită? Explicați-i, deci: Kenhir nu e un scrib ca toți ceilalți, iar noi avem nevoie de el pentru gestiunea comunității. Dacă și-ar pierde sănătatea, ne-am schimba amîndoi punctul de vedere.

– Maestre de operă, mă puneți într-o situație delicată.

– Contez pe calitățile dumneavoastră de diplomat pentru rezolvarea acestei situații, cancelare; îi veți arăta reginei ca noi trebuie să muncim, urmînd cu toții aceeași direcție; aștept instrucțiuni de la palat, pentru a putea începe săparea locului de veci al noului faraon.

– E mai rău decît în coșmarurile mele, îi mărturisi cancelarul Bay generalului Mehy. Nu poți cădea la învoială cu acest Nefer... și nici cu regina! Dacă Maiestatea Sa nici nu va vrea să audă, credeți că maestrul de operă va demisiona, punîndu-și confreria în imposibilitatea de a lucra?

– Tăcutul e un personaj încăpățînat care promite cu multă seriozitate; ceea ce v-a promis că va face, o va face negreșit.

– Speram să se sperie în fața argumentelor mele, dar el a rămas la fel de hotărît. Iată-mă obligat să mă reîntorc la Teba cît mai repede și să relatez aceste fapte cuplului regal.

– Presupunînd că nu se va cădea la înțelegere, ce crezi că se va întîmpla?

– Kenhir va fi pensionat din oficiu, înlocuitorul său fiind impus confreriei.

– Asta ar fi cea mai nepotrivită dintre soluții, aprecie generalul; funcționarul care va fi numit va fi respins de artizani și nu va mai exista nici o organizare prielnică lucrărilor.

– Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc la un asemenea haos.

– Aranjați lucrurile chiar dumneavoastră, cancelare!

– N-o cunoașteți pe regina Tausert! Dacă nu e ascultată, mînia sa face prăpăd.

– Voința ei corespunde cu aceea a regelui?

– Sethi nu s-a impus încă.

– Nu faceți rău Locașului Adevărului! Fără el, o domnie nu își va găsi drumul spre eternitate.

– Și faraonul e conștient de acest lucru; sînt sigur că va lua măsurile necesare pentru evitarea unui conflict de asemenea proporții.

Necunoscînd adevăratele intenții ale noii puteri, Mehy își jucase bine rolul de protector al satului. În curînd, va putea afla mai multe.

Paneb picta flăcările sub toate formele lor. De mai multe zile, nu înceta să le observe, să le cerceteze dansul, pentru a le sesiza mlădierile cele mai intime. Stricînd multe pîini de culoare fabricate de el însuși, folosea zeci de nuanțe de roșu și de galben pentru a evoca transformarea focului, din clipa în care se aprinde și pînă la stingerea completă a jarului.

Bucăți de papirus și de calcar erau aruncate unele peste altele; nemulțumit de rezultat, Paneb nu dădea nici o importanță acestor resturi.

– Știi că se încearcă să ni-l ia pe Kenhir? îl întrebă soția sa.

– Vom rezista.

– N-ai dori o schimbare?

– Kenhir nu se schimbă! Și asta e bine!

Uabet cea Pură se așeză lîngă soțul ei.

– Tot mai cauți materia primă?

– Focul îmi vorbește, dar nu reușesc să-i înțeleg graiul. Şi nu sînt mulțumit de felul în care reușesc să îl redau. Totuși... Totuși, am impresia că nu mai am mult și-i voi descoperi secretul.

– Şi nu greșești.

Paneb își privi soția cu mirare.

– Vrei să spui... că focul este materia primă necesară capodoperei mele?

– Într-un anume fel.

– Explică-mi mai clar, te rog!

– Trebuie să-ți afli singur calea, Paneb!

– De ce nu e de ajuns să pictez focul?

– Întreabă-te despre flăcările invizibile care-ți îndrumă degetele și despre acelea care fac să se nască privirea ta, în fiecare dimineață; și învață să reglezi diferitele etape ale focului, de la entuziasm la creația spirituală, fără să uiți ofranda. Ai nevoie să progresezi precum cuceritorul dornic să descopere noi ținuturi și să stăpînească, fie și o clipă, teritoriul cucerit.

– Ce vorbe ciudate, Uabet!

– Nu sînt ale mele, Paneb, sînt ale focului, care îmi e părinte, mie și tuturor preoteselor lui Hathor.

16.

Totul îi mersese pe dos: o călătorie grea din cauza vîntului puternic, un catarg rupt, care-l obligase pe cancelar să se mute pe altă corabie, boala secretarului său și, acum, ce putea fi mai rău!

Sethi al II-lea inspecta cazărmile frontierei de nord-est, reginei Tausert revenindu-i sarcina de a se ocupa de treburile curente. Avînd încredere în priceperea tinerei sale soții, noul faraon îi lăsa în grijă cu plăcere administrația regatului, pentru ca el să se ocupe mai bine de armată, în vederea unui eventual conflict cu fiul său Amenmes.

Cancelarul Bay plănuise să vorbească mai întîi cu regele, asmuțindu-l împotriva reginei, dar absența monarhului îi punea strategia la pămînt și a o înfrunta pe Tausert n-ar fi dus la nimic bun.

Cînd îl primi în sala personală de audiențe, în care nu aveau acces decît notabilii statului, Bay fu, pentru a nu știu cîta oară, uimit de frumusețea și eleganța ei.

O rochie de un verde crud îi punea în valoare formele perfecte, coliere și brățări de o finețe aproape ireală adăugînd și mai mult farmec acestei femei în fața căreia nu puteai rezista. Tausert îl vrăjise pe Sethi, dar și pe toți cei de la curte. Bay însuși era robit de atîta prestanță, îngemănată cu o inteligență de temut.

– Ești mulțumit de călătoria la Teba, cancelare Bay?

– Mai mult sau mai puțin, Maiestate!

– Mai întîi, spune-mi veștile bune.

– În provincie e liniște, iar trupele generalului Mehy vă sînt credincioase.

– Ai avut vreo discuție cu Amenmes?

– Nu, e bolnav și deprimat; a înțeles, desigur, că nu era în măsură să-și înfrunte tatăl.

– Poate face pe vicleanul?

– Tot ce se poate, dar Teba nu e deloc pe picior de război.

– Să trecem la veștile proaste, ceru regina.

Cancelarul înghiți în sec.

– L-am intîlnit pe Nefer cel Tăcut, maestrul de operă din Locașul Adevărului, și i-am adus la cunoștință intențiile pe care le aveți...

– Cum adică, intențiile mele? Era vorba de o hotărîre în fața căreia era obligat să se încline!

Deși nu obișnuia să fie atît de direct, cancelarul răspunse fără ocolișuri:

– Maestrul de operă refuză, Maiestate!

Ochii frumoasei Tausert aruncau flăcări.

– Oare am înțeles bine, Bay?

– Nefer confirmă cele scrise, așa că dorește să-l păstreze pe Kenhir ca scrib al Mormîntului.

– Acest maestru de operă a uitat că trebuie să dea ascultare faraonului?

– Nicidecum, Maiestate; în cele din urmă, va ceda în fața voinței voastre. Dar intervenția mea nu i s-a părut suficientă și mi-a atras atenția că nu-l va înlocui pe Kenhir, a cărui sănătate este excelentă.

– Mi se pare mie sau ești de partea acestui Nefer, cancelare?

– Nici vorbă, Maiestate; eșecul meu mă face să mă simt jalnic! Dar acest om e încăpățînat și nu va fi ușor să-l înduplecăm.

– De obicei, îți reușesc misiunile pe care ți le încredințăm.

Amenințarea i se simțea în glas.

– Generalul Mehy însuși m-a sfătuit să fiu prudent. Ieșirea la pensie a lui Kenhir ar nemulțumi în așa măsură confreria, încît aceasta s-ar putea să nu mai muncească și să se dezorganizeze.

– Ar îndrăzni, oare, să se revolte?

– E prea mult spus, Maiestate, dar se pare că aceşti artizani ţin mult la unitatea lor.

– Cu alte cuvinte, crezi că am făcut o greşeală şi ai dori să revin asupra hotărîrii mele.

Cancelarul ar fi preferat să se transforme în piatra cu care era pardosită sala decît să dea un răspuns. Pentru cîteva cuvinte, ar fi putut pierde tot ce dobîndise în ani lungi de trudă şi cariera sa ar fi putut lua sfîrşit, rămînînd cu un post umil de scrib în vreun orăşel de provincie.

– Aştept un răspuns precis, Bay!

Dacă tot era pierdut, nu era de preferat să fie, măcar o dată, sincer?

– În urma discuţiei avute cu maestrul de operă, cred, Maiestate, că ar fi mai bine să-l păstraţi pe Kenhir în postul pe care-l ocupă de atîta vreme. Confreria din Locaşul Adevărului n-ar fi agitată şi ar fi în măsură să răspundă, cît mai repede, solicitărilor lui Pharaon. Şi apoi, acest scrib e foarte vîrstnic...

– Mă surprinzi, Bay!

– Regret, Maiestate, dar am hotărît să spun adevărul. Mulţi mă consideră oportunist, capabil să mă folosesc de minciuni şi linguşeli pentru a-mi atinge scopurile, şi poate că nu greşesc întru totul. Dar în prezent sînt consilierul cuplului regal care cîrmuieşte destinul ţării pe care o iubesc şi doresc s-o slujesc. Mi se pare, aşadar, necesar să-mi schimb atitudinea, oricît de mult m-ar costa.

Privirea reginei deveni aproape blîndă.

– Te judecasem greşit, Bay, căci te luam drept unul dintre aceşti curtezani mediocri, a căror unică ambiţie este îmbogăţirea. Dar tu pari să preferi cinstea.

Tausert i se păru prea darnică în complimente, cuvintele sale binevoitoare îngrijorîndu-l mai degrabă; dacă acesta era sfîrşitul lui?

– Dă-mi mai multe amănunte despre Nefer cel Tăcut, îi ceru ea.

– Am fost foarte impresionat, Maiestate; este un om calm şi puternic totodată, a cărui prezenţă umple locul în care se află. În

fața lui, te simți un om mărunt, lipsit de forță; nu ridică tonul niciodată, nu încearcă să convingă și își urmează drumul drept, de parcă nu s-ar teme de nici o piedică. Feriți-vă de el, Maiestate! Nefer este doar un artizan, dar are ținuta și demnitatea unui adevărat șef și se va lupta cu tărie pentru a-și apăra confreria care l-a ales să-i fie îndrumător.

– L-ar putea înfrunta chiar și pe faraon?

Cancelarul Bay ezită:

– Poate că nu, dar nu pot fi sigur; doar cîștigîndu-i respectul, abordînd în mod corect unele probleme.

– Fă-mă să-nțeleg!

– Nu este de ajuns să-i dai ordine unui asemenea om; pentru ca ascultarea lui să nu fie doar supunere, ci, mai ales, înțelegere, este necesar să aprobe pe de-a-ntregul proiectul propus. Ținînd cont de prezența prințului Amenmes la Teba și de reacțiile pe care nu i le putem prevedea, domnia lui Sethi al II-lea începe în condiții grele, iar săparea mormîntului său în Valea Regilor va fi un act deosebit de important. Umilindu-l pe Nefer cel Tăcut și obligîndu-l să se despartă de Kenhir, n-am avea nimic de cîștigat.

– Am cîștiga respectul suveranității noastre, Bay!

– Desigur, Maiestate, dar n-ar fi mai bine să ne retragem puțin?

– Asta îndrăznești tu să-i recomanzi unei regine?

– Îi recomand să acționeze în interesul regatului.

– Lasă-mă singură, Bay; cînd faraonul se va întoarce, vom putea lua o hotărîre definitivă!

Fermecătoarea sări pe genunchii lui Kenhir, care, stînd în pragul casei, se bucura de soarele amurgului. Așezat pe un taburet cu trei picioare, bătrînul scrib își perinda prin minte anii petrecuți în slujba confreriei, cu bucurii și necazuri; nu regreta nimic, nici măcar nenumăratele griji zilnice și defectele artizanilor, pe care nici zeii nu reușiseră să le vindece.

Enorma pisică multicoloră își retrăsese ghearele, pentru a nu-l răni pe bătrînul căruia îi lingea mîinile, pe îndelete.

La cîţiva metri mai departe, Negruţu' îi privea. Cîinele cel negru acceptase, în sfîrşit, prietenia dintre scrib şi felină, dar continua s-o supravegheze înainte de a o adopta definitiv.

– Tu eşti mai îndemînatică decît mine, îi mărturisi Kenhir pisicii, căci tu ştii să cazi întotdeauna în picioare. Eu nu prea sînt diplomat şi nu m-am gîndit niciodată decît la a-mi face corect meseria, uitînd de faptul că trebuie să fiu plăcut celor de la putere… N-am făcut bine, dar acum sînt prea bătrîn să mă mai pot schimba.

Paneb se aşeză la dreapta scribului Mormîntului:

– Monstrul ăsta v-a îndrăgit… Totuşi, a rămas o sălbăticiune.

– Probabil că semănăm la caracter.

– Nu sînteţi un artizan, Kenhir, dar îndelungata dumneavoastră carieră v-a permis să descoperiţi secretele confreriei.

– Nu te lua după zvonuri, băiete!

– Nefer mi-a cerut să realizez o capodoperă.

– Iată o etapă hotărîtoare, Paneb! În ciuda talentului tău, nu poţi şti dinainte că vei reuşi.

– Nu-i aşa că ştiţi ce e materia primă?

– Firea omului. Nimic nu e mai pervers şi mai neînsemnat, dar asta e unealta pe care ne-au dat-o zeii şi trebuie să ne obişnuim cu ea. Nu o refuza şi foloseşte-o ca pe un material greu de lucrat.

– Va trebui să mă schimb şi eu?

– Mai ales, dar nu-ţi face iluzii! Aşa te-ai născut şi aşa vei muri. Ştiu, din experienţa mea, că nimeni nu se schimbă şi că acela care ajunge maestru de operă a fost născut pentru asta. Dar trebuie să cioplești piatra şi lemnul, pentru a scoate la iveală formele pe care aceste materiale le ascund. Îndepărtează crusta care te acoperă, Paneb, şi lasă să se vadă inima ta adevărată, esenţa fiinţei tale. Abia atunci vei putea afla materia primă.

Pisica moţăia fără nici o grijă; dar cînd se apropie Nefer cel Tăcut, deschise ochii, atentă.

– Ce seară minunată! spuse Kenhir, adresîndu-se parcă soarelui ce apunea. Sînt mulţi ani de cînd nu mi-am îngăduit un asemenea moment de trîndăveală.

– Tocmai am primit de la palat răspunsul definitiv în ceea ce vă privește, îi aduse la cunoștință maestrul de operă.

– Înainte de a-mi oferi amănuntele acestei vești, lasă-mă să mă bucur de apusul de soare și de ultima zi pe care o petrec în satul artizanilor. Bagajele îmi sînt deja pregătite, pe servitoare am concediat-o și voi pleca pe furiș, fără să-mi iau rămas-bun de la cineva. Chiar de mîine, lumea mă va uita și nimeni nu mă va regreta. Asta e viața...

– Uneori, ne face și surprize.

Bătrînului scrib îi era teamă.

– Regele s-a gîndit la o pedeapsă în plus?

– Asta o veți hotărî singur... Sethi al II-lea vă confirmă în funcția de scrib al Mormîntului.

17.

Nefer cel Tăcut și Kenhir urcară pînă la mormîntul pe care maestrul de operă începuse să și-l sape în necropola Locașului Adevărului. Din cînd în cînd, săpa chiar el împreună cu Paneb, care tocmai terminase o pictură unde predomina ocrul.

– Am dorit să vă arăt ultima operă a fiului meu adoptiv, îi spuse Nefer scribului, căci o consider deosebit de reușită.

Pereții erau încă grosolan cioplìți, iar lumina zilei nu putea lumina decît partea de jos a zidului în fața căruia se opri maestrul de operă. Nici o rază nu ajungea în dreptul culorilor vii ale picturii, așa că scribul Mormîntului trebui să aștepte un timp pentru a distinge scena din penumbră.

Doi oameni se aflau față în față: unul purtînd șorțul maeștrilor de operă, celălalt, o robă de ceremonie și, în mînă, materialul de care se folosesc scribii.

– Ăsta... ăsta sînt eu! se miră Kenhir.

– Am vrut să vă reprezint în acest loc de veci, pentru a putea sta de vorbă în continuare, veghind asupra fericirii acestui sat, atunci cînd vom părăsi această lume.

– Ce onoare fără seamăn! îngăimă Kenhir.

– Mai degrabă, un semn de respect față de scribul Mormîntului care nu ține seamă de vîrsta și de boala sa, pentru a apăra cît se poate de bine viața îndestulată a confreriei.

– Este cea mai frumoasă dovadă de prețuire pe care mi-a fost dat să o primesc vreodată, Nefer... Cum ți-aș putea mulțumi?

– Continuîndu-vă munca, Kenhir, doar continuînd, oricare ar fi obstacolele.

Scribul privi îndelung pictura care-l reprezenta în puterea vîrstei.

– Paneb mi-a dăruit o noblețe pe care nu o am... Dar e mai bine să mă prezint astfel în fața zeilor!

– V-a vorbit despre capodopera sa?

– Caută pretutindeni materia primă și nu-și va afla liniștea pînă nu o va găsi.

– Măcar e pe drumul cel bun?

– Așa sper... dar cîți nu s-au pierdut tocmai atunci cînd credeau că și-au atins scopul?

Cei doi bărbați ieșiră din mormîntul care de acolo, de sus, domina satul.

– Ce șansă avem, Kenhir: să trăim aici și să fim și în moarte alături de strămoși, departe de forfota lumii ăsteia, sub protecția pietrei de lumină. Există, oare, un destin mai frumos?

– Aș vrea să-ți vorbesc despre un proiect cam surprinzător, la care țin...

Nefer cel Tăcut ascultă.

Proiectul era, într-adevăr, surprinzător.

Întrucît orice veste bună era însoțită de un banchet, Pai Pîinică-Bună nu pregetă să organizeze unul, pentru sărbătorirea menținerii lui Kenhir în postul lui. Deși mulți artizani se plîngeau de caracterul lui dificil, cele două echipe recunoșteau competența și seriozitatea bătrînului scrib, considerat un membru de neînlocuit al confreriei.

Doar Imuni era dezamăgit, căci sperase sa ia locul stăpînului său, față de care se simțea deja superior, deși degetele scribului Mormîntului nu erau încă anchilozate. Kenhir ținea singur *Jurnalul* confreriei și nu-i dădea asistentului său decît sarcini mai puțin importante. Dar Imuni se consola gîndindu-se la vîrsta șefului său, care nu va întîrzia să plece în regatul lui Osiris.

După terminarea sărbătorii, Kenhir o primi pe Niut cea Neobosită.

– M-aţi dat afară pentru că ştiaţi că veţi părăsi satul, îi aminti servitoarea; dar, din moment ce aţi rămas aici, nu mă puteţi angaja din nou?

– Îţi dai seama ce caracter îngrozitor ai?

– Asta, pentru a vă putea ţine piept dumneavoastră; e ceva necesar. Ceea ce contează este munca mea: n-aţi fost mulţumit de mine?

– Cu excepţia curăţeniei prea dese făcute în biroul meu, nu pot spune că am fost nemulţumit. Cît despre bucatele pe care le pregăteşti, trebuie să recunosc că sînt delicioase, deşi nu prea grase.

– Bine, dar asta ar fi un dezastru pentru sănătate. Am vorbit şi cu femeia înţeleaptă, care a fost de acord cu mine. Atîta timp cît va trebui să gătesc pentru dumneavoastră, voi ocoli grăsimea.

– Mi-ai spus cîndva că nu ai decît două îndatoriri: curăţenia şi bucătăria.

Niut cea Neobosită zîmbi.

– Aţi dori să fac mai multe?

– Cam aşa ceva. Se anunţă o perioadă de muncă intensă, iar eu nu mai am puterea de altădată, mai ales după încercarea prin care am trecut. Prin urmare, doresc să mă ocup doar de Mormînt şi de cele necesare acestuia. Tu eşti aceea care va veghea asupra acestei locuinţe şi asupra a tot ce trebuie pentru bunul mers al ei, fără să uiţi de hainele mele şi de aprovizionarea cu flacoane de ulei de ricin.

– Salariul meu…

– M-am gîndit şi la asta, desigur, şi m-am oprit la o soluţie care riscă să-ţi displacă, dar care ar prezenta multe avantaje.

– Refuzaţi să-mi măriţi salariul?

De data asta, zîmbi Kenhir.

– Nu-mi place să fac risipă de bani, dar nici nu sînt atît de zgîrcit! Pentru că munca ta va fi grea, vei locui aici. De aceea, îţi propun sa devii soţia mea!

Niut rămase ca lovită de trăsnet.

– Bine, dar...

– Dar... eu sînt un moşneag, iar tu eşti o fată în floarea vîrstei! Crezi că nu-mi dau seama? Linişteşte-te, n-am nici o dorinţă necurată. Singura dragoste pe care ţi-o pot da este aceea a unui bunic faţă de nepoţica lui. Te-am observat, Niut, şi am constatat că eşti cinstită, harnică şi demnă de respect. Luîndu-te de nevastă, te voi face moştenitoarea mea. După moartea mea, vei fi o femeie bogată şi cultivată, căci vei avea timp să citeşti şi să descoperi minunatele texte ale înţelepţilor. Atunci îmi vei putea mulţumi, îţi vei putea alege un soţ pe placul tău, căruia îi vei dărui atîţia copii cîţi vei dori. Se înţelege de la sine că vom dormi în camere separate şi vei avea propria sală de baie. Căsătoria noastră va face să înceteze zvonurile dragilor noştri săteni, a căror imaginaţie e gata, uneori, să se aprindă; vom preciza faptul că e vorba doar de un act legal, pentru a-ţi asigura viitorul. Contez pe cuvîntul tău categoric pentru a risipi orice neînţelegere.

– Vorbiţi... vorbiţi serios?

– Foarte serios. Tu nu eşti o servitoare ca toate celelalte, Niut; faptul că îmi dai satisfacţie este o faptă pentru care meriţi o răsplată. Devenind soţia mea, nu vei avea decît avantaje, cîştigînd în acelaşi timp respectul celorlalte gospodine. I-am vorbit deja despre asta maestrului de operă, care a fost la fel de uimit ca şi tine, dar a înţeles punctul meu de vedere. Gîndeşte-te bine, fata mea, şi ia o hotărîre!

– Oare nu voi fi acuzată că v-am sedus şi că m-am comportat ca o tîrfă?

– Fii liniştită, acest zvon circulă, probabil, de multă vreme! Căsătoria asta o să-i pună capăt şi toţi te vor respecta, atrăgîndu-şi, în caz contrar, o pedeapsă severă. Şi, mai mult, în faţa tribunalului confreriei, voi da explicaţii asupra adevăratei naturi a alianţei noastre.

– Totul e atît de neaşteptat, atît de...

– Nu-ţi voi impune nimic, Niut; îţi vei alege viaţa după bunul tău plac.

– Şi n-aveţi, într-adevăr, nici o reţinere?

– Ţi-o jur pe viaţa lui Pharaon şi pe cea a maestrului de operă. Nu ţi-am ascuns nici una dintre intenţiile mele; poţi conta pe corectitudinea mea. Există totuşi un risc…

Niut simţi un nod în gît.

– Care?

– Acela de a ţi se urca la cap noul tău statut de stăpînă a casei, aceasta făcînd să nu mă mai slujeşti ca înainte. Dar acesta e un risc pe care mi-l asum!

– Cît de puţin mă cunoaşteţi!

– Eu cunosc foarte bine firea omenească, fata mea!

– Mă angajez cu toată hotărîrea să întreţin această casă ca şi cînd ar fi a mea!

– Dar va fi, cu adevărat, a ta, dacă accepţi această căsătorie.

Niut cea Neobosită atinse un perete, vrînd să se asigure că nu visează.

– În acest caz, cum îndrăzniţi să presupuneţi că voi accepta cea mai mică dezordine şi că nu voi continua să şterg praful? Erau multe lucruri care nu-mi plăceau, dar trebuia să tac pentru a nu fi dată afară… Dar dacă am voie să vorbesc, totul va fi altfel! Trebuie zugrăvit din nou, unele mobile nu mai corespund cu respectul datorat scribului Mormîntului, iar confortul sălilor de baie trebuie îmbunătăţit fără nici o amînare. În rest, vom vedea mai tîrziu.

Kenhir prevăzuse o astfel de tornadă şi, pentru o clipă, se întrebă dacă va fi capabil să reziste multă vreme. Dar trebuia să plătească acest preţ pentru a-i oferi unei fete excepţionale statutul pe care-l merita.

– Trebuie să înţeleg… că accepţi?

– Nu, sigur că nu… În sfîrşit, vreau să spun că… E ceva atît de neaşteptat!

– Ai nişte dorinţe de care n-am ţinut seama?

– Nu, termenii contractului îmi convin, dar… parcă totul e dat peste cap… şi de ce m-aţi ales tocmai pe mine?

– Pentru că nu mai am vîrsta la care să mă recăsătoresc, Niut! Destinul m-a lovit atît de tare, pentru a mă face să înţeleg că trebuie să mă ocup doar de ceea ce este important, pe măsura forţelor care mi-au mai rămas. Tu ai toată viaţa înainte, iar eu am posibilitatea sa-ţi ofer o bază solidă pentru a ţi-o putea realiza. Mă cunosc şi ştiu că nu sînt nici bun, nici generos, pentru că anii petrecuţi cu gestionarea confreriei m-au învăţat să devin neîncrezător şi să nu-mi fac iluzii; luîndu-te de soţie, mă gîndesc în primul rînd la interesul şi la bunăstarea mea. Să nu crezi în nici un caz că o fac din milă sau datorită faptului că am un suflet mare.

Pentru a se calma, Niut cea Neobosită luă o perie şi începu să frece un cufăr din lemn:

– Poate ştiţi să va clasaţi arhiva corect, dar nu cunoaşteţi arta de a împături hainele şi de a le aranja în aşa fel încît să nu se uzeze înainte de vreme. Şi toate astea nu se mai învaţă la vîrsta dumneavoastră. Cît despre obiceiul pe care-l aveţi să purtaţi mai multe zile la rînd aceeaşi tunică şifonată, sub privirile pline de reproş ale femeilor din sat… Lucrurile trebuie să fie clare, Kenhir: întreţinerea unei locuinţe cere să ai iniţiativă, iar eu nu suport să se amestece careva în treburile mele.

– Nu e posibilă nici o negociere?

– Nici una.

– Îţi accept condiţiile, Niut!

18.

În aşteptarea directivelor din partea lui Sethi al II-lea, maestrul de operă daduse sarcini artizanilor din cele două echipe, cu aprobarea şefului echipei din stînga: renovarea templului principal şi a capelelor anexe, refacerea dalelor din locaşul întrunirilor, înfrumuseţarea locuinţelor şi consolidarea podurilor caselor.

Paneb şi Ched Salvatorul făcuseră un ultim retuş în vastul mormînt al lui Kenhir, a cărui căsătorie fusese oficiata de tribunalul satului; în prezenţa cîtorva martori, scribul scrisese un testament, prin care îşi lăsa toate bunurile lui Niut cea Neobosită.

– Mă simt împăcat, îi mărturisi Kenhir maestrului de operă, căci acum pot muri liniştit.

– Mormîntul vă este pe plac?

– Este o minunăţie de care sînt nevrednic... dar pe care n-aş da-o nimănui! Nu mă voi grăbi să mă mut în această locuinţă somptuoasă, dar voi veghea asupra ei cu mare grijă. Lumea de dincolo are ceva bun, Nefer... Datorită harului pictorilor, ţăranii strîng recolta fără efort, grîul se coace întotdeauna, vîntul umflă velele corăbiilor fără să le sfîşie, iar eu rămîn veşnic tînăr! Ce să cer mai mult confreriei? Dacă aş fi fost silit să părăsesc acest sat, aş fi fost cuprins de o mare disperare; şi tu eşti cel care m-a salvat de la această nenorocire.

– Nu vă datoraţi salvarea decît dumneavoastră înşivă şi muncii pe care o depuneţi, Kenhir!

– În această lume în care conflictele nu încetează niciodată, frăţia e o calitate rar întîlnită; sînt fericit că am trăit destul de mult pentru a-i cunoaşte binefacerile.

Soarele strălucea, apa şi alimentele fuseseră livrate, florile împodobeau altarele strămoşilor, iar satul forfotea precum un stup de albine, harnic şi fericit; dar maestrul de operă era încă neliniştit.

– Intrăm într-o nouă eră, i se destăinui el scribului Mormîntului; cancelarul Bay joacă rolul de intermediar între faraon şi confrerie, dar nu sînt convins că va fi de partea noastră.

– Un om de la curte nu-şi urmăreşte decît avantajele, dorind să se facă plăcut superiorilor săi; ori va vedea cît de util este Locaşul Adevărului, ori va complota pentru a-l distruge.

– Personajul asta este inteligent şi viclean; cred că ar trebui să ne temem de el. N-a dat dovadă de putere în a o influenţa pe regină, atunci cînd a convins-o să se răzgîndească?

– Reuşeşti cumva sa-i citeşti gîndurile?

– Mi-a făcut impresia că nu este sigur de hotărîrile sale şi încă se întreabă asupra rostului muncii noastre.

– Din fericire, generalul Mehy ne rămîne protectorul oficial; dar prezenţa prinţului Amenmes la Teba nu va sfîrşi, oare, prin a-i face rău, fiindu-ne şi nouă defavorabilă? Dacă începe războiul civil, vom fi sortiţi pieirii!

– Iată de ce piatra de lumină trebuie să rămînă departe de ochii hoţilor!

– Pînă-n prezent, trădătorul nu s-a putut apropia de ea şi sînt convins că e departe de a o descoperi!

– Trebuie să rămînem vigilenţi, Kenhir; s-a arătat destul de abil, ascunzîndu-se în umbră.

– După cum presupune Sobek, într-o bună zi va sfîrşi prin a face o greşeală!

– Eu nu sînt atît de sigur, obiectă Nefer, şi, de acum înainte, sîntem obligaţi să facem totul ţinînd seama de prezenţa lui.

– Şi apoi, trebuie să fim atenţi la atitudinea reginei… Dacă a vrut să scape de mine, asta n-a fost doar din pricina vîrstei

mele. Tausert avea intenția sa ne impună un fel de spion care să-i descrie în cele mai mici amănunte activitățile Locașului Adevărului. Noua putere vrea să ne supuna și să se facă stăpînă peste secretele noastre.

– Totuși, regina a renunțat la a va înlocui.

– Mă întreb ce a determinat-o s-o facă, mărturisi Kenhir, și mă tem să nu urmeze o razbunare mult mai crudă decît pensionarea mea.

– Femeia înțeleaptă și preotesele lui Hathor ne asigură în fiecare zi de protecția zeiței, iar noi ne străduim să nu parăsim calea lui Maat; vă gîndiți cumva la niște măsuri de securitate mai eficiente?

Uneori, Kenhir visa la o armată numeroasă și bine echipată; rămînea de văzut dacă maestrul de operă nu-și făcea iluzii.

Casa-Funie și Fened Nasul îi țîșniră în fața lui Paneb, tăindu-i calea, pe aleea ce ducea la necropolă.

– Am vrea să stăm de vorbă, spuse Casa.

– Dă-i drumul!

– De ce lucrezi singur în mormîntul lui Nefer cel Tăcut? Noi am vrea să te ajutăm.

– Nu este nevoie!

– Nu respecți obiceiul!

– Este datoria mea și numai a mea sa mă ocup de ultimul locaș al tatălui meu adoptiv.

– Ești cam pretențios!

– Maestrul de operă e cel care îmi va aprecia munca. Dacă nu va fi mulțumit, atunci va apela la alții.

– Vrei să te pui bine cu stapînul, ăsta-i adevărul! Iar noi sîntem luați drept niște netrebnici. Asta nu ne convine, Paneb, chiar deloc!

– Tu și cei care te aprobă judecați prost! Lasa-ma să trec, am treabă!

– Casa nu se înşala, insistă Fened; de acord, maestrul te-a desemnat ca fiu, dar asta nu e un motiv sa ne tratezi ca pe nişte nimicuri.

– Ce ai? Ţi-ai pierdut intuiţia? Doresc să-mi duc munca la bun sfîrşit, cu propriile mijloace; asta-i tot!

– Nu cred că asta-i tot, Paneb!

– Mă lăsaţi să trec sau nu?

Casa-Funie şi Fened Nasul ar fi putut apela şi la alţi artizani ai echipei din dreapta, pentru a-i ţine piept colosului, al cărui calm îi îngrijora. De obicei, Paneb îşi manifesta mînia pe dată; acum, însă, părea aproape nepăsător.

Fened preferă să facă pace.

– Nu vrem să te necăjim… Arată-ne ce ai pictat şi vom fi mulţumiţi.

– Am rostogolit o piatră mare pînă la intrarea în mormînt. Dacă vreunul se atinge de ea, va avea de a face cu pumnii mei!

– N-ai dreptul să ne tratezi astfel! protestă Casa.

– Fiţi mai puţin bănuitori şi totul va fi bine!

– Meriţi o chelfăneală bună, Paneb; asta ţi-ar schimba caracterul!

– Hai, sînt la dispoziţia ta!

– Mai bine ne-am linişti! le ceru Fened Nasul. La urma urmelor, n-avem nimic de-mpărţit… Dacă Paneb se arată mai înţelegător, incidentul va lua sfîrşit!

– Va lua sfîrşit de îndată ce vă veţi da la o parte şi mă veţi lăsa să trec.

Privirea colosului devenea tot mai ameninţătoare. Fened şi Casa îl lăsară să urce pînă la mormîntul lui Nefer cel Tăcut şi să elibereze intrarea, dînd la o parte blocul enorm de piatră.

Focul nu era decît unul dintre aspectele materiei prime şi asta nu-l satisfăcea pe Paneb. Dacă materia primă exista cu adevărat, ea nu se putea afla decît în inima stîncii, în locul în care pictorul îşi desăvîrşea capodopera: decorarea locaşului de veci dedicat tatălui său adoptiv. Va transforma pereţii fără grai

într-un cînt plin de culoare, va încerca să incarneze multiplele forme ale vieţii în paleta sa, în aşa fel încît să le ofere sufletului maestrului de operă.

Materia sa primă era pictura şi nu se va îndeparta niciodată de ea.

De două zile, trădătorul avea febra, căci rana pe care i-o făcuse la umăr pisica aceea enormă se infectase.

Mai mare rîsul! Reuşise să se ascundă printre oamenii confreriei, mişcîndu-se în umbră fără a face nici cea mai mică greşeală, pregătise furtul pietrei de lumină, iar acum căzuse victimă unei pisici!

Nu putea să se ducă la femeia înţeleaptă, căci ar fi trebuit să dea explicaţii asupra felului în care a fost rănit. Trădătorul se temea să bîiguie o minciună, atrăgîndu-şi bănuieli care i-ar putea zădărnici eforturile.

Poţiunea pe care i-o dăduse soţia lui nu-i folosise la nimic, iar febra îi creştea.

– Cere-i părerea Clarei, îl sfătui ea.

– Ar fi prea periculos.

– Dar e posibil să te îmbolnăveşti grav!

– E de ajuns să dezinfectăm rana.

– Nu am ierburile necesare, iar Sobek le interzice femeilor să iasă din sat, ca măsură de securitate. Pentru moment, n-avem voie nici măcar să ne ducem la piaţă!

– Ar exista totuşi o soluţie… Cînd Obed fierarul se răneşte, foloseşte un unguent care conţine cupru.

– Ştii unde-l ţine?

– În magazia cu scule, pe o etajeră.

– Se poate ajunge la ea?

– Da, atunci cînd Obed e ocupat… Acum, de exemplu, face arme!

– Dacă mă prinde cineva cu borcanul de unguent, voi fi dusă înaintea tribunalului din sat şi va trebui să dau socoteală. În cel mai fericit caz, am fi expulzaţi!

– Ai dreptate, dar trebuie sa riscăm. Dacă ţi-e frică, mă duc eu!

– Tremuri, mîna îţi e nesigură şi eşti foarte nervos.

– Şi tu nu eşti nervoasă?

– Dar nu ca tine... O să încerc.

Soţia trădătorului sparse o oală şi adună bucăţile într-un coş, pe care şi-l aşeză pe cap.

– Mă duc la olar să iau alta; voi trece, astfel, prin faţa magaziei fierarului.

– Ar fi trebuit să strîng de gît pisica aia! spuse rănitul, ca turbat.

– Pe viitor, stai departe de ea!

Femeia ieşi din casă, iar trădătorul rămase în bucătărie; rana îl durea din ce în ce mai tare.

Dacă soţia lui va da greş, va fugi lăsînd-o în mîinile pazei din sat. Cînd va mărturisi, incapabilă să reziste unui interogatoriu riguros, el va fi deja departe de Locaşul Adevărului. Ce dezastru, tocmai acum cînd era gata să pună mîna pe avere!

Obosit, aţipi, visînd un domeniu mare, cu servitori zeloşi, vaci grase şi ospeţe rafinate. Dar tocmai cînd întindea mîna către o pulpă de gîscă friptă, maestrul de operă îl apucă de încheietura, iar el începu să ţipe.

– Linişteşte-te, îi spuse soţia lui, iată-mă, sînt aici!

Coşmarul luă sfîrşit.

– Ai... ai reuşit?

– Iată unguentul.

– Nu te-a văzut nimeni cînd l-ai furat?

– Nimeni. Şi am adus o oală nouă; asta poate explica prezenţa mea în zona auxiliarilor. Acum, hai să te îngrijesc!

Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, după ce rana fusese unsă de mai multe ori, febra scăzu şi rana arăta mai bine.

Trădătorul era salvat.

19.

Purtînd o boccea pe umăr, cinci oameni de-abia tîrîndu-şi picioarele se îndreptau către Locaşul Adevărului. La debarcader, se informaseră asupra drumului, apoi se odihniseră de mai multe ori, trăgîndu-şi sufletul, nu prea grăbiţi să sosească la destinaţie.

Înainte să ajungă la primul fort, cîţiva paznici negri îi înconjurară, ameninţîndu-i cu săbiile lor scurte.

– Cu faţa la pămînt, repede!

Terorizaţi, călătorii se supuseră.

– Cine sînteţi?

– Nişte ţărani, raspunse cel mai tînăr dintre ei.

– Şi ce transportaţi?

– Doar nişte rufe.

– Hai să vedem!

Paznicii scotociră în boccele, negăsind arme, ci doar o tăbliţă de lemn cu aspect de act oficial.

– În picioare! Şi fără gesturi bruşte!

– Unde ne duceţi?

– La şeful nostru, Sobek. Lui îi veţi spune cine sînteţi.

Tîrîţi şi împinşi pînă la fort, cei cinci oameni fură legaţi cu mîinile la spate.

Impresionantul atlet nubian îi făcu să devină şi mai îngrijoraţi.

– Aşadar, spuneţi că sînteţi nişte ţărani? îi întrebă Sobek.

– Pînă acum, am muncit pe pămînturile templului lui Tod, raspunse cel tînăr. Printr-un ordin de misiune, am fost trimişi aici.

– Cine v-a dat ordinul?

– Faraonul însuşi!

– Care vă e sarcina?

– Să cultivăm un cîmp pe care monarhul îl oferă maestrului de operă Nefer cel Tăcut. Citiţi tăbliţa care ne-a fost dată: se pare că totul e scris acolo.

Conceput într-un stil administrativ, riguros, textul confirma declaraţiile ţăranului.

– Şefu', îi spuse un paznic lui Sobek, un pîndar ne spune că se apropie o adevărată trupă!

– De data asta, e treabă serioasă... Trageţi-i pe flăcăii ăştia într-un colţ, fără să-i dezlegaţi. Au fost, desigur, trimişi să testeze sistemul nostru de apărare. Anunţaţi atît celelalte forturi, cît şi pe cei din sat.

Bine antrenaţi, nubienii lui Sobek erau gata să riposteze în caz de atac.

Dar cine era autorul: Sethi al II-lea sau Amenmes? Fie că faraonul recent încoronat voia să-şi manifeste autoritatea asupra acestui loc simbolic, fie că rivalul său intenţiona să ducă pînă la capăt primul său act de suveranitate. Şi într-un caz, şi-n celălalt, înfruntarea părea inevitabilă.

– Sînt cel puţin vreo sută de oameni însoţiţi de măgari, şefu', dar e ceva ciudat... În fruntea lor, ai putea jura că se află carul generalului Mehy!

Sobek schiţă un gest de nemulţumire. Dacă generalul şi-a ales o sută dintre cei mai buni oameni, paznicii nubieni nu-i vor putea învinge, cu tot curajul de care dădeau dovadă.

Aşadar, începea marea ofensivă. Sobek ar fi trebuit să se predea sau să se alieze cu forţele care se pregăteau să distrugă satul, gonindu-i locuitorii; dar nu, va rămîne credincios primei sale misiuni, din fidelitate atît faţă de el însuşi, cît şi faţă de această confrerie pe care o admira.

– Ceva şi mai ciudat, şefu'... Se pare că soldaţii lui Mehy nu sînt înarmaţi.

– Poate pîndarii noştri nu mai văd bine!

– Nu, faptul este confirmat.

Sobek ieşi din fort pentru a verifica. Mehy tocmai cobora din car, iar trupa rămăsese pe loc.

Prudenţi, arcaşii nubieni erau pregătiţi să tragă.

– Ce doriţi, generale?

– I-am condus personal pe cei care au adus daruri din partea faraonului Sethi al II-lea, destinate Locaşului Adevarului. Iată lista, cu pecetea regală!

Mirat şi neîncrezător, şeful Sobek nu ceda imediat.

– Am obligaţia să-i controlez pe aceşti oameni şi să mă asigur că nu poartă nici o armă.

Borcănele cu farduri verzi şi negre, o cantitate considerabilă de pomezi parfumate, urcioare cu ulei de ricin, de moringa, de in, susan şi măsline, loţiuni pentru întreţinerea părului şi a pielii... Faraonul oferea confreriei o adevarată avere în produse de înfrumuseţare; scribul-asistent Imuni făcuse scurtă la mînă notînd totul, la dictarea lui Kenhir, fericit să constate calitatea uleiului de ricin.

Scrisoarea cuplului regal, adresată scribului Mormîntului şi maestrului de operă, exprima încrederea în confrerie, cerîndu-le totodată să aleagă locul potrivit pentru mormîntul lor în Valea Regilor. Reţinut fiind de treburile din Pi-Ramses, monarhul nu credea că va ajunge prea curînd la Teba, dar aceasta nu trebuia să întîrzie începerea lucrărilor.

– Totul îşi reia cursul normal, constata Nefer.

– Eu nu sînt atît de sigură, obiectă femeia înţeleaptă.

– Te-ai putea îndoi de cuvîntul lui Pharaon?

– Dacă nu îndrăzneşte încă să se ducă la Teba, asta înseamnă că se teme de o eventuală reacţie din partea fiului său, Amenmes.

– Dar Sethi nu e preocupat de întărirea graniţelor noastre din nord-est?

– Ştim prea bine, amîndoi, că a veni în Valea Regilor pentru a-şi venera strămoşii este una dintre cele mai importante îndatoriri ale noului faraon. Renunţînd la această călătorie, Sethi dă dovadă de slăbiciune şi nu se ridică la măreţia numelui.

Clara îl judeca aspru pe faraon, dar maestrul de operă n-avea nici un argument contra.

– Şi mai am un motiv de îngrijorare, mărturisi ea, de care nu-mi va fi uşor să scap.

– Cum te-aş putea ajuta?

– Mă tem că nu poţi face nimic, spuse ea zîmbind. O mare parte dintre bogăţiile oferite de rege va fi depusă în templu, dar restul produselor de înfrumuseţare vor trebui împărţite în mod egal preoteselor lui Hathor, femei cu gusturi şi care nu se tocmesc... Vezi dar că se anunţă o perioada mai grea.

Clara nu se înşela. Fiecare femeie încerca să obţină cît mai mult, argumentînd prin vechimea pe care o avea în confrerie, vîrstă sau delicateţea pielii.

Singura care n-avea pentru ce să lupte era Turcoaza, de parcă strălucirea frumuseţii sale, nealterată de anii care treceau, era simţită de toate femeile din sat ca o protecţie. Uabet cea Pură se apără cu abilitate şi chiar Niut obţinu aproape tot ce-şi dorea, fără să uite de marele vas cu ulei de ricin pentru bătrînul ei soţ.

În timp ce femeia înţeleaptă veghea asupra armoniei dintre săteni, maestrul de operă se duse la primul fort, acolo unde cei cinci ţărani se întrebau dacă vor scăpa cu viaţă din această aventură periculoasă.

După ce a citit cu atenţie documentul oficial păstrat de Sobek, Nefer a înţeles care era adevărul: faraonul îi dăruia un ogor cu grîu aproape de Ramesseum şi-i plătea pe cei cinci ţărani pentru a-l lucra. Iar maestrul de operă se va folosi de recoltă aşa cum va crede de cuviinţă.

– Nu crezi că ar trebui să-i dezlegăm imediat, Sobek?

– Te rog să mă înțelegi, Nefer: eu i-am considerat niște indivizi periculoși, trimiși să creeze o diversiune, înainte ca grosul trupei să ne atace.

– Inițiativa ta a fost cea potrivită. Trebuie să rămîneni la fel de vigilenți și de acum înainte!

– Acest semn de respect din partea faraonului nu i se pare de ajuns maestrului de operă al Locașului Adevarului...

– După cum spune femeia înțeleaptă, doar prezența faraonului la Teba ar putea însemna că nu mai există riscul unui război civil.

– La fel gîndește și generalul Mehy, preciză șeful Sobek. După el, prințul Amenmes n-a recunoscut încă, oficial, suveranitatea tatălui său. Asta nu anunță nimic îmbucurător.

– Din punctul meu de vedere, îi spuse Karo cel Posac lui Didia cel Generos, care tocmai făcea o amuletă în forma nodului lui Isis, lucrurile sînt clare: Sethi al II-lea se va mulțumi să domnească asupra nordului țării, în timp ce prințul Amenmes va rămîne să guste din deliciile Tebei.

– Asta e împotriva desăvîrșirii puterii faraonului și a legii lui Maat, obiecta dulgherul; dacă aceste două teritorii nu se pun de acord, dacă Nordul se separă de Sud va fi o catastrofă. Sethi n-ar putea tolera situația, simțind cum tronul i se clatina și Egiptul se cufundă în anarhie.

– Vremurile s-au schimbat, interveni Thuty Savantul, foarte firav, care întotdeauna părea gata să se frîngă; Sethi se mulțumește, poate, cu ceea ce are, pentru a evita o ruptură ireparabilă.

– Eu, spuse Unesh Șacalul, sînt pesimist. Simt că trăim doar o scurtă perioadă de liniște, înaintea furtunii.

– Atunci, hai sa profităm de ea! îi sfătui Pai Pîinică-Bună, împărțind prăjituri tovarășilor săi. Le-am copt chiar eu în cuptor; sînt cît se poate de pufoase.

– Paneb mă îngrijorează, mărturisi Didia dulgherul; el, care e atît de entuziasmat de obicei, îmi pare din ce în ce mai îngîndurat.

– Cred că știu de ce, îndrăzni Unesh.

– Hai, spune!

– N-ați ghicit pînă acum?

Didia se scarpina ușor la tîmpla.

– Doar nu crezi că...

– Ba da.

– Credeți că pregătește într-adevăr o capodoperă? întrebă Pai.

Tăcerea tuturor îi dovedi desenatorului că toți erau de aceeași părere.

– Dar nu e prea tînăr pentru o asemenea provocare?

– Paneb n-are nici o șansă; și el își dă seama de asta, spuse Unesh; iată de ce e din ce în ce mai trist. Și cînd totul se va solda cu un eșec, veselia îi va dispărea cu desăvîrșire.

– Aș putea jura că abia aștepți, Șacalule!

– Nu-i pot suferi pe ăștia pretențioși. Cînd îi văd luptîndu-se cu o stîncă prea mare pentru ei, nu-mi pot stăpîni rîsul. Au fost artizani mai înzestrați decît Paneb, care, modești, și-au făcut meseria și doar meseria, fără să pretindă că stăpînesc materia primă.

Pe dealul dinspre vest, acolo unde fusese săpată necropola principală a satului, liniștea serii fu tulburată de un zgomot surd. Paneb rostogolise piatra care bloca intrarea în mormîntul lui Nefer cel Tăcut, la care lucrase cît fusese ziua de lunga, fără să-i pese de petrecerile organizate cu ocazia sosirii produselor de înfrumusețare oferite de faraon.

20.

Cu trupul parfumat, superba în goliciunea ei de femeie îndrăgostită, Turcoaza îl purtase, şi de astă dată, pe Paneb pe calea plăcerii. De fiecare dată cînd se dăruiau unul celuilalt, colosului i se părea că descoperă o nouă amantă, cu o imaginaţie inepuizabilă.

Trezindu-se din această vrajă în care amîndoi se lăsaseră purtaţi de pasiune, amanţii se priveau, de parcă aşa ar fi renăscut.

– Nu îmbătrîneşti deloc, Turcoaza… Care îţi e secretul?

– Magia zeiţei Hathor.

– Tu n-ai căutat materia primă?

– Calea preoteselor e diferită de cea a artizanilor.

– Dar sînt sigur că o folosiţi şi voi!

– Nu ştii că Hathor reprezintă iubirea nesfîrşită, care uneşte toate formele de viaţă din univers?

– Şi dacă materia primă este tocmai această iubire?

– Se spune că te închizi, cît e ziulica de mare, în mormîntul lui Nefer cel Tăcut şi că nu laşi pe nimeni să asiste la munca ta.

– Aşa este… Doar bătrînul Kenhir a avut privilegiul să descopere o scenă, pe care i-a arătat-o maestrul de operă. De atunci, blochez intrarea cu un bolovan mare şi nici măcar Nefer nu ştie în ce stadiu sînt cu lucrul.

– Necunoscînd materia primă, nu te temi de un eşec?

– Eşec ar fi dacă aş aştepta s-o descopăr în pădure, în foc sau în mai ştiu eu ce! Să-mi petrec timpul tot punîndu-mi

întrebări înseamnă să las viaţa să treacă fără folos. Ori sînt în stare să fac o capodoperă, ori nu sînt; materia primă înseamnă legătura dintre inima şi mîna mea, şi nu contează decît o singură realitate: aceea de a lucra, de a face ceva. Şi ceea ce ştiu eu să fac este să pictez.

Se auziră ţipete ascuţite.

– Este Orătania Nesuferită! exclamă Turcoaza, acoperindu-se cu un voal din in, pentru a se duce să deschidă.

Cu gîtul galben cu dungi negre, gîsca gîgîia cu disperare, încercînd cu tot dinadinsul să intre la preoteasa lui Hathor.

– Paneb, am impresia că Orătania Nesuferită vrea să-ţi vorbească!

– Mie, bine, dar… Da, are dreptate! Este deja tîrziu.

Paneb sosi ultimul şi se prezentă în faţa lui Karo cel Posac, care statea de pază în pragul locaşului de întrunire al echipei din dreapta.

– Tocmai închideam uşa, mormăi Posacul.

– Important este că n-ai făcut-o încă.

Fiecare artizan se aşeză pe locul care îi era rezervat şi maestrul de operă invocă stramoşii, pentru ca aceştia să protejeze confreria, îndrumînd-o pe calea cea bună. După tonul lui grav, membrii echipei ştiau deja că Nefer n-avea să le aducă doar veşti bune.

– Pînă la noi ordine, nu e prevăzută nici o vizită a faraonului, le aduse el la cunoştinţă, dar ni se cere să-i pregătim mormîntul. Prin urmare, mîine vom pleca în Valea Regilor, pentru a alege locul potrivit.

– Şi dacă faraonului nu-i convine? se îngrijora Fened Nasul.

– Om trăi şi om vedea.

– De ce nu ne vizitează regele? întrebă Nakht cel Puternic.

– Din cauza prezenţei la Teba a fiului său, Amenmes.

– I se cunosc, în sfîrşit, intenţiile?

– Deocamdată nu se știe nimic precis, dar, cum se pregătea să ia puterea în cetatea zeului Amon, nu l-a acceptat ca rege pe tatăl său.

– Sudul împotriva Nordului... și noi, în vîltoare!

– Pînă una-alta, spuse Paneb, avem de săpat un mormînt regal și nu există nimic mai spectaculos.

– Și echipa din stînga? se îngrijoră Ipuy-Iscoditorul.

– Sub conducerea lui Hay, va lucra în Valea Reginelor. Avînd în vedere calitatea nu prea strălucita a stîncii, trebuie restaurate mai multe morminte.

– Te-ai gîndit deja la planul mormîntului? se interesă Gau cel Exact.

– Despre asta o sa vorbim la fața locului!

Răspunsul maestrului de opera îi surprinse pe artizani; de obicei, Nefer era mai direct.

– Mîine în zori, Kenhir vă va împărți uneltele și vom porni spre Vale.

Trezit înainte de ivirea zorilor de tînăra sa soție, scribul Mormîntului mîncă în grabă o bucată de pîine proaspătă, apoi se îndreptă șontîc-șontîc spre camera uneltelor, pe care o deschise fără să-l vadă cineva. Scoase baroase, dălți din aramă, de diferite mărimi, și tîrnăcoape, pe care le distribui artizanilor. Scribul-asistent Imuni își notă cu precizie cine și ce a primit, după care mica trupă începu să urce poteca, încet, pentru a nu-l lăsa în urmă pe Kenhir.

– Bătrînul e într-o dispoziție proastă cum n-am mai văzut, remarcă Pai Pîinică-Bună; devine din ce în ce mai autoritar și mai tăios.

– Nu-l putem schimba, spuse Renup cel Jovial, iar aceste expediții nu mai sînt pentru vîrsta lui.

– Asta s-o crezi tu! obiectă Thuty Savantul; în cîteva minute, se va cățăra mai ușor decît noi. N-ar pierde, pentru nimic în lume, ocazia de a petrece cîteva zile în Vale. Acolo, totul e

diferit; e ca şi cum ni s-ar permite să pătrundem, încă din timpul vieţii, în Lumea Cealaltă.

Mulţi erau de acord cu bijutierul. Cînd echipa trecu prin tabăra din strîmtoare pentru a-şi lăsa rogojinile, urcioarele cu apă şi proviziile, se mai discuta încă despre probleme de familie şi de sănătate, dar cînd începu să coboare spre „marea cîmpie" în care trăiau sufletele faraonilor înviaţi, se lăsă liniştea.

Nu erau nişte lucrători obişnuiţi, ci o echipă care străbătea un loc sacru, interzis profanilor, avînd datoria de a explora o cale nouă, cioplind stînca; pîna şi trădătorul simţi o oarecare emoţie trecînd dincolo de poarta de piatră a Văii Regilor, păzită de paznicii nubieni. Dar mersese prea departe să mai poată da înapoi şi fusese prea umilit pentru a ierta. Dacă dreptatea ar fi existat, el ar fi trebuit să conducă destinele confreriei, şi nu Nefer cel Tăcut.

Dincolo de poartă, o văzură, uimiţi, pe femeia înţeleaptă, îmbrăcată într-o rochie lungă, aurie.

Maestrul de operă se înclină în faţa ei.

– În absenţa faraonului, condu-ne la locul potrivit pentru a-i sapa locul de veci.

Clara îi puse lui Nefer şorţul de aur, însemn al demnităţii de şef al constructorilor, căpătînd astfel autoritatea necesară pentru a da prima lovitură de daltă în materia brută; protejîndu-i gîtul, nodul lui Isis gonea de la el forţele malefice, dînd aripi gîndului către opera pe care o avea de înfăptuit.

Avîndu-i în frunte pe femeia înţeleaptă şi pe maestrul de operă, procesiunea trecu pe lîngă mormîntul lui Ramses cel Mare, călcă în picioare pietrele care-l acopereau pe cel al lui Tutankhamon, un sanctuar secret cunoscut doar de cîţiva iniţiaţi, o luă pe o potecă în direcţia sud-vest, apoi pe alta către vest şi, mai tîrziu, către sud, depăşind locul de veci al lui Thutmosis I şi oprindu-se la vreo cincisprezece metri mai departe, înaintea falezei.

Locul era straniu, la marginea Văii. Simţeau cu toţii o singurătate apăsătoare, dar lipsită de tristeţe.

Fened Nasul se apropie. Mirosi roca, o sărută, o dezmierdă. Intră în legătură intimă cu ea şi simţi cum îi curge viaţa prin vene.

– Roca ne primeşte, hotărî el.

Artizanii formară un semicerc şi Nefer cel Tăcut înaintă.

După ce consultase unul dintre principalele secrete de stat, planul amplasării mormintelor regale, maestrul de operă constatase că, în acel loc, faleza era intactă.

Dădu prima lovitură de baros şi înfipse dalta de aur în piatra neatinsă, pentru a o face fertilă în vederea viitoarei opere.

Inimile se strînseră, cu convingerea că această confrerie pătrundea, încă o dată, în lumea nevăzută, cu intenţia de a face să apară pe pămînt un nou chip al veşniciei. Abia perceptibilă, vibraţia declanşată de unelte făcu să răsune valea muntoasă, de parcă îşi dădea încuviinţarea echipajului din Locaşul Adevărului.

Maestrul de operă se dădu la o parte, pentru ca Paneb să poată înălţa tîrnăcopul greu, de piatră, pe care focul ceresc trasase botul şi urechile animalului zeului Seth.

Şi focul pătrunse în stîncă.

Era nevoie să se sape în piatră cu tîrnăcoapele mari şi cu dălţile, sub îndrumarea maestrului de operă, să îndeparteze aşchiile transportîndu-le în coşuri, să se curețe uneltele, să se doarmă în colibele din piatră aflate în tabăra din strîmtoare şi să se revină în Vale, la lucru... Datorită armoniei care domnea în echipă, şantierul se organizase perfect.

Singurul care nu participa la această fază a lucrărilor era Ched Salvatorul, a cărui vedere şi agerime se menţineau datorită leacurilor femeii înţelepte. În atelierul instalat în aer liber, lîngă mormînt, pregătea ornamentarea uşii monumentale şi a primului coridor.

– Poate că nu e decît o impresie, îi spuse el lui Nefer, dar am sentimentul că se muncește într-un ritm foarte susținut. S-ar putea crede că ești grăbit, ceea ce nu ți se potrivește.

– Într-adevăr, nu avem timp de pierdut!

– Ai ceva informații confidențiale, pe care preferi să le tăinuiești?

– Nu, Ched; încerc să mă adaptez acestui loc deosebit și momentului pe care-l trăim.

– Nu vreau să fiu pesimist, dar asta nu e un semn bun.

– Nu știu încă... Paneb ți-a vorbit despre capodopera sa?

– Mi-a pomenit ceva... Refuză însă orice ajutor. După părerea mea, n-a fost prea încîntat că trebuie să neglijeze mormîntul pe care ți-l pregătește; dar, după zelul cu care-și folosește tîrnăcopul, este mai mult decît fericit că poate participa la realizarea unui nou mormînt regal. Băiatul ăsta are o putere de muncă ce depășește orice închipuire.

– Îi va fi de ajuns pentru a descoperi materia primă?

– Nu putem ști... Talentul n-are limite și nimeni nu va ajunge vreodată să stabilească rețeta succesului. Dar ți-ai pierdut credința în zei?

– Fii fără grijă, Ched!

Sub privirea critică a lui Kenhir, căruia dulgherul Didia îi adusese un taburet solid cu trei picioare, echipa din dreapta progresa într-un ritm alert, la îndemnul lui Paneb și al lui Nakht cel Puternic, care încerca să rivalizeze cu colosul.

Femeia înțeleaptă nu se înșelase: roca era frumoasă și sănătoasă și era în perfectă armonie cu materia primă a uneltelor.

21.

Trecuse mai mult de un an de la încoronarea lui Sethi al II-lea și situația părea să fi rămas aceeași, dar nu și pentru artizanii din Locașul Adevărului, care primiseră acordul monarhului privind amplasarea mormîntului său în Valea Regilor. Echipele din dreapta și din stînga munciseră pe rînd, la fel și în Valea Reginelor, unde se desfășura programul de restaurare.

Prințul Amenmes nu luase nici o hotărîre, dar ieșise din letargie pentru a face un antrenament militar asemănător cu acela al soldaților de elită. Această atitudine îi atrăsese simpatia armatei tebane, dezamăgite de desconsiderația faraonului care, după informațiile culese de generalul Mehy, nu mai părăsea Pi-Ramses.

Între Sethi al II-lea și fiul său nu mai exista nici o legătură, nici măcar o scrisoare; și Amenmes încă nu-i jurase supunere tatălui său. Încordarea și neliniștea persistau încontinuu, o întrebare revenind, obsedantă: de ce regele nu-și manifesta autoritatea, într-un fel sau altul?

De bună seamă, trebuia să se ocupe de consolidarea frontierelor din nord-est și de evitarea unei revolte în Syro-Palestina, dar consecințele hotărîrii lui Merenptah se mai simțeau încă și nici un pericol de invazie nu părea să amenințe Egiptul prea curînd; faraonul trebuia să fie atent și la atitudinea înalților demnitari, gata să urzească un complot; dar cancelarul Bay, omul-cheie al regimului, părea să fi luat măsuri la curtea din Pi-Ramses, cu

ajutorul reginei Tausert care, pe zi ce trecea, se afirma tot mai mult ca o femeie de stat. De ce îl tolera şi ea pe Amenmes?

În acest climat ciudat, Mehy devenea tot mai nervos. Deşi aproape, comorile Locaşului Adevarului pareau totuşi de neatins, cu atît mai mult cu cît tradatorul nu descoperise nici cea mai mică pistă către piatra de lumină. Împreună cu echipa sa, se străduia să ciopleascâ şi să decoreze mormîntul lui Sethi al II-lea, fiind nevoit să rămînă, pentru cîteva luni, în acel loc secret. În repetate rînduri, Mehy încercase să discute cu Amenmes problema statutului artizanilor, dar prinţul se arătase absolut dezinteresat, preocupat fiind doar de iniţierea sa în mînuirea armelor.

Dulcea Serketa stătea ore întregi în laboratorul lui Dakter, perfecţionîndu-se în cunoaşterea otrăvurilor, pe care le experimenta pe mici rozătoare. Agonia acestora, mai mult sau mai puţin rapidă, în funcţie de produse, o distra peste poate; soţiei generalului i-ar fi plăcut să folosească mamifere mai mari, dar savantul nu era de acord, pentru a nu fi compromis. Îşi aprecia mult discipolul care, prin inventivitatea sa, îi ameliora neurastenia. Dakter nu mai credea în posibilitatea de a transforma Egiptul într-o ţară modernă, în care ştiinţa şi tehnica să facă uitate vechile credinţe, dar perseverenţa lui Serketa îi readucea în suflet speranţa. Ar fi trebuit să izbucnească un conflict intern care să ducă la apariţia unor forţe noi.

Prin nişte curieri personali, Mehy continua să-l asigure pe faraon de fidelitatea sa, semnalîndu-i faptul că prinţul Amenmes nu renunţase la ambiţiile sale; bineînţeles, generalul se străduia să-l convingă pe fiul faraonului să rămînă în legalitate şi să nu facă nici un gest periculos.

Oricît s-ar fi întrebat, Mehy nu înţelegea motivele tergiversării lui Sethi al II-lea, în contradicţie cu numele pe care-l purta. El, protejatul zeului Seth, ar fi trebuit să-l lovească precum trăsnetul pe acest fiu rebel care îndrăznea să-l sfideze! Şi de ce regina Tausert, care nu-l iubea deloc pe Amenmes, nu-l determina pe rege să acţioneze?

În schimbul unei recompense grase, un ofițer din Pi-Ramses, autorizat să-și viziteze bunicii la Teba, îi aduse lui Mehy răspunsul așteptat.

Vestea avea să fie, în curînd, oficială, așa că Mehy plecă în grabă la reședința prințului Amenmes, lîngă cazarma principală, pentru a i-o spune primul. Își închipuia reacțiile lui, care, de această dată, vor exprima hotărîrea.

Mehy avu neplăcuta surpriză de a-l găsi pe fiul lui Sethi în compania a doi specialiști în care de luptă, cărora le ceruse, de altfel, să nu se apropie de prinț.

– Veniți printre noi, generale! strigă Amenmes. În fiecare zi, învăț tot mai mult despre calitatea armamentului teban și simt mereu nevoia să vă felicit pentru că ați reușit să puneți la punct o mașină de război atît de puternică. Dar aveți un aer cam ciudat! Vreo veste proastă?

– Trebuie să stăm de vorbă, între patru ochi!

Cei doi specialiști în care de luptă se îndepărtară.

– Oamenii vă ascultă cu sfințenie, generale… Sper să ajung și eu la această performanță. Aveam nevoie de timp și am știut să-l obțin. Să auzim, ce aveți să-mi spuneți, atît de important și de urgent?

– Presupun că n-ați încetat să vă întrebați asupra cauzelor tăcerii prudente a tatălui vostru.

– Am ajuns la o concluzie: domnia asupra Nordului este de ajuns pentru ambițiile lui.

– După informațiile pe care le-am primit, nu este cazul.

Prințul era nedumerit.

– Explicați-mi mai clar, generale!

– Regina Tausert este însărcinată.

– Însărcinată… Dacă aduce pe lume un băiat, tatăl meu va mai avea un fiu! Un fiu pe care-l va alege coregent în locul meu și, astfel, îmi voi pierde întreaga legitimitate. Iată, așadar, planul pe care și l-a facut împreună cu blestemata de Tausert!

Amenmes înşfăca un pumnal şi îl aruncă, furios, într-o hartă a Egiptului desenată pe un perete. Lama, ascuţită şi şlefuită de Dakter, se înfipse adînc în zid, după ce străpunse numele capitalei, Pi-Ramses.

– Cînd va naşte regina?

– Cam peste două luni, îi răspunse Mehy.

– Dacă tatăl meu îndrăzneşte să mă umilească, nu-l voi lăsa să se bucure prea mult de tron.

Cînd Paneb se întoarse din Valea Regilor pentru două zile de odihnă, dupa opt zile de muncă, ştia bine ce avea de făcut: mai întîi, îşi va continua capodopera, pentru care avea nevoie de mult talent şi de toată tehnica de care era în stare, ba chiar mai mult; apoi, va trebui să-i propună lui Nefer cel Tăcut un decor inedit pentru sala puţului din mormîntul lui Sethi al II-lea. Acest mormînt era foarte diferit de cel al lui Merenptah, căci atmosfera din timpul domniei lor n-avea nimic asemănător, şi apoi, echipajul Locaşului Adevărului nu s-ar fi mulţumit cu o imitaţie. Dar ideea pictorului era atît de originală şi de surprinzătoare, încît maestrul de operă o va respinge, poate.

Paneb spera ca Uabet cea Pură să-i fi pregătit unul din acele prînzuri delicioase, cărora doar ea le cunoştea secretul, dar iată că, de îndată ce trecu pragul casei, soţia sa i se aruncă în braţe, plîngînd în hohote.

– Ce ţi s-a întîmplat?

– Vino să vezi bucătăria, reuşi ea să spună între două sughiţuri.

Totul era devastat. Oale sparte, cratiţe răsturnate, sacul cu cărbuni de lemn sfîşiat, legumele împrăştiate pe jos... Pentru Uabet cea Pură, extrem de îngrijită şi de ordonată, era un adevărat dezastru.

– Cine a făcut asta?

– Fiul tău şi maimuţica aceea verde... În loc să aştepte cuminţi ca eu sa mă întorc de la templu, mi-au transformat

bucătăria în teren de joacă şi... iată rezultatul! Grăbit să plece la şcoală, Aperti nici măcar nu mi-a dat timp să-l dojenesc.

– N-ai reuşit să-l opreşti?

– Fiul nostru are doar unsprezece ani, dar este mai voinic decît unii adulţi.

Paneb era neobişnuit de calm.

– Mă duc să-l caut.

– Nu fi prea sever, te rog! Aperti nu este decît un băieţel... şi chiar dacă a făcut o poznă ca asta, nu trebuie să primească o pedeapsă exagerată!

Cu tandreţe, Paneb îşi sărută soţia pe frunte.

Aperti nu se dusese la şcoală, la ora de matematică ţinută de un artizan al echipei din stînga. Paneb trebui să facă o scurtă anchetă şi descoperi că fiul său se dusese acasă la Gau cel Exact.

– Fiul meu se află la voi? o întrebă el pe soţia desenatorului.

– Da, soţul meu îi explică rezolvarea unei împărţiri cam complicate pentru el.

– Spuneţi-i să vină afară.

– Nu vrei să intri puţin?

– Nu, Uabet ne aşteaptă.

Aperti apăru, fără să pară că se simte vinovat.

– De ce nu te-ai dus la şcoală?

– Nu-mi place profesorul... Îl prefer pe Gau. Împreună cu el am găsit soluţia problemei.

– Cu alte cuvinte, eşti un mincinos!

Cu vocea sa răguşită, Gau interveni:

– Nu e atît de grav, Paneb; acum, fiul tău a înţeles care e principiul împărţirii. Nu asta e important?

– Mă bucur că a învăţat ceva şi îţi mulţumesc. Hai, Aperti!

Băiatul o luă înainte, ca şi cînd ar fi vrut să scape de pedeapsă.

Dar, la cîţiva paşi de casă, se trezi ridicat de la pămînt, faţă în faţă cu privirea mînioasă a colosului.

– De ce ai devastat bucătăria?

– M-am jucat cu maimuțica verde!

– Valorezi mai puțin decît o maimuță, Aperti, căci n-ai pic de respect pentru mama ta.

– Am dreptul să...

Palma răsunătoare pe care i-o dădu Paneb îl făcu să simtă că-i zboară capul.

– N-ai nici un drept! N-ai decît îndatoriri! Iar prima dintre ele este să-ți cinstești mama, căci ea ți-a dat viață. Te-a alăptat timp de trei ani și nu i-a fost silă de excrementele tale. Ea te-a învățat sa vorbești, sa citești și să scrii, ea are grijă să fii sănătos. Închină-te în fața mamei tale, Aperti, și niciodată să nu te mai porți ca pînă acum! Dacă nu, îți rup oasele și te arunc afară din sat!

22.

Pentru a lucra în interiorul mormîntului lui Sethi, lui Paneb îi erau necesare două obiecte: un cot pliant cu care verifica proporțiile și ochiul ce conținea toate măsurile, un dar din partea lui Ched Salvatorul.

Acesta din urmă concepuse programul simbolic pentru cele trei coridoare, largi de 2,82 metri și înalte între 3,25 și 3,39 metri, care duceau la sala cu puț, ai căror pereți fuseseră nivelați cu multă grijă și acoperiți cu ipsos alb, pe care desenatorii scriseseră hieroglifele ce compuneau *Litaniile lui Ra* și *Cartea camerei ascunse;* extrasele alese îi ofereau sufletului regal cunoașterea numelor secrete ale luminii și cele ale regiunilor lumii de dincolo, pe care le avea de străbătut pentru a obține învierea.

Sculptorii creaseră un admirabil portret idealizat al regelui, veșnic tînăr și încoronat precum Osiris; în felul acesta, el ar putea trăi regenerarea zeului din imperiul morților și din „regatul de sub pămînt", rămînînd întruchiparea soarelui, învingător al întunericului; apoi, Sethi al II-lea era reprezentat aducînd ofrandă lui Ra, lumina divină, și lui Maat, legea eternă a universului.

O zi de muncă lua sfîrșit, lumina lămpilor pălea. Mica sală fusese cioplită în stîncă și nu mai rămînea decît să i se dea viață.

– Cînd vom săpa fîntîna sufletului? îl întrebă Paneb pe maestrul de operă.

– N-o vom săpa.

Pictorul se miră.

– Prezența acesteia e necesară! Cînd sarcofagul va trece pe deasupra fîntînii, energia pe care o conține va face să dispară moartea.

– Cum se numește această energie, Paneb?

– Este Nun, marele zeu născut din el însuși, tatăl forțelor creatoare și izvorul întregii vieți.

– Îți amintești textele pe care le-ai desenat; dar le-ai pătruns sensul și importanța? E mai puțin important ca fîntîna să fie săpată sau nu; păstreaz-o în suflet, așa cum îi păstrăm pe strămoșii noștri, și să știi că hieroglifele și scenele rituale îi dau deplina sa realitate. Important este Nun, el însuși. Pentru unii, el înseamnă haosul, întunericul de nepătruns, imensitatea acestui univers pe care creierul nostru nu-l va cuprinde niciodată și care ne face să amețim; pentru alții, însă, Nun este statornicia, ceea ce exista înaintea ființei și ceea ce va continua să existe dincolo de neant, substanța vitală prezentă în orice formă. Cînd sapi un șanț de fundație pentru a da naștere unui templu, îl atingi pe Nun; inundația e unul dintre aspectele sale, suflarea vîntului, un altul, și, atunci cînd adormi, tot pe el îl întîlnești. Pe el plutesc corăbiile solare; întreaga creație provine din el, cel necreat. De îndată ce depășești, în conștiința ta, limitele lumii vizibile, pătrunzi în el.

– Asta înseamnă că Valea Regilor este una dintre reprezentările lui?

– Da, Paneb, și ea e situată în Nun, ca tot pămîntul nostru, o insuliță ieșita din ape, pentru un timp limitat. Această energie fără limite ne înconjoară și ne hrănește spiritul și trupul. Noi, artizani ai Locașului Adevărului, avem privilegiul și responsabilitatea să trăim în interiorul lui Nun, atunci cînd construim un loc de veci în care se exprimă atotputernicia sa. Datorită armoniei care transformă materia brută, energia originii se revelează fără a se arăta. Și fără ea, n-am putea săpa decît morminte, și nu sanctuare ale vieții.

– Vrei să spui că Nun este... materia primă?

– S-a făcut tîrziu, Paneb; parcă doreai să-mi arăţi un proiect pentru decorarea acestei săli.

– Eşti sigură? o întrebă Pai Pîinică-Bună pe soţia sa.

– Absolut sigură.

– De data asta, e prea mult! Vreau să fiu un băiat de treabă şi am toată răbdarea, dar nu vreau să fiu bătaia de joc a nimănui.

– Ce putem face? Nu se ştie dacă tribunalul ne va da dreptate, mai ales dacă e prezidat de scribul Mormîntului.

– Dar am dreptatea de partea mea!

– Atunci, du-te şi spune-i!

Încurajat de indignarea legitimă a soţiei sale, Pai Pîinică-Bună îşi consultă colegii, Unesh Şacalul şi Gau cel Exact, la fel de supăraţi, şi o porniră împreună către biroul lui Kenhir.

Bătrînul scrib citea scrisorile oficiale care, în ziua aceea, nu conţineau nimic alarmant. Îi privi pe cei trei, nemulţumit.

– Ce mai e?

– Trebuie să ne asculţi, Kenhir! i se adresă Pai, cu obrajii în flăcări.

– Aveţi ceva să-mi spuneţi?

– Şi mai mult de-atît! De ce refuzi să-mi dai urcioarele cu bere ce mi se cuvin? Nu mai am acasă nici măcar unul şi refuz să accept atîta nedreptate! Cînd e vorba de corvezi, mă chemi fără să mai stai pe gînduri; dar cînd împarţi berea cea bună, uiţi de mine!

– O fac pentru binele tău.

– Cum adică, pentru binele meu?

– Eşti aproape obez, Pai, şi, dacă bei prea multă bere, va fi şi mai rău.

– Dacă eşti scribul Mormîntului, asta nu înseamnă că trebuie să te amesteci în viaţa mea!

– Greşeşti, Pai: dacă te îmbolnăveşti, absenţa ta va face ca munca să meargă mai încet şi această întîrziere ne va atrage penalizări tuturor. Trebuie să am grijă de sănătatea ta, acum cînd

sîntem în toiul lucrărilor la mormîntul regal. Şi prietenii tăi să nu-ţi dea, cumva, să bei pe ascuns, căci o voi afla pînă la urmă şi voi fi obligat să iau măsuri.

Cei trei desenatori bătură în retragere. Privindu-se între ei, aveau acelaşi gînd: „Capul lui Kenhir ar trebui să stea alături de rocile cele mai tari".

Scribul Mormîntului se aşeză pe taburetul său, proptindu-şi mîinile în baston. Aşteptă ca membrii echipei din dreapta să aprindă lămpile în mormîntul lui Sethi al II-lea şi i se adresă maestrului de operă:

– Oamenii din echipa ta, Nefer, au devenit nervoşi, la fel ca şi cei din stînga. Hay i-a certat de două ori în această săptămînă, iar eu am micşorat raţia de bere tare, pentru a evita chefurile.

– Îngrijorarea lor este scuzabilă, pledă Nefer; nu le place să pregătească un mormînt pe care faraonul n-a catadicsit să-l viziteze.

– Cînd munceşti corect, n-ai timp sa fii îngrijorat!

– Fiecare ştie că naşterea fiului regelui şi al lui Tausert va provoca o reacţie violentă din partea prinţului Amenmes.

– Dacă e, cît de cît, inteligent, nu se va ridica împotriva tatălui său! Sethi va veni la Karnak, să-şi prezinte fiul zeului Amon, Amenmes se va înclina în faţa regelui legitim şi totul va reveni la normal.

– Sînteţi de un optimism care mă încîntă, Kenhir!

– Nu te bucura prea tare, Nefer, totul e doar de formă! Am aflat că prinţul Amenmes a stat de mai multe ori de vorbă cu marele preot din Karnak şi că autorităţile regiunii erau uimite de schimbarea radicală a comportamentului său. După ce a gustat din plăcerile vieţii, prinţul a devenit un adevărat soldat, capabil să comande sau să lupte în prima linie. Şi această tendinţă războinică nu prevesteşte nimic bun.

– Sînt oameni care se mulţumesc doar cu ambiţii; să sperăm că Amenmes face parte din această categorie. Şi apoi, nu uita ca generalul Mehy e obligat să ne asigure protecţia.

– Ar fi de ajuns un decret regal pentru a fi lipsiţi de acest scut!

– De ce ne-ar lovi regele sub centură tocmai acum, cînd îi pregătim mormîntul?

– Regina Tausert nu urăşte, oare, Locaşul Adevărului? Încercînd să pună în locul meu un spion pe care-l plăteşte, spera să ne bage duşmanul în casă.

– Dar a dat greş, îi aminti Nefer; cuplul regal consideră, aşadar, că munca noastră este de cea mai mare importanţă.

Kenhir dădu din cap.

– În ultima vreme, n-am apreciat deloc comportarea lui Unesh Şacalul. Se coalizează cu unul sau cu altul pentru a protesta, rămînînd totuşi în umbră, ca şi cînd ar fi împotriva comunităţii.

– Spuneţi tot ce aveţi în minte, îi sugeră maestrul de operă; l-aţi identificat, cumva, pe cel care ne trădează?

– N-am nici o dovadă că Unesh ar fi vinovat, dar te sfătuiesc să fii cu ochii pe el.

– Altceva, mai precis?

– Nu, nimic. De ce atîta mister în jurul sălii cu fîntînă?

– Paneb mi-a făcut o propunere surprinzătoare, pe care am acceptat-o. A şi început să picteze.

Kenhir se încruntă.

– Nu apreciez cîtuşi de puţin surprizele în decorul unui mormînt regal!

– Asta e foarte deosebită, din moment ce trebuie să acţionăm în absenţa regelui şi în nesiguranţa viitorului. N-ar fi trebuit să ţinem seama de aceste împrejurări?

– Dacă iniţiativa lui Paneb nu va plăcea, va trebui să ştergem tot şi s-o luăm de la capăt.

– Veniţi să vedeţi!

Iritat, Kenhir intră în primul coridor, examinîndu-i textele şi temîndu-se să nu descopere vreo fantezie. Dar nu găsi nici o

greşeală, ba constată că tencuiala era de o calitate excepţională. Cît despre scenele de ofrandă, corespundeau perfect modelelor rituale. Mai rămînea de văzut acea faimoasă sală cu fîntînă: zece lămpi cu trei fitile răspîndeau o lumină intensă, care punea în valoare fiecare detaliu al surprinzătoarelor picturi făcute de Paneb.

Nici scenă de ofrandă, nici divinitate, ci reprezentarea obiectelor sacre care, în timpul funeraliilor unui faraon, erau depuse în mormîntul său: un şoim pe o flamură, o cobră, un taur, un şacal, un ibis, un crocodil, precum şi statui prezentîndu-l pe faraon într-o barcă, avînd un sceptru în mînă, în picioare pe o panteră sau închipuit ca un copil gol cîntînd din sistru; de asemenea, un ritualist purtînd o ofrandă regală.

– Aceste obiecte vor fi făcute din aur de către Thuty, preciză maestrul de operă, cu condiţia să nu fim prinşi în vîltoare. Dacă se va întîmpla nenorocirea, regelui nu-i va lipsi nimic, pentru că aceste picturi, animate prin ritualuri, vor deveni reale.

Kenhir era uluit. Paneb alesese forme simple, fără înflorituri, dar care întruchipau diferite puteri ce însoţeau sufletul regelui în călătoria veşnică din Lumea Cealaltă. Unele figuri erau conturate cu roşu şi toate erau pictate cu auriu.

– Sînteţi mulţumit, Kenhir?

– Nu, sînt de-a dreptul copleşit!

23.

– Regina Tausert a adus pe lume un fiu, anunță, cu solemnitate, generalul Mehy.

Prințul Amenmes stătea cu spatele la el, privind, printr-o fereastră a reședinței, cazarma principală a Tebei.

– Se cunosc intențiile tatălui meu?

– Dorește, ca și regina, de altfel, ca acest copil să fie asociat la tron.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Generale, de ce nu mi-ați spus că specialiștii pe care îi aveți au fabricat un nou tip de car de război, mai ușor și mai solid decît cele folosite de armatele din Nord?

– Pentru simplul motiv, prințe, că nu este încă bine pus la punct!

– Părerea celor doi tehnicieni pe care i-am consultat este cu totul alta.

– Pentru că sînt optimiști.

– Voi verifica eu însumi.

– Vedeți să nu riscați degeaba și...

– Începînd de azi, voi lua comanda trupelor din cazărmile din Teba și din Elephantine, precum și a celor care păzesc fortăreața Nubiei. Veți rămîne cu gradul de general, cu condiția să-mi executați ordinele fără nici o ezitare și să nu-mi mai ascundeți nimic. Un singur pas greșit și veți fi destituit, Mehy!

Generalul se înclină.

– Chemați niște scribi, să le dictez un decret.

– Un decret... Trebuie să înțeleg...

Cînd Amenmes se întoarse, Mehy nu-l mai recunoscu. Chipul îi era sever, privirea pătrunzatoare și trăsăturile arătau hotărîrea.

– N-am vorbit destul de clar?

– Sînt la ordinele voastre, Maiestate!

Amenmes zîmbi, triumfător:

– Continuați să fiți de o inteligență sclipitoare, generale; cu atît mai bine pentru dumneavoastră. De îndată ce voi termina dictarea decretului, vom merge împreună la Karnak.

Amenmes, „fiul lui Amon", alese ca nume de încoronare „Cel care e de neclintit asemenea lui Ra, alesul luminii divine", cu binecuvîntarea marelui preot din Karnak, apoi se căsători cu o tebană de origine străină, pe care o instală în palatul regal.

Noul faraon fu recunoscut de nobilii tebani, care îl aclamară, iar el le ceru credință neclintita. De îndată, curierii plecară spre toate provinciile țării, pentru a răspîndi vestea: Egiptul avea o nouă guvernare și, în curînd, țara va redeveni prosperă.

Un banchet fastuos îi adunase pe toți la curtea lui Amenmes. Serketa se comportase ca de obicei, mîțîindu-se și făcîndu-i ochi dulci monarhului, iar toți ceilalți se străduiseră să pară veseli și relaxați.

De îndată ce ajunse acasă, Serketa se dezbrăcă și ceru să i se facă masaj. Oboseala îi dispăru și se duse în biroul soțului său.

– Încă mai lucrezi! Doar e zi de sărbătoare!

– Nu trebuie să pierd nici o clipa! Trebuie să-i trimit lui Sethi o scrisoare cifrată, explicîndu-i ca nu mă mai bucur de autonomie, dar că-i voi rămîne fidel, în continuare.

Serketa se așeză pe genunchii lui Mehy.

– Situația devine tare excitantă... Doi faraoni, un tată și un fiu care se urăsc, asta înseamnă un război civil sigur... Ce noroc avem!

– Va trebui să jucăm tare, draga mea, căci tînărul Amenmes s-a schimbat mult. Speram să fac din el o marionetă, dar iată că s-a trezit din amorţeala sa, proclamîndu-se şef al oştilor.

– Care din cei doi va ataca primul?

– Aici e toată problema, păsăruica mea; agresorul va fi considerat un rebel şi un provocator, iar poporul se va teme ca acesta să nu atragă blestemul zeilor.

– Cînd va veni, oare, ziua ca toate superstiţiile astea să ia sfîrşit? Va fi, aşadar, nevoie să-l exasperăm pe Amenmes, făcîndu-l să-şi iasă din minţi... Armata noastră, din cîte ştiu, e superioară celei a lui Sethi.

– Asta e greu de ştiut. Dacă acesta din urmă îşi cheamă regimentele fixate la frontiere, va avea în jurul lui o masă de soldaţi experimentaţi. Şi mai e ceva, şi mai îngrijorător: Amenmes începe să se ferească de mine şi s-ar putea să-şi urmeze propriul drum, fără să-mi ceară părerea.

– Ar fi tare neplăcut, iubirea mea... Dar nu vom pierde roadele eforturilor noastre.

– Nu, desigur că nu.

Paneb îşi petrecuse o zi şi o noapte privind cerul şi contemplînd aurul soarelui, argintul lunii şi acel lapislazuli al boltei înstelate. Îşi strînse în privire metalele universului care, şi ele, intrau în compoziţia materiei prime. Ochiul îi deveni mai sigur; pictorul jubilă cînd simţi că străpunge firmamentul. Mîngîia pîntecele stelelor şi dansa precum o constelaţie.

Revelaţia maestrului de operă în mormîntul lui Sethi al II-lea îi înseninase inima; acum, Paneb reuşea să simtă pulsaţiile şi vibraţiile lui Nun, această energie omniprezentă.

De aceea înainta fără teamă în deşertul în care mişunau monştri cu corp de leu şi cap de şoim, pe care războinicul cel mai priceput nu i-ar fi putut învinge. Dar colosul simţea nevoia să treacă dincolo de limitele vizibilului, pentru a-şi hrăni opera cu această substanţă impalpabilă ascunsă în apa unei fîntîni, în

ploaia căzută din cer, în inundația care dăruia pămîntului fertilitate sau în focul care aducea ostilitatea în deșert.

În clipa în care Paneb depășea o colină, un vînt uscat îl puse, parcă, în gardă. Se întoarse încet și zări un șacal enorm, cu blana de un negru strălucind în lumina argintie.

Anubis, zeul care-i însoțea pe morți pînă la judecata din Lumea Cealaltă... Animalul era atît de superb, încît Paneb nu simți nici o spaimă. Din moment ce i se ivise în cale, trebuia să-l urmeze.

Cînd șacalul porni din nou la drum, colosul nu ezită. Călcînd pe urmele ghidului său, i se păru că străbate un traseu imens care, în realitate, îl conduse aproape de dealurile Locașului Adevărului.

Încă o pantă de urcat, o creastă, o potecă, și șacalul se opri la intrarea în mormîntul lui Nefer cel Tăcut, blocată de o stîncă imensă.

Așadar, pictorul nu se înșelase! Aici era locul capodoperei sale, locul în care trebuia să-i dea viață pentru a se dovedi demn de cei care l-au inițiat, folosind energia păstrată în străfundurile sale și care îl unea cu universul și cu zeii.

Paneb se prosternă dinaintea șacalului, care se pierdu în noapte, apoi intră în mormînt pentru a-și continua munca.

Ritualul zorilor fusese îndeplinit, altarele strămoșilor erau pline de flori, iar femeile din sat veneau să ia urcioarele cu apă aduse de măgari. Își dădură seama imediat că Uabet cea Pură lipsea, ea, care era un model de punctualitate.

– Poate că e bolnavă, fu de părere soția lui Pai Pîinică-Bună.

– Mă duc să văd, hotărî Turcoaza.

Aperti îi deschise ușa.

– Mamei tale îi e rău?

– Nu se mai oprește din plîns.

Roșcata cea superbă intră. Uabet era lungită pe pat, cu nasul în pernă.

– Sînt eu, Turcoaza.

Soția lui Paneb se întoarse repede, aruncîndu-i intrusei o privire furioasă.

– Tu... Îndrăznești! De ce ești atît de crudă?

– Nu înțeleg, Uabet!

– Nu-ți ajunge că ești victorioasă... Mai e nevoie să vii în casa mea și să mă umilești!

– Dar despre ce victorie vorbești?

– Paneb și-a petrecut noaptea la tine, nu-i așa?

– Te înșeli, Uabet! Înțelegerea e înțelegere, n-o voi încălca niciodată.

– Spui adevărul, Turcoaza?

– Te-am mințit eu vreodată?

Uabet cea Pură nu știa ce să creadă.

– Eram convinsă că Paneb a ramas la tine, pentru că vrea să divorțeze și să se recăsătorească.

Turcoaza se așeză pe marginea patului.

– Nu-ți mai face atîtea gînduri, totul n-a fost decît un coșmar. Eu nu mă voi căsători niciodată. Nici Paneb și nici oricare alt bărbat nu mă va face să mă răzgîndesc.

– Și atunci... Unde s-a dus?

– Asta nu știu, îi marturisi Turcoaza.

– Or fi cioplitorii în piatră! strigă Uabet. Nu-l pot suferi pe Paneb și, probabil, l-au atacat. Fără îndoială, l-au abandonat rănit în afara satului.

Cele două femei alergară la Casa-Funie, a cărui soție, o brunetă arțăgoasă, mătura pragul casei.

– Vrem să vorbim cu Casa, ceru Uabet.

– Soțul meu doarme, ba chiar are de gînd să nu se scoale prea curînd. Cu ritmul în care muncește la cererea maestrului de operă, un cioplitor în piatră are nevoie de odihna.

– N-a pomenit nimic de vreo ceartă cu Paneb?

– Asta nu va fi niciodată între soții noștri! Așa ne-am înțeles.

Soția lui Casa-Funie intră în casă și închise ușa. Uabet și Turcoaza se duseră la Nakht cel Puternic, care tocmai înfuleca o tartină enormă cu brînză.

– Paneb? Nu l-am văzut aseară.

– Nu cumva te-ai bătut cu el?

– Nu, dar ce păcat... Într-o zi, o să-l trîntesc la pămînt și va fi nevoit să-mi ceară iertare.

Nici Karo cel Posac și nici Fened Nasul nu putură să le dea femeilor vreo informație. Tocmai se pregăteau să-i întrebe pe ceilalți săteni, apoi să-l anunțe pe maestrul de operă, cînd Turcoaza își aminti ce-l preocupa mai mult pe colos.

– Nu se gîndește decît la materia primă și la capodopera sa...

„Nu și-o fi petrecut noaptea în mormîntul pe care-l pregătește?" se întrebă Uabet.

Tocmai cînd ajunseseră în fața intrării în locul de veci al lui Nefer cel Tăcut, blocul cel mare de piatră era dat la o parte și Paneb apăru, orbit de lumina soarelui. Nu i se vedea pe chip nici urmă de oboseală.

– Ce-i cu voi aici? întrebă el, mirat.

Nici nu mai avură timp să răspundă.

Dinspre sat, se auzeau strigăte neobișnuite.

24.

Un grup de artizani alerga către poarta cea mare.

– Hai să vedem! hotărî Paneb.

Uabet cea Pură și Turcoaza își potriviră pasul după al lui și cei trei coborîră repede panta, alăturîndu-se sătenilor.

– Ce se petrece aici? îl întrebă colosul pe Thuty cel Savant, prins în înghesuială.

– Se pare că e vorba de un decret regal; Sethi trebuie să-și anunțe vizita.

– Numai de n-ar dori să schimbe amplasamentul și decorarea mormîntului său, spuse Paneb, îngrijorat.

Se adunară cu toții în jurul maestrului de operă, căruia scribul Mormîntului îi înmînase textul trimis de palatul regal din Teba.

– Amenmes a fost încoronat Pharaon, anunță el, și va avea reședința în cetatea zeului Amon.

Vestea nu-i surprinse pe mulți, dar chiar și aceștia speraseră totuși că fiul lui Sethi va renunța la revendicarea puterii supreme.

– De ce a luat hotărîrea asta? întrebă Gau cel Exact.

– Pentru că Amenmes refuză să recunoască legitimitatea lui Sethi și a fiului pe care i l-a născut, de curînd, regina Tausert.

– Generalul Mehy continuă să ne protejeze? se agită Karo cel Posac.

– Nu știu nimic, mărturisi Nefer.

– Pe care din ei va trebui să-l considerăm Pharaon? întrebă Renup cel Jovial.

Maestrul de operă rămase pe gînduri.

– Sîntem constrînşi să-l preferăm pe cel mai apropiat, îi sfătui Kenhir; Amenmes a trecut în fruntea trupelor tebane şi nu va tolera nici o tendinţă de nesupunere.

– Dacă ne alăturăm lui şi apoi e învins de Sethi, acesta din urmă ne va rade satul de pe faţa pămîntului! protestă Fened Nasul.

– Scribul Mormîntului e de părere că nu avem de ales, le aminti Ipuy Iscoditorul.

– Şi avem o misiune de îndeplinit, hotărî Nefer: pregătirea mormîntului lui Sethi al II-lea. Aşadar, voi duce în Valea Regilor echipa din dreapta şi vom continua lucrul.

Artizanii cunoşteau bine drumul ce ducea de la Locaşul Adevărului la „marea cîmpie", dar, în această zi furtunoasă, ar fi putut apărea un pericol. Prevăzător, maestrul de operă le ceruse şefului Sobek şi cîtorva paznici să însoţească echipa din dreapta.

– Ce părere ai despre decretul lui Amenmes? îl întrebă Nefer.

– Nu întrezăresc nimic bun. Ar fi trebuit să negocieze cu tatăl său şi să nu apară în postură de rival.

– Tu cum ai reacţiona faţă de soldaţii lui?

– Eu am datoria să vă asigur securitatea, de oriunde ar veni pericolul.

– Dacă situaţia se înrăutăţeşte, va trebui să depui armele.

– Oamenii mei nu vor da înapoi în faţa unei înfruntări şi-mi vor da ascultare.

– Ar fi o crimă, Sobek, să lupţi cu soldaţii conduşi de un faraon.

– Locaşul Adevărului reprezintă viaţa mea. Dacă n-aş lupta pentru a-l salva, m-aş urî toată viaţa.

Mica trupă ajunse în Valea Regilor dimineaţa. Paznicii nu primiseră nici un ordin nou, aşa că o lăsară să treacă.

Cînd scribul Mormîntului se aşeză, ostenit, pe taburetul său, artizanii îi prezentară uneltele, ca de obicei. Dar erau lipsiţi de elan, mai puţin Paneb, care aprindea lămpi, dispunîndu-le de-a

lungul celor trei coridoare ce duceau la sala fîntînii, a cărei decorare fusese terminată.

Dincolo de aceasta, artizanii săpaseră o sală cu patru stîlpi, ai cărei pereți urmau să fie împodobiți cu scene și texte extrase din *Cartea Ușilor*. Și aici propusese Paneb o inovație: să picteze cîte o singură figură divină pe fiecare parte a unui stîlp, făcîndu-le să dialogheze între ele. După ce schițele fuseseră trasate cu roșu de către Gau cel Exact, Unesh Șacalul și Pai Pîinică-Bună, Ched Salvatorul făcuse cîteva corecturi cu cerneală neagră, mai ales pentru trăsături; apoi, folosind culoarea, Paneb le dăduse viață lui Osiris, Ptah, Anubis, Horus și altor forme divine care primeau ofranda faraonului.

Cioplitorii în piatră continuau să sape, dulgherul și bijutierul pregăteau obiectele rituale care vor alcătui tezaurul lui Sethi al II-lea. Reluînd ritmul obișnuit, artizanii uitară de grijile lor mari, consacrîndu-se în totalitate operei.

– Nefer, vino repede! strigă Kenhir, la intrarea în mormînt.

Tăcutul urcă în grabă.

Lîngă scribul Mormîntului se afla un paznic nubian.

– Niște soldați se îndreaptă către Vale; șeful Sobek așteaptă ordinele voastre.

– Ce hotărăști? întrebă Kenhir, nervos.

– Valea Regilor trebuie să rămînă un domeniu sacru și inviolabil.

– Dar, ca faraon, Amenmes are dreptul să intre și pe acest domeniu, îi aminti scribul Mormîntului.

– Rămîneți aici, alături de artizani, porunci Nefer.

– Te însoțesc, se oferi Paneb.

Cu brațele încrucișate, șeful Sobek și cîțiva nubieni așteptau în dreptul trecerii înguste a Văii, cu privirea ațintită asupra drumului de unde trebuiau să apară, dintr-o clipă în alta, soldații.

– Cîți oameni sînt? întrebă maestrul de operă.

– Vreo cincizeci.

– Ne putem descurca, aprecie Paneb.

Colosul fusese primul care îl văzuse pe conducătorul trupei: generalul Mehy în persoană.

Își opri carul la vreo douăzeci de metri de micul grup și coborî, plin de sine, în timp ce, în urma lui, arcașii erau gata să tragă.

Nefer îl întîmpină pe general.

– Aș fi preferat să vă întîlnesc în împrejurări mai bune, maestre! Dar iată că destinul ne face surprize!

– Ce doriți de la mine, generale?

– Presupun că ați citit decretul faraonului Amenmes?

– Au fost informați toți locuitorii Locașului Adevărului. Mai sînteți însărcinat cu apărarea satului nostru?

– Regele nu mi-a luat această sarcină, dar nu știu care-i sînt adevăratele intenții. Ca general, trebuie să ascult de ordine, oricare ar fi ele!

– Chiar dacă vi se par nedrepte?

– Amenmes a pus mîna pe putere, iar eu nu sînt decît un executant. Noul rege pretinde respect și nu cred că va fi prea indulgent.

– Trebuie, oare, să vă reamintesc că oamenii din confrerie muncesc pentru faraonul Sethi al II-lea, stăpînul suprem al Locașului Adevărului?

– Ar fi mai bine să evitați această declarație!

– În decretul său, Amenmes n-a precizat că ar urma să-și asume această funcție.

– V-o repet: nu-i cunosc intențiile în ceea ce vă privește...

– Pînă la noi informații, consider că Sethi al II-lea e cel care domnește asupra satului. De altfel, în prezent, ne consacram desăvîrșirii mormîntului acestuia.

– Renunțați la acest proiect, maestre!

– Ba dimpotrivă, am datoria să-l duc la bun sfîrșit!

– Regele Amenmes m-a însărcinat să vă transmit ordinul de încetare imediată a lucrărilor în mormîntul lui Sethi. Orice aș crede despre asta, n-am de ales: trebuie să vă dați asentimentul.

– Și dacă refuz?

– Îi voi comunica răspunsul Maiestăţii Sale. Dar vă sfătuiesc din tot sufletul, ca prieten, să nu adoptaţi această atitudine. Vă confirm că Amenmes are nevoie să-şi afirme suveranitatea şi că nu va tolera un asemenea afront.

– Dată fiind gravitatea situaţiei, trebuie să cer părerea confreriei.

– Voi încerca să-l fac pe rege să mai aştepte invocînd obiceiurile Locaşului Adevărului, dar nu încercaţi să cîştigaţi timp şi nu luaţi în glumă hotărîrea lui Amenmes.

– De partea cui sînteţi, Mehy?

– Mă simt ca prins într-o menghină, dar rămîn totuşi de partea voastră, pentru că sînteţi reprezentanţii valorilor ancestrale, a căror dispariţie ar însemna o catastrofă. Dacă Amenmes ar merge prea departe, aş încerca să-l împiedic; dar, vă rog, nu-mi complicaţi sarcina.

– Mîine dimineaţă veţi avea răspunsul meu.

– În aşteptarea zilei de mîine, aş dori să-mi faceţi o favoare: încetaţi lucrul în mormîntul lui Sethi şi părăsiţi Valea. Această manifestare de bunăvoinţă ar trebui să-l liniştească pe Amenmes.

– De acord, cu condiţia ca paznicii nubieni să rămînă de pază şi să nu încercaţi să forţaţi trecerea.

– Amenmes nu mi-a dat acest ordin şi sper să evit această situaţie extremă.

Generalul se întoarse către oamenii săi, cu speranţa că îndîrjirea maestrului de operă nu va slăbi; refuzînd să asculte de noul rege va atrage mînia lui Amenmes asupra întregii confrerii, care nu se va mai putea apăra. Mehy avea să-i propună monarhului să instaureze un control militar strict asupra satului şi, astfel, va putea ajunge, în sfîrşit, la comorile ascunse cu atîta străşnicie.

Încă de la întoarcerea în sat a echipei din dreapta, începură să circule zvonuri şi artizanii fură cuprinşi de disperare: oare Amenmes va pune capăt misiunii sacre a Locaşului Adevărului, făcîndu-l să dispară?

Unele declarații ale lui Kenhir îi liniștiră cît de cît, dar scribul Mormîntului nu le ascunse faptul că erau în pericol și că urma să ia repede o hotărîre, de care depindea viitorul lor. Cu aprobarea femeii înțelepte, Turcoaza plecă imediat, împreună cu preotesele lui Hathor, la un sanctuar, pentru a cere protecția zeiței.

Pînă și maimuțica verde își încetă poznele; cît despre Orătania Nesuferită, se postă în fața porții principale.

În prezența femeii înțelepte și a scribului Mormîntului, cele două echipe se adunară în curtea neacoperită a templului lui Maat și Hathor. Aveau, cu toții, chipurile grave și fiecare își punea speranța în înțelepciunea celorlalți.

25.

– Regele Amenmes vrea să ne întrerupem lucrările la mormîntul lui Sethi al II-lea, declară maestrul de operă. Dacă refuzăm, va veni cu armata peste noi. Oricare ar fi convingerile sale, generalul Mehy va fi constrîns să se supună, iar eu îi voi cere șefului Sobek să nu opună rezistență, pentru a evita vărsarea de sînge.

– Amenmes s-a proclamat stăpîn al Locașului Adevărului? întrebă Ipuy Iscoditorul.

– Încă nu!

– În acest caz, nu vom asculta decît de Sethi!

– Asta ar fi ca și cum ne-am semna condamnarea la moarte, consideră Kenhir; Amenmes refuză să-și vadă tatăl cinstit și recunoscut pe teritoriul asupra căruia el exercită controlul.

– Valea Regilor nu aparține domeniului vreunui monarh, preciză Hay, șeful echipei din stînga.

– Din nefericire, le aminti femeia înțeleaptă, Sethi n-a venit să consfințească prin prezența lui construirea locului de veci.

– Să fim înțelepți, propuse Thuty Savantul; generalul Mehy nu mai e în măsură să ne apere, iar maestrul de operă nu dorește să-i arunce pe paznicii lui Sobek într-o luptă pierdută din start. Nu sîntem noi aceia care trebuie să pornim un război împotriva soldaților lui Pharaon!

– Să ne gîndim la soțiile și la copiii noștri, adăugă Userhat Leul; ce se va întîmpla cu ei dacă noi vom fi arestați și întemnițați pentru nesupunere?

– Noi ne-am făcut datoria, spuse Karo cel Posac, şi nu ne putem opune forţei. Nu văd nici un motiv pentru care să nu ne supunem.

Fiecare îşi spuse părerea şi, în ciuda nemulţumirii lor, nici unul nu avea chef să-l înfrunte pe Amenmes.

– Pun totuşi o condiţie, preciză Nefer: eu sînt cel care va sigila uşa mormîntului lui Sethi; soldaţii nu vor pătrunde în Vale.

– Sînt de acord cu maestrul de operă, consimţi femeia înţeleaptă.

Generalul Mehy fierbea de nerăbdare. Pentru a se calma, trăsese cu arcul mai mult de o oră, dar asta nu-l liniştise. Victoria era aici, la îndemîna lui... Cînd va intra în posesia comorilor din Locaşul Adevărului, această paiaţă de Amenmes nu-i va rezista multă vreme. Sethi va fi un obstacol mai puternic, dar Mehy era în posesia celor mai bune arme.

– Scribul Mormîntului, generale! anunţă aghiotantul.

– Să intre!

Kenhir mergea greu, sprijinindu-se în baston, şi, ostenit, se cufundă într-un fotoliu pe care i-l oferise gazda sa.

– Numărul anilor mă apasă pe umeri, tot mai greu, generale, iar vremurile pe care le trăim nu rezolvă nimic. De-ar vrea zeii să ne cruţe de conflicte sîngeroase!

– Ai dreptate, Kenhir... desigur... Care e răspunsul Locaşului Adevărului?

– Va asculta de rege, de bună seamă, în speranţa că Maiestatea Sa se va proclama cît mai repede protectorul confreriei şi veţi fi confirmat în funcţiile voastre.

Generalul reuşi să-şi mascheze dezamăgirea.

– Dar există totuşi o condiţie, continua Kenhir.

Mehy mai avea o speranţă.

– Care?

– Maestrul de operă în persoană va sigila uşa mormîntului lui Sethi al II-lea şi nu va exista nici o prezenţă profană în Valea Regilor.

Amenmes cerceta, unul cîte unul, carele de război, poruncindu-le dulgherilor să le întărească, acolo unde era cazul. Înainte de a porni către Nord, avea nevoie ca ele să fie în perfectă stare.

– Locaşul Adevărului acceptă să-şi întrerupa lucrarile, Maiestate, îi aduse la cunoştinţă Mehy.

– Aveai vreo îndoială, generale?

– Nefer cel Tăcut e un om dintr-o bucată, iar artizanii săi nu sînt uşor de înduplecat.

– Acum vi s-a dovedit contrariul! Plecaţi imediat în Vale, verificaţi să nu mai fie picior de artizan pe şantier şi blocaţi intrarea mormîntului tatălui meu.

– Maestrul de operă refuză orice intervenţie militară în acel loc.

– Vreţi să spuneţi… că îşi ia dreptul să refuze?

– Şi mai pune o condiţie, Maiestate: ca el însuşi să sigileze uşa mormîntului, după ritualul confreriei.

– Va trebui, aşadar, să am încredere în el şi să mă supun voinţei sale!

Mehy nu mai aruncă gaz pe foc: mînia lui Amenmes era destul de puternică pentru a-l doborî pe Nefer cel Tăcut.

– Spuneţi-i maestrului de operă că m-am răzgîndit în privinţa mormîntului tatălui meu.

Generalul se crispă: oare forţa magică a Locaşului Adevărului era atît de mare, încît să-l determine pe rege să permită continuarea lucrărilor?

– Nu este de ajuns să fie închis mormîntul: ordon distrugerea imediată şi totală a sculpturilor, textelor şi picturilor.

Nefer mergea încet pe uliţa principală a satului, privind fiecare casă, cu gîndul la cei care locuiau acolo. De-a lungul secolelor şi în ritmul muncii comunitare, se crease un spirit şi un

geniu deosebit, dincolo de defecte şi meschinării inerente caracterului unora sau altora. Faraon după faraon, maestru de operă după maestru de operă, şi nimeni nu încălcase înţelegerea care făcea din Locaşul Adevărului sălaşul pietrei de lumină, capabile să preschimbe materia.

Şi aceasta aventură grandioasă avea să ia sfîrşit din cauza vanităţii, a brutalităţii şi a urii unui monarh, care-şi demonstra astfel incapacitatea de a domni.

Înainte de a convoca din nou marea adunare, Tăcutul dorea să privească îndelung casele albe şi îngrijite în care trăiau sătenii, cu bucuriile şi necazurile lor, cu măreţia şi simplitatea lor, ei, care cunoscuseră miracolul de fiecare zi al solidarităţii şi fraternităţii.

Un bot umed atinse pulpa maestrului de operă:

– Negruţu'! Şi tu ai chef de plimbare?

Cîinele se ridică, punîndu-şi labele din faţă pe umerii stăpînului său. Ochii săi de culoarea alunei exprimau îngrijorare şi încredere totodată.

– N-ai grijă, cuvîntul dat nu se ia înapoi!

– Încă de mîine dimineaţă, declară maestrul de operă, va trebui să ne reîntoarcem în Valea Regilor.

– Se redeschide şantierul? se bucură Nakht cel Puternic.

– Amenmes ne porunceşte să distrugem mormîntul lui Sethi al II-lea.

Un murmur grav răzbătu din mulţime.

– Să distrugem, repetă Pai Pîinică-Bună, şocat... Ce mai înseamnă şi asta?

– Să spargem sculpturile, să ştergem textele şi picturile, să ne distrugem toată munca!

– Dar noi nu ştim să distrugem! protestă Renup cel Jovial, a cărui privire pierduse orice urmă de ironie.

– Regele Amenmes vrea să vă supuneţi, adăugă Kenhir abătut, şi să ne facă să înţelegem că el este singurul care hotărăşte.

– Nici un Pharaon nu s-a purtat vreodată ca un tiran! aminti Ipuy Iscoditorul. Acest ordin e lipsit de orice noimă și n-are nici o valoare.

– Dacă nu-l respectăm, obiectă Thuty Savantul, tot noi vom fi cei distruși.

– Și atunci să ne comportăm ca niște lași? se revoltă Paneb. Am intrat în această confrerie pentru a construi și pentru a crea! Dacă acest Amenmes își urăște tatăl atît de mult, atunci să trimită trupe împotriva lui, dar să nu conteze pe brațele noastre pentru a distruge Valea!

– Te-ai gîndit la soția și la fiul tău, înainte de a spune asta? îl întrebă Gau.

– După ce aș face praf un loc de veci, n-aș mai îndrăzni să-i privesc în ochi.

– Și după ce am face o asemenea grozăvie, adăugă Unesh Șacalul, cum am mai putea folosi uneltele?

Didia cel Generos se ridică, impunător prin înălțimea sa:

– Cînd am fost admiși în această confrerie, am făcut niște jurăminte. Dacă le-am încălca ar însemna că ne distrugem pe noi înșine.

– Sînt de aceeași părere, spuse maestrul de operă. Iată de ce refuz să execut ordinul lui Amenmes!

– Ești conștient de consecințe? se îngrijoră Fened Nasul.

– În cel mai bun caz, Amenmes va decreta închiderea satului, iar eu voi fi acuzat de înaltă trădare. Cine nu e de acord cu mine?

Nici un artizan nu luă cuvîntul.

– Nu există altă cale, adăugă femeia înțeleaptă. Dacă am ceda cerințelor nechibzuite ale lui Amenmes, Locașul Adevărului și-ar pierde sufletul.

– Cei care nu doresc să aibă de suferit în urma prăbușirii mele să părăsească satul cît se poate de repede, înainte să-i comunic răspunsul generalului Mehy, propuse maestrul de operă. În asemenea împrejurări, nu e nici o rușine să vrei să-ți salvezi viața, familia și bunurile.

Clara se ridică.

– Eu şi maestrul de operă ne vom retrage la templu pînă la apus! Fiecare dintre voi e liber să aleagă!

De obicei, aceasta era ora cea mai blîndă a zilei, momentul în care pacea învaluia orice făptură, chiar şi pe maimuţica verde. Oboseala dispărea şi fiecare admira, în linişte, apusul soarelui.

La templu, maestrul de operă şi femeia înţeleaptă închiseseră uşile sanctuarului; în noaptea neagră a acestui spaţiu sacru, doar statueta din aur a zeiţei Maat mai înfrunta întunericul pentru a ajunge la oceanul originilor, din care va reapărea o dată cu sosirea dimineţii.

– Nu încape îndoială că aceasta este ultima mea seară în sat, îi spuse Nefer soţiei sale; de îndată ce voi anunţa hotărîrea noastră generalului Mehy, voi fi, desigur, arestat.

– Crezi că va refuza să ne înţeleagă motivele?

– Că le acceptă sau nu, cea mai mare grijă a lui este propria carieră; aşadar, îi va da ascultare, orbeşte, lui Amenmes. Eu voi pleda în favoarea satului, afirmînd că sînt singurul vinovat, cel care v-a forţat să fiţi de partea mea; dar mă va crede regele?

– Mîine voi fi şi eu alături de tine!

– Nu, Clara; Locaşul Adevărului are nevoie de tine. Numai tu vei fi în stare să ne uneşti forţele şi să permiţi satului să-l înfrunte pe adversar.

– Îmi ceri prea mult, Nefer; cu tine am trăit şi tot cu tine vreau să mor.

– Dar tu eşti mama confreriei. Fără dragostea ta, cum ar putea supravieţui?

Se îmbrăţişară cu pasiune şi tandreţe, ca şi cînd ar fi dorit să-şi graveze în carne acest moment, pe care destinul nu-l mai putea oferi pentru ei în această lume.

26.

Generalul Mehy nu dormise toată noaptea. Pentru a-şi calma nervii, făcuse dragoste cu soţia sa, brutal, ca de obicei, dar nici măcar asta nu-l liniştise.

Cupa de vin dulce pe care i-o oferise Serketa nu-i plăcuse şi se hotărîse să cerceteze un papirus în care erau inventariate bogăţiile regiunii tebane, al căror stăpîn urma să fie în curînd.

Serketa îi masă umerii.

– Sîntem aproape de ţintă, gînguri ea, dar dacă blestematul ăla de maestru de operă îţi pregăteşte altă surpriză?

– La asta mă gîndesc întruna, totuşi Nefer nu mai are cum să scape din această situaţie. Cum crezi că ar putea accepta să distrugă un mormînt regal? Amenmes a găsit în cele din urmă cel mai bun mijloc de a-l elimina: forţîndu-l sa nu se supună regelui. Nimeni nu va jeli un răzvrătit.

– Şi cine-i va lua locul?

– De ce nu aliatul nostru din interior? Dacă va fi destul de abil, acest post va fi al lui.

– Dar va trebui ca Amenmes să-i aprobe numirea.

– Regele va ţine cont de sfaturile mele.

– Nu te supăra, iubitul meu drag, dar nu mai sînt atît de sigură… Acest tînăr monarh are cam prea multă încredere în el, se înconjoară de consilieri militari care se pretind prietenii tăi şi visează să te înlocuiască.

Observația soției sale i se păru lui Mehy demnă de a fi luată în serios.

– Fii fără grijă, vor fi sub controlul meu!

– Şi dacă vor călca pe alături, mă voi ocupa eu de soarta lor, făgădui Serketa trecîndu-şi peste buze limba ei lacomă.

Generalul nu refuză această sugestie. Unii ofiţeri superiori începuseră, de altfel, să devină mult prea ambiţioşi. Ori vor fi la ordinele lui Mehy, ori, în mod brutal, cariera lor va lua sfîrşit.

– Ai dreptate, turturica mea, în ultima vreme am greşit lăsîndu-i pe subordonaţii mei să creadă că aş fi prea slab... Dar nu prevăzusem că noul nostru rege se va crede un adevărat şef de armate.

– Crezi că ar fi în stare să comande trupele tebane?

– Fără mine, nu! Dar e bine să-l fac să creadă... Ca să ataci armata lui Sethi, este nevoie de o strategie sigură, pe care Amenmes nu e capabil s-o pună la cale. Şi fără secretele tehnice ale Locaşului Adevărului, victoria va fi mai mult decît nesigură.

Ziua începu ca de obicei: trezirea zeilor la templu, omagiul față de strămoşi, repartizarea apei aduse pe măgari. Dar gospodinele nu-şi mai vorbeau despre ale lor, de parcă erau copleşite de o povară prea mare, care nu le permitea să guste din plăcerile bîrfelor.

Dupa un duş parfumat, Nefer cel Tăcut se bărbierise şi se pieptănase cu grijă, apoi îşi pusese hainele de sărbătoare.

– Scribul Mormîntului doreşte să te vadă, îl avertiză Clara.

Ridurile lui Kenhir i se adînciseră şi mai mult.

– Sînt un om bătrîn şi reprezentantul statului în Locaşul Adevărului, îi aminti el; mie îmi revine datoria de a-i da răspunsul generalului.

– Ştiţi bine că asta nu i-ar fi de ajuns şi că ar trimite imediat după mine.

– Ai dreptate... Dar de ce să nu încercăm? Pe tine te paşte un pericol prea mare!

– Sînt convins, Kenhir, că veți apăra satul folosindu-vă de argumentele juridice pe care le cunoașteți prea bine; condamnarea mea poate că n-o va atrage și pe a voastră.

– Unul dintre noi ar trebui să-l anunțe pe Sethi. Eu am trecut la fapte și i-am scris o scrisoare.

– Asta e un risc prea mare... Soldații lui Mehy îi vor percheziționa pe toți artizanii care ies din Locașul Adevărului.

– Și totuși, doar el ne poate salva!

– Amenmes a hotărît să se miște repede; Sethi nu va avea timp să ajungă la Teba pentru a ne salva.

Kenhir îl îmbrățișă pe Nefer.

– Nu sînt un lingușitor și nu mă pricep deloc să fac complimente... Dar tu ești un maestru de opera cu care Locașul Adevărului se poate mîndri.

Nefer cel Tăcut o îmbrățișă pe Clara și plecă, întrebîndu-se cîți artizani părăsiseră deja satul, pentru a se refugia în lumea din afară, încercînd să scape de răzbunarea lui Amenmes.

Ulița principală era pustie. Cu excepția scribului Mormîntului, locuitorii aleseseră să fugă.

Lovitura era prea greu de suportat; maestrul de operă se simți, deodată, singur, îndreptîndu-se către poarta cea mare, pe care avea s-o deschidă pentru ultima dată.

Pînă și Paneb, fiul său adoptiv, preferase să se pună la adăpost împreună cu familia sa. Fără îndoială, bazîndu-se pe rațiune, avea dreptate să facă această alegere; Nefer nu trebuia să mai fie dezamăgit la gîndul că sosise sfîrșitul confreriei, chiar dacă avea datoria s-o apere în fața autorităților.

Maestrul de operă trase zăvorul și deschise poarta cea mare.

Toți.

Îl așteptau cu toții: artizanii celor două echipe, preotesele lui Hathor, copiii, Negruțu', Fermecatoarea, Oratania Nesuferită, maimuțica verde și celelalte animale domestice.

– Nimeni nu va părăsi acest sat, spuse Hay.

– Iar eu, adăugă Paneb, merg cu tine!

– Dacă aţi ales cu toţii să rămîneţi solidari, prezenţa ta aici e obligatorie!

– Îmi voi termina capodopera... Promite-mi că vei reveni s-o vezi!

Nefer îşi puse mîna pe umărul lui Paneb şi îl privi adînc în ochi, impresionîndu-l pe colos.

Apoi, ca şi cînd ar fi plecat într-o călătorie de plăcere, maestrul de operă se îndeparta fără graba, fără să mai privească înapoi.

Prestanţa şefului confreriei îi făcea o excelentă impresie generalului Mehy, care, de altfel, se simţea foarte elegant în roba sa plisată şi costisitoare.

Deşi poziţia sa era una dominantă, Mehy invidia puterea înnăscută a acestui om care, nu peste multă vreme, va deveni mai neînsemnat decît un sclav. În zadar încercă să desluşească o oarecare emoţie pe chipul lui Nefer, învins doar prin intervenţia lui Amenmes.

– Care îţi este răspunsul, maestre de operă?

– Nu voi distruge mormîntul lui Sethi al II-lea şi sînt singurul care voi răspunde de această nesupunere.

Generalul îşi stăpîni cu greu bucuria. Tăcutul căzuse în capcană şi nu mai avea cum să scape! Dar era bine ca el şi întreaga confrerie să creadă, în continuare, în prietenia lui; înşelîndu-i, îşi va vedea de propriile interese.

– Te-ai gîndit bine, Nefer?

– Confreria s-a angajat să construiască după legile armoniei, iar locul de veci al lui Sethi al II-lea s-a născut datorită acestor legi. Nici un maestru de opera nu va avea dreptul să le violeze, distrugînd o operă desăvîrşită.

– Înţeleg nobleţea acestor gînduri... Dar regele Amenmes nu va fi deloc mulţumit.

– Sînt convins!

– Refuzînd să-i daţi ascultare, nu vă temeţi că Locaşul Adevărului va dispărea?

– Va înceta să existe chiar din clipa în care își va trăda adevărata lui menire.

Generalul se plimba, agitat.

– Nu știu cum v-aș putea ajuta, Nefer... Ordinele lui Amenmes sînt stricte: ori vă conduc în Valea Regilor, pentru ca, împreună cu cele două echipe, să distrugeți mormîntul lui Sethi, ori vă duc la palat pentru a fi judecat.

– Strămoșii Locașului Adevărului sînt martori că mi-am respectat jurămîntul. Mai degrabă nu ascult de un tiran decît să comit un sperjur pentru a-mi salva viața.

– Dacă vorbiți pe tonul ăsta, veți fi condamnat la pedeapsa maximă! Pledîndu-vă cauza cu argumente demne de luat în seamă, veți reuși, poate, să-l înduplecați pe Amenmes.

– Nu credeți nici dumneavoastră ce spuneți!

– E drept că sînt pesimist, pentru că îl știu tînăr și pornit pe fapte de arme. Dacă tatăl său l-ar fi asociat la tron, n-am fi ajuns aici... Dar Sethi s-a temut de un fiu prea ambițios. Și iată-ne în situația în care doi regi vor să lupte între ei! Nordul se va opune Sudului, egiptenii se vor ucide între ei... A sosit vremea nenorocirilor și nu mai știm cum să ieșim din acest impas! Împotriva regelui nu mă mai pot revolta, pentru că a trecut în fruntea trupelor tebane, dîndu-le ordine el însuși. Chiar eu risc să fiu revocat în zilele care urmează sau să fiu arestat, dacă mă arăt cît de cît reticent cerințelor regale. Dar să vă duc la palat ca pe un criminal, pentru a fi condamnat în mod absurd... La asta nu m-aș fi gîndit niciodată! Nefer, ați putea fugi, înșelînd vigilența paznicilor. Regele va porunci să fiți căutat și e prea puțin probabil că veți rămîne în libertate, dar altă soluție nu există pentru a evita nenorocirea. Salvați-vă măcar viața, pentru a putea transmite mai departe știința pe care o stăpîniți atît de bine. Încercați să ajungeți în Nord și să vă puneți sub protecția lui Sethi.

Dacă maestrul de operă ar fi cedat tentației, Mehy ar fi avut plăcerea să-l aresteze pe loc, ducîndu-i lui Amenmes un prizonier rebel și periculos.

Nefer cel Tăcut rămase cu brațele încrucișate.

– Sînteți un om curajos, maestre de operă! Să știți că vă stimez nespus de mult și că aș face tot ce aș putea pentru a vă salva. Dar, de îndată ce am trece de această ușă, nu v-aș mai putea arăta nici un semn de prietenie.

– Faceți-vă datoria, generale!

27.

În zori, nu fusese făcută decît prima livrare de apă, după care drumul către sat rămăsese pustiu. Sătenii nu aveau să primească nici fructe, nici legume şi nici peşte.

Şeful Sobek era nedumerit.

– Ce va trebui să fac atunci cînd soldaţii lui Amenmes se vor prezenta la primul fort? îl întrebă el pe Kenhir. Maestrul de operă m-a sfătuit să le predau armele, dar...

– A avut dreptate, confirmă scribul Mormîntului; ar fi inutil să încerci să le interzici intrarea în sat.

– Dar sînt dator s-o fac, Kenhir!

– Nu sîntem noi în stare să rezistăm armatei tebane! La ce bun să ne lăsăm masacraţi? Supunîndu-te ordinelor faraonului, vei fi apreciat ca un paznic cinstit şi ţi se va da un alt post. Îţi admir loialitatea, Sobek, dar ar fi o nebunie să te sacrifici!

Ostenit, scribul Mormîntului traversă, încet-încet, zona auxiliarilor, în care doar fierarul Obed continuase să muncească. Ceilalţi părăsiseră acest loc, preferînd să rămînă acasă în aşteptarea lui Amenmes. În aceste zile tulburi, era de preferat să nu te arăţi prin preajma satului.

– De ce rămîi aici? îl întrebă Kenhir.

– Am de reparat un tîrnăcop şi nişte dălţi de aramă.

– Soldaţii regelui te vor arunca în închisoare, Obed!

– Mai întîi, vor trebui să pătrundă în atelierul meu!

– Nu face pe încăpăţînatul şi pleacă!

Fierarul încetă să mai ațîțe focul cu foalele.

– Așadar, s-a sfîrșit cu adevărat?

– Pleacă și uită acest sat!

– Pot să iau cu mine cîteva unelte?

– Ia tot ce vrei!

– Mă duc, Kenhir, dar nu voi uita!

Cînd scribul Mormîntului se apropie de poarta cea mare, paznicul se ridică.

– Pot să plec și eu?

– Desigur, și anunță-l pe colegul tău: prezentați-vă amîndoi la administrația centrală pentru a obține un alt loc de muncă.

Kenhir ajunse acasă, unde-l aștepta, ca de obicei, un dejun excelent, pregătit de tînăra lui soție.

– Nu mi-e foame!

– Faceți un efort, îl sfătui Niut cea Neobosită.

– Nu, prefer să dorm! Și n-aș vrea să fiu trezit.

– Dar nu fiți chiar așa disperat!

– Mai există, oare, vreo speranță?

Casa-Funie, Fened Nasul și Karo cel Posac ciopleau un bloc de calcar de o calitate remarcabilă, destinat primei curți a locului de veci al lui Nefer cel Tăcut. Cei trei cioplitori în piatră își puneau toată strădania în această muncă delicată, în timp ce colegul lor, Nakht cel Puternic, termina soclul unei coloane, în același loc. Alături de el, Userhat Leul, sculptorul-șef, împreună cu cei doi asistenți ai săi, Ipuy Iscoditorul și Renup cel Jovial, făceau o statuie a maestrului de operă, în mărime naturală, în picioare, cu privirea ridicată, ușor, către cer.

Cei trei desenatori, Gau cel Exact, Unesh Șacalul și Pai Pîinică-Bună, decorau pereții acestei curți, îndrumați de Ched Salvatorul, care urmărea fiecare amănunt cu mare atenție. Didia cel Generos cioplea în lemn de salcîm o variantă a efigiei lui Nefer, pentru ca acesta să-și continue munca neobosit,

în Lumea Cealaltă, în timp ce Thuty cel Savant împodobea cu foiță de aur o altă figurină de același fel.

Cît despre Paneb, se închisese din nou în mormînt, cu pensulele, periile și pîinile sale de culoare.

Sub conducerea lui Hay, echipa din stînga făcea unele renovări în templul lui Maat și al lui Hathor, pentru a-l aduce cît mai aproape de perfecțiune.

– Maestrul de operă se va descurca, prezise Userhat Leul.

– Visezi, obiectă Fened Nasul; Amenmes nu va ezita nici o clipă să-i aplice pedeapsa supremă.

– Nici măcar nu sînt sigur că ne va da trupul lui, se tîngui Unesh Șacalul, cu o voce gravă.

Asemenea celor mai multe dintre gospodine, Uabet cea Pură făcea ordine prin casă.

Cînd soldații vor veni s-o dea afară, vor găsi o locuință perfect îngrijită. Spălată și împăturită, lenjeria stătea în cufere de lemn, stivuită cu măiestrie; pe etajere, stăteau aliniate coșuri cu obiecte de menaj. Pe scaune și taburete, nu puteai găsi nici un fir de praf, rogojonile erau rulate, iar paturile, aranjate și înmiresmate. Cît despre bucătărie, readusă în bună stare de către Aperti, era imaculată și nu lipsea nici un obiect necesar gătitului.

Cînd locuitorii Locașului Adevărului vor fi goniți de armată, vor lăsa în urma lor un sat primitor și confortabil, cu niște case albe și frumoase, care-i vor sfida pe prădători, înainte ca aceștia să-și înceapă jaful.

Turcoaza își curățase vasele pentru unguente, cochiliile cu farduri, coarnele cu ulei și își aranjase bijuteriile în casetele lor. Roșcata cea superbă n-avea de gînd să ia nimic cu ea. Tot ce o făcuse fericită se afla aici; va pleca fără să-și ia vreo podoaba, fără machiaj, purtînd rochia cea mai simplă. Știa că, de acum înainte, singurul lucru care-o mai așteaptă va fi nefericirea. Orice loc de pe pămînt, oricît de frumos ar fi, nu va putea fi

comparat cu acest sat, în care sacrul şi profanul se uniseră în mod miraculos.

Clara nu avusese timp să se ocupe de interiorul casei sale, trebuind să se ocupe de mai mulţi bolnavi, printre care un băieţel cu guturai şi un artizan din echipa din stînga, cu o durere de dinţi greu de suportat; pentru a uita de teama care-i sfîşia inima, femeia înţeleaptă îşi concentrase toată energia asupra pacienţilor, reuşind să le micşoreze suferinţa. Apoi, sala de consultaţii se golise, iar ea se văzu disperată în singurătatea sa.

Cît de plină de farmec era clipa în care Nefer venea acasă după o lungă zi de muncă, cît de duioasă era iubirea lor, tot mai intensă de-a lungul anilor! Ştiindu-şi soţul în pericol, departe de ea, Clara suferea peste măsură.

Uşa era întredeschisă, făcînd loc botului umed al lui Negruţu'. Cîinele cel negru nu avea voie să intre în această încăpere şi, de aceea, nu îndrăznea să-i treacă pragul.

– Hai, Negruţule, vino...

Fericit că stăpîna sa îl chema, cîinele veni să se culce la picioarele ei.

– Vi l-am adus pe maestrul de operă Nefer cel Tăcut, spuse generalul Mehy, înclinîndu-se dinaintea faraonului Amenmes, care tocmai consulta o hartă a Deltei.

– Ce ştim noi cu precizie despre armata tatălui meu?

– Cuprinde mulţi soldaţi experimentaţi, Maiestate; şi mă tem de garnizoanele de la frontiera de nord-est.

– Cu alte cuvinte, nu-mi recomandaţi un atac în forţă asupra capitalei Pi-Ramses.

Mehy era luat prin surprindere. Nu se aştepta la nişte întrebări atît de directe şi se întreba dacă nu cumva Amenmes îi întindea o capcană.

– Ramses cel Mare a făcut din capitala sa un oraş greu de luat cu asalt; dacă asta vă este intenţia, Maiestate, va fi nevoie de o pregătire îndelungată!

– Asta este şi părerea mea, generale! Bag de seamă că sînteţi, cu adevărat, un om competent şi, pentru asta, mă felicit. Continuaţi să vă folosiţi competenţele cu bună ştiinţă şi veţi rămîne unul dintre membrii influenţi de la curtea mea.

– Ordonaţi şi mă voi supune!

Generalul constată că Amenmes simţea o mare plăcere să-l umilească şi să se poarte ca un monarh cu autoritate de netăgăduit. Se mai purtaseră şi alţii ca el şi plătiseră scump; Mehy nu era omul care putea fi tratat ca o javră vulgară.

– Acest Nefer a îndrăznit, oare, să-mi nesocotească hotărîrea?

– Refuză să distrugă mormîntul lui Sethi!

– Are motive serioase pentru a-şi justifica refuzul?

– Nici unul, Maiestate; Nefer cel Tăcut rămîne loial tatălui vostru, pe care-l consideră stăpîn al Locaşului Adevărului şi învingător în lupta pe care o veţi purta.

– Crede că Sethi va ajunge la vreme pentru a-l salva? Ce nechibzuit!

Mehy nu mai aştepta decît pedeapsa. Ori Nefer va fi trimis în faţa unui tribunal excepţional care-l va condamna pentru crimă de lezmaiestate, ori va fi trimis într-una dintre temniţele lui de unde nu va mai ieşi viu.

– Vreau să-l văd pe acest răzvrătit! ceru Amenmes.

Generalul ieşi să-l aducă pe maestrul de operă, care era surprinzător de calm.

– Faraonul doreşte să vă vadă!

Nefer intră în sala de audienţă şi-l salută, cu respect, pe Amenmes.

– Iată-l... Iată cine este maestrul de operă al Locaşului Adevărului, cel care ar trebui să-mi execute ordinele fără să discute!

– Pot să vă întreb, Maiestate, dacă vă consideraţi superiorul confreriei?

– Păi... bineînţeles! N-aţi înţeles pînă acum că Sethi nu era decît un uzurpator şi că eu sînt cel care-şi asumă toate prerogativele regale?

– În acest caz, nu-mi puteți da ordin să distrug un loc de veci.

– Am puterea supremă, Nefer, și pretind să fiu ascultat de toți supușii mei, chiar și de tine. Ori vă supuneți, maestre de operă, ori veți fi pedepsit în modul cel mai sever!

Mehy jubila, dar tăcerea lui Nefer îl îngrijora: teama îl va face, oare, să se răzgîndească în ultimul moment?

– Nici un maestru de operă din Locașul Adevărului nu se poate transforma într-un distrugător, Maiestate! Înaintea Voastră, eu sînt singurul răspunzător și vă rog să cruțați satul artizanilor și Valea Regilor! Acolo odihnesc trupurile înviate ale strămoșilor voștri și nici o prezență profană nu le poate pîngări. Nici un faraon demn de acest titlu nu ar viola acest loc sacru.

Îndrăzneala lui Nefer îl uimi pe general; cu asemenea cuvinte, își hotăra el însuși condamnarea la moarte.

– Sînteți conștient de efectele propunerilor voastre?

– Ar trebui să le înțelegeți, Maiestate! Ați putea apăra moștenirea predecesorilor voștri.

– Asta e și intenția mea, Nefer!

Mehy crezu că n-a auzit bine.

– Aveam nevoie să vă încerc, continuă Amenmes, căci nu puteam încredința construirea propriului loc de veci unui laș și unui sperjur, care ar fi acceptat să-l devasteze pe cel al tatălui meu. Sînteți exact omul pe care mi-l închipuiam, Nefer, și sînt fericit pentru țara noastră. Ca stăpîn suprem al Locașului Adevărului, voi vizita mormîntul lui Sethi, în care va fi, probabil, înhumat, dacă aceasta va fi voia zeilor. Și apoi vom sta de vorbă asupra amplasamentului ce-mi va fi rezervat.

Pentru a se trezi din acest vis urît, generalul își mușcă buzele. Dar durerea nu făcu să dispară incredibila scenă la care asista, ca înmărmurit: faraonul Amenmes îl îmbrățișa pe Nefer cel Tăcut.

28.

– Măgari încărcați cu poveri grele, șefu', îl anunță un paznic pe Sobek.

– Cîți soldați?

– Nici un soldat, doar niște măgari.

– Ce tot îndrugi acolo! Nu-i însoțește nimeni?

– Următorul raport al pîndarului ne-o va confirma.

Nu era decît un singur om, neînarmat. Un om care purta hainele de sărbătoare ale maestrului de operă din Locașul Adevărului.

– Ce facem, șefu'?

– Merg în întîmpinarea lui.

– Aveți grijă... e desigur o capcană!

– Nu mi-e frică de măgari!

Șeful Sobek ieși din primul fort.

Caravana înainta repede, așa că iluzia se va risipi și speranța va pieri. În frunte, mergea un măgar care cunoștea drumul către sat.

Iar omul semăna din ce în ce mai mult cu Nefer cel Tăcut.

– Ce părere ai de felul în care cercetez sufletele, generale? îl întrebă faraonul Amenmes.

Mehy încercă să facă față situației.

– Am fost surprins, dar recunosc că sînteți remarcabil, Maiestate!

– Un rege trebuie să surprindă întotdeauna. Mi s-a vorbit atît de mult de cinstea şi rigoarea acestui maestru de operă, încît nu-mi mai venea să cred că este adevărat. Eram convins că se va supune voinţei mele, ca oricare curtean dornic de a plăcea, dar am fost uimit. Dacă n-ar fi avut de construit locul meu de veci, l-aş fi chemat cu încredere la guvern. N-aş fi procedat bine?

– Lipsa lui de experienţă în gestionarea treburilor publice ar fi fost un handicap, protestă Mehy, nu prea încîntat.

– Aşa este, generale, trebuie să am grijă să nu folosesc greşit competenţele. Dar mi se pare că sînteţi cam obosit...

– Nu, Maiestate, sînt doar îngrijorat.

– În legătură cu ce?

– Reacţia lui Sethi riscă să fie violentă şi mă tem că Teba nu e încă pregătită pentru un asalt.

– Asta e şi principala mea preocupare. Vă revine sarcina de a nu precupeţi nici un efort pentru întărirea apărării, atît pe uscat cît şi pe ape.

– Tatăl vostru se află sub protecţia zeului Seth, îi aminti Mehy; ar putea lovi regiunea precum trăsnetul, mizînd pe efectul surprizei şi al violenţei asaltului.

– Eu, generale, mi-am ales ca protectori pe zeii Ra şi Amon, faţă de care Seth va fi neputincios, cu condiţia să ştim cum să-i tăiem elanul devastator. Tatăl meu trebuie lăsat să atace primul, pentru ca poporul să înţeleagă cine e agresorul: regele Seth, sortit eşecului. Aşadar, generale, aveţi datoria sa transformaţi Teba într-o fortăreaţă de neînvins.

– Puteţi conta pe mine, Maiestate!

– Şi vă mai confirm ca protector al Locaşului Adevărului. Munca lui are un rol esenţial în măreţia domniei mele şi nimic supărător nu trebuie să strice liniştea confreriei.

Ros de ciudă, generalul se înclină în faţa regelui său.

Abia auzind vacarmul satului care sărbătorea revenirea la viaţa îndestulată, Clara şi Nefer se iubiseră ca doi exilaţi întorşi

din ţări atît de îndepărtate, încît speranţa revederii dispăruse pentru totdeauna.

Îmbrăţişaţi, trăiau acest moment ca pe un dar al zeilor şi-i gustau savoarea de nedescris, ştiind că fericirea lor trebuia oferită, la rîndul ei, confreriei.

– Ascultă… cred că acela care se aude cîntînd atît de tare este Paneb, spuse Clara în şoaptă.

– Poţi să fii sigură… El e cel care a descărcat urcioarele cu vin vechi adus din crama palatului regal, reperîndu-le inscripţiile.

– Ce mai omagiu din partea lui Amenmes!

– Şi nu e singurul... Carnea provine din măcelăria din Karnak, iar prăjiturile, din patiseria de acolo. În acest fel doreşte regele să ne facă să uităm încercarea la care ne-a supus şi pe care o considera necesară.

– Crezi că e sincer?

– Sincer şi îngrijorat… Este conştient de faptul că încoronarea sa, aprobată de marele preot din Karnak, care doreşte să reafirme puterea lui Amon, i-a schimbat destinul, iar acum e copleşit de atîtea responsabilităţi de care nu-şi dăduse seama înainte. Cel mai greu îl apasă ideea războiului pe care speră să-l poarte împotriva tatălui şi a compatrioţilor săi. Şi apoi… Dar nu-mi îngădui nici un răgaz în această seară de sărbătoare?

Ea zîmbi şi lumina chipului său îl făcu pe Nefer şi mai îndrăgostit.

– Sînt gata să-ţi satisfac dorinţele, dar nu uita că trebuie să prezidăm banchetul la care vor veni toţi sătenii.

– Atunci, hai să ne grăbim!

Afară, vocea gravă şi puternică intona un cîntec de dragoste atît de înflăcărat, încît pînă şi cele mai timide soţii de artizani îl reluară în cor.

– E cel mai straşnic banchet la care am luat parte de cînd am intrat în confrerie, constată Pai Pîinică-Bună, în timp ce-şi

lua încă o bucată enormă de friptură de vită. Poate că acest Amenmes nu este un rege rău!

– Trebuie să învăţăm să profităm de mărinimia lui, recomandă Gau cel Exact. Poate că nu va dura prea mult.

– De ce eşti atît de neîncrezător? întrebă Fened Nasul.

– Ai putea să crezi că maestrul nostru de operă a fost eliberat fără un scop anume? Să mîncăm şi să bem înainte de a afla în ce fel vom pieri!

– Eu sînt încrezător! se avîntă Renup cel Jovial, ridicînd cupa cu vin. După un vin ca ăsta, singura problemă va fi să ne întoarcem la berea noastră zilnică.

– Linişte, vorbeşte Nefer! îi avertiză Nakht cel Puternic.

Discuţiile încetară şi maestrul de operă se ridică.

– Regele Amenmes s-a declarat superiorul confreriei, conform tradiţiei, aşadar îi datorăm supunere.

– Asta înseamnă că vom distruge mormîntul lui Sethi al II-lea? se îngrijoră Paneb.

– Cel care domneşte asupra Locaşului Adevărului trebuie să-i respecte natura şi menirea. M-am întreţinut îndelung cu faraonul şi n-am remarcat nici o neclaritate în felul în care gîndeşte. Noi sîntem constructori şi artizani, şi aşa vom rămîne. Nici un profan nu va intra pe poarta acestui sat, şeful Sobek rămîne la postul său, iar generalul Mehy rămîne ocrotitorul nostru. Nimic nu s-a schimbat, iar noi nu vom renunţa la nimic din opera noastră. Atîta vreme cît Sethi în persoană nu va veni să-şi consfinţească prin prezenţă locul de veci, lucrările vor fi oprite. Voi sigila eu însumi intrarea, în prezenţa femeii înţelepte şi a scribului Mormîntului.

– Soldaţii vor avea dreptul să pătrundă în Valea Regilor? întrebă Karo cel Posac.

– Valea rămîne un loc sacru în care n-au dreptul să lucreze decît artizanii din Locaşul Adevărului.

– Asta înseamnă că Amenmes a renunţat la toate! se miră Thuty Savantul.

– Regele a ascultat vocea strămoșilor și a înțeles amploarea sarcinilor confreriei noastre. Îi va respecta legile date de zeița Maat, atîta vreme cît le vom respecta și noi. Și bineînțeles că livrarea, în fiecare zi, a produselor destinate bunăstării noastre se va face în mod normal.

– Dar auxiliarii? întrebă Casa-Funie.

– Vor fi aici, cu toții, chiar mîine dimineață. În caz de necesitate, prin intervenția scribului Mormîntului, s-ar putea chiar mări numărul lor.

– Vom fi liberi să ne respectăm sărbătorile locale?

– Bineînțeles.

– Așadar, nu s-a schimbat nimic, constată Userhat Leul.

– Dacă ai fi mai treaz și dacă ai fi ascultat cele spuse de maestrul de operă, observă Didia cel Generos, ai fi știut deja!

Karo cel Posac adormise cu capul pe umărul lui Casa-Funie, iar artizanii echipei din stînga, care se întrecuseră, care mai de care, să închine în onoarea lui Nefer cel Tăcut, adormiseră și ei, unul cîte unul. Nakht cel Puternic nu mai avea chef să se lupte cu Paneb, iar Unesh Șacalul privea în gol, zîmbind, într-o stare de beatitudine.

– Tinereii ăștia se cam lasă doborîți de vinul cel vechi, observă Kenhir care, în ciuda privirilor severe ale lui Niut cea Neobosită, uitase de regimul său. N-ai precizat ceva foarte important, Nefer: Amenmes ne încredințează construirea mormîntului său în Valea Regilor?

– Este chiar prima sarcină pe care ne-o dă.

Scribul Mormîntului răsuflă ușurat.

– Abia acum sînt convins că ai reușit... Mai toarnă-mi un pahar!

– Să sperăm că nu e vorba de vreo viclenie, interveni Ched Salvatorul, deosebit de sobru.

– De ce te temi? mormăi Kenhir.

– Pe mine, cuvîntul lui Amenmes nu mă convinge. Rămîne de văzut dacă nu-și aduce trupa de intervenție cu ocazia închiderii

mormîntului lui Sethi și dacă acceptă amplasarea pe care i-o va propune maestrul de operă.

– Te înșeli, Ched; uită de temerile tale și bucură-te de minunățiile ce ne-au fost oferite!

– Dacă scribul Mormîntului în persoana îmi dă acest drept, de ce aș refuza?

Simțindu-i pe toți moleșiți și cuprinși de somn, Paneb începu un cîntec de pahar, dintre cele mai antrenante; chiar dacă sunetele ciudate urcau spre cer fără a respecta regulile muzicii sferelor, ele rămîneau dovada revenirii la bucuria de a trăi.

Nefer cel Tăcut, femeia înțeleaptă și scribul Mormîntului se îndreptau încet către mormîntul lui Sethi al II-lea, după ce trecuseră de postul de gardă instalat la intrarea în Valea Regilor. Paznicii nubieni n-aveau de semnalat nici un incident și nici un soldat nu venise să-i înlocuiască.

– Ched e prea pesimist, aprecie Kenhir, lovit de o migrenă. Dar putem, într-adevăr, să ne încredem în Amenmes?

– Doar faptele contează, răspunse Nefer.

Pustie și tăcută, Valea era deja încinsă de soarele triumfător. În această lume a eternității, piatra era suverana absolută.

Nefer cel Tăcut trase zăvorul ușii din lemn aurit a mormîntului lui Sethi al II-lea, iar Kenhir puse un sigiliu din argilă cu numele Locașului Adevărului.

– Va veni, oare, ziua în care o să-l redeschidem? întrebă Kenhir.

– Să sperăm, pentru Sethi al II-lea, răspunse femeia înțeleaptă; formulele de înviere îl așteaptă aici pentru a-i permite călătoria către lumea de dincolo.

Cei trei se îndepărtară în liniște, impresionați, ca totdeauna, de măreția acestui loc.

– Orice ne rezervă viitorul, prezise Clara, nici un vandal nu va reuși să distrugă spiritul ce domnește aici.

La ieșirea din Vale, paznicii nubieni îi salutară.

– Iată o etapă de primă importanță, declară scribul Mormîntului; Ched s-a înșelat, regele Amenmes și-a respectat cuvîntul.

29.

Cancelarul Bay era disperat. De trei zile, încerca zadarnic să stea de vorbă cu faraonul Sethi al II-lea în legătură cu decretul dat de Amenmes, care tocmai se proclamase rege al Egiptului de Sus și de Jos. Curierii noului monarh nu depășiseră cetatea Hermopolis, în inima Egiptului de Mijloc, dar vestea nu întîrzia să se răspîndească și spectrul unui oribil război civil căpăta tot mai multă consistență.

Dacă Sethi al II-lea voia să salveze țara de la dezastru, trebuia să intervină repede și energic, pentru a dovedi că fiul său, Amenmes, n-avea nici o șansă. Dar faraonul nu mai părăsea apartamentele reginei, unde medicii se perindau la căpătîiul copilului născut de Tausert; febril, pruncul respira greu și starea sănătății sale devenise nespus de îngrijorătoare.

Cancelarul muncea fără reproș, ducîndu-și treburile la bun sfîrșit, dar, oare, atacul lui Amenmes nu risca să treacă cele Două Ținuturi prin foc și sabie, în cazul în care Sethi se lăsa pradă apatiei sale?

Regina născuse greu, o naștere lungă și dureroasă, în ciuda leacurilor luate. Dar acum, încetul cu încetul, Tausert se refăcea. Lipsită încă de dinamismul ei obișnuit, nu-i putea da sfaturi soțului său.

Deși singur în fruntea statului, într-o perioadă atît de periculoasă, cancelarul nu se lăsa pradă descurajării. Eforturile și atenția sa erau tot mai mari, pentru ca greșelile să poată fi

evitate. Dar măcar ajunsese la ceva sigur: nu va încerca niciodată să devină faraon! Să cîrmuieşti o corabie atît de vastă cum era Egiptul însemna să ai o forţă supraomenească. Puţini erau capabili să-şi asume această sarcină şi cancelarul nu simţea că face parte dintre ei; dar îi va rămîne credincios regelui.

În timpul zilei, întrevederile cu notabilii erau urmate de întîlnirile cu miniştrii; în timpul nopţii, Bay cerceta dosarele. Nu-i mai putea rezerva nici o clipă lui Siptah, un orfan şchiop, fiul unui preot al zeului Ptah. În timpul studiilor pentru a deveni scrib, adolescentul dăduse dovadă de o inteligenţă excepţională, fapt pentru care cancelarul îl luase sub ocrotirea sa, pregătindu-l pentru a ajunge om de stat. Drumul era lung, dar tînărul Siptah, neputînd lua parte la joaca unor copii de vîrsta lui, stătea tot timpul în biblioteca templului, studiind astronomia şi matematica. Învăţătura îl făcea fericit, lăsînd impresia că nu suferă din pricina infirmităţii sale.

Adus de spate, cu privirea obosită, regele intră în biroul cancelarului. Acesta se ridică imediat.

– Maiestate! Cum se mai simte fiul dumneavoastră?

– Ceva mai bine... Doarme liniştit, la fel şi regina!

– Sînteţi la capătul puterilor, Maiestate; n-aţi vrea să vă odihniţi puţin?

– Am înţeles că doreşti să-mi vorbeşti, Bay!

– Au avut loc evenimente grave: Amenmes s-a încoronat Pharaon la Karnak şi stăpîneşte Ţara din Sud.

– A dat vreun decret?

– Din nefericire, da, şi a încercat să-l difuzeze în toată ţara; dar serviciile noastre de securitate i-au interceptat pe mesageri.

– Ce le-au făcut acelor oameni?

– I-au întemniţat şi urmează să fie judecaţi pentru trădare.

– Eliberează-i!

– Maiestate...

– Este un ordin, Bay; pregătește niște scrisori, pe care voi pune pecetea regală. Acei nefericiți au fost siliți să asculte de șeful lor, așadar nu au nici o vină.

– Clemența vă va fi apreciată, Maiestate; dar trebuie folosită și pentru fiul dumneavoastră, care îndrăznește să se revolte?

– Ar fi trebuit să-l asociez la tron și să-l numesc coregent... Acum, e prea tîrziu. Amenmes a gustat din puterea pe care o crede absolută și va cere abdicarea mea. Război, sînge, moarte... Iată ce viitor ne așteaptă! Ce domnie tristă, Bay! Amenmes a greșit renunțînd la suprimarea mea; i-ar fi urmat lui Merenptah și țara n-ar fi fost împărțită.

– Trecem prin clipe grele, Maiestate, dar nu trebuie să ne gîndim decît la Egipt! Deși e fiul dumneavoastră, Amenmes trebuie considerat un rebel și trebuie să luptați contra lui.

– Amenmes, fiul meu... Mulți cred că nu-mi mai este fiu, dar eu continuu să cred în el. La urma urmelor, ambiția lui e legitimă.

Cancelarul simțea că se prăbușește.

– Chiar dacă se anunță a fi dureroasă, nu credeți că această înfruntare este inevitabilă? Trebuie să protestăm, Maiestate, și să nu-i dăm lui Amenmes prilejul să cîștige teren!

– Ce importanța mai are asta, Bay? Dacă el e cel mai puternic, va învinge! Nu trăim decît după legea destinului.

– Dar nu puteți domni fără Teba! Și nu uitați că locul de veci vă este construit în Valea Regilor.

– Marea cîmpie... Inaccesibilă de acum înainte.

– Trebuie recucerită, Maiestate, și pe malul stîng al Tebei trebuie să vi se înalțe templul pentru milioane de ani; el vă va da puterea necesară ca să învingeți.

– Triumf... Acest cuvînt nu mai înseamnă nimic, Bay!

– Maiestate... Sper totuși că nu veți accepta să vă plecați dinaintea lui Amenmes!

– M-am gîndit și la asta!

– Vă pot implora să vă respectați numele, Maiestate?

– Sethi, omul zeului Seth... Ar trebui să lovesc ca un trăsnet și să pornesc cu armata la recucerirea Sudului! Dar o iubesc prea mult pe regină, îmi iubesc copilul atît de neajutorat și acest popor egiptean care dorește să trăiască în pace. Mi-am ales prost numele, Bay, căci nu sînt demn de el. Și această slăbiciune îmi ucide sufletul!

– Vreți să spuneți că... nu veți interveni în nici un fel?

– Așa este; nu am intenția să pornesc războiul; cel care proslăvește violența se revoltă împotriva lui Maat. Strategia mea este răbdarea.

– Vom apăra măcar Hermopolis și Egiptul de Mijloc?

– De ce nu?

– Maiestate, eu nu sînt un curtean care să lingușească întruna. Chiar dacă vă veți lipsi de serviciile mele, nu vă pot ascunde faptul că nu sînt de acord cu această politică.

– Poate că ai dreptate, Bay, dar eu sînt regele și nu va fi aplicată decît politica mea. Și n-am intenția să mă lipsesc de serviciile tale, pentru că ești un om cinstit, competent și credincios. Nu cred că mai există la curte un altul ca tine.

– Dați-mi voie să strîng trupe la Hermopolis, pentru a împiedica o eventuală înaintare a armatei lui Amenmes!

– De acord, cu condiția ca omul care le va fi comandant să nu pornească nici o ofensivă.

Secretarul cancelarului anunță că un medic dorea să stea de vorbă cu regele.

– Pune totul în aplicare după voința mea, Bay, și nu lua nici o inițiativă proprie.

– Nu putem sta fără să știm ce se petrece la Teba, Maiestate, și mă gîndesc să organizez un serviciu de spionaj.

– N-am nimic împotrivă, dar nu uita că fiul meu, Amenmes, e cel care trebuie să ia inițiativa. Ai grijă de treburile statului, cancelare! Eu mă retrag lîngă cei care-mi sînt dragi.

Dezorientat, Bay era gata să-și părăsească penelurile și să iasă din acest birou unde era constrîns să aplice niște ordine cu care

nu era de acord. Dar asta n-ar agrava situaţia? Regele era deprimat şi nu era momentul să-l părăsească în mijlocul furtunii.

Pentru că Sethi al II-lea nu se va adresa el însuşi generalilor din corpurile sale de armată, trebuia ca tot el, Bay, să se achite de această sarcină delicată pentru care nu era pregătit. Scrib emerit, pasionat de scrierile vechi, cancelarul nu frecventase societatea militarilor, de care nu se simţea atras cîtuşi de puţin.

Cei patru generali îl priveau cu dispreţ pe acest civil de origine străină care îi convocase la palat, acolo unde regele îi primea de obicei pentru a le da unele ordine. Hotărîseră ca purtătorul lor de cuvînt să fie generalul armatei lui Amon, care să-l pună la punct repede pe cancelarul Bay.

– Unde este faraonul, cancelare?

– Lîngă soţia şi fiul său.

– Unii curteni pretind că regele e bolnav… Care e adevărul?

– Maiestatea Sa e obosită, iată de ce mi-a încredinţat sarcina de a renunţa la strategia noastră pentru a face faţă pericolului pe care-l prezintă rebelul Amenmes.

– Nu există decît o singură strategie, cancelare: să atacăm cît mai repede!

– Credeţi că armata tebană este de neglijat?

Întrebarea îl puse pe general în încurcătură.

– Nu, desigur…

– Colegul vostru, generalul Mehy, a realizat o reformă bună, care a dus la crearea unor trupe foarte eficiente. Şi cine ştie dacă acestea nu sînt echipate cu armament superior celui pe care îl avem noi?

– Astea nu sînt decît zvonuri, cancelare, şi credem că sînt de-a dreptul absurde!

– Nu credeţi că ar trebui să le verificăm?

– Ar însemna să pierdem un timp preţios!

– Regele nu este de aceeaşi părere, generale!

Ofiţerul superior păru şocat.

– Vă bateți joc de noi, cancelare... Sethi nu poate ezita să-l atace pe Amenmes! În cel mai scurt timp, acest rebel va trebui obligat să se supună.

– Regele e neîncrezător, iar eu nu pot decît să fiu de acord cu prudența lui. Rapoartele spionilor noștri din Teba ne-au convins că adversarul nu este de neglijat și că nu trebuie să glumim.

– Bine, dar atunci...

– Cea mai bună strategie este aceea de a strînge o bună parte din trupele noastre la Hermopolis, ale cărui fortificații vor fi întărite. În cazul unui atac, aceste trupe vor trebui să-l respingă pe agresor, știind că vor primi întăriri importante. Dacă va avea el inițiativa, Amenmes va face o greșeală ireparabilă.

Cei patru militari se consultară din priviri.

– Sîntem surprinși, mărturisi purtătorul de cuvînt, dar dacă aceasta este dorința expresă a faraonului...

– Nu vă-ndoiți de acest lucru și dați dispozițiile necesare pentru ca aceste hotărîri să fie puse cît mai repede în aplicare; e vorba de securitatea noastră. Și aș vrea să vă propun o tactică, pe care sper s-o acceptați.

Interlocutorii îl aprobară fără rezervă, privindu-l cu alți ochi; la urma urmelor, regele nu greșise cînd a avut încredere în el.

Cît despre Bay, era mulțumit că reușise să justifice poziția monarhului și spera ca această inițiativă să aibă succes.

30.

Maestrul de operă şi scribul Mormîntului intrară în sala de audienţe a palatului situat lîngă imensul templu din Karnak, în care Amenmes celebrase ritualul din zorii zilei. Datorită culorilor vii care animau pereţii şi coloanele, sala avea un aspect plăcut; dar cei doi oaspeţi ai monarhului nu erau dispuşi să guste rafinamentul picturilor ce reprezentau boschete de papirus prin care zburau păsări, căci se temeau de rezultatul acestei întîlniri şi îşi aminteau tot timpul de sfaturile lui Ched Salvatorul.

Supunîndu-se voinţei faraonului, veneau să-i arate un document dintre cele mai secrete, o hartă a Văii Regilor, pe care figura amplasamentul locurilor de veci. Tînărul suveran se ţinuse, pînă acum, de cuvînt; dar asta nu era, oare, o strategie pentru a pune mîna pe această comoară?

Amenmes era înconjurat de miniştri şi de curteni sosiţi să-l asigure de loialitatea lor şi să solicite păstrarea privilegiilor pe care le aveau; proprietarii marilor domenii aveau nevoie să se asigure de aceasta, iar regele considera că nu era bine să le suprime avantajele deja dobîndite. Cînd tronul său va fi consolidat, atunci se va schimba situaţia.

– Ah, Nefer! exclamă el. Apropiaţi-vă... Acest om venerabil este, desigur, ilustrul Kenhir, scribul de neînlocuit al Mormîntului!

– La ordinele voastre, Maiestate!

– Sînteţi reprezentantul statului în interiorul confreriei, Kenhir, şi vă felicit pentru modul în care administraţi satul. Mi-am găsit timp să consult raportul pe care mi l-aţi întocmit şi i-am apreciat claritatea şi precizia. La rîndul vostru, sînteţi mulţumit de calitatea şi cantitatea produselor care vă sînt livrate?

– N-avem nimic de reproşat, Maiestate!

– Munca auxiliarilor vi se pare mulţumitoare?

– Nu avem de ce ne plînge.

– Aveţi nevoie de mai mulţi?

– Nu este necesar, Maiestate!

– Mi-aţi adus documentul pe care doresc să-l cercetez?

– Trebuie să discutăm între patru ochi, Maiestate, declară maestrul de operă.

– Doriţi să plece membrii guvernului?

– V-aş ruga, Maiestate!

– În faţa lor, nu veţi putea vorbi, nu-i aşa?

– Ar contrazice legile Locaşului Adevărului.

– Nu vă schimbaţi, maestre de operă, şi e cu atît mai bine! Aşadar, să fim lăsaţi singuri!

Miniştrii şi curtenii ieşiră din sala de audienţe şi uşa se închise în urma lor.

– Să vedem documentul!

Dintr-un toc de piele, Kenhir scoase un sul de papirus ocru, pe care-l puse pe o masă joasă din porfir.

– Iată unul dintre cele mai de preţ secrete ale confreriei şi ale Egiptului, Maiestate!

Amenmes nu reuşea să-şi ascundă nerăbdarea, dar Kenhir desfăşura papirusul cît putea de încet.

Mîna primului desenator trasase contururile Văii, apoi fiecare maestru de operă indicase amplasamentul mormîntului pe care-l săpase.

– Thutmosis, Amenhotep, Ramses cel Mare, spuse regele în şoaptă... Sînt cu toţii aici, regăsindu-se în lumea de dincolo.

Iar eu voi trăi alături de ei, cu ei, în această nesfîrşită cîmpie... Ce amplasament îmi propuneţi?

Cu degetul arătător, Nefer cel Tăcut indică un punct precis, aproape la jumătatea distanţei dintre mormintele lui Ramses I şi Horemheb, la sud de cel al lui Ramses al II-lea.

– Este un loc nou în Vale, constată Amenmes, şi foarte departe de locul de veci al tatălui meu.

Nici maestrul de operă şi nici scribul Mormîntului nu reacţionară, conştienţi că au ajuns la momentul adevărului: Amenmes putea avea intenţia de a-şi construi locul de veci cu ajutorul confreriei, dar putea să se folosească de acest document pentru a prăda bogăţiile predecesorilor săi.

– Cum aţi ales acest amplasament?

– Prin experienţă şi intuiţie, răspunse Nefer. Trebuie să simţi piatra şi să ai încuviinţarea femeii înţelepte.

– Şi dacă eu aş prefera alt loc, şi mai izolat, sau, dimpotrivă, mai aproape de un faraon ilustru?

– Propuneţi, Maiestate, şi noi vă vom dovedi că vă înşelaţi!

Kenhir îşi ţinu respiraţia.

– Atunci, începeţi săpăturile mormîntului, ordonă Amenmes, şi să nu-i lipsească nimic.

Pentru a-şi uita recentele decepţii, generalul Mehy muncea pe rupte. Să înalţe în jurul Tebei ziduri de netrecut i-ar fi luat prea mult timp; adoptase alte măsuri defensive, mai uşoare, dar de o eficacitate sigură, mărind numărul posturilor de pază de-a lungul Nilului şi pregătind baraje formate din corăbii grele, de marfă, care nu vor lăsa flota lui Sethi să înainteze către sud, blocînd pentru moment transportul trupelor inamice.

Arcaşii, pedestraşii, conducătorii de care beneficiau cu toţii de un antrenament susţinut, căci fiecare corp de armată urma să atace la momentul stabilit, folosind la maximum perfecta cunoaştere a terenului. Cînd va fi definitivat, acest dispozitiv va pune Teba la adăpost în cazul unei invazii, chiar dacă armata lui

Sethi era superioară ca număr. Şi aceasta din urmă nu se va aştepta să constate calitatea deosebită a noului armament al soldaţilor tebani.

Faptul că Amenmes ar prelua comanda armatei nu-i impresiona pe ofiţeri; adevăratul lor şef, omul de teren, cel care le garanta condiţii bune de trai şi prime substanţiale, era generalul Mehy. Cei cîţiva ofiţeri superiori care încercaseră să se sustragă influenţei sale, mizînd pe rege, îşi dăduseră seama în scurt timp de greşeala făcută.

Activitatea îi alunga, cît de cît, amărăciunea din suflet, dar Mehy nu-l va ierta niciodată pe Amenmes pentru faptul că l-a jignit şi umilit. Se vedea de la o poştă că acest tînăr nobil ambiţios nu avea stofa unui mare monarh, ci, mai degrabă, cea a unui arivist care se credea mai priceput decît oricine.

Generalul îi va demonstra contrariul.

Deocamdată, Mehy spera să aibă informaţii precise asupra planurilor lui Sethi al II-lea şi a pregătirilor armatei lui. Prin spionii săi, despre care se ferise să-i vorbească lui Amenmes, va fi mai bine informat decît regele şi va pregăti o înfruntare în cursul căreia atît tatăl, cît şi fiul vor fi eliminaţi. Şi, bineînţeles, nu va rămîne decît un singur om puternic, capabil să conducă ţara şi s-o reunifice: generalul Mehy. Nu trebuia să-şi arunce în luptă oamenii cei mai buni şi va păstra în rezervă un regiment de elită, care nu va lupta decît pentru el.

– Generale, îl anunţă aghiotantul, a sosit un mesager din Nord.

– Să intre!

Mehy îl primi pe spion în cortul său. Îl cunoştea bine pe acest gradat, căci se mai folosise şi altădată de serviciile lui.

– Va fi ultima mea misiune în teritoriul inamic, generale; nu voi putea trece de barajul de la Hermopolis pentru a mă reîntoarce în capitală.

– Un baraj… Ce fel de baraj?

– O concentrare enormă de soldaţi.

– Ciudat… Intenţionează, oare, Sethi să atace Teba?

– Se pare că regele e bolnav. Cel care guvernează e cancelarul Bay.

– Un civil… Un civil mort de frică! Şi regina?

– Îşi revine foarte încet după o naştere foarte grea. De îndată ce fiul său se va simţi mai bine, situaţia riscă să se schimbe în mod radical.

– Dar poate că acest baraj de la Hermopolis nu e decît o păcăleală!

– Nu, generale! Cancelarul Bay crede că agresorul va fi cel învins; speră că trupele tebane îşi vor pierde elanul şi vor purta răspunderea războiului civil. În plus, Hermopolis, de îndată ce va fi atacat, va face apel la întăriri foarte importante.

– Garnizoanele frontierei de nord-est?

– Exact.

– Cancelarul ăsta e mai puţin tîmpit decît părea… Dar Sethi al II-lea a uitat, oare, că se află sub protecţia zeului Seth şi că ar trebui să-i fie credincios, lovind ca un trăsnet?

– Vorbele acestea le spun şi cei din armată. Nimeni nu înţelege atitudinea regelui. Fără inteligenţa lui Bay, care o justifică prin raţiuni strategice, s-ar fi ivit deja greşeli grave.

Să lase regimul lui Sethi al II-lea să putrezească la Pi-Ramses şi să culeagă fără grijă fructele victoriei… Din nefericire, în acest trist caz, singurul învingător avea să fie Amenmes!

Pentru a lua puterea, Mehy avea nevoie de un război între cei doi regi. Comorile din Locaşul Adevărului păreau din nou inaccesibile, fapt pentru care el va trebui să-şi folosească propriile armate, silindu-i pe tată şi pe fiu să se lovească atît de rău, încît să nu se mai poată ridica, nici unul, nici celălalt.

Va veni ziua în care, pe drumul către sat, Mehy va merge în fruntea unei escadre, pe care paznicii lui Sobek nu vor avea dreptul s-o oprească.

Poarta cea mare se va deschide și Nefer cel Tăcut se va prosterna în fața noului său stăpîn, care va face pe mărinimosul, devastînd apoi totul și punînd mîna pe piatra de lumină.

– Să obținem informații certe ne va fi tot mai greu, generale, dar nu imposibil... Unii gradați ezită să-l slujească pe Sethi. Puteți spera că ofițerii se vor alia, procurîndu-vă informații de primă importanță.

– Du-te să te odihnești la cazarma principală din Teba. Apoi, vei primi un loc de seamă în conducerea carelor.

– Vă mulțumesc, generale!

Mehy își luă dejunul, lacom, ca de obicei; mînca și bea repede și mult, grăbit să se reîntoarcă la supravegherea manevrelor.

– O scrisoare specială, anunță aghiotantul.

– De unde?

– De la Pi-Ramses.

Mehy simți că se sufocă.

– Repetă!

– Pi-Ramses... Cu pecetea lui Sethi al II-lea. Curierul era singur și neînarmat și a lăsat scrisoarea la primul nostru avanpost, la nord de Teba.

Nerăbdător, generalul rupse sigiliul, care părea autentic. Papirusul era de cea mai bună calitate, scrisul – elegant și rafinat.

Era limpede că nu putea fi vorba de un fals.

Totuși, cînd Mehy citi textul, crezu mai întîi că e o glumă.

Semnătura: „În numele lui Sethi, rege al Egiptului de Sus și de Jos, cancelarul Bay“, îl făcu să înțeleagă realitatea.

Generalul sări în carul său și se îndreptă, în goană, spre palat.

31.

Faraonul Amenmes citi scrisoarea adusă de Mehy.

– Nu vi se pare ceva de neînchipuit, Maiestate?

– În numele lui Sethi al II-lea, cancelarul Bay vă convoacă la Pi-Ramses pentru a asculta un raport asupra stării trupelor tebane... Ce vi se pare surprinzător, generale? Nici tatăl meu şi nici eu n-am declarat încă război, în mod oficial. El nu vrea să ştie de încoronarea mea, eu nu l-am recunoscut ca faraon, dar în ţară domneşte pacea şi fiecare a rămas pe teritoriul lui. În ceea ce vă priveşte, dragul meu Mehy, n-aţi fost avansat cu aprobarea lui Sethi?

– Desigur, Maiestate, dar situaţia...

– Cancelarul Bay vrea să ştie în care tabără veţi lupta.

– Dar e foarte clar!

– Cine poate şti, generale? Poate că supunerea pe care o arătaţi nu-i decît o prefăcătorie. Vă prefaceţi că-mi sînteţi credincios, dar în acelaşi timp sînteţi convins că învingătorul este tatăl meu.

Mehy era livid.

– În lupta pentru putere, tradarea este o armă ca toate celelalte, nu-i aşa?

– Nu şi pentru un general al armatei voastre, Maiestate!

Amenmes zîmbea cam ciudat.

– N-am nimic contra dumneavoastră, Mehy, dar cred că e bine să profitaţi de situaţie.

– Nu văd cum aş putea s-o fac!

– Vă veţi duce la Pi-Ramses, îl veţi întîlni pe cancelarul Bay şi poate chiar pe tatăl meu, veţi răspunde la întrebările lor, dîndu-le de înţeles că eu nu sînt decît o marionetă care asupreşte populaţia şi nu vrea decît să se îmbogăţească prădînd cetăţile bogate din Sud. Le veţi spune că armata e pe punctul de a se revolta împotriva mea şi că ar fi de ajuns o ofensivă a lui Sethi pentru ca eu să-mi pierd tronul.

– Nu mă va crede nimeni!

– Arătaţi-vă convingător, generale! Dacă reuşiţi să îndepliniţi această misiune, vom cîştiga războiul.

– Şi dacă reuşesc să-i conving, mă vor mai lăsa să plec?

– Cred că da, căci veţi deveni corespondentul lor privilegiat la Teba şi totodată informatorul lor. Închipuiţi-vă avantajul pe care-l vom avea! Aventura asta vă va pune oarecum în pericol, e adevărat, dar merită să încercăm. Porniţi la drum imediat, generale!

Purtînd un şorţ auriu, Nefer cel Tăcut lovi cu ciocanul dalta de aur, ce pătrunse în stînca pe care Paneb o lovi de îndată cu tîrnăcopul cel mare, unde focul cerului trasase botul şi urechile lui Seth. Nakht cel Puternic nu întîrzie să-l imite, însufleţit încă de dorinţa de a lovi mai tare şi mai multă vreme decît colosul. Ceilalţi cioplitori în piatră adoptară un ritm mai lent, după ce Fened Nasul constatase buna calitate a calcarului.

– Ce plan vom urma? întrebă Ched Salvatorul.

– Cel pe care i l-am propus regelui şi pe care l-a adoptat: un şir de patru coridoare, urmate de încăperile simbolice obişnuite.

– Aşadar, locul său de veci nu va fi foarte diferit de cel al tatălui său.

– Amenmes nu doreşte să se îndepărteze de tradiţie.

– Are nişte pretenţii deosebite privind decorarea?

– Doreşte să-şi vadă reprezentată mama aducînd ofrande zeilor. În rest, se încrede în inspiraţia noastră.

– De mirare... Nu mă aşteptam la atîta tradiţionalism! Acest rege pare să aibă dorinţa de a domni şi, dacă îşi dă seama de importanţa acestei Văi, poate că va reuşi. Voi alege, aşadar, textele şi desenele împreună cu echipa mea.

Nefer cel Tăcut le ceru sculptorilor să pregătească statui regale şi să-l reprezinte pe Amenmes, în relief, pe pereţii mormîntului; cît despre Didia dulgherul şi Thuty bijutierul, aceştia lucrau deja la mobilierul funerar, de la statuete pînă la paraclisele din lemn aurit. Vor fi, desigur, obligaţi să ceară ajutorul colegilor din echipa din stînga, cu toate că şi aceştia erau ocupaţi pînă peste cap. De cînd noul faraon confirmase sarcinile Locaşului Adevărului, nobilii reluaseră comenzile întrerupte o vreme, pentru a nu supăra noua putere.

Sunetul tîrnăcoapelor şi al dălţilor, succesiunea schiţelor, studiul modelelor, dragostea pentru materia ce avea să devină artă... Entuziasmul era din nou prezent, după o perioadă sumbră în care artizanii crezuseră că totul e pierdut. Crearea unui nou loc de veci îi unea şi mai mult pe membrii echipei.

Era o legătură pe care trădătorul o simţea ca pe o suferinţă... În ciuda eforturilor sale discrete, nu reuşise să işte conflicte serioase în satul în care nimeni nu contesta autoritatea maestrului de operă. Şi toate încercările sale de a descoperi ascunzătoarea pietrei de lumină dăduseră greş.

Cu toate acestea, nu se descuraja. În această perioadă înfricoşătoare dinaintea unui război civil, poate va găsi vreun moment prielnic pentru a scotoci prin locaşurile în care era greu să pătrunzi. Şi cînd conflictul va izbucni, tulburările nu vor cruţa Locaşul Adevărului. Atunci, va trebui să ştie să profite.

De la Hermopolis la Pi-Ramses, Mehy şi escorta sa fuseseră puşi sub o atentă supraveghere, dar fiind aplicate toate menajamentele datorate generalului, care se folosise de scrisoarea oficială a cancelarului Bay ca de o parolă, pentru a trece de

posturile militare care aveau rolul de a supraveghea circulaţia corăbiilor pe Nil.

Măcinat de nelinişte, Mehy văzuse cum îi apar pe pulpa stîngă vreo sută de buboaie dureroase şi roşii. De mai multe ori pe zi, îşi dădea cu o pomadă care-i calma, cît de cît, mîncărimile.

Era imposibil să nu asculte de Amenmes, cel care acum îl trimitea în gura lupului... Numai de nu i-ar cere Sethi al II-lea, în baza mesajelor criptate prin care generalul îl asigura de fidelitatea sa, să i se alăture în luptă împotriva fiului său. Dar cu siguranţă că regele n-ar acorda o poziţie superioara unui transfug.

Revăzînd Pi-Ramses, minunata capitală ctitorită de Ramses cel Mare, Mehy nu simţi nici o plăcere. Nu era în stare să aprecieze nici farmecul canalelor, nici al grădinilor şi livezilor, iar cînd fu părăsit de escortă pentru a intra singur în palat, se simţi lipsit de apărare. Trebui să aştepte într-o anticameră, pînă cînd un scrib în vîrstă îl introduse în vastul birou al cancelarului Bay, în care, printre altele, se afla o statuie din granit a lui Sethi al II-lea.

– Vă mulţumesc că aţi răspuns invitaţiei mele, generale! Sper că aţi călătorit bine.

– Controalele au fost numeroase, dar m-am bucurat de o corabie confortabilă.

– Luaţi loc, vă rog... Egiptul trece printr-o perioadă grea şi cred că toţi cei care au sarcini de răspundere vor trebui să-şi unească forţele, pentru a evita o înrăutăţire a situaţiei. Nu sînteţi de aceeaşi părere?

– Bineînţeles că da, numai că eu nu sînt decît un militar care trebuie să execute ordinele primite. Şi în momentul de faţă...

– Nu trebuie să vă subestimaţi, generale! Regele Sethi şi cu mine ştim că aţi reorganizat trupele tebane în mod remarcabil şi chiar ne întrebam care este calitatea acestui echipament.

– Sper că au ajuns cu bine mesajele mele criptate.

– Fiţi fără grijă, le-am primit şi am apreciat credinţa dumneavoastră faţă de monarhul legitim, care va şti să vă răsplătească

pentru meritele constatate. Cum a primit Amenmes vestea vizitei pe care ne-o faceţi?

– I-am arătat scrisoarea voastră şi nu s-a opus călătoriei mele, considerînd că Egiptul trăieşte încă în pace.

– O viziune optimistă asupra realităţii, generale; dar nu mi-aţi dat nici un răspuns în legătură cu dotarea trupelor tebane.

– Fără să prevăd tragedia care a început să ne sfîşie ţara, m-am străduit cît am putut să-mi echipez trupele cu arme solide şi care de bună calitate.

Cancelarul îşi nota cele declarate de Mehy.

– Amenmes a chemat garnizoanele din Nubia?

– Încă nu.

– Cînd vrea să pornească ofensiva?

– Nu ştie nici el.

– Dar de ce ezită?

– Amenmes nu e sigur că va învinge şi se teme ca nu cumva să devină agresorul condamnat de întregul popor.

– Intenţionează, într-adevăr, să domnească asupra întregului Egipt?

– După părerea mea, îşi va da seama în curînd că acest lucru e imposibil şi că, procedînd astfel, puterea îi va slăbi. Cu toate acestea, i-a dat ordin maestrului de operă al Locaşului Adevărului să-i sape locul de veci în Valea Regilor.

– Ce hotărîre a luat în privinţa mormîntului regelui Sethi?

– Lucrările au fost întrerupte, iar Nefer cel Tăcut a sigilat intrarea.

– Eram convins că Amenmes va dori să distrugă acest monument creat pentru tatăl său... Atîta cumpătare mă uimeşte. O fi, oare, un semn de slăbiciune?

– Amenmes nu domneşte cu adevărat decît asupra Tebei, prin aprobarea marelui preot din Karnak, care apreciază devotamentul regelui pentru zeul Amon. Dar această alianţă e fragilă, căci va putea fi uşor distrusă printr-o intervenţie riguroasă a lui Sethi.

– Cu alte cuvinte, l-aţi sfătui pe faraon să pornească o puternică ofensivă împotriva fiului său.

– Există, oare, o altă soluţie pentru a reface unitatea ţării? Ştiu bine că e tragică şi ca mulţi soldaţi vor cădea în luptă, dar această dureroasă încercare mi se pare inevitabilă.

– Ar putea fi evitată, generale!

– În ce fel?

– Cînd vom ataca, trupele voastre vor trebui să se retragă, lăsîndu-le pe ale noastre să înainteze pînă-n inima Tebei, pentru a-l aresta pe rebel.

În faţa acestui om de temut, era bine ca Mehy să nu mai pronunţe nici un cuvînt. Iar soluţia propusă de Bay era cea mai cumplită pentru el, căci ea evita un conflict.

– Ezitaţi, generale?

– Nicidecum... Vă felicit pentru strategia la care v-aţi gîndit, dar cred că ea conţine un punct slab: supunerea absolută a oamenilor mei.

– Vă îndoiţi cumva?

– Cîţiva ofiţeri superiori cred în viitorul lui Amenmes.

– Şi nu i-aţi putea convinge că se înşală?

– Aş putea încerca, dar mi-ar trebui multă pricepere.

– V-aş putea propune chiar mai mult: le veţi promite că Sethi nu va fi nerecunoscător şi că fidelitatea lor faţă de faraonul legitim va fi recompensată.

– În acest fel, nu vor fi greu de convins. Mai rămîne un singur punct important, cancelare: cînd veţi declanşa ofensiva?

– De îndată ce Maiestatea Sa va fi convinsă că e necesar! Veţi primi un mesaj codat, cu toate amănuntele operaţiunii.

32.

Ieşind din şedinţa consiliului, în timpul căreia miniştrii nu conteniseră cu laudele, Amenmes aflase că generalul Mehy, reîntors de la Pi-Ramses, tocmai sosise la Teba. Îl primise imediat într-o sală mică a palatului, în care nu se temea de prezenţa vreunui curtean indiscret.

– După cîte văd, tatăl meu nu v-a oprit la el... Aţi fost foarte norocos, generale!

– Nu e vorba de noroc, Maiestate, ci de un plan conceput de către adversar, în care eu sînt elementul principal.

– Despre ce plan e vorba?

Conştient de faptul că intrase într-un joc periculos, Mehy nu trebuia să facă nici o greşeală, pentru ca amîndoi duşmanii să aibă încredere în el, în timp ce va încerca să-i învrăjbească, pe unul contra celuilalt.

– Sethi îşi aduce la Hermopolis o armată impresionantă, căci acolo şi-a fixat el frontiera regatului.

– O vom putea străpunge?

– S-ar putea, dar cu preţul unui efort imens; şi vom avea de înfruntat întăririle chemate din Nord, mai ales garnizoanele din nord-est.

– Cu alte cuvinte, vom acţiona după cum doreşte tatăl meu!

– Aşa este, Maiestate; el speră că veţi fi agresorul şi că veţi fi distrus în înfruntarea de la Hermopolis.

– Spuneţi-mi, generale... Cum aţi fost tratat de către duşman?

Mehy simțea că regele Amenmes bănuiește jocul lui dublu; fusese foarte mirat văzînd că se întoarce de la Pi-Ramses și era nevoie ca generalul să-i risipească îndoielile.

– Cu o răceală fățișă, Maiestate, dar mi-a fost respectat gradul și, datorită scrisorii cancelarului Bay, mi s-a acordat atenția cuvenită. Dar se așteptau să trec în tabăra lui Sethi.

Privirea lui Amenmes deveni pătrunzătoare.

– Și chiar n-ați făcut-o, generale?

– Nu, Maiestate, pentru că eu cred în victoria voastră; cred, e prea puțin spus.

– De ce?

– Pentru că eu știu să-l pun la pămînt pe adversar.

Forța de convingere a lui Mehy îl tulbură pe rege.

– L-ați văzut pe Sethi?

– Nu, doar pe cancelarul Bay; și n-am nici o informație precisă despre starea sănătății tatălui dumneavoastră. Se vorbește că regina a avut o naștere grea, iar copilul nu este prea bine, dar toate astea pot fi minciuni, pentru ca oamenii să creadă că Sethi și Tausert au alte preocupări decît să vă declare război.

– Și dacă ar fi adevărat?

– Adevărul, Maiestate, l-am aflat din gura cancelarului Bay.

– Acel plan faimos! Spune-mi, care e?

– Ideea este simplă, dar de o eficacitate redutabilă. Bay crede că-i sînt credincios lui Sethi, obligat fiind să vă dau ascultare, deși intenționez să vă trădez. Cînd armata din Nord va ataca, le voi da ordin oamenilor mei să nu lupte și să se retragă. Soldații se vor împăca și veți rămîne singur, fără apărare.

– Este... este monstruos! Și ați acceptat?

– Dacă aș fi refuzat, n-aș mai fi ieșit viu din biroul cancelarului Bay. Și pot să vă mai spun că mi-a cerut să-i corup pe ofițerii îndărătnici. Bineînțeles, voi fi anunțat asupra zilei cînd vor ataca, pentru a fi evitate neînțelegerile.

Amenmes părea pierdut.

– Acest Bay este un diavol.

– Nu, Maiestate, e un strateg convins că a găsit cea mai bună soluție pentru obținerea unei victorii rapide și definitive.

– Dacă mi-ați dezvăluit în amănunt acest plan, spuse regele cu o voce nesigură, înseamnă că... nu mă trădați?

– Bineînțeles că nu, Maiestate! îl asigură Mehy, cu un zîmbet larg. Și vom întoarce acest plan împotriva celui care l-a conceput: cînd armata lui Sethi va ajunge aproape de Teba, așteptîndu-se să fie primită cu brațele deschise, ne va cădea în plasă. Șocul pe care-l va resimți va fi în favoarea noastră, căci voi declanșa mai multe valuri de asalt, inamicul fiind obligat să capituleze pentru a se salva. În fruntea armatei voastre, veți obține o victorie memorabilă.

Mehy evitase să precizeze faptul că va refuza să-și sacrifice oamenii cei mai buni în această vîltoare în care Amenmes și Sethi aveau să se ucidă între ei. Atunci cînd va sosi momentul, el va fi cel care va obține adevărata victorie. O operațiune delicată, desigur, dar pe care se simțea capabil s-o ducă la bun sfîrșit.

– Generale, mă urmărește un gînd: de ce ar trebui să am încredere în ceea ce îmi spuneți?

– Dacă v-aș spune că am ajuns să cred mai mult în capacitatea voastră de a domni decît în cea a lui Sethi, aceasta nu v-ar fi de ajuns și n-ați greși. Adevăratul motiv e simplu, Maiestate, dar foarte important pentru mine: eu sînt teban și n-am acceptat niciodată să fie înlocuită cetatea lui Amon de o capitală nouă, stabilită în Deltă. Ați venit să vă instalați aici și ați învățat să iubiți acest oraș și această regiune, pe care tatăl vostru o disprețuiește nespus. Teba e aceea care vă va aduce victoria și Maiestatea Voastră e cel care îi va reda rangul pe care n-ar fi trebuit să-l piardă. Nimeni altul n-ar fi în stare să împlinească visul meu și al ofițerilor superiori din armata noastră; iată de ce i-aș extermina pe dușmani.

Din privirea liniștită a lui Amenmes, Mehy își dădu seama că vorbele sale își atinseseră scopul. Desigur, mai avea pregătite și alte argumente, dar pentru că primul fusese de ajuns

pentru a-l convinge pe acest monarh sensibil și naiv, expunerea celorlalte nu mai era necesară.

Cancelarul Bay cercetase cu multă atenție dosarul despre generalul Mehy; conținea multe informații, de la aspectele muncii lui pînă la bîrfele culese de subordonații săi. După întîlnirea cu el, cancelarul își formase într-adevăr o părere: Mehy era cu adevărat omul de care avea nevoie.

Competent, harnic, energic, generalul era ascultat de oamenii săi și știa să-și impună voința. Destul de lucid ca să-și dea seama că Amenmes nu are nici un viitor, îl va sluji pe Sethi al II-lea din interes, dacă nu din simpatie, și îi va permite să domnească din nou în întreaga țară.

Cînd pătrunseră în biroul lui Bay, cei patru generali ai faraonului erau foarte agitați. Purtătorul lor de cuvînt nu mai dădea atenție formulelor de politețe.

– Ia spuneți, cancelare, ce ați reușit să obțineți?

– Ceva informații asupra trupelor tebane.

– Sînt tot atît de bine echipate pe cît vă temeați?

– Din nefericire, da; asta dacă am înțeles bine confidențele făcute de generalul Mehy.

– Așadar, acceptă colaborarea!

– La fel ca voi, nu se gîndește decît la măreția țării sale și la refacerea integrității.

– Dar rămîne totuși în tabăra adversă, îi aminti generalul armatei lui Amon.

– Situația e mult mai complexă și n-ar trebui să ne plîngem de asta.

– Va accepta, oare, Amenmes, să-și recunoască greșelile?

– Mi-e greu să vă spun mai mult înainte de a avea acordul Maiestății Sale asupra strategiei care mi se pare cea mai eficientă. Trupele voastre să fie, în permanență, pregătite de război, iar flota să fie gata de plecare.

Generalii erau fericiţi: din cele spuse de cancelar reieşea că ofensiva generală era iminentă.

– Trebuie să-l văd urgent pe rege, îi ceru Bay intendentului principal.

– Este imposibil, cancelare; Maiestatea Sa este la capătîiul fiului său şi doreşte să nu fie deranjat de nimeni, nici măcar de dumneavoastră.

– Dar regina m-ar putea primi?

– Să mă interesez.

Bay era disperat: el, care avea puterea să-i redea lui Sethi întregul Egipt, nu reuşea nici măcar să-l vadă pe rege, pentru a obţine aprobarea şi să pornească atacul victorios! Această iniţiativă nu putea fi luată fără acordul suveranului.

Un medic veni în întîmpinarea lui.

– Regina acceptă să vă primească! Din nefericire, Maiestatea Sa nu-mi urmează sfaturile, căci consider că e prea slăbită pentru a se ocupa de treburile statului! Vă rog să n-o reţineţi mult şi să n-o obosiţi!

– Puteţi conta pe mine, doctore.

O cameristă îl conduse pe Bay într-o încăpere luminoasă, cu pereţii zugrăviţi în albastru-deschis şi decoraţi cu frize de lotus.

Tausert era culcată pe un pat din lemn de abanos şi-şi sprijinea capul pe nişte perne brodate.

Păstrînd distanţa, cancelarul se înclină.

– Maiestate, sănătatea Domniei Voastre... spuse el timid, cu o voce care-i tremura de emoţie.

– Mă simt mult mai bine, cancelare! Apropiaţi-vă şi luaţi loc lîngă mine!

– Nu, prefer să rămîn în picioare.

Apropiindu-se, constată că regina Tausert rămăsese frumoasă şi seducătoare. Machiată şi coafată, era întruchiparea eleganţei, iar privirea ei pătrunzătoare nu-şi pierduse siguranţa.

– Vă cer iertare, Maiestate, pentru îndrăzneala mea, dar cred că am găsit calea ieşirii din impas, cu condiţia să obţin aprobarea faraonului.

Cancelarul îi expuse lui Tausert planul său.

– Dacă reuşeşti, Bay, Egiptul va fi salvat.

– Maiestate, cu cît vom porni ofensiva mai repede, cu atît vom avea mai mulţi sorţi de izbîndă. Dacă hotărîrea nu va fi luată repede, generalul Mehy îşi va pierde încrederea. N-aţi putea interveni pe lîngă rege?

– Sethi nu mai este preocupat decît de sănătatea fiului său. Îşi pune toată speranţa în acest copil, ca şi cînd acesta va trebui să facă tot ceea ce el n-a reuşit.

– Insist asupra urgenţei luării unei hotărîri, Maiestate; trupele noastre sînt gata de atac şi nici măcar nu le-am spus generalilor că adevărata lor misiune este cea de a-l aresta pe Amenmes şi de a face pace.

Regina îl privi cu admiraţie.

– Eşti un remarcabil slujitor al statului, Bay, şi un prieten ca nimeni altul... Egiptul nu-ţi va uita devotamentul. Ajută-mă să mă ridic, voi încerca să-l conving pe rege să-ţi dea mînă liberă!

Uşa camerei se deschise.

Cu braţele atîrnînd parcă prea grele, cu ochii goi, Sethi al II-lea rămase în prag.

– Fiul meu a murit, spuse el, în şoaptă.

33.

Datorită lecțiilor particulare pe care le făcea cu Gau cel Exact, Aperti, fiul lui Paneb, era ceva mai bun la matematică, dar rămăsese totuși ultimul din școală, Kenhir și asistentul său, Imuni, hotărînd să-l elimine.

Fiind prea vîrstnic, Kenhir nu mai preda decît literatura. Datorită lui, cei mai buni elevi studiau învățătura înțeleptului Ptah-hotep sau discursurile acestui locuitor al oazei despre necesitatea respectului față de Maat și a luptei împotriva nedreptății. Ursuzului Imuni îi revenea predarea citirii, scrierii, socotitului și a altor materii de bază tuturor copiilor din sat, fete și băieți; unii dintre ei aveau să rămînă în confrerie, alții se vor folosi de știința lor pentru a-și face o carieră în afara satului.

– Fiul tău îmi deranjează cursurile, îi reproșă Imuni lui Paneb; vorbește, le distrage atenția colegilor săi și-mi raspunde cu obrăznicie.

– De ce nu-l pedepsești aspru?

– L-am amenințat... Dar îmi rîde în nas!

– Asta, pentru că ți-e frică de el!

– Nu, cum să-mi fie frică?! Dar, pentru vîrsta lui, e mare și puternic, iar eu...

– Ascultă, Imuni! Noi doi nu ne prea simpatizăm, dar fiul meu trebuie să-și respecte profesorul și să muncească așa cum se cuvine. Voi avea eu grijă să-l pun pe drumul cel bun, dar am pretenția să mă anunți ori de cîte ori face un pas greșit; dacă nu

vei face astfel, te voi considera răspunzător de purtarea sa. M-ai înțeles?

– Perfect! răspunse Imuni, cu glas pierit.

Vreo zece puștani se jucau în mijlocul drumului. Trebuiau să parcurgă, sărind într-un picior, o spirală desenată pe pămînt și mărginită de niște căsuțe; unele acordau avantaje, permițînd continuarea traseului, altele indicau pedepse și retragerea spre punctul de plecare.

– Ai trișat, Aperti! exclamă fiul lui Ipuy Iscoditorul, un băiat studios și cumpătat.

– Tu n-ai decît un scop: să-i placi profesorului!

– Ai trișat, așadar ieși din joc!

Toți ceilalți erau de acord cu pedeapsa.

– Nu sînteți decît niște pîrcioși împuțiți... Eram gata-gata să cîștig din nou și asta nu vă convine!

– Nu, pentru că trișezi.

Aperti, prefăcîndu-se că se îndepărtează, se întoarse brusc și, cu o creangă de salcie, îl lovi în spate pe fiul lui Ipuy.

– Asta, ca să nu mă uiți, pîrciosule!

Mai înalt cu un cap decît adversarul său și cîntărind cu douăzeci de kilograme mai mult, Aperti îl trînti pe spate și tocmai se pregătea să-i tăbăcească pielea, cînd primi un picior zdravăn în fund, care-l trimise drept în fațada unei case.

Furios, băiatul se întoarse, hotărît să-l pună la punct pe agresor.

– Ai intenția să-ți lovești tatăl? îl întrebă Paneb, calm.

Aperti n-avea unde să mai fugă și primi o pereche zdravănă de palme, care-i aprinseră obrajii.

– Și eu am fost o pușlama, mărturisi Paneb, dar am dorit de cînd mă știu să învăț și n-am trișat niciodată! Ori te schimbi, ori te alung imediat din sat! Vei munci la cîmp alături de auxiliari și, în sfîrșit, te vei dovedi util.

– Să nu faci asta!

– Atunci dă-mi motive întemeiate să te accept, în continuare, aici. Faptul că poţi trăi în Locaşul Adevărului este un avantaj ce nu suportă comparaţie. Aici vei putea primi o educaţie aleasă, mult mai bună decît cea din şcolile templelor. Dacă eşti atît de prost încît n-ai înţeles pînă acum acest lucru, du-te şi caută-ţi norocul în altă parte!

– Nu-mi place Imuni, îl prefer pe Gau... E urît şi sever, dar înţeleg ce-mi explică.

– Puţin îmi pasă de preferinţele tale, băiete! Important este să fii ascultător şi să înveţi.

– Regele Amenmes are noroc, aprecie Nakht cel Puternic; va trăi în eternitate în cea mai frumoasă parte a Văii!

– Mie, spuse Karo cel Posac punînd tîrnăcopul jos, îmi place mai mult locul unde se află mormîntul lui Sethi al II-lea.

– La Sethi, nu sînt tocmai reuşite colţurile izolate, notă Fened Nasul, care începuse, în sfîrşit, să mai pună ceva carne pe el, după lunga perioadă de după divorţ, cînd făcuse o depresie.

– Crezi că Amenmes va reuşi? În loc să atace, el îl aşteaptă pe adversar! Nu aşa procedează un şef!

– Te pomeneşti că te pricepi la treburile armatei? îl ironiză Casa-Funie.

– Nu vom mai săpa mult în stîncă, ascultaţi ce vă spun! Şi nu vom ajunge prea departe cu mormîntul ăsta!

– M-aş mira să fie aşa, avînd în vedere ritmul pe care ni-l impune maestrul de operă.

La rîndul său, Paneb se opri din lucru.

– Ai vreo nemulţumire, Casa?

– Nu înţeleg de ce Nefer ne-a cerut, luna trecută, să înaintăm fără încetare, renunţînd chiar la cele două zile de odihnă.

– Nu era vorba decît de sărbători facultative, îi aminti Paneb; cînd avem prea mult de lucru, maestrul de operă are dreptul să le suprime.

– Prea mult, bine ai zis!

– Ce e așa greu de înțeles? interveni Karo, masîndu-și bicepșii; maestrul de operă e convins că domnia lui Amenmes va fi de scurtă durată și dorește să-i ofere tînărului faraon un loc de veci deosebit de bine realizat.

Nakht bău o gură de apa rece și trecu urciorul mai departe.

– Să sperăm că se înșală... Dacă Sethi intră în Teba învingător, vai de pielea noastră!

– Nu trebuie să fii atît de pesimist, obiectă Fened; ai uitat deja felul în care Nefer ne-a apărat și ne-a salvat confreria?

– Nu-i reproșez nimic, dar ce va putea să mai facă înaintea faraonului dornic de răzbunare?

– În primul rînd, nu sîntem încă într-o asemenea situație; și acum, la treabă, pauza a luat sfîrșit!

Întregul Pi-Ramses era în doliu. La palat, curtenii și servitorii nu se mai bărbiereau; cît despre femei, nu mai purtau peruci, lăsîndu-și părul despletit.

Cei mai buni experți începuseră mumificarea.

Cancelarul Bay nu-și mai părăsea biroul, încurajîndu-i, rînd pe rînd, pe marii demnitari, dornici să afle dacă regatul mai era guvernat; în ciuda eforturilor sale, nu reușise să-i convingă și asupra capitalei plutea o atmosferă sumbră.

În timp ce cancelarul se străduia să lupte contra acestei atitudini, dovedind, prin munca sa și a colaboratorilor săi, că statul nu era pe cale să se destrame, se produse un fel de miracol; regina Tausert hotărî să convoace curtea.

De îndată, curiozitatea luă locul disperării, înghesuindu-se cu toții pentru a pătrunde în marea sală de audiențe inaugurată de Ramses cel Mare.

Purtînd o rochie lungă de un verde-deschis, avînd în păr o diademă de aur și, la gît, un colier de turcoaz, brățări de aur la mîini, regina se așeza pe tronul lui Pharaon. În lipsa lui Sethi, țara era guvernată de marea soție regală.

Curtenii cei mai apropiați reginei încercau în zadar să observe pe chipul ei urme de oboseală; cu aceeași prestanță ca

altădată, Tausert apărea pentru prima dată singură în fruntea statului şi mulţi o pîndeau, sperînd să facă un pas greşit.

– Regele e suferind, anunţă ea; decesul fiului său l-a afectat profund şi medicii cred că va avea nevoie de odihnă îndelungată şi de îngrijiri deosebite, înainte de a mînui, din nou, sceptrele. Îmi revine sarcina de a asigura interimatul şi puteţi conta pe fermitatea mea şi pe cea a cancelarului Bay, care conduce treburile statului cu o competenţă apreciată de toată lumea.

– Dar cînd va declanşa armata noastră atacul împotriva Tebei? întrebă, cu agresivitate, un curtean.

– Pharaon a hotărît să nu fim noi agresorii, ci să asigurăm securitatea regiunilor controlate de noi. Desigur, în cazul unui atac din partea prinţului Amenmes, vom riposta cu toată forţa.

– Asta înseamna că îi lăsăm Teba şi Sudul?

– Asta înseamnă că nu vom fi noi primii care vom face să curgă sîngele egiptenilor şi că faraonul preferă, deocamdată, un statu-quo, în locul unui măcel. Dar sîntem conştienţi că vor trebui reunite cele Două Ţinuturi. Pentru aceasta, vom urma alte căi.

– Care, Maiestate?

– Un curtean de rînd şi cu limba ascuţită n-are de ce să cunoască secrete de stat de o asemenea importanţă, preciză cu demnitate regina. El se va mulţumi doar să se supuna şi să-şi slujească ţara, bineînţeles, dacă e în stare!

Tausert se ridică, gest care anunţa sfîrşitul audienţei.

Uimit şi încurajat, cancelarul Bay îşi dădu imediat seama că întreaga curte era copleşită de puterea reginei.

– Daţi-mi voie să vă felicit pentru intervenţia voastră, Maiestate! i se adresă cancelarul reginei; sînt convins că va face să înceteze clevetirile şi-i va linişti pe cei îngrijoraţi. Dar chiar este imposibil să-l convingem pe rege că e bine să atacăm Teba, conform planului meu?

– Sethi îşi pusese toată speranţa în fiul nostru, Bay; moartea acestuia l-a făcut să nu mai dorească să trăiască şi se teme să se

supună puterii lui Seth. De aceea, evită un conflict cu Amenmes și nu vrea, în nici un caz, să declanșeze războiul.

– Dar știți bine, Maiestate, că înfruntarea este inevitabilă!

– Există ceva și mai grav, pentru moment.

Gravitatea reginei îl îngrijoră pe Bay.

– Sethi vrea ca fiul său, care ar fi trebuit să-i urmeze la tron, să fie înhumat într-un loc de veci din Valea Regilor.

– Bine, dar regiunea tebană se află sub controlul lui Amenmes!

– Regele nu poate încă să se ocupe de această problemă, așa că eu voi fi aceea care va trebui s-o rezolve.

– Să nu acceptați această nebunie, Maiestate, vă implor! Prințul Amenmes vă detestă, vă va refuza această cerere și vă va lua ostatică! Țara are prea multă nevoie de regina sa, pentru a risca să cădeți în gura leului celui sîngeros.

– Dă ordin să mi se pregătească o corabie, cancelare! Voi pleca mîine dimineață.

– Doar o corabie? V-ar trebui o escortă numeroasă, niște militari experimentați și...

– O singură corabie, cu o capelă funerară pentru fiul meu decedat și nici un soldat!

34.

– Tot nimic? îl întrebă Mehy, furios, pe aghiotantul său.

– Astăzi, nici un mesaj.

Generalul se întoarse la arcașii săi, pentru a conduce antrenamentul. Dotați cu săgeți noi, aceștia îl vor nimici pe adversar într-un timp record. Datorită muncii intense impuse trupelor, generalul avea acum o armată puternică, foarte mobilă, capabilă să-i execute ordinele pe loc.

Putea fi mîndru de el. Avusese nevoie de mulți ani de muncă în secret pentru a ajunge la această forță de neegalat, care să-i deschidă drumul către puterea supremă, cu condiția s-o folosească în mod inteligent. Pe străvechiul pămînt al faraonilor, o dictatură militară n-avea nici o șansă; opunîndu-se legii lui Maat, ea n-ar putea fi acceptată nici de scribi, nici de preoți, nici de popor. Și apoi, Mehy trebuia să joace rolul unui salvator, succesul său fiind obținut prin lupta pe viață și pe moarte dintre Sethi al II-lea și fiul lui, Amenmes.

În timp ce-și pregătea carul de luptă, îi trecu prin minte un gînd care-l amuză: oare nu datora ascensiunea sa, măcar în parte, Locașului Adevărului? Ura pe care o purta confreriei de cînd îi fusese respinsă candidatura îl făcuse să caute mijloacele potrivite pentru a lupta contra ei, devenind, așadar, tot mai puternic și mai influent.

Să radă satul de pe fața pămîntului, după ce i-ar lua comorile, l-ar face tot atît de fericit ca și atunci cînd ar fi încoronat faraon.

Dar de ce întîrzia să sosească mesajul codat al cancelarului Bay? Mehy era convins că-l făcuse să se încreadă în loialitatea sa şi, după aparenţe, cancelarul credea în succesul planului său: părea chiar nerăbdător să-l pună în aplicare şi să recucerească Sudul.

Probabil că Sethi ezita încă, dar strategia lui Bay era atît de bine gîndită încît, în cele din urmă, regele o va aproba, sigur de o victorie uşoară şi fără victime.

Aghiotantul sosi cu sufletul la gură.

– Generale, a fost semnalată o corabie suspectă venind dinspre Nord!

– Vrei să spui, o flotilă?

– După cele spuse de pîndari, nu e decît o singura corabie!

Mirat, Mehy nu dorea cîtuşi de puţin să rişte.

– Să fie oprită şi forţată să acosteze la debarcaderul principal de pe malul stîng. Dacă soldaţii refuză să se predea, să fie ucişi, lăsînd în viaţă, în vederea interogatoriului, doar unul sau doi.

Satul întreg se îneca aproape într-o ceaţă parfumată, în care dominau miresmele de tămîie proaspătă. Era ziua tămîierii caselor şi a locaşurilor confreriei, iar fiecare gospodină aruncase pe jăratic grăunţe de răşină. Prin această măsură de igienă, erau distruse insectele şi germenii bolilor; era, în acelaşi timp, un prilej de veselie pentru toţi, mai ales pentru copii.

Trădătorul se apropie de locaşul de întruniri al echipei din dreapta. După lungi momente de gîndire, ajunsese la concluzia certă că piatra de lumină nu se putea afla decît aici, probabil sub naos. Dacă profita de ocazia care i se ivise, avea măcar posibilitatea să-şi dea seama de adevăr.

Din nefericire pentru el, maestrul de operă îl desemnase deja pe Karo cel Posac să facă tot ceea ce acest cioplitor în piatră cu braţe scurte şi puternice considera o corvoadă. La tămîierea următoare, trădătorul va încerca să-l înlocuiască, dar fără să se ofere voluntar, pentru a nu da de bănuit.

Mîna pe care o simţi pe umăr îi îngheţă sîngele în vine.

– Şi tu ai fugit de acasă? îi spuse Paneb.

– Mărturisesc că da... Nu suport mirosurile astea pătrunzătoare.

– Nici eu! La mine, nici nu se mai poate respira, căci Uabet măreşte cantitatea de tămîie, pentru a distruge chiar şi vietăţile invizibile.

Cînd colosul se îndepărtă, trădătorul era leoarcă de sudoare. Porni către casă, cu mintea aiurea şi cu picioarele tremurîndu-i.

Vreo zece femei stăteau de vorbă cu soţia lui:

– Şeful Sobek cere să stea de vorbă cu Kenhir. Ar trebui să mergem la poarta cea mare.

Ceaţa parfumată se risipea, satul fusese purificat, dar nimeni nu se gîndea la banchetul care trebuia sa încununeze această măsură de igienă, căci se adunaseră cu toţii pentru a asculta declaraţiile scribului Mormîntului, care tocmai sosise.

– Flota din Nord atacă Teba, îi anunţă el.

– Va începe războiul, exclamă, înnebunită, soţia lui Pai, este război!

– Nimeni să nu iasă din sat, porunci maestrul de operă; Sobek ne va informa asupra evenimentelor.

Corabia suspectă acostă, încet, la debarcaderul principal de pe malul stîng, sub privirea a trei sute de arcaşi gata să tragă, atunci cînd generalul Mehy avea să ridice mîna. Dar acesta din urmă, precum soldaţii săi, observa cu uimire ciudata corabie.

Nu era un vas de război, ci o mare ambarcaţie funerară, în mijlocul căreia se afla o capelă încadrată de două statui reprezentîndu-le pe Isis şi pe Nephtys, stînd în genunchi, cu mîinile întinse spre catafalc, pentru a-l ocroti şi a-i oferi din energia lor.

Cei douăzeci de vîslaşi nu erau înarmaţi şi nici căpitanul.

Fiecare îşi ţinu respiraţia atunci cînd Tausert, purtînd o rochie de doliu, albă şi lungă, iar în păr avînd coroana roşie a Nordului, trecu pe pasarelă.

Mehy se înclină în faţa suveranei.

– Sînteţi generalul Mehy?

– Da, Maiestate!

– Această ambarcaţie funerară poartă mumia fiului meu, pe care faraonul şi cu mine dorim s-o înhumăm în Valea Regilor.

Lui Mehy nu-i venea să-şi creada urechilor.

– Nu... Nu sînteţi însoţită de vase de escortă?

– Am venit singură, generale, iar aceşti vîslaşi nu sînt soldaţi.

– Maiestate, cum să spun...

– Nu vorbesc cu administratorul principal al malului stîng al Tebei?

– Desigur, Maiestate, dar...

– Dar... aproape sîntem în război şi trebuie să ascultaţi de ordinele prinţului Amenmes.

– Prinţul a devenit faraon şi...

– Nu există decît un singur faraon, generale! Şi în numele lui am venit!

Mehy nu se aştepta la un asalt de acest fel, dar probabil că putea trage vreun folos din acest demers nechibzuit al reginei.

– Cred că înţelegeţi, Maiestate, că sînt obligat să cer părerea regelui Amenmes. Îmi permit să vă invit la palatul Ramesseum, unde veţi fi găzduită!

– Aţi fi putut face o alegere mai proastă, generale!

– Nu e nici un război, îi anunţă scribul Mormîntului pe săteni.

– N-a sosit o flotilă din Nord? întrebă Ipuy Iscoditorul.

– Nu. Este doar o uriaşă ambarcaţie funerară, în care nu se află decît regina Tausert şi mumia fiului său.

– Regina Tausert! se miră Nakht cel Puternic; sper că n-a înnebunit!

– După cum se vorbeşte, ar dori un mormînt în Valea Regilor, pentru fiul său.

– Amenmes nu va accepta nici în ruptul capului, îşi dădu cu părerea Didia cel Generos; o va întemniţa pe Tausert, iar Sethi va ordona trupelor sale să atace Teba.

– Nu va îndrăzni, obiectă Karo cel Posac; se va teme că Amenmes o va ucide pe regină.

– În orice caz, spuse Renup cel Jovial, treaba asta nu ne priveşte.

– Eşti sigur? îl întrebă Paneb. Cine va săpa acest mormînt dacă nu confreria noastră?

– Regele Amenmes are, desigur, alte planuri, iar destinul îi oferă un dar nepreţuit.

– Nu o mai consideraţi pe regină o dementă! le recomandă Ched Salvatorul. Ştie foarte bine ce face. Lăsîndu-se pradă adversarului lui Sethi, pune stavilă oricărei înfruntări dintre tată şi fiu.

– Riscă totuşi enorm!

– În general, reginele Egiptului dau dovadă de un curaj extraordinar; chiar dacă acest demers va fi sortit eşecului, nu este lipsit de măreţie! O măreţie care dovedeşte că Egiptul n-a ajuns la capătul puterilor!

Maestrul de operă nu scotea nici un cuvînt, de parcă întrevedea o altă desfăşurare a evenimentelor.

– Tausert v-a păcălit, generale! se înfurie Amenmes.

– Nu, Maiestate; în capelă se afla, cu adevărat, sarcofagul fiului său.

– E doar o provocare!

– Desigur, dar cu ce scop?

– Trebuie s-o faceţi să vorbească, generale!

– Maiestate... Tausert este regina!

– Ai luat-o razna, Mehy: nu există decît o singură regină a Egiptului şi aceea e soţia mea!

– Îmi cer iertare, Maiestate, dar n-o pot trata pe Tausert ca pe o prizonieră oarecare.

Scos din minţi, Amenmes lovi cu pumnul într-o coloană.

– O detest pe intriganta asta... I-a luat locul mamei mele, pervertind inima tatălui meu.

– Presupun că vă cunoaşte sentimentele.

– Fără nici o îndoială!

– În acest caz, Maiestate, prezenţa ei la Teba e cu atît mai surprinzătoare.

– V-a înmînat vreun mesaj din partea lui Sethi?

– Nu, Maiestate!

– Eşti sigur că n-a pomenit decît de funeraliile fiului său?

– Desigur.

– Nu este decît o capcana, generale, nu poate fi decît o capcană!

– Am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie, Maiestate, dar nu sînt în stare să-mi dau seama ce ar avea de gînd să facă.

– Tausert e o ambiţioasă şi îşi face planuri dinainte, capabilă să se folosească de moartea fiului său pentru a mă elimina pe mine. Aveţi grijă, mai ales, să nu vă lăsaţi nici impresionat, nici înduioşat! Această femeie este o actriţă de temut şi va încerca să vă seducă. Paznicii n-au semnalat sosirea unei flotile de război care ar fi putut profita de slăbirea vigilenţei noastre?

– Peste tot e linişte, Maiestate!

– De cîte ori aţi interogat-o pînă acum?

– De trei ori; şi Tausert mi-a dat, constant, aceleaşi răspunsuri, cu acelaşi calm şi exprimîndu-şi aceleaşi dorinţe.

– În ce cursă caută să ne atragă vrăjitoarea asta? Cea mai bună soluţie ar fi s-o condamnăm la moarte printr-un tribunal excepţional.

– În felul acesta, aţi stîrni mînia lui Sethi, prezise generalul, deşi ar fi dorit din toată inima aplicarea acestei soluţii.

Amenmes se sprijini de coloana în care tocmai lovise şi îşi ridică privirea către plafonul ornat cu frunze de viţă şi ciorchini.

– Aduceţi-mi-o pe Tausert, generale!

35.

– Regina... A sosit doamna Tausert, Maiestate! anunță intendentul palatului.

– Să intre!

Amenmes hotărîse s-o primească în sala tronului, în palatul din Karnak. Așezat pe tronul din lemn aurit al lui Merenptah, purta pe cap coroana albastră.

Nimeni nu avea să asiste la discuție.

De îndată ce regina apăru, regele se pierdu cu firea. Îmbrăcată într-o rochie roșie care îi punea în valoare bijuteriile, Tausert părea mai degrabă o zeiță decît o simplă muritoare. Cu gîtul uscat, Amenmes nu mai era în stare să-i adreseze mulțimea de reproșuri pregătite acestei femei pe care o ura.

– Nu-mi oferi un scaun, Amenmes?

Tînărul ar fi trebuit să-i ordone sa se încline în fața faraonului, dar se mulțumi să îngaime:

– Nu sînt servitorul dumneavoastră!

– Oricît de puternic ar fi, un rege știe cum să se poarte față de o regină!

Amenmes se ridică.

– Urmați-mă!

O conduse pe Tausert într-o încăpere mică, în care obișnuia să se odihnească între două audieri. Cei doi interlocutori se așezară în același timp pe niște banchete de piatră acoperite cu perne.

– Ce dorești, regină Tausert?

– Generalul Mehy nu v-a transmis doleanțele mele?

– Mi se pare că n-au nici o noimă!

– Oricare v-ar fi ambițiile, Amenmes, ați putea fi atît de crud, încît să călcați în picioare durerea unei mame și să refuzați îndeplinirea dorințelor ei legitime?

– Nu știți ce e acela un sentiment! Dacă v-ați căsătorit cu tatăl meu, n-ați făcut-o din dragoste, ci pentru a ajunge la putere!

– I-am dăruit lui Sethi un fiu, pe care el spera să-l asocieze la tron, dar pe care destinul ni l-a răpit. Moartea lui l-a adus pe tatăl vostru în culmea disperării și și-a exprimat o dorință puternică: ca acest copil, care ar fi trebuit să ajungă faraon, să fie înhumat în Valea Regilor, lîngă strămoșii săi. Iată singurul motiv al călătoriei mele, iar toate celelalte pe care vi le imaginați nu există.

Demnitatea lui Tausert îl năuci pe Amenmes. Crezuse că-i va reproșa faptul că s-a proclamat faraon, refuzînd să recunoască suveranitatea lui Sethi, și că discuția lor se va transforma repede în ceartă; dar regina vorbea cu seninătate și fără dușmănie. În privirea acestei femei de o frumusețe răpitoare, i se părea chiar că vede o adevărată suferință.

– Nu vă cred, Tausert... N-ați venit, cumva, la Teba pentru a-mi cere să renunț la tron și să-l recunosc pe tatăl meu ca unic faraon?

Tausert zîmbi.

– Ați fi de acord s-o faceți?

– Niciodată!

– Așadar, ar fi fost inutil să v-o cer! Ați mers prea departe, Amenmes, și acum nu mai există cale de întoarcere. Dar să știți că Sethi nu dorește un război care să ducă la moartea a numeroși soldați egipteni, să aducă nenorociri țării și s-o slăbească, făcînd din ea o pradă ușoară pentru invadatori.

Amenmes avea un avantaj decisiv asupra lui Tausert: planul generalului Mehy. Dar, deodată, văzu înaintea ochilor mii de cadavre, al căror sînge înroșea apele Nilului, și acest coșmar

trăit cu ochii deschişi îl înspăimîntă. Să domneşti nu înseamnă să semeni moartea printre oameni.

– Îmi păreţi tulburat, Amenmes!

– Cînd aveţi de gînd să-mi mărturisiţi adevăratul motiv al călătoriei?

– V-am spus totul!

– Cum v-aş putea crede, cînd ştiu că nu acţionaţi niciodată fără un scop precis?

– Eu şi tatăl dumneavoastră ne iubim şi ne iubeam copilul. Moartea lui ne-a răvăşit viaţa şi eu aş fi fericită să îndeplinesc dorinţa soţului meu. V-o mai spun o dată, acesta e singurul motiv al călătoriei mele şi sper să mă înţelegeţi!

– Nu-i aşa că l-aţi împiedicat pe tatăl meu să mă asocieze la tron şi să mă aleagă coregent?

– Da, aşa este!

– De ce mă urîţi?

– Vă consider incapabil să guvernaţi, Amenmes!

– Vă înşelaţi şi pot să v-o dovedesc! Astăzi, ar trebui să fiţi judecată pentru crimă de lezmaiestate.

– Faceţi cum credeţi că e bine, dar îndepliniţi mai întîi dorinţa tatălui vostru!

Amenmes ezita.

Tausert părea sinceră şi nu căuta să scape atunci cînd se afla într-o situaţie mai delicată, de parcă singurul lucru care conta era înhumarea fiului ei defunct.

Ce capcană îi întindea această regină aparent vulnerabilă?

– Dînd dovadă de clemenţă pentru un copil mort, nu vă veţi pierde autoritatea! adăugă Tausert.

– Mi-am dovedit deja generozitatea renunţînd la distrugerea mormîntului lui Sethi.

– Dar un fiu ar fi putut să facă bucăţi locul de veci al tatălui său, pîngărind marea cîmpie în care sălăşluiesc sufletele faraonilor?

Prins la strîmtoare, Amenmes își coborî privirea. Această femeie pe care o ura îndraznea să-l sfideze, chiar fiind prizonieră în palatul său!

– Acest copil nu era un rege! Mumia sa nu trebuie să se odihnească în Valea Regilor.

– Poate nu știți că unele personalități care nu făceau parte din familia regală au fost admise în Vale, în mod excepțional! Dacă-l veți întreba pe maestrul de operă al Locașului Adevărului, veți avea confirmarea acestui adevăr.

– Doriți să vă însoțesc la palat? îl întrebă șeful Sobek pe Nefer cel Tăcut.

– Nu este necesar.

– Ar fi totuși mai prudent... Chiar dacă cei care vă solicită nu sînt decît niște civili, nu v-au comunicat motivul pentru care Amenmes dorește să vă vadă.

– Ce motive aș avea să mă tem, Sobek?

Nubianul nu era de acord cu imprudența maestrului de operă, care plecă însoțit de cinci scribi regali și de asistenții lor, sosiți în delegație pînă la primul fort al Locașului Adevărului, pentru a solicita intervenția lui Nefer. Îi precizaseră că faraonul Amenmes insistase asupra urgenței misiunii lor. Conducătorii de care dădură bice cailor pentru a ajunge cît mai repede la debarcader; de acolo, o corabie rapidă îi trecu peste Nil.

La poarta principală a palatului, Nefer fu luat în primire de un intendent, care-l conduse în sala unde se aflau Amenmes și o femeie de o prestanță extraordinară; aceasta îl privi cu interes pe maestrul de operă.

– Iată-vă, în sfîrșit! exclama Amenmes.

– N-am zăbovit nici o clipă, Maiestate!

– Explicați-i reginei Tausert că nu este posibil ca fiul său să fie înhumat în Valea Regilor, pentru că n-a fost încoronat.

Întrebarea era pusă în așa fel încît Nefer să înțeleagă ce trebuia să răspundă. Dar ceea ce Amenmes dorea să audă nu

corespundea cu realitatea, iar maestrul de operă nu putea și nici nu dorea să mintă.

– De fapt, Maiestate, există și excepții.

Amenmes se înroși.

– Cum ar fi?

– De exemplu, imensul loc de veci, cu numeroase capele, construit de Ramses pentru cei care i-au fost credincioși, purtînd titlul de „fiu regal".

– Este o excepție demnă de Ramses cel Mare! Și acei fii erau, măcar simbolic, asociați la tron! Nu este cazul copilului reginei Tausert. Lucrurile sînt clare!

– Nu cred, Maiestate, pentru că trebuie să menționăm cazul unor personalități remarcabile, cărora cei care v-au precedat le-au acordat inestimabila onoare de a fi primiți în Vale. Mă gîndesc la doica reginei Hatshepsut[1], la vizirul lui Amenhotep al II-lea[2], la slujitorul care purta evantaiul lui Thutmosis al III-lea[3] sau la părinții reginei Tiyi, marea soție regală a lui Amenhotep al III-lea[4]. Și nu mai vorbesc despre mormintele oferite altor însoțitori credincioși, cîini, pisici, maimuțe și ibiși.

Deși în mod discret, regina triumfa. Se mulțumi cu o privire directă către Amenmes, căruia maestrul de operă îi demonstrase că era liber să primească în Vale o ființă pe care dorea s-o onoreze în mod excepțional.

Dar tocmai această ființă era copilul destinat să-i ia locul, copilul pe care-l ura ca și pe Tausert!

Amenmes trebuia să găsească un argument hotărîtor, care să-l lase mut pe maestrul de operă.

– Locașul Adevărului lucrează în prezent la locul meu de veci, aminti regele; nu are nici timp și nici oamenii necesari

---

[1] În mormîntul KV 60

[2] Amen-em-Opet – mormîntul KV 48

[3] Maiherpri – mormîntul KV 36

[4] Yuia și Tjuiu – mormîntul KV 46

pentru construirea şi decorarea unui asemenea monument. Îmi este, aşadar, imposibil să-i împlinesc dorinţa reginei Tausert.

– Mă tem că vă înşelaţi, Maiestate, îl corectă Nefer: mormintele personalităţilor neregale sînt doar nişte cavouri foarte simple, fără nici un ornament. Doar faraonilor le sînt destinate sculpturile, picturile şi textele. Dacă vă hotărîţi, voi pune doi cioplitori în piatră să sape un puţ şi o singură încăpere, în care va fi depus sarcofagul!

– Dar va lipsi mobilierul funerar!

– Am adus eu toate cele trebuincioase, preciză regina.

Amenmes nu putea totuşi să cedeze pretenţiilor prizonierei sale! Şi acest nesuferit maestru de operă care, în loc să-l ajute, îi dădea apă la moară lui Tausert!

Regina se ridică.

– În numele tatălui dumneavoastră şi al meu personal, declară ea cu o solemnitate care-l înfioră pe Amenmes, vă mulţumesc pentru generozitatea arătată! Datorită dumneavoastră acest bebeluş, fratele vostru, va avea parte de o eternitate fericită!

36.

– Sînt extrem de nemulțumit, Nefer! declară Amenmes, nervos; n-ați înțeles ce așteptam să spuneți?

– Ba da, Maiestate!

– Atunci, de ce i-ați dezvăluit totul reginei Tausert?

– Pentru că mi-ați cerut adevărul, Maiestate!

Amenmes ar fi vrut să-l gonească pe acest maestru de operă obraznic, dar unde va mai putea găsi un alt om de o asemenea valoare, destul de curajos pentru a nu-și ascunde nici un gînd, nici măcar în fața regelui?

– Propunerea voastră e serioasă?

– Bineînțeles, Maiestate!

– Vreau un cavou modest, așa după cum spuneați și fără nici un ornament.

– În asemenea cazuri, asta e regula și o vom respecta!

– Ce amplasament propuneți?

– Aveți o bucată de papirus?

Nefer desenă un plan al Văii.

– Aici, Maiestate, nu departe de mormîntul lui Horemheb!

– Bine, dar e foarte aproape de locul meu de veci!

– Pe de o parte acest fapt ne va ușura munca, evitînd să ne risipim eforturile; pe de altă parte ați fi refuzat ca acest cavou să se afle alături de mormîntul lui Sethi al II-lea. Nu sînteți protectorul oficial al acestui copil?

Artizanii echipei din dreapta îl ascultaseră cu atenție pe maestrul de operă, unii stînd jos, alții, în picioare, cu brațele încrucișate.

– Să fie săpat repede un cavou, repetă Karo cel Posac, asta ce mai înseamnă?

– Să renunțăm la zilele noastre de concediu pînă cînd va fi terminată lucrarea, îi răspunse Fened Nasul.

– E vreo glumă proastă?

Nefer tăcea.

– Așadar, e adevărat. Deja ne-am rupt spinările săpînd la mormîntul lui Amenmes; iar acum, trebuie să ne sporim forțele pentru un altul!

– Maestrul de operă ne-a vorbit despre un simplu cavou, îi aminti Casa-Funie.

– Nu vom avea neplăceri dacă ne vom ocupa de mormîntul copilului lui Tausert? se îngrijoră Ipuy Iscoditorul.

– Am reușit să-l conving pe Amenmes să-i îndeplinească reginei cererea, explică Nefer, dar s-ar putea să se răzgîndească dacă întîrziem prea mult. Iată de ce am nevoie de doi cioplitori în piatră, pentru a ne duce sarcina la bun sfîrșit și la vreme!

– Ce noroc pe mine! Treaba asta nu mă privește deloc, rîse cu ironie Ched Salvatorul. Acest gen de mormînt nu are, de obicei, ornamente!

– Fiindcă cioplitorii în piatră nu se gîndesc decît la zilele lor de odihnă, mă ofer voluntar, declară Paneb. Datorită tîrnăcopului meu din piatră, nu voi avea nevoie de nici un ajutor.

– Dar în doi va merge mai repede! interveni Nakht cel Puternic; iar eu sînt un adevărat specialist.

Nakht dadea mai multă importanță duelului său cu Paneb decît zilelor de odihnă și nu voia să piardă o asemenea ocazie pentru a-și demonstra superioritatea.

– Cînd tovarășii noștri se vor întoarce în sat, noi vom dormi în trecătoare și voi munci în Vale, alături de voi, anunță maestrul de operă.

Lui Serketa îi făcea plăcere să strivească între degete boabe de strugure și să lase zeama să se scurgă pe pieptul lui Mehy, care se culcase la umbra unui chioșc acoperit cu viță de vie. Generalul avea insomnii și suporta căldura din ce în ce mai greu; o scurtă siestă după masa de prînz îi dădea forțe noi.

– N-ai vrea să mă mîngîi, iubitul meu drag?

Sucul dulce îi lipise generalului părul de pe piept, fapt care îl făcu să se trezească prost dispus.

– Ajunge, Serketa! Am nevoie de cel puțin o oră de somn.

– Știu eu niște metode mai plăcute de a te relaxa, șopti ea frecîndu-se de trupul lui. Și îmi pari destul de treaz...

Deși nu simțea nici o plăcere, soția generalului aprecie și de această dată brutalitatea bărbatului său, care, mai devreme sau mai tîrziu, va ajunge poate s-o satisfacă.

În timp ce își aranja părul, o chemă pe servitoarea sa și îi ordonă să le servească vin alb, rece.

– De ce ai întrerupt pregătirea trupelor?

– Pentru că Sethi al II-lea nu va ataca!

– Ești atît de sigur?

– Moartea fiului său l-a răvășit pe rege și nu vrea să fie el agresorul.

– Așadar, nu urmează sfaturile cancelarului Bay?

– Din păcate, nu!

– Situația s-ar putea schimba.

– Nu cred... Sethi vrea să evite un război și Amenmes, la rîndul său, se teme să fie el instigatorul. Tatăl și fiul se privesc precum două fiare sălbatice care așteaptă un moment de slăbiciune din partea adversarului. Și poate că acest moment nu va veni niciodată.

– Ar putea fi provocat, propuse Serketa, trecîndu-și degetul arătător pe marginea cupei.

– La ce te-ai gîndit?

– În timp ce artizanii din Locașul Adevărului îi sapă cavoul fiului său, regina Tausert rămîne la Teba. Dacă i se întîmplă

vreo nenorocire şi dacă Amenmes ar fi considerat răspunzător de moartea ei, Sethi ar fi constrîns să reacţioneze şi să declanşeze ofensiva.

Mehy se ridică, apucîndu-şi soţia de umeri.

– Îţi interzic s-o ucizi, Serketa! Tausert e găzduită în palatul din Ramesseum, de care sînt răspunzător. Dacă i s-ar întîmpla o nenorocire lui Tausert, eu voi fi cel acuzat!

– Ce păcat… Mi-am perfecţionat mult cunoştinţele în materie de otrăvuri şi mi-ar fi plăcut atît de mult să le experimentez pe o regină!

– Să nu disperăm, gazela mea dragă! Continuă-ţi cercetările alături de prietenul nostru Dakter, dar nu ceda grabei cu care vrei să acţionezi.

– N-ar fi posibil s-o transferi pe Tausert pe malul drept?

– Amenmes va deveni bănuitor. Şi apoi, ce motiv aş putea găsi? Cred că se gîndeşte tot timpul la soarta pe care i-ar putea-o rezerva reginei şi sper că va face încă o greşeală.

– Influenţează-l în direcţia cea bună!

– Dacă insist prea mult asupra necesităţii eliminării lui Tausert, regele va adopta soluţia contrară… Amenmes este un spirit ciudat, cînd ferm, cînd nehotărît. Niciodată n-aş fi crezut că regina va putea reuşi să-şi atingă scopul, dar iată că l-a vrăjit pe cel mai aprig dintre duşmani!

– După cum o spui, pare a fi o femeie de care te poţi teme…

– Dacă nu i se opune nimeni, Tausert va lua, într-o zi, puterea!

Asemenea unei fetiţe în culmea fericirii că şi-a păcălit prietena, Serketa sărea bătînd din palme.

– Tu vrei ca ea să se întoarcă întreagă şi nevătămată la Pi-Ramses, să scape de bătrînul ei soţ şi să-i declare război lui Amenmes!

Mehy îşi lipi părul negru de capul său rotund, folosind o pomadă cu esenţă de crin.

– Dacă Tausert urmează sfaturile cancelarului Bay, își va trimite armata, convinsă că soldații mei nu vor lupta și că Amenmes îi va cădea în plasă.

Serketa se întinse la picioarele soțului său.

– Vezi departe, ghepardul meu nesătul, și aș vrea să devorez viitorul alături de tine!

Cînd Paneb săpa, Nakht îndepărta resturile; apoi, își inversau rolurile, în timp ce Nefer răzuia pereții. Dat fiind zelul depus de cei doi rivali, fusese amenajat un puț destul de mare. Cu eforturi susținute, Zelosul și Puternicul făcuseră o sală de circa șase metri pe nouă, mult mai vastă decît cavourile realizate de obicei pentru personalități din afara curții regale.

– Amenmes nu se va arăta nemulțumit? se întrebă Nakht.

– Probabil că nu va lua parte la funeralii și nu va avea cum să știe, îl liniști Nefer.

– În orice caz, constată Paneb, am dat de două ori mai multe lovituri de tîrnăcop decît tine. Nu ești în formă, Nakht! Dacă vei continua să dai înapoi, va trebui să-ți schimbi meseria!

– Nu-i adevărat, am muncit în același ritm cu tine! Maestrul de operă e martor.

– Important este rezultatul, îi calmă Nefer, care scotea din cavou ultimele coșuri pline cu pămînt și cu așchii de calcar.

– Lasă-mă pe mine! îi ceru Paneb; nu tu trebuie să faci asta.

– Nu formăm o echipă? Sper că regina Tausert va fi mulțumită.

– E tot închisă la Ramesseum? întrebă Nakht.

– După cele aflate de Kenhir, se pare că și-a cîștigat simpatia întregului personal din templu și chiar pe cea a soldaților care o supraveghează.

– Tausert e condamnată, spuse Nakht; după ce a arătat îndurare pentru acest copil care nu-l mai amenință, Amenmes va trebui să-i dea reginei o pedeapsă exemplară. Și războiul se va revărsa asupra noastră, cu toată gama lui de nenorociri.

Paneb își puse tîrnăcopul jos și se așeză lîngă Nefer, pentru a privi creasta falezelor care înconjurau Valea Regilor și o izolau de lumea exterioară lor.

– Ce fericiți sîntem să lucrăm aici, spuse maestrul de operă, să simțim cele mai mici tresăriri ale pietrei și să-i înțelegem limbajul. Noi credem că o transformăm, dar, de fapt, ea este aceea care ne dictează propria lege. În această mare cîmpie în care nu crește nimic pieritor, zeii pronunță cuvinte de piatră, cuvinte pe care e de datoria noastră să le desenăm, să le sculptăm și să le pictăm. Și e singurul nostru mod de a lupta împotriva războiului și a nebuniei oamenilor.

37.

Paneb cel Zelos și Nakht cel Puternic coborîră micul sarcofag în cavou, apoi maestrul de operă așeză alături comoara pe care Tausert o adusese de la Pi-Ramses, compusă din inele, brățări și coliere, din partea lui Sethi al II-lea și a marii soții regale; mai erau acolo sandale și mănuși de argint[1].

Nefer spuse cuvinte de înviere extrase din *Cartea despre cele ce se află în matricea stelelor*, înainte ca puțul să fie închis cu pietre și mormîntul, acoperit cu nisip.

– Regele va fi cu inima împăcată, spuse Tausert; fiul nostru se odihnește departe de tumultul vremurilor ce vor urma. Vă mulțumesc pentru ajutor, maestre de operă! Trebuie să vă mărturisesc că nu simpatizam Locașul Adevărului și că eu cerusem plecarea lui Kenhir, scribul Mormîntului, pentru a-l înlocui cu un funcționar din Pi-Ramses. Proiectul a eșuat datorită îndîrjirii voastre.

– Experiența lui Kenhir ne este de mare folos, iar eu voi lupta totdeauna contra nedreptății.

– Mormîntul lui Sethi este, într-adevăr, intact?

– Amenmes nu s-a atins de el, Maiestate! Am făcut trei coridoare, sala puțului și o sală cu patru coloane; am sigilat chiar eu ușa locului de veci al faraonului Sethi al II-lea.

[1] Tezaur găsit în mormîntul KV 56, supranumit „mormîntul de aur".

– Lucrarea voastră nu e terminată; veţi deschide această uşă atunci cînd suveranul legitim va domni din nou asupra Tebei. Va trebui să ştiţi cărei tabere să vă alăturaţi, maestre de operă!

– Eu nu pot avea decît o singură tabără: Locaşul Adevărului.

– Şi nu depinde direct de faraon?

– Desigur, Maiestate, dar cum s-ar putea comporta confreria faţă de doi regi, dacă nu săpînd două locuri de veci?

– Nu va fi uşor să fiţi supuşi!

– Noi sîntem supuşi legii lui Maat care apără satul nostru. De îndată ce ne abatem de la această lege, ne paşte nenorocirea.

– Încerci să-mi dai o lecţie de politică, maestre de operă?

– În această vale în care eternitatea e singura suverană, preocupările profane nu-şi au locul!

Regina Tausert descoperea un om capabil să guverneze o ţară. Nici un eveniment, fericit sau nu, nu i-ar clătina hotărîrea şi nu l-ar face să se abată de la drumul indicat de zei. Dar, oare, satul artizanilor nu era un stat în miniatură, a cărui operă era esenţială pentru supravieţuirea Egiptului?

– Legenda pretinde că Locaşul Adevărului ascunde comori fabuloase... Este doar o exagerare?

– Maiestatea Voastră este marea soţie regală şi cunoaşte rolul şi îndatoririle Locaşului Aurului. Ştiţi, desigur, că, fără piatra de lumină, locaşurile de înviere n-ar fi decît nişte simple morminte.

– O ştie şi Amenmes?

– Habar n-am! Nu ne-a onorat încă satul prin prezenţa sa.

– Nu mai mult decît Sethi al II-lea... Iată motivul pentru care nu-l recunoaşteţi ca faraon nici pe unul, nici pe celălalt.

– N-am această putere, Maiestate; eu nu fac decît să apăr confreria şi să dau viaţă Locaşului Adevărului pentru realizarea operei.

– Aţi avea îndrăzneala să nu vă supuneţi voinţei unui rege?

– Cînd Amenmes mi-a dat ordine ce nu corespundeau cu practica lui Maat, am refuzat să le execut.

– V-ar fi putut demite din funcţie!

– Desigur, Maiestate; dar un monarh care doreşte distrugerea se condamnă pe sine la distrugere.

– În faţa lui Sethi, vă sfătuiesc să nu vă exprimaţi aceste gînduri.

– Să nu-mi exprim gîndurile pentru a nu-l supăra pe stăpînul celor Două Ţinuturi ar fi o greşeală de neiertat.

Tausert îl încercase îndeajuns pe Nefer cel Tăcut. Acest bărbat era la fel de puternic şi de ferm ca piatra pe care o lucra.

– Mi-ar plăcea să fac vreo cîţiva paşi prin Vale, ceru regina.

Tausert savură acest moment de pace şi de singurătate, cu dorinţa de a percepe lumina acestor locuri unice, în care luptele pentru putere deveneau indecente, aproape ridicole. Ambiţia şi vanitatea nu-şi aveau rostul aici, în acest loc în care nu te puteai gîndi decît la încercarea supremă a morţii şi la transmutarea existenţei în viaţa veşnică.

În această transmutaţie, erau stăpîni, în mod tainic, Locaşul Adevărului şi maestrul de operă. Înzestraţi cu atîta putere, vor putea să reziste celor mai mari frămîntări.

Cînd apusul soarelui începu să poleiască pietrele, regina îşi dădu seama că această plimbare în oaza lumii de dincolo durase cîteva ore, timp în care uitase pînă şi de disidenţa lui Amenmes; smulgîndu-se cu greu din magia marii cîmpii din care sufletul copilului său se va înălţa către ceruri, se îndreptă către maestrul de operă.

– Am pierdut noţiunea timpului.

– Valea nu e făcută pentru oameni, Maiestate, căci aceştia poartă în ei prea multă moarte; de cîte ori cobor aici, mă întreb dacă Valea va mai accepta prezenţa artizanilor.

– Zeii să vă aibă în pază, maestre de operă!

– V-aţi gîndit la propria salvare, Maiestate?

– Nu în timp ce străbăteam Valea... Dar realitatea n-a dispărut, din păcate. Trebuie să mă reîntorc la închisoarea mea

aurită din Ramesseum, înainte de a fi transferată pe malul drept, acolo unde Amenmes mă va face să dispar.

– Îl credeţi chiar atît de crud?

– Fiul meu a fost înhumat, vremea generozităţii a trecut şi Amenmes ştie că împăcarea dintre noi este imposibilă. În mod oficial, eu voi muri de vreo boală sau voi fi victima unui accident.

– Dacă eraţi convinsă că acest adversar vă pregăteşte o soartă atît de crudă, de ce aţi venit la Teba?

– Pentru că îl iubesc pe Sethi şi voiam să-i îndeplinesc dorinţa. Nu numai că n-o regret, dar le mulţumesc zeilor că mi-au îngăduit să cunosc Valea Veşniciei!

– Nu sînteţi omul care să renunţe la luptă, Maiestate!

– Sînt la mîna lui Amenmes şi nu-mi fac nici o iluzie despre intenţiile lui.

– Poate ar mai fi o soluţie...

– Să fug? Ăsta nu e decît un vis frumos.

– Mă gîndesc la altă posibilitate.

Toate rapoartele confidenţiale o confirmau: Mehy era un general foarte valoros, foarte apreciat de către ofiţerii superiori, şi pusese la punct o armată pe cît de experimentată, pe atît de bine echipată.

Bănuitor, Amenmes se îndoise de cinstea omului căruia îi încredinţase rolul de comandant-şef al trupelor tebane, prin care îşi asigura viitorul tronului. Ba mai mult, le ceruse mai multor curteni să-l urmărească pe general, pentru a verifica dacă activităţile acestuia corespundeau celor declarate de el.

Rezultatul era clar: Mehy se ocupa de antrenarea soldaţilor săi, nu-şi cruţa eforturile pe teren şi gestiona malul stîng cu o rigoare care garanta apărarea bogăţiilor. Nu i se putea reproşa nici o greşeală, nimic nu-l făcea suspect.

Amenmes putea, aşadar, să aibă încredere în generalul care-l invitase să descopere Teba, fără să presupună că, astfel, îl va face

să ajungă la tron. Şi era posibil să se impună ca unic stăpîn al Egiptului, doar datorită sfaturilor lui.

– A sosit generalul Mehy, anunţă intendentul.

– Să intre!

Amenmes studia harta Egiptului de Mijloc, din care reieşea clar că Hermopolis forma un baraj eficace, ce trebuia înlăturat în cazul înaintării către Nord.

Văzîndu-l pe rege atît de preocupat, generalul se temu de hotărîrea unui atac care să-i strice planul.

– Frontiera de la Hermopolis... Ne va mai sfida multă vreme, generale?

– Înainte de a lua cu asalt această cetate fortificată, avem nevoie de cît mai multe informaţii; orice acţiune pripită ar fi primejdioasă.

– Există ceva şi mai urgent, aveţi dreptate: rezolvarea cazului reginei Tausert.

– Clemenţa de care aţi dat dovadă pentru fiul ei a fost foarte apreciată, Maiestate!

– Dar bunătatea mea nu e nesfîrşită, iar regina nu mai e un copil! Ea este principalul nostru duşman; moartea fiului său pare să-l fi zdrobit pe Sethi şi numai această femeie va şti să-i dea curaj. Dar Tausert este acum în mîinile noastre! Scăpînd de ea, nu-i vom da tatălui meu o lovitură fatală? În culmea disperării, se va simţi copleşit de destin şi va sfîrşi prin a abdica în favoarea mea. Ce părere aveţi, generale?

Punîndu-i lui Mehy o întrebare de o asemenea gravitate, regele îl considera consilierul său personal; iar generalul n-avea dreptul să-l dezamăgească.

– Aveţi, fără îndoială, dreptate, Maiestate, dar îmi permiteţi să vă recomand să acţionaţi cu blîndeţe?

– În ce fel?

– Dacă doriţi să evitaţi orice acuzaţie, nu trebuie ca regina să dispară pe teritoriul teban.

– Dar dacă o las să plece la Pi-Ramses, Tausert va fi în afara oricărui pericol!

– Nu şi pe corabia sa.

Amenmes era nedumerit.

– Să infiltrăm în echipaj un om de încredere, care o va ucide pe regină şi apoi va fugi. Conform versiunii oficiale, se va crede că această crimă îngrozitoare a fost făcută chiar de unul dintre marinarii reginei Tausert.

– Minunat, generale... Nu vreau să ştiu mai mult şi am uitat deja totul.

Tocmai cînd părăsea biroul regelui, Mehy dădu peste ofiţerul însărcinat cu supravegherea reginei.

– Ce-i cu tine aici?

– Un necaz, generale, un mare necaz...

– Vorbeşte!

– Regina Tausert a dispărut.

– Îţi baţi joc de mine?

– Ne-a scăpat de sub ochi, generale, dar nu puteam bănui că va proceda astfel!

– Dacă n-o găseşti imediat, s-a zis cu cariera ta!

– După o primă informaţie, cred că ştiu unde s-a refugiat regina Tausert: în satul artizanilor din Locaşul Adevărului.

38.

– De data asta, şefu', se apropie, cu adevarat, armata! anunţă un paznic nubian, înnebunit, dînd năvală în biroul lui Sobek.

– Cu cîţi oameni?

– Mai mult de o sută.

Sobek alergă pînă la primul fort, de care se apropia trupa.

– Toată lumea la posturi, ordonă el.

În fruntea lor se afla generalul Mehy, care se opri la vreo cincizeci de metri de fort. Sobek îi ieşi înainte.

– Am venit s-o caut pe regina Tausert, declară Mehy.

– Cererea voastră îmi depăşeşte competenţele, generale!

– Vreau să vorbesc imediat cu maestrul de operă!

– Mă duc să-l chem!

Spre surprinderea lui Mehy, persoana care ieşi din zona protejată pentru a da explicaţii nu era Nefer cel Tăcut, ci femeia înţeleaptă, îmbrăcată într-o rochie albă, foarte simplă, şi purtînd o perucă neagră şi scurtă, ca în vremea piramidelor.

– Soţul dumneavoastră se teme să apară în faţa mea?

– În calitate de mai-mare a preoteselor lui Hathor din Locaşul Adevărului, am răspuns favorabil cererii reginei Tausert, care a cerut azil în templul zeiţei.

– Faraonul Amenmes mi-a ordonat s-o duc înapoi, la palat, preciză generalul cu un glas cam nesigur.

– Nu sînteţi, oare, protectorul oficial al satului?

– Dar sînt şi soldat; aşa că trebuie să ascult de ordinele regelui.

– Știți prea bine că teritoriul Locașului Adevărului este interzis profanilor, militari sau nu.

– Dar Tausert nu aparține confreriei voastre!

– Ca regină și ca mai-mare a preoteselor lui Hathor din întreaga țară, ea aparține acestui loc cu toate drepturile. Cine ar îndrăzni să violeze dreptul de azil acordat de un templu?

Femeia înțeleaptă avea dreptate. Dacă generalul ar fi comis un asemenea sacrilegiu, Amenmes l-ar fi renegat; nu-i mai rămînea decît o soluție.

– Ați accepta să mă urmați și să-i prezentați situația regelui?

– Bineînțeles.

Nefer cel Tăcut nu știa că soția sa hotărîse să-și asume acest risc la care el s-ar fi opus cu hotărîre; dar Clara știa că Amenmes n-ar fi suportat să fie sfidat astfel și că trebuia să negocieze.

Femeia înțeleaptă urcă în carul lui Mehy, care îi legă încheietura unei mîini cu o curelușă, rugînd-o să se țină de bancă; impresionat de seninătatea Clarei, care privea drept înainte, își găsi în cele din urmă liniștea.

El, care disprețuise totdeauna femeile, avea o senzație ciudată; din sufletul pasagerei sale răzbătea o lumină a cărei blîndețe îl făcea să nu se simtă bine. Nu-i adresă nici un cuvînt, de parcă nu erau decît niște străini care vorbeau în alte limbi. Înțelese că niciodată soția maestrului de operă nu va avea încredere în el și că va trebui s-o considere un adversar de neînlăturat.

Regele Amenmes evita să se uite în ochii femeii înțelepte.

– Dreptul de azil acordat de templu este sfînt, nimeni nu-l poate contesta! se enervă el. Dar acum este vorba de o problemă de stat, iar satul n-are dreptul să i se opună stăpînului suprem, faraonul Egiptului!

– Nici maestrul de operă și nici oamenii din sat n-au vreun amestec, Maiestate, preciză Clara, liniștită, și nu au intenția să se ridice împotriva voastră. Regina Tausert beneficiază de o protecție sacră.

– Ar trebui să vă arestez pentru trădare!

– Doar sînteţi rege!

Amenmes continua să n-o privească pe această femeie care nu semăna cu nici una şi părea că nu ştie ce este frica.

– Tausert şi-a justificat cererea de a fi protejată?

– Regina se teme că nu va fi liberă să se întoarcă la Pi-Ramses.

– De ce intenţii mă bănuieşte?

– Cum aş putea să ştiu, Maiestate?

– Tausert ar merita să-şi sfîrşească zilele închisă în templul vostru, dar sînt convins că tatăl meu m-ar considera răspunzător şi ar începe un război pentru a o elibera! Vi se spune „femeia înţeleaptă": ce-aţi face în locul meu?

– Pentru a evita un conflict sîngeros, aş lăsa-o pe regină să se întoarcă în capitală.

– Clemenţă şi iar clemenţă! I-am îngăduit deja să-şi înhumeze fiul în Valea Regilor; acum, ar trebui să-i mai ofer şi libertatea, ei, care caută să mă distrugă!

– Nu sînt atît de sigură, Maiestate!

– Tausert v-a făcut ceva confidenţe?

– Prima ei grijă este aceea de a evita un război civil, care ar duce la ruinarea Egiptului.

Amenmes rămase pe gînduri.

– Mă înşel, desigur, dar consimt să-i dau lui Tausert libertatea pe care şi-o doreşte. Să părăsească Teba imediat!

– Pot să vă cred pe cuvînt că nu veţi încerca să-i faceţi vreun rău?

– Îmi cereţi cam mult!

– Nu există nimic mai puternic şi mai de preţ decît cuvîntul unui rege, Maiestate!

– Vă promit că Tausert se va putea urca în corabia sa şi va putea pleca liniştită la Pi-Ramses. Dar să nu mai vină să mă sfideze... În caz contrar, voi fi necruţător.

De douăzeci de ani, Cap Pătrat era vîslaş pe corăbiile de mărfuri. Munca îi plăcea şi era plătit destul de bine. Şi apoi, acestui flăcău bine făcut îi plăcea să călătorească şi să se vadă

cu fetele, în timp ce vasul rămînea la chei pentru a fi descărcat. Aflînd de infidelitățile sale, soția lui reușise să-i convingă pe cîțiva vîslași să depună mărturie în fața tribunalului și obținuse, astfel, o pensie alimentară usturătoare.

În timp ce statea pe mal și mesteca o ceapă, fu abordat de o femeie care purta pe cap o perucă grea, ale cărei șuvițe îi ascundeau chipul. În primul moment, Cap Pătrat crezu că femeia era atrasă de el; încercase chiar să-i mîngîie sînii, dar vîrful unei cuțit îi înțepase buricul.

– Jos labele, prietene! Ai vrea să devii foarte bogat?

– Eu?

– Doar cu tine vorbesc.

Cap Pătrat izbucni în rîs.

– Treaba unui vîslaș este să vîslească, nu să se facă bogat!

– Și dacă norocul ți-ar surîde?

Cap Pătrat scuipă o bucată de ceapă.

– Spune-o la alții, frumoaso... Dacă vrei să mă plătești ca să te culci cu mine, n-am nimic împotrivă. Dar păstrează-ți poveștile pentru tîmpiți!

– Pensia alimentară plătită, o vilă la țară, un lan de grîu, cinci vaci cu lapte, doi măgari și un preot funerar care să-ți întrețină mormîntul pe malul stîng: iată ce-ți ofer.

Convins că visează, vîslașul se frecă la ochi.

Femeia era tot acolo.

– Nu e bine să-ți bați joc de un om de treabă!

– Propunerea mea e cît se poate de serioasă.

– Ba cred că te distrezi... și ce vrei în schimb?

– Moartea unei femei care are multe crime pe conștiință.

– Un asasinat... Spune-mi mai clar, despre ce este vorba?

– Regina Tausert! îi răspunse Serketa.

– O regină... doar atît! N-am chef să-mi risc pielea.

– Să-ți explic: vei fi angajat în echipa de vîslași care o duce pe regină la Pi-Ramses. În a cincea noapte a călătoriei, căpitanul te va chema și te va introduce în cabina reginei. O vei ucide și apoi vei fugi.

– Şi dacă voi fi denunţat de căpitan?

– E un prieten de-al meu!

– De ce n-o face el însuşi?

– Pentru că va trebui să ajungă la Pi-Ramses, unde va continua să ne fie de folos. Va spune că un vîslaş, pe care nici măcar nu-l cunoaşte, i-a distras atenţia.

Dacă în locul victimei ar fi fost soţia sa, Cap Pătrat n-ar fi ezitat nici o clipă. Dar aşa...

– Nici măcar nu ştiu cine sînteţi!

– Şi n-o vei şti niciodată, pentru binele tău.

– Cine-mi garantează că voi fi răsplătit?

Serketa puse un lingou de aur pe genunchii vîslaşului.

– Iată un avans!

Cîtăva vreme, Cap Pătrat rămase ca paralizat. Orice semn fusese şters de pe lingou, acesta fiind doar un aliaj fără valoare, pus la punct de către Dakter.

– Iată că eşti deja bogat, prietene... Şi asta e doar începutul, rămîne să-ţi duci misiunea pînă la capăt, în mod corect!

– Mi-ar plăcea să am şi o corabie. O corabie doar a mea, cu o pînză pătrată şi cu vîslaşi care să fie oricînd la dispoziţia mea.

– Eşti foarte scump... De acord, dar să nu-mi ceri mai mult!

– Nu prea mă pricep la pumnale... Nu v-ar conveni un şiret din piele? O să strîng atît de tare, încît nu va avea timp să ţipe.

– Eşti liber să foloseşti ce metodă vrei, dar nu care cumva să dai greş!

– După aceea, unde ne întîlnim?

– Chiar aici, şi te voi conduce la proprietatea ta, la ţară, în regiunea tebană.

Cap Pătrat pipăia lingoul, pe care avea de gînd să-l îngroape în pămînt, lîngă coliba în care locuia, pe malul Nilului.

– Bine, sînt de acord.

– Mîine, te vei prezenta la corabia reginei şi căpitanul te va angaja. Dar nu uita: în noaptea a cincea.

– S-a făcut.

– Eşti, într-adevăr, foarte norocos, Cap Pătrat!

39.

Viaţa satului o fascina atît de mult pe regina Tausert, încît aceasta uitase că se retrăsese aici pentru a scăpa de răzbunarea lui Amenmes. Departe de grijile şi de intrigile de la curte, îndeplinise ritualurile de deschidere a naosului în templul lui Hathor şi al lui Maat, pentru ca prezenţa divină, ieşind din întuneric, să ilumineze Locaşul Adevărului; apoi, intrase în fiecare casă, însoţită de Turcoaza, pentru a depune ofrande de flori şi de hrană pe altarele strămoşilor, înainte de a celebra, împreună cu preotesele, cultul zeiţei de aur, izvor al blîndului vînt dinspre nord, suverana crestei Soarelui-Apune, doamna cerului, soare feminin şi aducător de bucurie.

Cîntaseră la diferite instrumente şi dansaseră în onoarea lui Hathor, iar şapte dintre ele, printre care şi regina, folosiseră sistrul pentru a îndepărta energiile negative şi pentru ca zeiţa să-şi reverse generozitatea asupra confreriei. Găzduită în micul palat al lui Ramses cel Mare, Tausert îşi adusese omagiul întemeietorilor satului, faraonul Amenhotep I şi mama acestuia, Ahmes-Nefertari; apoi, participă la ritualurile de îmblînzire a cobrei femelă, pe care dragostea lui Hathor o transforma în ocrotitoarea recoltei.

Erau uimiţi cu toţii de simplitatea suveranei, care era interesată de aspectele cele mai modeste ale existenţei satului, cum ar fi livrarea apei proaspete, păstrarea cerealelor în silozuri sau şcoala condusă de scribul Mormîntului. Încîntaţi că pot sta

aproape de regina Egiptului, copiii se străduiau mai mult ca niciodată să arate că știu să scrie și să citească hieroglifele cu ușurință. Pînă și nesuferitul de Aperti stătea liniștit, în timp ce Negruțu' se afla lîngă maimuțica verde, împiedicînd-o s-o deranjeze pe Maiestatea Sa.

Ore minunate se scurseră repede, fericirea se risipi, căci regina află că soldații o duseseră la Teba pe femeia înțeleaptă.

Tausert îl primise imediat pe Nefer cel Tăcut în sala cu boltă a palatului lui Ramses cel Mare.

– Eu ar fi trebuit să-l înfrunt pe Amenmes, spuse cu regret maestrul de operă, vizibil îngrijorat; Clara n-ar fi trebuit să riște!

– Dacă Amenmes o ia prizonieră, o voi elibera luîndu-i locul. Nu trebuie să fiți deloc îngrijorat pentru soția dumneavoastră; fiul meu vitreg pe mine mă vrea și va folosi toate mijloacele pe care le are la dispoziție pentru a mă determina să ies din sat, știind că nu poate viola azilul sacru al templului lui Maat și Hathor.

– Nu știu dacă totuși Clara va reuși să iasă singură din acel viespar, dar nu vă voi lăsa pradă răzbunării lui Amenmes, Maiestate!

– Dacă o amenință pe femeia înțeleaptă, va trebui să acceptați această răzbunare!

– Un faraon s-ar putea comporta ca ultimul dintre lași?

– El mă consideră principalul său adversar și nu va accepta să piardă o ocazie atît de potrivită pentru a mă reduce la tăcere!

– Ce poate fi periculos în a sta aici?

Tausert zîmbi cu tristețe.

– Am trăit cîteva ore de vis, Nefer, dar asta nu poate dura. Dacă aș rămîne printre voi, Amenmes s-ar simți atît de jignit, încît furia sa ar deveni nebunie curată și ar putea fi amenințată chiar și existența satului vostru. Iar în ceea ce mă privește, am de dus lupta pentru refacerea întregii autorități a lui Sethi.

Nefer nu-i mărturisi reginei că nu credea în aceste speranțe ale ei; dacă reușea să rămînă în viață era deja un rezultat apreciabil.

– Locaşul Adevărului nu poate continua să existe fără prezenţa femeii înţelepte, precizà maestrul de operă. Iată de ce mă voi duce la palat chiar mîine.

– Ai fi foarte imprudent, Nefer!

– N-am de ales, Maiestate!

Tausert simţea că nu va reuşi să-l înduplece pe maestrul de operă. Dacă într-adevăr Clara nu va fi înapoi pînă la căderea nopţii, ea va părăsi acest sat pentru a nu atrage asupra lui vreo nenorocire.

– Cît o să mai stăm aşa, în aşteptare? se revoltă Paneb. Nici nu poate fi vorba să te duci şi tu acolo, să te arunci drept în gura lupului!

– O voi aduce acasă pe Clara, afirmă Nefer.

– Dă-mi voie să-mi iau tîrnăcopul şi să-i spun acestui tiran ce gîndesc despre el!

– Crezi cu adevărat că asta e cel mai bun mod de a o elibera pe femeia înţeleaptă?

Colosului îi veni să spargă toţi pereţii.

– N-avem de ce să ne amestecăm în aceste certuri pentru putere… Trebuie să scăpăm de regina asta!

– Dreptul la azil e sfînt, Paneb; s-o lăsăm pe Tausert în mîinile duşmanului ei de moarte ar însemna să fim de o laşitate de neînchipuit.

– Nu trebuia s-o aduci aici, Nefer!

– Nu regret că i-am oferit protecţie reginei în Locaşul Adevărului; acum, îndrăgind acest sat, nu-l va mai distruge!

Pe uliţă, oamenii alergau.

– Mă duc la poarta cea mare! exclamă Paneb.

Se auzeau nişte ţipete. Colosului i se paru că sînt strigăte de entuziasm, dar preferă să verifice totuşi.

Ea era acolo, înconjurată de copii şi de preotesele lui Hathor.

Calmă, luminoasă, Clara părea că tocmai se întorsese dintr-o plimbare din afara satului. Emoţionat, Paneb o sărută pe obraji, avînd grijă sa n-o sufoce.

În urma lui, Nefer îşi strînse soţia la piept, îndelung.

– Amenmes şi-a dat cuvîntul, spuse ea: o lasă pe regină să plece. Dar va fi nemilos dacă va îndrăzni să mai vină la Teba!

În cîteva ore, Pai Pîinică-Bună izbutise să organizeze un banchet reuşit în onoarea lui Tausert, căreia îi părea rău că trebuie să părăsească acest loc, ferit de restul lumii, dar plin de viaţă totodată, un loc în care trăise clipe de neuitat.

Strînşi la această sărbătoare improvizată, sătenii o invocaseră pe Hathor să îndepărteze spectrul unui război civil, lăsîndu-i să se bucure de pace în continuare.

Regina apreciase talentele culinare ale lui Pai Pîinică-Bună şi Renup cel Jovial, ajutaţi de unele dintre cele mai bune bucătărese din sat. Raţa friptă era tot atît de delicioasă ca şi cea de la palatul din Pi-Ramses, iar legumele gratinate ar fi meritat să fie servite la masa regală.

– Amenmes vi s-a părut sincer? o întrebă Tausert pe Clara.

– Şi-a dat cuvîntul, Maiestate! Dacă nu-l respectă, voi depune mărturie şi domnia sperjurului va lua sfîrşit.

Un jurămînt solemn purtînd numele lui Pharaon, cuvîntul pe care acesta şi-l dădea avea o valoare sacră.

– Sînteţi un excelent diplomat, Clara!

– Cred că Amenmes vă respectă şi e destul de inteligent pentru a nu ceda unei violenţe necugetate ce-l stăpîneşte uneori. Totuşi...

– Totuşi, vă faceţi griji!

– Sînt datoare să vă recomand o prudenţă extremă, Maiestate; vă voi însoţi eu însămi pînă la corabie!

– Vă temeţi că Amenmes ar putea fi atît de abject încît să fi minţit?

– Nu, dar sînteți principalul obstacol în calea extinderii suveranității lui; bunătatea asta mi se pare mai degrabă surprinzătoare.

– Ați obținut cea mai bună garanție, Clara; trebuie să părăsesc satul sperînd că nu va fi victima unor represalii. Nu știu ce-mi rezervă viitorul, dar vă pot asigura că eu și faraonul Sethi vă vom fi alături.

– Locașul Adevărului este, în prezent, sub jurisdicția lui Amenmes, Maiestate.

– Îi construiți locul de veci, așa că are nevoie de voi! Dacă ajung vie și nevătămată la Pi-Ramses, nu voi sta degeaba... Dar cine ar fi atît de nebun să pornească un război civil? Fie ca Hathor să ne vină în ajutor, căci fără ea ne va înghiți întunericul.

Odată săvîrșit ritualul de dimineață și după ce strămoșii au fost onorați, Tausert privi cu nostalgie spre satul artizanilor, pe care, poate, n-avea să-l mai vadă niciodată. La adăpostul zidurilor lui înalte, simțise o liniște sufletească de care nu bănuia că va avea vreodată parte și care avea să dispară de îndată ce se va deschide poarta cea mare.

Soarele abia răsărit dădea viață culorilor deșertului și strălucire fațadelor albe ale caselor; cît de plăcut ar fi fost să locuiască aici, alături de preotesele lui Hathor, uitînd de îndatoririle impuse de putere! Dar prezența femeii înțelepte îi amintea că sosise momentul plecării.

– Deși n-am cunoscut secretele Locașului Adevărului decît în treacăt, spuse regina, mi-am dat seama că nu le-aș înțelege cu adevărat decît trăind și muncind alături de voi; dar mi-ați putea spune dacă piatra de lumină este o simplă legendă sau există în realitate?

– Fără ea, Maiestate, Valea Regilor nu s-ar fi născut și n-ar fi fost locul eternității.

– Atunci, apărați-o, orice s-ar întîmpla!

– Contați pe mine și pe maestrul de operă, Maiestate!

Însoțite de preotesele lui Hathor, cele două femei ieșiră din sat.

Erau așteptate de șeful Sobek și de Paneb, care purta pe umăr tîrnăcopul cel mare.

– Nu le putem lăsa fără apărare pe regina Egiptului și pe mama comunității, decretă Zelosul, trecînd în fruntea micului cortegiu, urmat de Tausert și de Clara, paznicul nubian rămînînd ultimul.

Către Ramesseum, la locul de întîlnire cu lumea din afară, vreo cincizeci de soldați înlocuiau cele cîteva gărzi obișnuite.

– Am impresia că Amenmes nu s-a ținut de cuvînt, constată Paneb.

40.

Femeia înţeleaptă se desprinse de micul grup şi un ofiţer îi veni în întîmpinare.

– Ne interziceţi să trecem?

– Am primit ordine stricte. Regina e cu voi?

– O însoţim pînă la corabia ei!

– Trebuie să-mi anunţ superiorul! Aşteptaţi aici!

Nu aşteptară mult. Un car se apropie în galop şi se opri într-un nor de praf. Generalul Mehy coborî şi i se adresă femeii înţelepte:

– Am ordin să o conduc pe regina Tausert la debarcader.

– Voi rămîne cu ea pînă pleacă!

– Nu era prevăzut...

– Insist, generale; dacă nu, regina se va refugia în sat!

– Şi regele Amenmes s-ar mînia!

– Atunci nu-l mai supăraţi şi acceptaţi-mi dorinţa!

Mehy părea descumpănit.

– Dacă regina Tausert n-are motive să se teamă şi nici eu, de ce ezitaţi?

– Bine, fie... Dar veţi fi singura care o va însoţi pe regină.

Clara trebui să discute îndelung cu şeful Sobek şi cu Paneb, pentru a-i convinge să accepte condiţiile generalului, acesta garantînd securitatea celor două femei.

– Dacă ţi se întîmplă ceva, promise Zelosul, îi înfig tîrnăcopul în cap. Şi să ştii că nu mă mişc de aici pînă nu te vad înapoi.

Cînd carul se îndepărtă, colosul continua să spumege de furie.

Pe parcurs, nu se ivi nici un incident.

Corabia lui Tausert era la chei, cu vîslașii gata de plecare. Nu fără teamă, regina se îndreptă către pasarelă. Oare nu trecea prin acest ultim loc în care putea fi atacată?

Dar nu se întîmplă nimic și regina se întoarse pentru a o îmbrățișa pe femeia înțeleaptă.

– După zilele petrecute în Locașul Adevărului, simt că s-a schimbat ceva în sufletul meu, mărturisi ea; zeii să vă răsplătească, Clara!

– Să aveți o călătorie fericită, Maiestate!

Tausert se urcă în corabie. Ancora fu ridicată de îndată și vîslașii se străduiră să îndrepte corabia într-un curent favorabil. Dacă vîntul va sufla dinspre sud, vor folosi o parte din vele.

Un flăcău mare și bărbos se înclină în fața lui Tausert.

– Eu sînt căpitanul acestei ambarcații, Maiestate, și v-am pregătit tot confortul. Generalul Mehy mi-a ordonat să vă fac această călătorie cît mai plăcută și sper să reușesc!

– Dar ce s-a întîmplat cu celălalt căpitan? Cel care m-a adus?

– E o situație foarte delicată, Maiestate...

– Vreau să știu adevărul.

– A dorit să rămînă la Teba și să se angajeze în flota de război a lui Amenmes.

Regina intră în cabina sa, somptuos amenajată. Deși răcoarea dimineții dispăruse repede, Tausert simțea că îngheață.

Așadar, Amenmes se ținuse de cuvînt: nimeni nu-i făcuse nici un rău cît timp fusese pe teritoriul teban și plecase, liberă, către Pi-Ramses.

Atentatul avea să aibă loc la bordul vasului și, probabil, va trece drept un accident. Fără apărare, Tausert nu va avea nici o șansă să se salveze.

Amenmes o condamna la groaza dinaintea execuției, care, fără îndoială, avea să se comită înainte de a ajunge la Hermopolis, oraș aflat sub controlul lui Sethi. Trei sute șaptezeci de kilometri

de parcurs, între şase şi opt zile de călătorie pe Nil, şi asta doar dacă vor exista condiţii favorabile şi un echipaj priceput.

Care va fi, oare, momentul în care asasinul va lovi? Era singura întrebare pe care şi-o punea, neîncetat, regina.

Paneb nu lăsase tîrnăcopul din mînă.

În postul de gardă din Ramesseum nu mai rămăseseră decît vreo zece soldaţi. Ceilalţi îl însoţiseră pe Mehy, al cărui car se reîntorcea fără grabă.

Clara îşi scoase cureluşa de siguranţă, coborî şi trecu graniţa Locaşului Adevărului.

– Regina a plecat? o întrebă Paneb.

– Vasul său pluteşte către Nord.

– Nu sînt pe deplin liniştit. Un vas poate oricînd să naufragieze!

– Este escortat de două corăbii tebane de război.

– Aşadar, crezi că Tausert va scăpa de Amenmes?

– Aşa mi-ar plăcea să cred!

– Ai văzut... vreun semn?

– Cînd corabia s-a îndepărtat de chei, o umbră neagră învăluia catargul. Poate că nu era decît un demon al apei, care se naşte din ceaţă şi se risipeşte o dată cu lumina dimineţii...

Sub efectul sedativelor, regele Sethi dormea într-una din sălile de îngrijire ale templului lui Hathor, acolo unde se tratau bolile mai grave, prima terapie fiind somnul, mai ales cînd pacientul suferea de depresie. Medicii palatului nu reuşiseră să uşureze suferinţele monarhului, închis în tăcerea lui, aşa că Bay încercase această soluţie pentru a-i reda sănătatea.

Deşi foarte îngrijorat, cancelarul se întîlnea zilnic cu miniştrii şi cu vizirul, care îi aducea veşti dintre cele mai îmbucurătoare despre dezvoltarea economiei; datorită ploilor abundente din ultimul timp, recoltele erau excelente, iar templele asigurau fără preget redistribuirea bogăţiilor.

Omul pe care Bay îl aştepta cu nerăbdare intră, în sfîrşit, în biroul său. Locotenentul de infanterie plecase voluntar în Sud, culegînd informaţii despre soarta pe care Amenmes i-o rezervase reginei Tausert. În tot acest timp, cancelarul se temuse ca acest spion al său să nu fie arestat; dar şi mai mult se temea de veştile pe care avea să i le aducă.

– Regina a scăpat cu viaţă?

– Da, cancelare!

– Unde e?

– Dacă totul s-a petrecut cu bine, este în drum spre Hermopolis, unde va fi luată în primire de armata noastră.

– Amenmes a acceptat s-o elibereze?

– După spusele unui curtean care pretinde că e bine informat, regina a obţinut satisfacţie deplină: fiul său a fost înhumat în Valea Regilor, iar ea a scăpat din ghearele lui Amenmes, după ce s-a bucurat de dreptul la azil în Locaşul Adevărului.

– Artizanii riscă să plătească scump pentru curajul lor, consideră Bay; dar cum le-am putea veni în ajutor?

– Amenmes nu i-a pedepsit, iar Nefer cel Tăcut conduce, în continuare, confreria, care e însărcinată, în mod oficial, să sape şi să decoreze locul de veci al regelui.

– Regele Amenmes... Nu e decît o paiaţă lacomă de putere! De ce te-ai întors la Pi-Ramses înaintea plecării reginei?

– După atîtea întrebări puse în stînga şi în dreapta, începusem să par suspect. Soldaţii generalului Mehy sînt mereu bănuitori.

– Ai observat ceva neplăcut?

– Tebanii sînt mîndri de armata lor şi au încredere în ea; dar e posibil să cumpere informatori.

– Ai simţit că se pregăteşte vreun război?

– Sincer să fiu, nu! Regiunea e bogată, locuitorii nu doresc decît pace şi fericire, şi fiecare speră că actualul conflict se va rezolva fără ca ei să aibă de suferit.

Dacă ar fi dat curs sentimentelor sale, cancelarul Bay ar fi părăsit imediat capitala, pentru a merge în întîmpinarea reginei,

apărînd-o de duşmani; dar absenţa sa de la palat ar fi cauzat, în condiţiile actuale, o dezordine atît de mare, încît se vedea obligat să nu părăsească, pentru moment, treburile administrative.

Astfel că Bay se mulţumi să se ducă la templul lui Hathor, pentru a afla de la medicul-şef care era starea sănătăţii regelui.

– Maiestatea Sa pare să fie mai bine, estimă specialistul.

– Este în stare să poarte o conversaţie?

– Încă nu, cancelare; perioadele de somn profund sînt tot mai scurte, dar Maiestatea Sa pare a fi la fel de obosit ca înainte. Totuşi, eu sînt mai degrabă optimist, cu condiţia să evităm orice formă de surmenaj înaintea vindecării complete.

– I-aţi putea aduce la cunoştinţă că fiul lui se odihneşte în Valea Regilor, aşa după cum dorea?

– Această veste va fi pentru rege un adevărat balsam. Şi... regina?

– Sper că se va reîntoarce în curînd, dar e prea devreme ca să fim siguri.

Ieşind din spitalul templului, cancelarul era convins că n-o va mai vedea niciodată pe Tausert. Dacă a reuşit să se îmbarce, corabia sa nu va ajunge la Hermopolis.

Oricît ar fi de lipsit de experienţă, Amenmes va acţiona ca un om de stat şi nu va lăsa să-i scape principalul adversar.

41.

Cap Pătrat numărase bine nopțile. După o călătorie liniștită și mai lungă decît se prevăzuse, curentul fiind slab, a cincea noapte avea să înceapă în curînd.

Peste cîteva ore, vîslașul va fi un om bogat. Asasinarea unei regine îl impresiona într-o oarecare măsură, dar nu putea lăsa să-i scape ocazia de a obține atît de ușor o viață îndestulată, la care nici măcar nu îndrăznise să viseze. În timpul călătoriei, mai vorbise cu vîslașii, resemnați să muncească toată viața, și abia reușise să se abțină de a le mărturisi norocul ce dăduse peste el. Dar Cap Pătrat știa că tăcerea făcea parte din contractul său, punîndu-l, totodată, la adăpost.

La apusul soarelui, căpitanul opri vasul, căci a naviga în timpul nopții ar fi fost destul de periculos. Vîslașii profitau de aceste escale pentru a coborî pe mal; aici, aprindeau un foc și frigeau pește proaspăt. Nici nu se mai gîndeau la această regină scumpă la vedere, care nu ieșea din cabină decît o dată pe zi și nu vorbea cu nimeni.

În seara aceea, Cap Pătrat nu se alătură tovarășilor săi, căci căpitanul îl oprise la bord pentru a supraveghea corabia. Se mulțumea cu bere, cu o bucată de pîine, pește uscat și o legătură de ceapă, dar, în schimb, a doua zi dimineață, avea voie să doarmă.

A doua zi... Cap Pătrat avea să fie deja departe! Așezîndu-se pe punte, verifică rezistența curelușei de piele cu care urma să-și sugrume victima. Moartea va fi dureroasă, dar rapidă.

Pîinea nu era grozavă și nici ceapa... O cină modestă, ultima de acest fel. Vîslașul își promitea mese îmbelșugate, demne de nobilimea tebană, care să-l facă să-și simtă burta plină. La fiecare masă va avea cea mai bună carne și sosuri condimentate. Un bucătar... Da, va angaja unul dintre cei mai pricepuți bucătari!

Se făcuse noapte.

Căpitanul părăsi prora și se îndreptă către vîslaș. Acesta se ridică încet.

– Ești gata?

– În orice clipă.

– Ce armă ți-ai ales?

– O cureluşă de piele.

– Ești sigur pe tine?

– Toată încrederea, căpitane!

– Ești absolut sigur că nu vei ezita?

– Asta nici nu se discută!

Căpitanul îi dădu vîslașului o secure.

– O să ai nevoie de ea pentru a sparge zăvorul pe care Tausert, desigur, l-a tras. Lovește tare și dă buzna în cabină. Nu va avea nici o șansă să scape cu viață.

– Mă pot duce chiar acum?

Căpitanul privi către mal. Cei mai mulți vîslași dormeau, fără să aibă grijă la ce se întîmpla pe vas.

– Du-te!

Regina ațipise, dar se trezi brusc.

Cineva forța ușa cabinei ei, luminate de trei lămpi cu ulei.

Să strige după ajutor n-ar fi folosit la nimic și nici nu avea vreo armă ca să se apere.

Oare cîți erau... Trei, patru, mai mulți? A cincea noapte... Amenmes așteptase ca vasul să se apropie de Hermopolis, pentru a o face să creadă, pînă-n ultima clipă, că-i mai rămînea o șansă de a se salva.

Regina nu scoase nici un sunet și rămase în picioare în fața ușii, al cărei zăvor de lemn tocmai fusese spart cu lovituri de secure.

Un bărbat înaintă.

Era bine legat, nebărbierit și cu un cap pătrat.

– Cine ești tu?

Vîslașul, care spera s-o atace pe femeia adormită, fu dezamăgit cînd văzu că se află față-n față cu o regină, a cărei demnitate îl făcea să simtă cum i se taie picioarele:

– Să nu opuneți rezistență... Altfel, va dura mai mult!

– Răspunde-mi la întrebare: cine ești?

– Omul care trebuie să vă ucidă, Maiestate... Lăsați-mă să-mi duc sarcina la bun sfîrșit!

Cap Pătrat își ridică în aer curelușa de piele.

Tausert rămase pe loc, nemișcată.

– Macar spune-mi cine te-a plătit pentru asta!

– N-are nici o importanță... Întoarce-ți-vă cu spatele, îmi va fi mai ușor!

– Ieși din cabina mea!

Vîslașul se apropie.

– Regret, Maiestate!

Cu un gest brusc, Cap Pătrat întinse curelușa. Tocmai se repezea asupra reginei, cînd căpitanul intră, la rîndul său, în cabină și-i înfipse un pumnal în spate.

Cu ochii scoși din orbite și gura deschisă pentru a striga de durere, horcăind, vîslașul întinse brațele către Tausert, încercînd totuși să-și respecte contractul. Căpitanul îl înjunghie de mai multe ori și Cap Pătrat căzu, în agonie.

– Am văzut ușa deschisă, Maiestate, o lămuri căpitanul pe regină, și am fost îngrijorat. Generalul Mehy îmi ceruse să fiu foarte vigilent, căci se temea de un asemenea atac.

Trupul ucigașului mai zvîcni o dată, apoi muri fără a da drumul curelușei.

– Cine era mizerabilul ăsta?

– Unul dintre vîslașii angajați la Teba, Maiestate!

Tausert se întoarse.

– Luați cadavrul ăsta de aici, căpitane!

– Voi sta de pază la ușa voastră, Maiestate, pînă la Hermopolis. Puteți dormi fără grijă!

– Veniți repede, cancelare! strigă secretarul lui Bay.

– Ce e atît de urgent?

– Corabia reginei a intrat pe marele canal!

Bay lăsă deoparte un dosar destinat soldei tinerilor recruți și sări la una dintre ferestrele palatului, de la care se vedea debarcaderul.

Cu pînzele strînse, corabia plutea ușor pe apă, datorită marinarilor care vîsleau în cadență și cu eleganță.

Cu riscul de a-și frînge gîtul, Bay coborî scara monumentală, sărind din patru în patru trepte, și îi împinse pe notabilii care începeau să se adune pe chei, alertați de zvonul ce cuprinsese întreaga capitală cu viteza vîntului din sud: Tausert a scăpat cu viață din mîinile rebelului Amenmes!

Cancelarul încă se temea de ce putea fi mai rău.

Era, într-adevăr, corabia reginei, dar nu transporta ea, oare, un cadavru? Nemaiputînd suporta încetineala cu care vasul se apropia, Bay începu să bată din picioare.

Și iat-o apărînd la proră, purtînd coroana roșie cu spirala care simboliza veșnica regenerare a vieții și formarea sa în matricea stelară.

Pe chei, agitația încetă și se făcu liniște.

Odată amarajul terminat, vîslașii îngenuncheară pentru a venera apa și vîntul care-i ajutaseră să ajungă cu bine. Regina arse tămîie pe un altar instalat lîngă catarg și-i cîntă un imn lui Hathor, zeița stelelor și protectoarea navigatorilor.

Apoi coborî pasarela și cancelarul Bay fu primul care i se închină.

– Maiestate…

– Nu mai sperai să mă revezi vie, cancelare, și aveai de ce! Înainte de a sosi la Hermopolis, un vîslaș a încercat să mă sugrume. M-a salvat căpitanul vasului, un soldat al lui Mehy.

Satisfacţiei de a o vedea pe Tausert vie şi nevătămată i se adăuga cea de a constata fidelitatea generalului Mehy, care dăduse dovadă de a fi aliatul faraonului legitim. Poate că planul conceput de Bay şi de general va prinde viaţă, într-o bună zi.

– Sethi se simte mai bine?

– Cînd a aflat că fiul său se odihneşte în Vale, regele a ieşit, ca prin farmec, din starea în care era, Maiestate; terapia prin somn a luat sfîrşit şi Sethi s-a reîntors la palat. Sînt convins că sosirea voastră va duce la vindecarea completă.

Cancelarul avea mult respect pentru suverană, frumuseţea acesteia, pe care nici un poet n-ar fi ştiut s-o descrie, făcîndu-l să se emoţioneze ori de cîte ori o vedea. Încercase chiar, în mai multe rînduri, să-i scrie versuri, dar le distrusese pe toate, nemulţumit.

– Am învăţat multe la Teba, îi mărturisi ea.

– L-aţi întîlnit pe prinţul Amenmes, Maiestate?

– Ba chiar ne-am înfruntat; nu are măreţia unui monarh, dar nu e bine să-i subestimăm ambiţiile.

– Amenmes nu ştie că nu are nici un mijloc de acţiune.

– Aşa sper şi eu, cancelare… Dar domneşte asupra malului stîng al Tebei şi mai ales asupra unei instituţii de primă importanţă: Locaşul Adevărului. Dacă reuşeşte să pună mîna pe comorile sale secrete, înfrîngerea noastră e sigură.

42.

Nefer cel Tăcut se miră cînd găsi camera cu unelte închisă, tocmai acum cînd Kenhir ar fi trebuit să împartă dălțile cele noi din aramă, înainte ca echipa din dreapta să plece în Valea Regilor, pentru a continua construirea mormîntului lui Amenmes.

Maestrul de operă se duse la scribul Mormîntului, unde Niut cea Neobosită îl întîmpină, înarmată cu o mătură nouă.

– Kenhir e bolnav?

– Nu, vă așteaptă! Spălați-vă picioarele înainte de a intra!

Locuința mirosea a curat și niciodată nu fusese atît de pusă la punct. Kenhir scria pagina zilei în *Jurnalul Mormîntului*.

– Ați uitat, cred, că trebuie să mergem în Vale!

– Programul s-a schimbat, Nefer!

– Nu mai sînt maestru de operă?

– Oh, ba da, dimpotrivă! Și nu spera că-ți va fi mai ușor decît pînă acum, mai ales dacă ținem seama de ce se întîmplă în sat.

Nefer se îngrijoră.

– Mi-ați putea explica mai clar ce se întîmplă?

– Fii liniștit, femeia înțeleaptă este la curent cu toate.

Kenhir rulă papirusul, se ridică greu și-și luă bastonul.

– N-avem mult de mers, dar trebuie să ne cățărăm.

Cînd ieșiră, Niut cea Neobosită îi strigă bătrînului său soț:

– Nu veniți prea tîrziu! Friptura de vită pe care o pregătesc trebuie să fie mîncată la vreme!

Kenhir porni pe poteca ce ducea la necropola din vest, iar Nefer constată că se îndrepta către propriul loc de veci.

Mormîntul destinat maestrului de operă domina întregul ținut, iar artizanii amenajaseră o rampă lungă, pînă la o curte, din care se trecea în alta, neacoperită. Și acolo erau strînși toți membrii echipei din dreapta, cu excepția lui Paneb. Îi făcură loc lui Nefer ca să poată vedea două statui care-l reprezentau veșnic tînăr și care încadrau intrarea în capelă.

– Iată ofranda sculptorilor și a cioplitorilor în piatră pentru *KA*-ul tău, preciză Kenhir.

– Dar... nu mi-au spus nimic!

– I-ai surprins de atîtea ori prin hotărîrile tale, încît au fost încîntați să te surprindă și ei, la rîndul lor.

Userhat Leul se desprinse din grup.

– Am dus la bun sfîrșit construcția locului de veci al maestrului nostru de operă, afirmă el cu o voce gravă, care-i trăda emoția. Este cel mai frumos și cel mai mare dintre mormintele din cîmpia noastră de pe Lumea Cealaltă. Puțul este larg, camera de înviere e boltită și scobită în stîncă. Atunci cînd va sosi ziua ultimei călătorii, vom pune la locul lor stelele, statuile și mesele de ofrandă pe care le-am făcut în atelierele noastre. Tu, Tăcutule, îți vei contempla veșnic satul, pe care îl vei hrăni cu puterea ta!

Nefer era tulburat.

– M-ați tratat ca și cum aș fi fost egalul regelui!

– Tu ești cîrmaciul corabiei noastre, cel care face confreria să plutească pe oceanul de energie de unde își trage forțele, aminti Ched Salvatorul. În această calitate, ți se cuvenea un astfel de locaș; dar ce ar însemna el fără munca pictorului?

Paneb cel Zelos apăru în pragul capelei cu patru stîlpi în care, după dispariția lui Nefer, artizanii aveau să celebreze banchete în onoarea sa.

– Maestre de operă, cer permisiunea să-ți prezint ceea ce cred eu că este capodopera mea!

Era pentru prima oară cînd Nefer îl vedea pe Paneb atît de puțin sigur pe el.

– Hai să vedem!

Paneb intră în capelă și aprinse cele zece lămpi cu trei fitile, pe care scribul Mormîntului acceptase să le folosească. Maestrul de operă îl urmă și descoperi, primul, reprezentările lui Ramses cel Mare, însoțit de Nefer, în fața corăbiei lui Amon, treimea Tebei fiind formată din Amon-Tatăl, Mut-Mama și Khonsu-Fiul. Urma procesiunea preoților care purtau statui regale, Nefer și soția sa, însoțiți de preotese care le făceau ofrande, ritualiști care venerau puterile divine ale primei cataracte, unde Nilul ceresc se transforma în fluviu pămîntesc; o scenă de banchet și Clara, venerînd lumina divină din preajma ei.

Maestrul de operă privi îndelung fiecare detaliu înainte de a-i chema și pe ceilalți membri ai echipei, în frunte cu Ched Salvatorul.

– Ce ne-a făcut micuțul... șopti pictorul, uluit.

Talentul și naturalul fiind pe primul plan, Ched căuta lipsa de precizie a liniilor sau greșelile de compoziție; dar nu reuși să găsească nimic din toate acestea.

Uimiți de varietatea formelor și a culorilor fixate cu un lac care le dădea strălucire și trăinicie, artizanii rămaseră muți de admirație.

Paneb și Nefer intrară în a doua capelă, în capătul căreia se afla o nișă. Aici, Zelosul își reprezentase părinții adoptivi, stînd jos, în călătoria lor la Abydos pentru a dobîndi acolo nemurirea lui Osiris, precum și momentul în care beau apa vie a eternității dintr-un bazin săpat la rădăcina unui palmier. Kenhir apărea într-unul dintre registrele capelei, asociat astfel nemuririi lui Nefer.

Calitatea desenului și a picturii era excepțională, dar Paneb se întrecuse pe sine creînd o vacă Hathor în timp ce ieșea din muntele Soarelui-Apune și ocrotindu-l pe Amenhotep I, întemeietorul Locașului Adevărului, caruia Clara și soțul său îi

aduceau un omagiu. Putea fi admirată apoi o procesiune funerară ce se îndrepta către mormîntul acoperit de o piramidă. Erau prezenți toți membrii echipei, trăgînd sarcofagul cu ajutorul boilor și purtînd obiectele care făceau parte din comoara maestrului de operă.

– Paneb n-a uitat nimic, constată Gau cel Exact, care știa pe dinafară repertoriul scenelor simbolice.

– A evocat confreria de ieri, de astăzi și de mîine, își spuse părerea Didia cel Generos; sîntem cu toții alături de Nefer și vom continua să muncim alături de el chiar și în lumea de dincolo.

Paneb consacrase ultima nișă lui Horus Celestul, doamnei aurului – Hathor, lui Anubis, călăuza în lumea de dincolo, lui Osiris, învingătorul morții, și lui Min, dătătorul de energie; dar scena cea mai reușită îi reprezenta pe Isis și pe Nephtys magnetizînd un scarabeu, simbol al învierii, plasat deasupra stîlpului de rezistență, incarnarea lui Osiris, ridicat și înviat.

Pe plafon, zeița Cerului bătea din aripi, însuflețind astfel picturile.

– Ai terminat și camera sarcofagului?

– Noaptea trecută, am lăcuit picturile.

Cei doi coborîră. Paneb îi pictase pe părinții săi adoptivi într-o corabie, în care venerau discul solar, alături de babuinii care-l făceau să răsară în fiecare dimineață, țipînd de bucurie. Alături de ei, un șoim, o pisică tăindu-l cu propriul cuțit pe șarpele întunericului, și chiar gîsca sacră a lui Amon, al cărei prim țipăt anunțase facerea lumii.

Datorită formulelor de cunoaștere, maestrul de operă deschidea ușile păzite de oameni înarmați și primea energia care emana din mîinile zeițelor Apusului și Răsăritului; în cele din urmă, Clara și Nefer beau din apa cerească, oferită de zeița Cerului.

Maestrul de operă se reculese îndelung, apoi stinse lămpile, înainte de a reveni în prima capelă.

– Cum a reușit Paneb să facă totul de unul singur? se întreba Pai Pîinică-Bună.

– E de necrezut, îl aprobă Casa-Funie.

– O capodoperă este o capodoperă, spuse, cu solemnitate, Nakht cel Puternic, și trebuie să depășească posibilul.

– Urmați-i exemplul, recomandă Unesh Șacalul.

– Fiecare cu talentul său, obiectă Fened Nasul; asta nu-i dă lui Paneb iscusința de a descoperi filonul cel bun într-un bloc de piatră și nici de a ști în care loc din faleză trebuie să taie intrarea într-un mormînt.

Un vizitator neașteptat se prezentă la intrarea în prima curte.

– Priviți! le atrase atenția Karo cel Posac, primul care-l zări pe enormul scarabeu cu reflexe aurii.

Coleopterul înainta în direcția capelelor, sub privirea nedumerită a artizanilor. Prezența insectei care-l întruchipa pe Khepri, zeul răsăritului de soare și al metamorfozelor, era cea mai bună dintre prevestiri.

Totuși, Paneb rămăsese îngîndurat, așteptînd judecata maestrului de operă, pe al cărui chip nu se putea citi nimic.

– Ești mulțumit de tine, Paneb?

– Nu mi-am pus această întrebare și, așadar, n-am ce să răspund!

– Consideri că n-ai făcut nici o greșeală?

– Din punct de vedere tehnic, am încercat ca totul să fie ireproșabil; cît despre alegerea temelor, am încercat să trasez un șir de simboluri asupra cărora să domnească iubirea față de operă.

Artizanii se îndepărtaseră, maestrul de operă și pictorul rămăseseră între patru ochi.

– Ce materie primă ai folosit, Paneb?

– Pictura mea și dorința de a crea.

– Nu este de ajuns.

Paneb strînse pumnii.

– Așadar, n-am reușit...

– N-am nimic de reproșat operei tale. În afară de materia primă, nu-i lipsește nimic.

– Și totuși, am dat din mine tot ce-am putut!

– N-ai mers destul de departe.

– Trebuie să șterg totul?

– Nici vorbă!

– Dar probabil că acest mormînt va fi abandonat. Nu-i așa?

– Trebuie să mă sfătuiesc cu femeia înțeleaptă. Rămîi aici pînă la apusul soarelui.

43.

Artizanii echipei din dreapta înţeleseseră că acea capodoperă a lui Paneb nu era recunoscută ca atare şi rămăseseră în curtea cea mare, încercînd să-l consoleze pe tovarăşul lor.

– Nu trebuie să faci din asta o dramă, îi recomandă Renup cel Jovial; nu talentul tău este de vină!

– Uite, eu am renunţat, mărturisi Karo cel Posac; de ce să mă agăţ de ţeluri imposibil de atins?

Văzînd că toate aceste cuvinte îl scoteau din minţi pe Paneb, sculptorul şi cioplitorul în piatră se retraseră, pe cînd colegii lor continuau să admire picturile.

– Nu te amărî, şopti Ched Salvatorul.

– Şi de ce nu? Mi-am consumat cu această lucrare toată energia şi eram convins de reuşită.

– Vei descoperi o altă cale.

– Nu cred, Ched!

– Nu-ţi stă în fire să renunţi... Treci peste acest necaz şi continuă! Nu cred că o clipă de descurajare ar putea stinge focul din sufletul Zelosului! Mîndria ţi-a fost rănită, dar să nu crezi că este pentru ultima oară. Datorită acestei încercări, vei merge mai departe, fără să uiţi că dezamăgirea ta îi descurajează, adeseori, şi pe cei din jur.

Paneb ar fi preferat să primească nişte lovituri de la un luptător dezlănţuit, decît să suporte vorbele lui Ched; dar acesta îşi

merita supranumele de Salvator, pentru că îi arăta punctele slabe şi îi călca în picioare sensibilitatea afectată.

– Îmbătrînesc şi nu mai am puterea să pictez în întregime un mormînt, regretă Ched; iată de ce l-am ales ca succesor pe cel mai puţin mediocru dintre desenatorii mei. Dacă tu te consideri asemenea celorlalţi, mulţumindu-te cu talentele tale, voi fi nevoit să aleg şi să formez un altul. Nu mă condamna la această corvoada, Paneb; n-am nici un chef să mai dau lecţii.

– Fă-mă să înţeleg unde am greşit.

– Cine ţi-a spus că ai greşit? Nu i-aş fi permis unui incapabil să decoreze un mormînt al unui maestru de operă. Nu mă încîntă deloc intensitatea culorilor tale, dar e atîta armonie între ele, încît mă plec în faţa pasiunii cu care au fost folosite.

– Dar asta nu e de ajuns pentru a crea o capodoperă!

– Nu crezi că ar trebui să aşteptăm sfîrşitul zilei pentru a afla mai multe?

Razele soarelui care apunea poleiau cu lumina lui blîndă curtea şi capelele locului de veci al lui Nefer. Mai dulce ca de obicei, era atît de odihnitoare, încît artizanii încetară discuţiile pentru a savura acest moment binecuvîntat.

Nefer, Hay, femeia înţeleaptă şi Kenhir urcau rampa şi Paneb fu primul care-i zări. Clara mergea în frunte, iar maestrul de operă purta un obiect acoperit cu o pînză groasă care totuşi nu împiedica trecerea prin el a unor raze de lumină.

„Piatra! gîndi trădătorul, smulgîndu-se brusc din gîndurile sale; dar de ce s-au dus s-o ia? Şi cînd mă gîndesc că n-am putut vedea de unde au scos-o! Cînd vor pleca înapoi, o să-i urmăresc."

Asemenea unor statui, Kenhir şi şeful echipei din stînga rămaseră nemişcaţi pe pragul ce separa prima curte de a doua, în timp ce femeia înţeleaptă şi maestrul de operă pătrundeau în prima capelă.

– Vino, Paneb! îi ceru Nefer cel Tăcut.

Cei trei înaintară, iar maestrul de operă așeză piatra în ultima nișă.

– Ched Salvatorul ți-a vorbit despre greșeli grave?

– Nu mi-a dezvăluit nici una.

– Și totuși, capodopera ta nu e terminată, interveni femeia înțeleaptă, pentru că nimeni n-ar putea descoperi singur materia primă. Ai consumat din propria ființă energia necesară pentru a-ți duce lucrarea la bun sfîrșit, dar numai această piatră o va transforma într-o adevărată capodoperă, impregnată de lumină. Propria materie primă se va uni cu cea a Locașului Adevărului, aceea care-i animă șantierele din generație în generație; ofranda capodoperei se naște în această comuniune dintre individ și confrerie.

Nefer dădu pînza la o parte și lumina pietrei dădu viață fiecărei figuri pictate, fiecarei culori, fiecărei hieroglife.

– Capodopera ta e acceptată, decretă Nefer; dorești să-ți continui drumul, așa cum ai început?

– Este dorința mea cea mai arzătoare!

Bărbatul era tînăr și puternic, dar se predase, fără a rezista, unei patrule tebane, care-l condusese la cartierul general în care Mehy organiza manevrele corpurilor sale de armată.

Generalul le ordonă să iasă din cort ofițerilor cărora le dăduse sarcini ce trebuiau îndeplinite fără întîrziere.

În sfîrșit, sosise mesagerul cancelarului Bay, în sfîrșit, va începe războiul civil, care-i va deschide drumul către putere!

Mehy observă de îndată că acest bărbat era militar.

– Care ți-e numele?

– Meșa, căpitanul arcașilor din armata lui Seth.

– Dă-mi mesajul!

– Nu... nu înțeleg.

– Nu te teme, te afli în fața generalului Mehy. Hai, dă-ne mesajul!

– Dar n-am nici un mesaj, generale!

– Atunci, pentru ce ești aici?

– Am părăsit o armată care nu vrea să lupte şi doresc să mă alătur faraonului Amenmes, intrînd în rîndul trupelor tebane. Ţin să adaug că, fără îndoială, sînt primul ofiţer care părăseşte Pi-Ramses, dar, desigur, nu voi fi ultimul.

– Armata lui Seth... Principalul corp de elită, nu-i aşa?

– Nu pentru multă vreme, generale, căci nu-şi mai merită numele, la fel ca faraonul Sethi, care-l trădează pe Seth, zeul său protector, zeu care nu va întîrzia să-l pedepsească. Iată de ce doresc să fac parte din tabăra învingătorilor.

– Forţele lui Sethi sînt mult mai numeroase decît cele ale lui Amenmes, ca să nu mai vorbim de garnizoanele frontierei de nord-est... Nu crezi că greşeşti?

– Un soldat ştie că victoria nu depinde de numărul şefilor, ci de valoarea lor. Sethi nu este unul dintre ei. Faraonul Amenmes şi chiar dumneavoastră veţi şti să-l nimiciţi pe adversar.

– Cine guvernează la Pi-Ramses?

– Sethi a urmat o îndelungată cură de somn şi acum se odihneşte în palatul său, incapabil de a lua vreo hotărîre. Gestiunea treburilor curente este asigurată de cancelarul Bay, un demnitar fără anvergură. Mai rămîne regina Tausert, a cărei revenire la Pi-Ramses a fost privită ca un adevărat miracol. Cu tot respectul, generale, ar fi trebuit să-i veniţi de hac!

– Regele Amenmes a preferat clemenţa; nu este o dovadă a măreţiei sale?

– Regina reprezintă un mare pericol.

– Ascultă de înaltul comandament?

– Încă nu. Unii generali speră că Sethi îşi va reveni, căci nu le-ar conveni să se supună unei femei. Dar asta e o himeră: monarhul e distrus pentru totdeauna, iar capitala e, tot mai mult, cuprinsă de inerţie.

– Ai uitat de barajul de la Hermopolis, care va împiedica trupele noastre să înainteze către Nord.

– Un atac puternic, declanşat în acelaşi timp pe Nil şi prin deşert, va sparge acest baraj care e mai degrabă impresionant

decît eficient. Sînt convins că mulți soldați vor trece sub autoritatea voastră; de ce și-ar da viața pentru unul ca Sethi, acest iepure speriat? Chiar și superiorii mei încep să-l critice fără să se mai ascundă.. Dacă regina nu s-ar fi întors, destui generali ar fi fost gata să recunoască suveranitatea lui Amenmes. În zadar Tausert se va arăta energică, nu va putea remedia defectele unui faraon care nu e în stare să comande.

Înaintea lui Mehy se deschidea un drum nou: decăderea rapidă a Pi-Ramses-ului și înlăturarea lui Sethi al II-lea. Dar poate că avea prea multă încredere în viitor și uita că un om puternic, provenit din armata Nordului, ar putea impune o dictatură militară, cu intenția de a recuceri Sudul.

Planul acceptat de cancelarul Bay trebuia pus în practică, și nu altul.

Cît despre acest Meșa, oare nu era un spion care avea misiunea de a se înrola în armata tebană pentru a o informa pe Tausert?

– Ai vrea să vezi felul în care îmi antrenez trupele de elită?

– Mi-ați face o mare onoare, generale!

Oaspetele urcă în car alături de Mehy. Meșa nu era înarmat și se legase pentru a nu cădea, așa că Mehy nu se temea că poate fi periculos.

Cînd trecu, în mare viteză, printre două rînduri de infanteriști care-și perfecționau tehnica luptei corp la corp, mulți crezură că generalul își alesese un nou aghiotant. Surprinși de faptul că nu-l puteau identifica pe fericitul ales, conducătorii de care avură aceeași bănuială, în timp ce-și antrenau caii pentru a le spori rezistența.

– Viteza carelor voastre e impresionantă, generale!

– Tehnicienii mei au pus la punct niște roți mai solide și mai ușoare decît cele de care dispune Sethi.

– Această invenție vă sporește superioritatea!

– Săbiile noastre scurte, lamele noastre și scuturile sînt, și ele, de cea mai bună calitate, ca să nu mai vorbim de arcuri și de săgeți, al căror echivalent nu poate fi găsit la armatele din Nord.

– Aşadar, nu m-am înşelat... Nu puteţi fi învins!

– Mai rămîn totuşi cîteva probleme de pus la punct, ca aceea pe care ţi-o voi mărturisi.

Mehy se opri aproape de locul de tir al arcaşilor şi-l chemă pe instructor:

– Priveşte-l cu atenţie pe omul ăsta, Meşa: este un trădător spurcat!

Instructorul înţepeni.

– Şi el vine din Nord, continuă Mehy; am descoperit că este nepotul unui ofiţer superior din armata lui Ptah şi are drept misiune să-l informeze pe inamic asupra efectivului arcaşilor noştri şi asupra strategiei pe care ar putea-o adopta în cazul unei bătălii. Ia sabia mea şi ucide-l!

Meşa privi cu oroare arma pe care i-o întindea generalul.

Instructorul nu îndrăznea nici să vorbească, nici să mişte.

– Generale...

– Ce mai aştepţi? Dacă ai fost sincer, ar trebui să fii încîntat că poţi ucide un trădător.

– Eu sînt soldat, nu asasin!

– Refuzi să-ţi ucizi complicele, nu-i aşa?

– Arestaţi-l şi judecaţi-l!

– Spionii nu se judecă, declară Mehy, înfigînd pumnalul în gîtul lui Meşa.

Sub privirea rece a generalului, nefericitul muri în chinuri, într-o baltă de sînge.

Instructorul tremura din toate încheieturile.

– Generale, ştiţi bine că nu sînt un trădător!

– Desigur.

– Şi atunci...

– I-am întins o capcană acestui şarpe care era gata să mă muşte.

– Dar... dar ar fi putut să mă străpungă cu sabia!

– Astea sînt riscurile meseriei, instructore! Scapă-mă de cadavrul ăsta şi întoarce-te la treabă!

44.

Ca şi confraţii săi, trădătorul văzuse piatra de lumină însufleţind ornamentele pictate de Paneb, înainte ca maestrul de operă s-o acopere cu pînza cea groasă, pentru a o duce înapoi, în ascunzătoarea sa.

În timp ce membrii echipei din dreapta îl înconjurau pe Zelos, trădătorul ar fi putut să-i urmărească pe Nefer şi pe femeia înţeleaptă sau măcar să vadă în ce direcţie se vor duce.

Dar, în partea de sus a rampei, se iviră, deodată, doi paznici, împiedicîndu-l să înainteze: Orătania Nesuferită şi Negruţu'. Cîinele îşi arăta colţii şi gîsca îşi deschidea ciocul, ameninţătoare. Şi aşa trădătorul fu nevoit să revină lîngă grupul de artizani care-l felicitau pe Paneb.

Cînd văzuse piatra, fiecare înţelesese că Zelosul trecuse cu bine proba capodoperei şi că, de acum încolo, i se deschidea un nou drum. Pai Pîinică-Bună se gîndea deja la pregătirea unui mic banchet, înainte de a organiza altul, mai mareţ, cînd lui Paneb i se va acorda, în mod oficial, un nou grad.

Ched Salvatorul îl felicită ultimul.

– Cunoşteai hotărîrea maestrului de operă, nu-i aşa, Ched?

– Eu nu-mi spusesem decît părerea mea de tehnician; în rest, el trebuia să hotărască! Cel puţin, cu tine, nu mi-am pierdut vremea! Dar să nu-ţi închipui că ai ajuns la capătul drumului... Sînt chiar convins că greul abia acum începe!

Munca în mormîntul lui Amenmes continua într-un ritm susținut. Sculptorii începuseră să construiască statuile faraonului. Pe un bloc monolit, Userhat Leul trasase cu cerneală roșie contururile operei care urma să se nască din piatră; Ipuy Iscoditorul avea în grijă prima schiță, obținută prin percutare, înainte ca Renup cel Jovial să facă prima șlefuire cu o pastă abrazivă pe bază de cuarț. Cu ajutorul unui ferăstrău cu lama din aramă, Userhat urma să îndepărteze bucățile inutile, lăsînd, cu încetul, să apară statuia, desprinsă din blocul de piatră.

– Ai verificat tubul scobit, din aramă? îl întrebă el pe Ipuy.

– Îl învîrtesc de minune între degete. Voi îndepărta piatra dintre picioarele statuii exact așa cum dorești.

– Și burghiul din silex, Renup?

– Voi face niște găuri perfecte pentru nări și voi modela colțurile buzelor așa cum n-ai mai văzut vreodată; la urma urmelor, Amenmes e un norocos! O să-i facem unul dintre cele mai frumoase portrete din toată dinastia.

Jovialul nu se lăuda. Maestrul de operă văzu cum lua naștere un chip de faraon, care exprima o noblețe demnă de un Thutmosis al III-lea sau de un Amenhotep al III-lea; lui Userhat îi reușise perfect ultima șlefuire, deși foarte delicată. Și Nefer simți o admirație fără margini pentru cei trei frați ai săi, puternicul Userhat, fragilul Ipuy și Renup cel burtos, ale căror mîini aveau tot atît geniu ca și cele ale strămoșilor lor.

Precum pictorii, ei nu calculau, ci foloseau raporturile și proporțiile înscrise în gesturile lor în urma lucrului pe grilele de armonice, studiate de-a lungul multor ani în atelierele lor secrete. În acest fel, principiile corespunzînd dinamicii și echilibrului se aplicau de la sine în statui, oricare ar fi fost dimensiunile lor.

Fiecare în domeniul lui, Didia dulgherul și Thuty bijutierul lucrau la fel; fabricaseră deja bună parte din materialul funerar care trebuia coborît în mormînt. Bijuteriile de aur destinate mu-

miei erau de o calitate remarcabilă, iar statuetele din lemn reprezentînd spiritele bune nu erau mai prejos.

Paneb sperase că maestrul de operă nu va întîrzia să-i comunice data noii lui inițieri; dar Nefer nu făcea decît să-i vorbească despre ornamentarea mormîntului lui Amenmes. Zelosul reuși să-și stăpînească nerăbdarea, concentrîndu-se asupra picturilor sale.

Clara și Nefer își permiseseră un lux neobișnuit: o dimineață de odihnă, după ritualul din zori. Maestrul de operă nu va merge la atelier, iar femeia înțeleaptă nu-și va deschide cabinetul de consultații.

Întinși pe terasă, pe niște rogojini, contemplau cerul, rememorînd momente din viața lor fericită.

Dar această fericire, departe de cerințele zilnice ale satului, se dovedi a fi mult mai scurtă decît speraseră, căci, din stradă, se auzi vocea poruncitoare a lui Kenhir.

– Aș vrea să te văd cît mai repede, Nefer!

Clara nu încercă să-și rețină soțul; datoria își intra în drepturi și nimeni, nici chiar ea, nu se putea opune.

Cînd Nefer deschise ușa, descoperi un scrib al Mormîntului tremurînd de indignare.

– Am primit ordin de rechiziționare, bolborosea cu mînie. Sculptorul nostru șef trebuie să se ducă imediat la palat, iar documentul poartă sigiliul regal al lui Amenmes! Așa ceva nu s-a mai auzit de cînd există Locașul Adevărului.

Maestrul de operă observă că scribul îmbrăcase cele mai frumoase haine, în vederea unei audiențe regale. Nu-i rămînea decît să facă și el la fel.

Amenmes îmbătrînise. Tinerețea îl părăsea cu o repeziciune surprinzătoare, de parcă nu putea rezista poverii grijilor care-l copleșeau.

– Protestul vostru mă miră, le spuse el lui Kenhir şi lui Nefer. Aţi uitat că sînt stăpînul suprem al Locaşului Adevărului şi că sînteţi obligaţi să-mi daţi ascultare?

– Legea e clara, Maiestate, îi aminti Kenhir, care nu-şi ascundea indignarea. Nici un artizan al Locaşului Adevărului nu poate fi rechiziţionat sub nici un pretext.

– Îndrăzniţi să pretindeţi că ordinele mele contravin legii?

– Ăsta este purul adevăr, Maiestate! Şi nimeni, în ţara asta, nu s-ar putea situa deasupra lui Maat.

– Frazele astea pompoase mă supără!

– De ce să-l rechiziţionaţi pe sculptorul nostru şef? întrebă maestrul de operă.

– Pentru că mai mulţi înalţi demnitari doresc să aibă statuile lor, pe care să le depună în templul din Karnak, pentru ca, alături de zei, să trăiască şi *KA*-ul lor. Am hotărît să le fac această favoare şi am nevoie de un sculptor excepţional, care să nu piardă vremea. Şi cum cel mai bun se află printre voi, apelez la el.

– Absolut imposibil, spuse Kenhir, categoric. Doar maestrul de operă are dreptul să împartă sarcinile în cadrul confreriei. În schimb, poate hotărî executarea unor sculpturi pentru exterior, în măsura în care această muncă nu afectează şantierul în curs.

– Şi o să-mi spuneţi că şantierul în curs este locul meu de veci!

– Exact, Maiestate!

– Strategie derizorie, scrib al Mormîntului! Sînt grăbit şi am nevoie de sculptorul-şef.

– Vă repet că este imposibil!

– Dacă veţi continua să vă opuneţi, Kenhir, vă voi transfera în satul cel mai îndepărtat din provincia tebană!

– Este dreptul vostru, Maiestate!

Amenmes se întoarse către maestrul de operă.

– Poate sînteţi mai rezonabil decît acest scrib arţăgos.

– Mă tem că nu, Maiestate!

– Băgaţi de seamă, Nefer! Eu cînd vreau un lucru, îl obţin întotdeauna. Vă vorbeşte regele Egiptului şi trebuie să-i daţi ascultare!

– Un faraon mai este demn de rangul lui atunci cînd abuzează de putere? Noi nu ascultăm decît vocea lui Maat, oricînd şi în orice împrejurare. Şi pentru ca, în această privinţă, sîntem nişte incapabili, trebuie să construim templul şi să luptăm împotriva tendinţei noastre fireşti de a fi nedrepţi şi lacomi.

– Altul care pretinde să-i dea o lecţie de morală suveranului său! Vreţi să vă supuneţi ordinului meu, da sau nu?

– Nu, Maiestate!

– Ştiţi ce-i aşteaptă pe cei care se ridică împotriva faraonului?

– I-am desenat pe pereţii locurilor de veci din Valea Regilor: au capul tăiat sau ard în cazane. Cît despre cel mai de temut, dragonul Apophis, acesta e legat şi pironit la pămînt cu nişte cuţite, pentru a nu ataca şi corabia solară.

Seninătatea maestrului de operă îl impresiona pe Amenmes.

– Ce soluţie îmi propuneţi, Nefer?

– Noi nu sîntem nişte răzvrătiţi, Maiestate; şi dacă am ceda în faţa nedreptăţii, Locaşul Adevărului nu-şi va mai reveni.

– A guverna înseamnă a şti să alegi!

– Nu alegeţi capriciul curtenilor în detrimentul confreriei noastre, Maiestate! Astăzi, aţi obţine o mică victorie, dar mîine, înfrîngerea va fi necruţătoare. Cei care va linguşesc vă vor trăda; este în firea lor, ca şi în cea a unei fiare sălbatice, să-şi devoreze prada.

– Nici o ameninţare nu vă va îndupleca, nu-i aşa?

– Nici un membru al confreriei nu va munci forţat!

– Vă daţi seama în ce situaţie sînteţi, Nefer? Am luat o hotărîre şi voi îmi cereţi să renunţ la ea!

– Maiestatea Voastră sînteţi cel care domneşte, şi nu curtenii!

– Pînă cînd va trebui să tolerez independenţa Locaşului Adevărului?

– El a fost creat pentru a sluji sufletele faraonilor, pentru a fi stăpîni peste materie şi pentru a învinge timpul; şubrezirea lui va duce la şubrezirea voastră!

Amenmes se îndepărtă pentru a reflecta. Apoi reveni şi spuse cu voce tare:

– Mergeţi înapoi, în sat, şi terminaţi-mi locaşul de veci!

Scribul Mormîntului şi maestrul de operă se îndreptară către uşa sălii de audienţe.

– O clipă, Nefer... Aş vrea să vorbim puţin între patru ochi!

Kenhir dispăru.

Regele îl privi pe maestrul de operă drept în ochi.

– Am nevoie de un prim-ministru de valoarea dumneavoastră, Nefer, dar ştiu că aş insista în zadar să fiţi numit folosindu-mă de autoritatea mea. Aţi accepta această funcţie?

– Nu, Maiestate!

– Este un răspuns definitiv?

– Desigur!

– Locaşul Adevărului este atît de important?

– Într-adevăr, Maiestate!

45.

O fetiță cu picioarele rău opărite, doi puști răniți în urma bătăii violente cu bastoane, Karo cel Posac cu dureri de stomac, soția lui Gau cel Exact obosită din cale-afară și, pentru a închide seria catastrofelor de dimineață, Aperti, care-și rupsese brațul încercînd să demonstreze că e în stare să spargă, dintr-o lovitură, un bloc de calcar!

Era pentru prima dată cînd femeia înțeleaptă era nevoită să facă față atîtor incidente serioase într-o perioadă atît de scurtă, și trebuise să-și folosească aproape toate rezervele de miere. Prețiosul produs servea la pansarea și cicatrizarea plăgilor, ameliora inflamațiile externe și interne, fără să provoace alte tulburări, și tonifica organismul slăbit. Păstrat în borcane sigilate cu grijă și inventariate, aurul albinelor era considerat un remediu de primă necesitate și de mare valoare, nefiind folosit în patiserie decît în cantități mici. De-a lungul secolelor, medicii egipteni observaseră, în urma unei îndelungate experiențe, că mierea avea o acțiune benefică și în domeniul bolilor de ochi, și chiar în ginecologie.

După ce-și terminase consultațiile, femeia înțeleaptă se duse la biroul lui Imuni, responsabilul tuturor stocurilor de produse existente în Locașul Adevărului. Ocupat cu recopierea inventarului dălților de aramă, micul scrib se ridică repede și rămase în poziția de drepți, ca un soldat gata să primească dojana superiorului său.

Imuni se temuse întotdeauna de femeia înţeleaptă, care i-ar fi putut citi gîndurile şi descoperi ambiţiile, legitime de altfel: să-i ia locul bătrînului Kenhir şi să se răzbune, într-un fel sau altul, pe Paneb cel Zelos, care-l ironiza tot timpul.

– Am nevoie, cît mai curînd, de nişte borcane cu miere, Imuni!

– Cîte doriţi?

– Unul chiar astăzi şi mai multe săptămîna viitoare... în speranţa că furtuna se va potoli!

– Vă servesc imediat.

Scribul asistent se grăbi, dar reveni cu mîinile goale.

– Era o greşeală în scripte... Avem unguente din abundenţă, dar nici măcar un singur borcan cu miere!

– O eroare gravă, Imuni... Abia dacă mi-a rămas o cantitate suficientă pentru îngrijirea urgenţelor din această săptămînă.

– Îmi pare rău, foarte rău... Să-l anunţăm pe scribul Mormîntului; va găsi el rezolvarea.

Mînia lui Kenhir avea să rămînă în istoria satului. După ce îşi acuzase subordonatul de toate relele inerente speciei umane şi de alte cîteva pe deasupra, îl avertizase că, la următoarea greşeală, tribunalul satului se va pronunţa pentru excluderea lui.

– Bineînţeles, nu vei mai avea pentru luna asta nici salariu şi nici zile libere! tună scribul Mormîntului. Uiţi că eşti un funcţionar de stat, care mai lucrezi şi în slujba Locaşului Adevărului, şi că trebuie să fii mai vigilent decît Orătania Nesuferită?

Cu capul plecat, Imuni nu găsise nici o scuză, considerîndu-se norocos să supravieţuiască unui asemenea uragan.

– Şi ca totul să fie perfect, mă mai obligi să mă duc eu însumi la administraţia centrală, eu, cu durerile mele de spate! Mai vorbim noi, Imuni... Între timp, verifică stocurile şi corectează şi celelalte erori pe care le-ai făcut.

Scribul asistent se făcu nevăzut cu viteza sunetului.

– N-ați fost prea blînd cu el, observă Niut cea Neobosită, care-și întrerupsese muncile casnice în timpul acestui scandal.

– Nu cu blîndețe se gestionează bunurile unui sat! Dă-mi bastonul și o haină călduroasă.

Însoțit de doi paznici nubieni care-i asigurau protecția, Kenhir ajunse la biroul generalului Mehy.

– Generalul conduce manevrele pe malul drept, îi spuse secretarul.

– În cît timp l-aș putea vedea? întrebă Kenhir.

– Nu înainte de cincisprezece zile, asta în cel mai bun caz!

– Mult prea tîrziu! În grija cui și-a lăsat treburile?

– Cum aș putea să vă ajut?

– E vorba de o problemă gravă: Locașul Adevărului are nevoie de miere; e necesară o livrare urgentă.

– Ați nimerit prost, spuse cu regret secretarul; cantitățile disponibile au fost stocate la palat, la spitalul principal și în cazărmi. Aici, nu mai dispun decît de un minimum strict pentru infirmerie.

Asemenea dispoziții nu însemnau, oare, iscarea unui conflict? Mulți soldați ar putea fi răniți, iar medicii militari ar folosi comprese cu miere.

– Satul are prioritate, aminti scribul Mormîntului.

– Completați un formular, pe care îl voi trimite la palat printr-un curier special... Dar va trebui să vă înarmați cu multă răbdare. În perioada asta, serviciile administrative au de lucru pînă peste cap.

– Am făcut ceea ce trebuia, le spuse Kenhir femeii înțelepte și maestrului de operă, dar sîntem victimele economiei de război. Doar Mehy ne-ar putea scoate din acest impas, dar, pentru moment, este imposibil să-l contactăm. Voi face un raport detaliat pentru a mă plînge de această situație inadmisibilă!

– Îmi trebuie miere. Dacă nu, pacienții mei nu vor putea fi îngrijiți!

– Ar exista o soluție, dar cred că ar fi riscant: să mergem în deșert, la bătrînul Boti.

– De ce vă temeți?

– De cei care tot dau tîrcoale, precum și de paznicii însărcinați cu protecția acelui loc. Mai mult, Boti este un omuleț cam ciudat; este obligat să vîndă statului toată recolta sa, dar, uneori, își acordă unele derogari. Nu vom putea face o expediție cu măgari, căci vom fi reperați cît ai zice pește!

– Așadar, mă voi duce singură, hotărî Clara.

– Dar bine mai gîndești! se revoltă Nefer.

– Trebuie să verific eu însămi calitatea mierii și să-l conving pe apicultor să mi-o vîndă.

– În cazul ăsta, te însoțesc!

– Mă opun în mod categoric, spuse scribul Mormîntului; în condițiile actuale, prezența în sat a maestrului de operă este indispensabilă. Dacă femeia înțeleaptă vrea cu tot dinadinsul să încerce această aventură, să-i cerem lui Paneb s-o însoțească. Avem deplină încredere în el și va ști să-și îndeplinească îndatoririle de fiu adoptiv.

– Să-i dăm arme fabricate de fierarul nostru.

Kenhir părea nedumerit.

– Un artizan înarmat... În cazul unui control al pazei, Paneb ar risca mai mult decît vă închipuiți!

– Dar trebuie s-o protejeze pe Clara!

– Armele pe care le-am fabricat vor rămîne în sat, decretă scribul Mormîntului.

Arcașii trăgeau cu o precizie tot mai mare, iar carele făceau manevre cu o îndemînare ușor de remarcat. Instrucția intensivă începea să dea roade, corpurile de elită vor fi gata în scurtă vreme pentru a doborî orice adversar.

Cînd intră în cort după o zi extenuantă, Mehy își consultă corespondența sosită cu poșta militară; printre scrisori, un

raport din partea secretarului său asupra vizitei neaşteptate a scribului Mormîntului.

Generalul îşi chemă imediat aghiotantul.

– Adu-mi un cal odihnit şi rapid; plec în oraş şi mă întorc mîine dimineaţă!

Mehy galopă spre centrul Tebei, acolo unde stătea Serketa în perioada marilor manevre. Soţia generalului profita de aceste zile pentru a le primi pe marile doamne din oraşul zeului Amon, elogiindu-l pe soţul său cel priceput, al cărui curaj era de mare folos provinciei şi întregii ţări. Această propagandă camuflată, cu mici aluzii, întreţinea excelenta reputaţie de care se bucura generalul. În timp ce mulţi se îndoiau de viitorul regelui Amenmes, Mehy era din ce în ce mai recunoscut ca un om puternic care, orice s-ar întîmpla, va proteja Teba de duşmani.

Cînd generalul ajunse acasă, soţia primarului şi cele mai bune prietene ale ei o felicitau pe Serketa pentru ospitalitate; apreciaseră prăjiturile delicioase şi promiseseră să se revadă în curînd. Toate aceste doamne erau încîntate să-l vadă pe general, care le garantă, cu obişnuita sa putere de convingere, că securitatea lor era perfect asigurată.

Cînd vizitele se sfîrşiseră, Mehy o luă pe soţia lui în apartamentele lor.

– Locaşul Adevărului nu mai are miere, o anunţă el.

– Este chiar atît de important?

– Asta înseamnă că femeia înţeleaptă nu-şi va mai putea îngriji bolnavii. Avînd în vedere faptul că eu am blocat livrările acestui produs, scribul Mormîntului a depus o reclamaţie. Administraţia va fi obligată să îi îndeplinească această cerere, dar cu o mare întîrziere. Prin urmare, artizanii vor încerca să-şi procure mierea prin orice mijloace. Cei cărora maestrul de operă le va încredinţa această sarcină vor fi nevoiţi să iasă din sat şi se vor pune, astfel, în pericol.

– Cine va verifica mierea şi calităţile ei medicinale, dacă nu femeia înţeleaptă? După părerea mea, va participa şi ea la

expediție. Dragul meu, întrevăd un plan atrăgător... Ar putea fi prinsă de bandiți și ucisă. Fără femeia înțeleaptă, confreria și-ar pierde mult din putere și, mai ales, esența protecției sale magice. Dincolo de ziduri nu poți pătrunde, așadar nu se poate ajunge la ea. Dar pe drumul mierii, ar exista o posibilitate tentantă!

Cu brutalitatea lui obișnuită, generalul își îmbrățișă soția.

– Perspicacitatea ta mă uimește, potîrnichea mea iubită; dar nu-mi pot folosi soldații pentru o asemenea misiune!

– Ai, așadar, nevoie de mine, să găsesc niște oameni fără nici o legătură cu noi...

– Bătrînul nostru prieten Tran-Bel ne va găsi un ajutor prețios. Desigur, va trebui să-l „convingi" puțin să colaboreze, fără alte gînduri ascunse; dar mă bizui pe talentul tău.

46.

Cu părul negru lipit de creştet, cu faţa ca o lună plină, libianul Tran-Bel bea şi mînca prea mult, dar asta pentru că avea nevoie să-şi adune puterile pentru negoţul său de mobile şi pentru rolul de intermediar ocult în tot felul de tranzacţii mai mult sau mai puţin dubioase.

Într-o perioadă bună, Tran-Bel apelase la serviciile unui artizan din Locaşul Adevărului, care fabrica pentru el mobile de lux şi desena modele, pe care libianul le folosea în producerea unor obiecte frumoase ce se vindeau la un preţ foarte bun. O dată cu tensiunea ce se instalase, artizanul nu mai ieşea din sat, iar Tran-Bel trebuia, aşadar, să aştepte vremuri mai bune pentru a-şi relua afacerile bănoase, vînzînd mobila pe care n-o declara la fisc. Din fericire însă, clienţii cu bani mulţi îi rămăseseră fideli, libianul făcîndu-le unora sau altora mici servicii foarte avantajoase.

Cînd femeia a cărei perucă îi masca bună parte din faţă intră în atelierul său clandestin, Tran-Bel începu să-şi piardă optimismul. Această creatură periculoasă îl avea la mînă şi nu se deranja niciodată să vină aici fără un motiv serios. În pragul unui război civil, o asemenea vizită nu anunţa nimic bun.

– Putem discuta în linişte? îl întrebă ea cu o voce tăioasă.

– O să închid atelierul!

Nervos, Tran-Bel încuie uşa.

– Cu ce vă pot fi de folos, draga mea protectoare?

– Am nevoie de o trupă de ucigași!

– De ucigași? Dar știu că m-ați luat repede! Eu nu sînt decît un simplu negustor și...

– Nu mă face să-ți repet, Tran-Bel! Sînt foarte grăbită!

– Dar unde vreți să-i găsesc?

– Cunoști, desigur, cîțiva libieni gata să facă orice pentru a cîștiga avere.

– S-ar putea, dar comisionul meu...

– Eu voi fixa prețul. Nu uita că ești în slujba unui om foarte puternic, pe care trebuie să-l servești fără să cîrtești, dacă vrei să n-ai vreun necaz cu administrația.

Tran-Bel știa că nu este în măsură să se opună.

– Cunosc trei oameni care au avut de a face cu justiția, care și-au ispășit pedeapsa și lucrează acum ca spălători de rufe în cartierul portului. N-au multe scrupule și, dacă recompensa le e pe plac, cred că ar accepta să coopereze.

– Caută-i imediat și dă-le ordin să se prezinte la locul pe care ți-l voi indica.

Bucuros că nu va trebui să joace decît un rol secundar, Tran-Bel îi promise vicleneі Serketa că-și va îndeplini misiunea pe dată.

Drumul mierii era un secret bine păstrat; nici măcar scribul Mormîntului nu-l cunoștea prea bine. Știa că bătrînul Boti poseda numeroși stupi în deșertul din vest, dar unde, habar n-avea.

– Trebuie totuși să încercăm, încuviința femeia înțeleaptă, examinînd împreună cu Paneb harta incompletă pe care le-o dăduse Kenhir.

– Între ultimul post de gardă al pazei, la sfîrșitul acestui ued, și stupi, preciza scribul Mormîntului, ar putea fi cel puțin o zi de mers; dar în ce direcție?

– Deșertul mi-e prieten, afirmă Paneb; el ne va călăuzi.

– Punctele de apă nu lipsesc, iar pe domeniul apicultorului trebuie să existe măcar unul. Dar riscați unele întîlniri periculoase!

– Dați-mi totuși o armă, ceru Paneb.

– Regret, dar e imposibil! Dacă vă controlează paznicii, încercați să stați de vorbă cu ei. Dacă va ieși rău, vă vor aduce aici. Dar dacă te-ai folosi de o sabie sau de o lance, ai fi considerat un individ periculos.

– O să-mi iau tîrnăcopul.

– Mă opun, Paneb! Face parte dintre uneltele Locașului Adevărului și nu va ieși de aici.

– Avem dreptul la provizii?

– Vă dau pește uscat, ceapă, smochine și urcioare cu apă rece. Toate astea vor fi grele, dar tu ai umeri zdraveni.

Adafi cel Mare și cei doi frați ai săi, Adafi cel Mijlociu și Adafi cel Mic, trei libieni intrați ilegal în Egipt, comiteau mici furtișaguri pentru Tran-Bel, care le promisese o îmbunătățire a situației lor, de îndată ce va fi posibil. Și iată că ocazia se ivise: trebuiau doar să ucidă niște indivizi incomozi.

Această perspectivă îi încîntase pe cei trei libieni, obosiți de atîta spălat, mai ales cînd era vorba de rufele pline de pete ale gospodinelor. În țara lor, asasinaseră cîțiva călători pentru a-i jefui și nu se sfiau să sugrume un om, făcînd-o cu ușurința cu care ar fi înjunghiat un porc.

O femeie îmbrăcată în țărancă, cu o basma pe cap, se îndreptă către boschetul în care se ascunseseră încă din ajun. Adafi cel Mic simți pe dată o dorință imperioasă, dar știa foarte bine că, în Egipt, violul era pedepsit cu moartea. Trecuse totuși o perioadă prea lungă de abstinență forțată; și frații lui avuseseră aceeași soartă, caci fetele pe care le întîlniseră ori erau măritate, ori logodite, dar toate credincioase.

– La drum, le porunci Serketa; viitoarele voastre victime au trecut deja pe drumul deșertului din vest.

– Cîţi oameni sînt? întrebă Adafi cel Mijlociu.

– Doi.

Adafi cel Mare izbucni în rîs.

– Asta e o joacă de copii!

– Dacă este atît de uşor, hotărî Adafi cel Mic, ne-am putea distra puţin cu tine, înainte de a trece la treabă.

– Vino mai aproape!

– Eşti de acord... pentru toţi trei? se miră el, dezamăgit.

În momentul în care libianul îi atinse şoldul, Serketa îi sfîşie antebraţul cu un pumnal scurt.

Adafi cel Mic făcu un salt înapoi.

– Data viitoare, îi promise ea, îţi tai testiculele!

Îşi înălţă arma către cei trei fraţi.

– Cele două prăzi nu vor putea fi capturate cu uşurinţă, precizà ea. Una din ele este un fel de magiciană, care v-ar putea simţi apropierea, iar cealaltă, un colos, pe care nimeni n-a reuşit încă să-l doboare.

– Foloseşte şi el cuţitul?

– Nu ştiu, dar nu prea cred.

– Magiciana... E bătrînă şi urîtă? se interesă Adafi cel mic.

– La cei patruzeci de ani ai săi, are o înfăţişare plăcută.

– Putem s-o violăm înainte de a o sugruma?

– Treaba voastră! Mă voi întoarce aici peste trei zile şi sper să constat că aţi făcut treabă bună.

– Fii pe pace, frumoasa mea! o asigură Adafi cel Mijlociu.

– Cuvîntul vostru nu-mi e de ajuns; am nevoie de o dovadă.

– Sexul colosului şi capul magicienei. Îţi convine?

Impresionată în mod plăcut de cruzimea libienilor, Serketa dădu din cap afirmativ.

– Tu eşti aceea care ne va plăti?

– Nu veţi fi dezamăgiţi! Şi vom petrece chiar ceva timp împreună.

Adafi cel Mic salivă: două femele în perspectivă! Ce noroc!

Serketa nu ştia încă ce să facă: să se folosească în continuare de serviciile acestor trei brute, după această primă misiune, sau să-i ucidă, apelînd la nişte arcaşi, pe care să-i trimită pe urmele a trei criminali periculoşi care fugiseră, salvîndu-şi viaţa...

Se va sfătui cu generalul.

– Cred că stupii nu se află prea departe de ultimul post de pază semnalat pe harta noastră, aprecie femeia înţeleaptă. Prin împrejurimi, este încă o vegetaţie destul de bogată, îndeosebi flori rare şi acacia, care le permit albinelor să producă o miere excelentă. Mai departe, în deşert, n-ar mai avea materia primă necesară alchimiei lor.

Paneb purta un sac greu, cu provizii, şi două urcioare cu apă rece.

– De ce s-o fi aşezat Boti atît de departe de culturi?

– Pentru că a calculat cea mai mare distanţă pe care o pot parcurge albinele pentru a culege polenul şi pentru că deşertul este locul ideal pentru stupi. Cînd zeul Ra începu să plîngă, lacrimile îi căzură pe nisip şi se transformară în albine ce, prin munca lor, ne dăruiesc aurul soarelui, de care au nevoie pentru a produce mierea. Focul deşertului le dă puterea sa deplină, pe care ele ştiu s-o controleze.

– Iată de ce Pharaon este în acelaşi timp „cel al stufului" şi „cel al albinei"... El îmbină în fiinţa sa umedul şi uscatul, umilul stuf legat de pămînt şi neobosita albină, care cutreieră cerul pentru a transforma în hrană şi medicament energia florilor.

– Pharaon este fiinţa utilă prin excelenţă, confirmă femeia înţeleaptă, iar scopul confreriei noastre este acela de a face opere folositoare şi luminoase.

– Şi un singur cuvînt, AKH, înseamnă „a fi util", „a fi luminos", „strămoşul luminos" pe care-l veneram şi „lumina spiritului", la care încercăm să ajungem... Iar lumina care ţîşneşte din piatră este cu adevărat materia primă! Atunci... această căutare

a mierii și această întîlnire cu albinele nu erau, oare, destinate să mă facă să înțeleg într-adevăr ceea ce știam deja?

Clara zîmbi.

– Satul are nevoie de acest leac de neînlocuit, Paneb, dar destinul e și el luminos, uneori!

Paneb nu mai simțea greutatea sacului și a urcioarelor; poteca i se păru mai frumoasă decît oricare alta, iar soarele, răcoritor ca briza înserării.

Cuvintele prinseseră trup, iar lumina operei devenea o realitate tot atît de palpabilă ca piatra însăși.

– Trebuie să părăsim drumul, spuse Clara, căci ne apropiem de un post de pază.

Femeia înțeleaptă și artizanul escaladară un deal presărat cu silex și se culcară pe burtă pentru a observa împrejurimile.

– Sîntem urmăriți, spuse în șoaptă soția lui Nefer.

47.

Paneb privi în toate direcţiile.

Departe, în vest, se zărea o colibă din chirpici, la umbra unui palmier înalt.

– Postul de pază indicat pe hartă... Îl vom ocoli de la distanţă. Eşti sigură că sîntem urmăriţi?

– Simt în spate o prezenţă ostilă.

– Poate vreo hienă sau alt animal de pradă?

– Hai să pornim!

Femeia înţeleaptă şi pictorul înaintau paralel cu drumul; Paneb privea mereu înapoi. Sub soarele arzător, cei doi mergeau la pas şi nu beau decît din cînd în cînd cîte o gură de apă, pentru a nu deveni victimele unei chinuitoare senzaţii de sete.

– Este ciudat, spuse Paneb; Kenhir ar fi trebuit să fie mai puţin categoric şi să-mi permită să am la mine o armă. El ne-a indicat acest traseu, aşadar îi cunoştea primejdiile.

– Scribul nostru este foarte corect.

– Sper să ai dreptate, Clara... Dar dacă el este chiar trădătorul din satul nostru, care ne pîndeşte din umbră, trimiţîndu-ne la moarte?

– Imposibil!

– De ce eşti atît de sigură?

– Pentru că scribul Kenhir cunoaşte ascunzătoarea pietrei de lumină. Dacă era trădător, ar fi furat-o de mult.

Argumentul îl impresionă pe Paneb, dar nu-l linişti pe deplin. Şi dacă scribul juca un joc mult mai subtil, care urmărea, în primul rînd, să scape de femeia înţeleaptă şi apoi să fugă luînd comoara cu el? Şi mai ştia că, dacă ar fi lăsat-o pe Clara în paza altui artizan, Paneb ar fi protestat; aşa că l-a numit, din oficiu, pe fiul adoptiv al femeii înţelepte. Rămînea un singur inconvenient: ar fi fost nevoie de mai mulţi oameni pentru a scăpa de colos. Prin urmare, nu era doar un singur urmăritor.

Clara şi Paneb ajunseră la capătul drumului indicat pe harta scribului Mormîntului. Ultimul post de pază se afla la est, după o dună.

– În ce direcţie o luăm?

– Să aşteptăm un semn, îi răspunse Clara.

– Urmăritorii noştri se vor apropia. Pe tine vor să te ucidă, sînt sigur; ce s-ar alege de sat în lipsa femeii înţelepte? Am căzut în plasă.

– Semnul va apărea, iar noi vom ajunge la stupi.

– Mai întîi, va trebui să supravieţuim! Am o idee, dar, dacă agresorii sînt prea numeroşi, nu vom putea face mare lucru.

Paneb îi explică Clarei strategia sa şi aceasta fu de acord.

– Îi aud cum se apropie, şopti ea din nou.

Daca n-ar fi bătut vîntul, fraţilor Adafi nu le-ar fi fost deloc greu să meargă pe urmele lăsate în nisip de bărbatul şi de femeia pe care trebuiau să-i ucidă. Fiind împovărat, bărbatul lăsase urme mai adînci în nisipul moale.

– Se duc departe? se îngrijoră Adafi cel Mic, care nu putea suferi deşertul.

– Îi ajungem repede din urmă, răspunse cel Mare; şi e mai uşor să pui mîna pe vînat atunci cînd e obosit!

– Asta e adevărat... Ar trebui să atacăm imediat şi să coborîm în vale.

– Ascultă-ţi fratele, tîmpitule! i-o întoarse cel Mijlociu.

– Dar şi eu pot să gîndesc! Cu cît îi vom masacra mai repede, cu atît mai repede ne vom îmbogăţi.

Cei trei libieni rămaseră locului.

La cîteva sute de metri, la poalele unei dune, se distingea o siluetă umană.

– Ne apropiem? întrebă cel Mic.

Adafi cel Mare strînse mînerul secerei sale, iar fraţii lui înşfăcară cuţitele de măcelar.

– Ne apropiem!

Prudenţi, priviră în jurul lor.

Nimic anormal.

– Este femeia! exclamă cel Mijlociu, cu lăcomie.

– Eu sînt primul! protestă cel Mic.

– Calmaţi-vă, le ceru cel Mare; sîntem aici s-o sugrumăm.

– Ba nu, mai întîi ne distrăm! Pare destul de atrăgătoare.

Clara stătea nemişcată, de parcă nu-i zărise pe cei trei fraţi. Atitudinea ei îl miră pe Adafi cel Mare.

– Nu uitaţi că are lîngă ea un bărbat care o apără... Unde o fi dispărut?

– Chiar în spatele tău, îl anunţă Paneb, ţîşnind din nisipul în care se îngropase, sperînd că urmăritorii, atraşi de femeia înţeleaptă, vor rămîne grupaţi.

Adafi cel Mic nu mai avu timp să priceapă ce se petrece, pentru că Paneb îi aruncă o piatră mare drept în tîmplă, spărgîndu-i ţeasta.

Urlînd de furie, cel Mijlociu tăbărî asupra colosului care, chiar în ultima clipă, sări într-o parte şi îl prinse de braţ; pierzîndu-şi echilibrul, libianul căzu înfigîndu-se în propriul cuţit.

Mai greu decît fraţii săi, Adafi cel Mare se repezise, la rîndul său, şi, tăind aerul cu secera, crezu că-i taie gîtul uriaşului adversar. Dar Paneb se lăsase în jos şi îi trase libianului cu capul o lovitură puternică în stomac. Cu răsuflarea tăiată, aplecat înainte, acesta primi încă o lovitură în rinichi, nemaiavînd timp să se apere.

Înnebunit, cel Mare încercă să fugă; dar pumnul colosului îi zdrobi ceafa şi, astfel, cel din urmă dintre Adafi se prăbuşi, nu departe de fraţii săi.

– Nu doream decît să-i culc la pămînt, îi mărturisi Paneb Clarei, dar libienii au oasele fragile. Pe ăştia nu-i va boci nimeni, iar şacalii şi vulturii se vor bucura de un ospăţ pe cinste.

Femeia înţeleaptă îşi înălţă ochii către cer.

– Iată semnul!

O pasăre cu burta galbenă, cu spatele gri şi cu coadă lungă zbura către sud.

– Este căutătorul de ceară, îi explică ea; ne arată direcţia cea bună. Apicultorilor norocoşi le dezvăluie chiar şi locul unde se află un roi de albine.

Bătrînul Boti tocmai termina de afumat un stup cu lumînări fixate într-un vas. Deodată, îi zări pe colos şi pe femeia înţeleaptă înaintînd pe drumul care ducea la stupi, făcuţi din cleionaje de stuf în formă de cilindri, aşezaţi pe un soclu. De obicei, mergea printre stupi fără să se teamă că va fi înţepat, atît de mult îşi iubea protejatele care, de altfel, îi răspundeau la fel; dar, de pe la mijlocul dimineţii, deveniseră foarte agitate, aşa că Boti preferase să-şi ia această precauţie pentru a scoate fagurii cu miere.

Acum înţelegea motivul pentru care erau agitate.

Dacă n-ar fi fost decît colosul, bătrînul s-ar fi rugat ca pentru ultima oară zeului Amon, protectorul nefericiţilor; dar prezenţa femeii cu chip luminos îl făcu să-i vină inima la loc.

Apicultorul stinse lumînările. Înconjurat de albine, se aşeză în faţa stupilor, de parcă aşa ar fi vrut să le protejeze.

– Cine sînteţi?

– Eu sînt femeia înţeleaptă din Locaşul Adevarului, însoţită de un artizan.

– Aşadar... existaţi cu adevărat?

Boti se dădu un pas înapoi. Zvonurile spuneau că ea era o magiciană de temut, capabilă să trimită sub pămînt orice demon.

– Nu vă apropiați mai mult! Albinele vă vor ataca.

– N-am venit cu nici un gînd rău!

– Colosul care vă însoțește... Ce poartă pe umăr?

– Un sac cu provizii și niște urcioare cu apă, pe care sîntem gata să le împărțim cu dumneavoastră.

– Eu am tot ce-mi trebuie!

– Noi, cei din Locașul Adevărului, n-am putea spune același lucru. Nu avem miere, care îmi este atît de necesară pentru îngrijirea bolnavilor și a răniților.

– Toată producția mea aparține statului, nu vă pot da nici măcar un gram.

Paneb puse jos sacul și urcioarele.

– Nu faceți niciodată vreo excepție? întrebă el.

– Aproape niciodată... Doar cînd e ceva urgent.

– În cazul nostru, e foarte urgent, preciză femeia înțeleaptă, cu blîndețe.

– Și totuși, nu e tocmai legal...

Dintr-un buzunar al rochiei, Clara scoase un mic lingou care străluci în soare.

– Aurul confreriei în schimbul aurului produs de albine.

– Pot... pot să-l ating?

Îndoiala lui Boti se risipi: era, cu adevărat, aur.

– Zece borcane mari cu miere v-ar fi de ajuns?

– Douăsprezece, pretinse Paneb.

Apicultorul fu de acord.

– Aș vrea să le verific calitatea, adăugă Clara.

– V-ați putea îndoi de calitatea mierii mele? se indignă Boti.

– Am nevoie și de lăptișor de matcă, de polen și de propolis, care vindecă numeroase infecții și inflamații. Aveți aceste produse?

– Drept cine mă luați? Nimeni nu cunoaște mai bine decît mine comorile albinelor!

Apicultorul nu se lăuda; nu-i scăpase nici o bogăție a stupului și-i aduse femeii înțelepte toate aceste produse, pe care le păstra în borcane sigilate și etichetate.

– De ce nu mai livrează statul miere Locașului Adevărului?

– Economie de război, spuse Clara; regele Amenmes are grijă mai întîi de soldați.

– Acest lingou cu care îmi plătiți marfa... Provine chiar din satul vostru?

– Noi trăim o viață secretă, aminti femeia înțeleaptă.

– Eu sînt fericit să string pulberea de aur pe care mi-o aduc dragele mele albine și trăiesc fericit, aici, singur cu ele, departe de certuri și de ambiții; singurii oameni pe care-i văd sînt paznicii care vin să-mi ia recolta și nu schimbăm decît cîteva cuvinte. N-am vorbit niciodată atît de mult ca acum.

Boti deschise un stup vechi și scoase un borcan mic cu gîtul lung.

– Iată capodopera mea; hotărîsem să n-o arăt nimănui, dar pentru că sînteți femeia înțeleaptă din Locașul Adevarului... O să vă fie de mare folos, veți vedea! Cu ea veți vindeca afecțiuni grave!

– Cum v-aș putea mulțumi pentru un asemenea dar?

– Mi-ați oferit o avere și am avut norocul să vă cunosc și să văd lumina pe care o răspîndiți în jur... Ce-aș putea să-mi doresc mai mult?

Pentru cîteva clipe, apicultorul își dori să facă parte din corpul auxiliarilor și să se instaleze cu stupii lui lîngă sat; dar numai aici, în singurătatea arzătoare a deșertului, își învățase meseria și graiul albinelor. Și tot aici, protejatele sale produceau cea mai bună miere din tot Egiptul.

48.

Sethi prindea încet putere, dar nu mai era deloc interesat de treburile statului, de acestea ocupîndu-se regina Tausert și cancelarul Bay. Rămînea totuși faraonul, și nici marea soție regală, nici cancelarul n-ar fi putut lua vreo inițiativă privind viitorul țării fără acordul obligatoriu al stăpînului celor Două Regate.

În urma zilelor petrecute la templul lui Hathor, Sethi se obișnuise cu meditația; aceasta îl făcea să rămînă în sanctuarul lui Amon mult timp după celebrarea ritualului dimineții. Asista la depunerea ofrandelor, atunci cînd preoții veneau să mănînce din hrana sfințită prin energia divină, distribuind apoi restul numeroșilor meseriași care munceau în templele capitalei.

Regele lua masa adeseori cu marele preot al lui Ptah; împreună, evocau creația prin Cuvînt, a cărui putere pătrundea în inima și în mîinile artizanilor, pentru ca aceștia să înalțe locașuri ale divinităților. Sethi nu-i mai primea în audiență nici pe miniștri, nici pe curteni; regina era aceea care îi primea pe ambasadori, aducîndu-le la cunoștință faptul că relațiile comerciale se desfășurau la fel ca înainte.

Pe la mijlocul după-amiezei, Sethi petrecea o oră sau două în biroul său, pentru a examina documentele pregătite de Bay, singurul demnitar cu care accepta să se întrețină, din cînd în cînd.

Primul papirus conținea un plan amănunțit de mobilizare generală și de mișcare a armatelor din Nord.

– Vreți să mă ascultați, Maiestate? întrebă cancelarul.

– Vrei să-mi vorbeşti iar de război?

– N-aveţi, oare, datoria să recuceriţi Teba şi Egiptul de Sus?

– În fiecare zi, îl venerez pe Amon în liniştea sanctuarului din Pi-Ramses, dar niciodată nu-mi inspiră gînduri războinice.

– Şi eu am oroare de un război civil, Maiestate; de aceea, planul pe care vi-l propun prezintă imensul avantaj de a-l evita, permiţînd totodată reunificarea ţării, dorită de orice egiptean.

– După cîte înţeleg, acest plan îl priveşte în întregime pe generalul Mehy.

– Este adevărat, Maiestate, dar eu nu mă îndoiesc de fidelitatea lui faţă de noi, fapt pe care l-a dovedit în repetate rînduri.

– Să admitem că ai dreptate, Bay... Uiţi totuşi că generalul ar putea fi manipulat de Amenmes.

– În ce fel, Maiestate?

– Presupune că fiul meu Amenmes a înţeles că Mehy nu-l sprijină decît aparent... Va lăsa să se desfăşoare planul propus de tine, îl va suprima pe general, apoi va ordona trupelor tebane să ne extermine armatele, încrezătoare şi prinse în capcană. Un masacru şi un dezastru... Asta vrei tu pentru ţară?

– Bineînţeles că nu, Maiestate, dar va fi Amenmes atît de viclean?

– Subestimarea adversarului este o greşeală de neiertat. Dacă fiul meu s-a aruncat în aventura asta înseamnă că simte că are stofă de şef; şi, dacă nu se înşală, ştie cum să lupte împotriva noastră. Nu crezi, cancelare, că urmînd strategia ta am cădea într-o capcană mortală?

Luciditatea monarhului îl făcu pe Bay să renunţe la toate argumentele.

– Vă mulţumesc că mi-aţi deschis ochii, Maiestate; dar chiar credeţi că e bine să renunţăm la o intervenţie militară?

– Desigur.

– Aşadar, îl lăsaţi pe Amenmes să creadă că e triumfător şi că Egiptul de Sus îi aparţine?

– Devenind prea sigur de acest triumf, va deveni chiar el agresorul, atrăgîndu-şi mînia zeilor. Aceştia vor şti, mai bine decît mine, să-l pedepsească pentru revolta sa.

De îndată ce ajunsese acasă, femeia înţeleaptă îşi examinase bolnavii, a căror stare, din fericire, nu se agravase. Mulţumită mierii lui Bori, putuse să le dea îngrijirile necesare, cu convingerea că vindecarea lor va fi completă.

Cît despre Paneb, fusese înhăţat de scribul Mormîntului.

– Ceva incidente?

– Ar fi chiar aşa de interesant s-o ştiţi?

Kenhir se încruntă.

– Te pomeneşti că i-ai zdrobit ţeasta nefericitului Boti pentru a-i lua mierea?

– În această privinţă, nimic grav de semnalat; apicultorul a fost dornic să ne ajute!

– Dacă nu el, atunci cine te-a necăjit?

– Chiar nu bănuiţi?

Bătrînul scrib lăsă penelul şi-l privi pe colos drept în ochi.

– Sînt unele comportări care mă scot din sărite, printre ele ipocrizia. Dacă ai ceva să-mi reproşezi, spune-mi-o în faţă, fără ocolişuri!

Paneb roşi.

– Am fost atacaţi de trei tîlhari, probabil libieni.

– Eu te-am avertizat că drumul mierii este primejdios.

– Ne-au urmărit, de parcă ar fi ştiut unde mergem.

Faţa scribului Mormîntului se întunecă.

– Îndrăzneşti să mă acuzi că v-am trimis în gura lupului, pe tine şi pe femeia înţeleaptă? Îndrăzneşti chiar să mă acuzi că m-am gîndit, măcar o clipă, la înfăptuirea acestei crime?

Mînia bătrînului scrib îl întinerea cu douăzeci de ani.

– V-am bănuit, ce-i drept, şi aveam chiar motive s-o fac!

– Ce motive, Paneb?

– Prea mult risc şi refuzul de a-mi da o armă pentru a mă apăra.

– N-ai înţeles că era în interesul tău şi al Locaşului Adevărului? Sînt om bătrîn, dar mă mai simt încă în stare să te trăsnesc în creştet cu bastonul!

Amenintător, Kenhir se ridică.

– Dacă mă atacaţi, mă voi apăra, îl preveni Paneb.

Scribul Mormîntului nu luă în glumă acest avertisment.

– Dacă nu eşti laş, Paneb, spune-mi gîndurile tale pînă la capăt şi ucide-l pe criminalul pe care-l ai în faţa ta.

Colosul îşi încleştă pumnii.

– Loveşte, îi ceru scribul Mormîntului. De ce eziţi, din moment ce sînt cel mai nemernic dintre trădători?

Paneb se apropie de Kenhir, care continua să îl fixeze cu privirea.

– De acord, sînteţi nevinovat! Dar trebuia să verific!

– Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– Siguranţa pe care o aveţi în ochi. Nu aveţi privirea unui om care s-o fi trimis la moarte pe femeia înţeleaptă. Dar, dacă aţi reuşit să mă păcăliţi, Kenhir, o să mai daţi de mine şi nu vă voi mai acorda nici o şansă.

Serketa îşi scoase hainele de ţărancă şi îşi desfăcu părul ascuns sub peruca grosolană; apoi, fugi în sala de baie, unde două servitoare o îmbăiară şi o parfumară.

Încă nu se îmbrăcase, cînd generalul Mehy dădu buzna în camera ei, în timp ce-şi alegea o rochie mulată pe trup.

– Ieşi afară, îi ordonă el.

Serketa simula pudoarea, acoperindu-şi sînii cu un şal.

– Din nefericire, nu am veşti bune, dragul meu. M-am dus de trei ori la locul de întîlnire, dar n-am găsit pe nimeni!

– Tîmpiţii ăştia de libieni nu vor mai veni. O patrulă a paznicilor deşertului le-a găsit cadavrele, nu departe de drum!

– I-au găsit pe toţi trei! se miră Serketa. Erau totuşi nişte flăcăi zdraveni... Şi-au îndeplinit măcar o parte din misiune?

– Femeia înţeleaptă şi Paneb s-au reîntors în sat vii şi nevătămaţi, iar tînărul colos era foarte împovărat.

– Doar el singur a învins trei agresori, spuse soţia lui Mehy, plină de admiraţie. Ce păcat că omul ăsta nu e în slujba noastră! Dar poate că nu trebuie să disperăm...

– Mă tem că femeia înţeleaptă şi-a extins magia asupra lui Paneb, sporindu-i puterea. Imbecilii ăia trei aveau o părere prea bună despre ei.

Serketa mîngîie obrazul generalului.

– Acest eşec e supărător, dar tu ai griji mai mari, nu-i aşa?

– Aşa e, scumpa mea!

– Amenmes s-o fi temînd de tine?

– Nu, eu sînt cel care nu mai am nici un pic de încredere în el.

– Ţi-am spus eu, n-are nici o prestanţă! Crezi că are de gînd să implore iertarea tatălui său?

– Dacă se izolează astfel, în continuare, ideea l-ar putea ispiti. Şi-a îndepărtat consilierii şi chiar eu trebuie să-i cer audienţă ca să-i pot vorbi. Amenmes vrea să ia singur hotărîri şi să domnească tot singur... Dacă e atît de nebun încît să trimită trupele tebane pentru a lua Nordul cu asalt, cum aş putea eu să-l fac să renunţe?

– Ar fi fatal să nu-i dai ascultare... Dar nu voi permite nimănui, nici chiar lui Amenmes, să-ţi ameninţe ascensiunea.

– Ai putea îndrăzni să ataci un faraon, dulceaţa mea?

– Fiecare dintre noi va trebui să admită, în cele din urmă, că Sethi e singurul faraon legitim, iubitul meu drag!

La apusul soarelui, Paneb plecase către marele siloz cu grîne, unde fiul său organizase un concurs de lupte, pe care era sigur că-l va cîştiga.

La vederea colosului, băieţii se risipiră, dorind să ajungă acasă cît mai repede, iar Aperti îşi luă picioarele la spinare, sperînd să obţină, încă o dată, indulgenţa mamei sale, aceea care îl proteja contra mîniei tatălui.

Paneb era însă hotărît să-l pedepsească şi de această dată; deodată, zări o lumină ciudată, pe creasta celui mai înalt deal din vest.

Un foc!

Traversă necropola şi se cățără înspre locul de unde urcau flăcările către cerul de lapislazuli. Nimeni n-avea voie să aprindă un foc în acel loc; probabil că pictorul va trebui să-i ia de urechi pe băieţandrii care o făcuseră şi să-i predea părinţilor lor.

Din umbră, ţîşni un bărbos cu picioarele scurte, cu mască de leu, marcată de sprîncene groase şi cu un păr mare şi buclat.

– Eu sînt Bes Iniţiatorul, spuse el, scoţînd limba înainte de a izbucni în rîs. Eşti destul de curajos să mă urmezi?

Cu paşi mari, Bes porni pe poteca ce urca spre strîmtoare. Colosul nu ezită decît o clipă, apoi îl urmă.

49.

Bes Inițiatorul trecu prin strîmtoare și coborî în Valea Regilor. Mirat, Paneb continuă să-l urmeze și ajunse la intrarea în „marea cîmpie", păzită de un ritualist care purta masca lui Anubis.

Cu un gest larg, îl invită pe colos să-i treacă pragul.

Purtînd în mînă o torță, Bes trecu prin fața locului de veci al lui Ramses cel Mare, apoi se îndreptă către cel al lui Amenmes, dar nu se opri aici. Fără să se întoarcă, porni pe o potecă ce șerpuia în jos, către Vale.

Paneb crezu că ghidul său îl conducea într-o fundătură, căci poteca se îngusta tot mai mult, pe măsură ce înainta către faleză.

Bes dispăru, dar pictorul mai zărea încă lumina torței, la vreo zece metri în jos. Cînd se apropie de perete, desluși o scară de frînghie, pe care se cățără pînă la intrarea unui cavou, în fața căruia ardeau patru făclii.

De o parte și de alta, paznici cu cap de vultur, de crocodil, de leu și de scorpion, care-și scoaseră cuțitele, amenințîndu-l pe Paneb și împiedicîndu-l, astfel, să înainteze.

– Eu sînt stăpînul spaimei, declară vulturul, și să știi că te afli în fața ușii secrete a camerei ascunse. Dacă îndrăznești să intri, vei descoperi o viață nouă, dar numai cu condiția să simți chemarea luminii. Dar bagă de seamă, Paneb: inima să-ți fie deschisă!

– Dați-vă la o parte!

Nici măștile paznicilor și nici armele lor nu-l speriau pe colos. Dacă ei ar fi refuzat să i se supună, el ar fi trecut cu forța.

– Asemenea soarelui care moare seara, îi spuse leul, va trebui să străbați noaptea, să înfrunți încercări înspăimîntătoare și să renaști o dată cu sosirea dimineții. Vei avea forța și curajul să vezi lumina în întuneric?

Paneb le arătă ochiul și inima pe care le purta drept amulete; paznicii își puseră cuțitele la loc.

În interiorul cavoului, fu aprinsă o torță și un drum se arătă în întuneric.

Paneb trecu printr-o ușă îngustă și ajunse într-un coridor lung de vreo zece metri, care cobora în stîncă, îngustîndu-se.

Artizanul se opri pe prima treaptă a unei scări foarte abrupte, care ducea la un al doilea coridor, întrerupt de un puț larg, luminat de o torță. Pe tavanul acestei peșteri a lui Nun, energia primordială, erau pictate stele.

Paneb trecu prin puț cu ajutorul unei sănii de lemn puse invers, apoi pătrunse într-o sală mică, cu doi stîlpi, ai cărei pereți erau ornați cu șapte sute șaptezeci și cinci de figuri ciudate, care evocau multiplele moduri de manifestare a luminii. Pictorul pierdu cu desăvîrșire noțiunea timpului; zăbovea în fața acestor forme ascunse în „camera secretă a reunirii totale" și încerca să le asambleze într-o viziune globală; dar simți că-i lipsește cheia acestei rezolvări. O nouă lumină strălucea, atrăgîndu-l, în unghiul de nord-vest al încăperii.

O altă scară cobora în a doua sală ce avea doi stîlpi dreptunghiulari, mai mare decît prima.

Cînd Ched Salvatorul și Turcoaza aprinseră torțele, totul fu cuprins de vrajă.

Paneb se afla parcă în interiorul unei cărți, al cărei text era scris pe pereți; aici i se dezvăluia, prin hieroglife și scene simbolice, conținutul integral al „matricei creației", locul în care stelele se nasc în fiecare clipă.

Lîngă sarcofagul din gresie roșie, pictat și așezat pe un soclu de alabastru, se aflau maestrul de operă și femeia înțeleaptă.

Ched Salvatorul își luă discipolul de mînă și-l conduse în călătoria pe care, în fiecare noapte, o făcea corabia solară, în lumea subterană.

Primei uși desenate pe perete, cea a Soarelui-Apune, îi corespundea prima oră.

– Ce vezi, Paneb?

– Văd un șarpe înspăimîntător, de care trebuie să mă feresc, și corabia soarelui, ce nu poate fi întreruptă din drumul ei.

– Fie ca spiritul tău să se avînte în acest univers!

Colosul simțea că parcurge un ținut vast și liniștit, înainte de a intra în ora a doua, în care străbătea o cîmpie luxuriantă, scăldată într-o muzică dulce. Ieșind din aceste ținuturi ale fericirii, pătrunse în ora a treia, răcorită de o briză binefăcătoare.

– Aici are loc împreunarea lui Ra, lumina cerului, cu Osiris, cea a lumii subterane, îi explică Ched; datorită ei, umbrele malefice sînt imobilizate, iar neantul dispare.

Paneb trăise clipe de o liniște nesfîrșită; dar confruntarea cu ora a patra îl smulse din beatitudinea sa. Pe perete, erau reprezentate coborîrea sarcofagului și trecerea corabiei solare printr-un ținut pustiu, lipsit de apă; totul se petrecu de parcă tînărul colos își încorda mușchii, pentru a opri înaintarea corabiei.

– Intră în peștera nașterii, fecundată de soarele orei a cincea! îi ordonă Ched; aici este păstrat oul de lumină, care conține multiplele forme ale vieții.

La ora a șasea, spiritul lui Paneb își adună energiile risipite, pentru a-l putea înfrunta, la ora a șaptea, pe cumplitul șarpe Apophis, care încerca să bea apa fluviului, împiedicînd, astfel, înaintarea corabiei. Dar era țintuit la pămînt de cuțite, nemaiputînd face nici un rău.

În acel moment, pictorului îi ieși în față un alt șarpe, unduindu-se cu repeziciune, incarnarea vieții ce însuflețește toate lucrurile; și, după ce contemplă stelele zodiacului, sub cele douăsprezece forme masculine ale sale și cele douăsprezece feminine, Paneb traversă ora a opta, în care auzi vocea ființelor de

dincolo: țipătul unui șoim, ciripitul unei păsări, mieunatul unei pisici și zumzetul albinelor.

– La ora a noua, spuse Ched, mumia se înalță, Osiris învinge întunericul și se naște sufletul-pasăre.

La ora a zecea, Paneb descoperi scarabeul care rostogolea înaintea lui globul noului soare ce avea să răsară; apoi înotă în apele oceanului ceresc, în care simți că respiră cum n-o mai făcuse niciodată.

Și ce bucurie, la ora a unsprezecea, să asiste la înfrîngerea dușmanilor luminii, cu capul tăiat, aruncați pe jăratic; în acele momente, se iveau șarpele ceresc și cei doi ochi atotvăzători, datorită cărora privirea îi deveni mai pătrunzătoare.

– La ora a douăsprezecea, spuse Ched, vei contempla atît noul soare, puternic printre stele, cît și nașterea ta. În acest fel ai străbătut tu cele douăsprezece ținuturi ale spațiului secret, în care corabia plutește, de la Apus la Răsărit, de la moarte la înviere.

Cele douăsprezece ore se scurseseră într-o clipită. Paneb, așezat în fața ușii închise a sanctuarului în care trăise noaptea luminoasă a sufletului, admira discul solar care domina cerul albastru.

Acum, cînd participase la formarea sa, etapă cu etapă, îl cunoștea din interior. De acum înainte, la fiecare sfîrșit al zilei, îl va însoți pe poarta Apusului, făcînd călătoria primejdioasă către Răsărit.

Paneb își amintea clipele grele prin care trecuse atunci cînd dorea cu ardoare să devină pictor și să fie primit în Locașul Adevărului, fără nici o speranță de reușită; refuzînd să se lase pradă descurajării, își urmase instinctul care-i spunea că destinul său îl va purta aici, și nu în altă parte.

Maestrul de operă, femeia înțeleaptă și ritualiștii reveniseră în sat; numai Ched Salvatorul rămăsese la poalele falezei, așteptîndu-și discipolul.

– Aș fi fost în stare să rămîn aici pînă la moarte, îi mărturisi Paneb.

– Încă n-ai ajuns la capătul descoperirilor tale.

– Ce-aş mai putea spera altceva?

– Ca mîna ta să creeze tot ce a perceput spiritul. Crezi că asemenea secrete ţi-au fost revelate doar ca să te complaci într-un vis de adolescent?

– Îmi voi distruge picturile şi o voi lua de la capat!

– În nici un caz, berbec dezlănţuit! După cîte îmi dau seama, mîndria nu te-a părăsit încă; cum poţi presupune că te-aş fi lăsat să faci o muncă nedemnă de confreria noastră? Dorind, fără încetare, să înveţi, în ciuda caracterului tău rebel, mîna ta ştia ceea ce spiritul ignora. Mulţumită acestei iniţieri, devii puţin mai conştient de amploarea sarcinei noastre; dar drumul pe care-l mai ai de parcurs nu este deloc mai uşor decît cel al corabiei solare!

– Ne aflam în mormîntul lui Thutmosis al III-lea, nu-i aşa?

– El este cel care a dat un sens acestei cărţi a învierii, ale cărei pagini le-ai citit, desenate pe pereţii acelei încăperi ovale în formă de cartuş, unde e scris numele său.

– Chiar şi sarcofagul lui are această formă, adăugă Paneb.

– Ai călătorit în interiorul fiinţei lui Pharaon, identificat el însuşi cu soarele. Puţine fiinţe au avut acest noroc; încearcă să fii demn de el!

– De ce te îndoieşti de mine? se revoltă Paneb.

– Pentru că viaţa ne rezervă, în mod fatal, încercări care ne fac să ne prăbuşim de sus. Iar pentru tine, căderea va fi mult mai gravă decît pentru alţii; cînd se va ivi nenorocirea, aminteşte-ţi de victoria ta asupra demonului întunericului.

50.

Cînd Paneb trecu pragul casei sale pentru a coborî în prima odaie, constată de îndată că se făcuse curățenie generală și că aerul era parfumat.

La intrarea în a doua încăpere, în care trona stela dedicată strămoșilor, se afla Uabet cea Pură, machiată, îmbrăcată în rochia albă a preoteselor lui Hathor și împodobită cu colierul de cornaline și de jasp roșu, primit în dar de la soțul său. Demnitatea ei îl impresionă pe colos și fu surprins cînd o văzu înclinîndu-se în fața lui.

– Știu că ai făcut călătoria nocturnă a soarelui, spuse gingașa femeie blondă, și că nu mai ești același ca înainte. La foarte puțini locuitori ai satului li s-a îngăduit să cunoască acest mister; iată de ce îți aduc un omagiu!

Colosul își luă soția în brațe, cu tandrețe.

Uabet tremura.

– Spiritul tău a străbătut ținuturi pe care eu nu le cunosc și pe care nu le voi cunoaște vreodată, spre deosebire de Turcoaza, dar nu sînt nici tristă, nici geloasă, afirmă Uabet. Ched Salvatorul te-a ales ca discipol, maestrul de operă, ca fiu adoptiv, și e normal să-ți continui drumul pentru a deveni pictorul-șef al confreriei. Eu nu sînt decît o simplă gospodină, dar te iubesc din toată ființa mea. Iar tu, desigur, vei pleca!

Paneb o luă în brațe și o duse în camera lor, la fel de îngrijită ca și restul casei. Pînă și cuierașele păreau noi.

Ţinîndu-şi soţul de după gît şi cu capul pe pieptul său, Uabet cea Pură abia îndrăznea să-şi manifeste sentimentele.

– Mi-e teamă, Paneb, mi-e atît de teamă că nu sînt demnă de tine!

O puse pe pat şi se aşeză lîngă ea, mîngîind-o.

– Am trecut cu bine o etapă, e adevărat, dar rămîn un artizan ca toţi ceilalţi şi n-am nici un motiv să te părăsesc. Fără tine, aş fi trăit într-o maghernită neîngrijită, din care scribul Mormîntului m-ar fi dat afară. Cine, mai mult decît tine, mi-a permis să muncesc fără grijă?

– Aşadar... ţi-am fost de folos?

– Cum te-ai putea îndoi de asta, măcar o secundă?

– Mă accepţi aşa cum sînt?

– Doresc, mai ales, să nu te schimbi!

– Rămîi... rămîi cu mine, aici?

– Cu o singură condiţie, Uabet: ca niciodată să nu te mai prosternezi în faţa mea. De acest omagiu nu sînt demni decît zeii, faraonul, maestrul de operă şi femeia înţeleaptă.

Fără grabă, Paneb îi scoase colierul şi-i lăsă în jos bretelele rochiei albe.

– Te iubesc în felul meu, îi mărturisi el, şi, desigur, nu-ţi ofer cea mai mare dintre iubiri... Mai degrabă tu eşti îndreptăţită să pleci şi să-ţi găseşti un alt soţ.

Goală şi dornică de dragoste, Uabet îi zîmbi.

– Am o idee mai bună... Te-ai bucura să avem un al doilea copil?

– Ai mai avea putere să-l porţi?

– M-am sfătuit cu femeia înţeleaptă... Crede că nu mi se poate întîmpla nimic rău.

– Dăruieşte-mi o fetiţă care să-ţi semene!

– Îi voi ruga pe strămoşi să ne îndeplinească dorinţa.

Uabet, atît de fragilă, dar atît de hotărîtă... Colosul o iubi cu tandreţe, dăruindu-i toată dragostea de care era în stare.

Ched Salvatorul oferise un banchet în onoarea lui Paneb, pe care artizanii din ambele echipe începuseră să-l privească altfel. Pînă şi Nakht cel Puternic şi Fened Nasul îi recunoscuseră calităţile de pictor şi înţelegeau de ce maestrul de operă şi femeia înţeleaptă îl adoptaseră; la tehnica pe care o stăpînea întru totul, se adăuga o viziune extraordinară, care se adapta la fiecare tip de operă şi la orice loc ce trebuia decorat. Cei trei desenatori, Gau cel Exact, Unesh Şacalul şi Pai Pîinică-Bună nu contestau talentul colegului lor, deşi era mai tînăr decît ei, şi-l considerau deja viitorul patron al atelierului lor.

– Te caută cineva la poarta principală, îi spuse Nefer lui Paneb.

– Eşti sigur că pe mine mă caută?

– Foarte sigur.

– Cine e?

– Paznicul nu-l cunoaşte.

– Şi ce vrea de la mine?

– N-o vei afla decît dacă stai cu el de vorbă.

– Nu poţi să-mi spui mai mult?

– Dacă şeful Sobek l-a lăsat să treacă înseamnă că nu prezintă nici o ameninţare.

Intrigat, Paneb ieşi din sat.

În faţa porţii se afla un măgar. De culoare gri-deschis, cu botul şi pîntecele albe, cu ochi mari şi negri, la fel de mobili ca urechile fine, cu nările largi, măgăruşul era un adevărat atlet care, după cîte se vedea, nu putea cîntări mai puţin de trei sute de kilograme.

Pe spinare purta un scaun gol, legat cu o chingă.

– Aici stătea cineva? întrebă Paneb.

– Unul dintre cei cinci ţărani care muncesc pentru mine, îi explică Nefer. Atunci cînd am cumpărat acest măgar, îl prevenisem, totuşi: Vîntul Nordului nu suportă pe nimeni în spinare. După cum vezi, cunoaşte deja drumul către Locaşul Adevărului.

Mîndru şi sfios, patrupedul îl privea fix pe Paneb.

– Iată darul meu pentru distincţia pe care ai primit-o, îi precizâ maestrul de operă. Vîntul Nordului se trage dintr-o rasă aparte, deosebită prin robusteţe şi inteligenţă. N-are un caracter mai plăcut decît al tău, dar sper că vă veţi înţelege.

– E minunat...

– Un cap de familie trebuie să se gîndească la agonisirea unor bunuri, mai ales atunci cînd soţia lui aşteaptă un al doilea copil.

– Uabet ţi-a spus ceva?

– Clara o va supraveghea îndeaproape şi sarcina va decurge normal. Vîntul Nordului va merge pe domeniul meu şi-ţi va aduce produsele de care vei avea nevoie, dar şi unele raţii livrate de stat. Va fi de ajuns să-i explici ce vrei de la el.

Cu botul său umed, Vîntul Nordului atinse mîinile colosului, îl adulmecă îndelung, apoi începu să ragă atît de tare, încît mulţi dintre săteni veniră în fugă să vadă ce se întîmplă.

– Crezi că mă acceptă?

– Mîngîie-l pe cap!

Încercarea fu încununată de succes. Foarte mulţumit de acest semn de dragoste, măgarul se frecă de noul său stăpîn, gata să-l doboare.

După o lungă aşteptare, generalul Mehy era, în sfîrşit, autorizat să intre în marea sală de audienţe a palatului din Karnak, unde regele Amenmes, aşezat pe un tron din lemn aurit, privea coloanele, cu ochi goi.

De mai mult de două luni, nu mai convocase nici o întrunire. Vizirul lui, un înalt funcţionar blazat, rezolva treburile curente, primind totodată doleanţele demnitarilor, pe care atitudinea monarhului îi irita şi îi îngrijora.

Înclinîndu-se, Mehy constată că Amenmes slăbise şi că obrajii săi se scobiseră în mod spectaculos. Nu mai rămăsese nimic din tînărul cuceritor, căruia îi plăcea să călărească îndelung prin deşert şi visa să devină un mare faraon.

– Spuneţi repede, generale; nu vă pot acorda prea mult timp!

– Am datoria să vă aduc la cunoştinţă temerile mele, Maiestate!

– Război şi sînge... Doar la asta vă gîndiţi, generale, şi rău faceţi! Violenţa nu duce la nimic bun! Tatăl meu n-a atacat Sudul, iar eu nu voi ataca Nordul, chiar dacă hotărîrea mea displace militarilor laconi de măcel!

– Singurul meu scop e să vă asigur securitatea.

– Nu mă mai luaţi drept un neghiob, Mehy! Izolîndu-mă în acest palat, n-am pierdut nici măcar o secundă, ba dimpotrivă. Am reuşit, în sfîrşit, să ies din vîrtejul în care eram prins de cîţiva ani, în mod stupid, şi să mă retrag atît cît trebuie. În jurul meu, planeaza vulturii, care nu vor decît să mă jefuiască, pentru a se bucura de bucăţica lor de putere; sînteţi unul dintre ei, generale!

– Nu, Maiestate, nu merit o asemenea acuzaţie! Sînt soldat şi administrator, şi nu eu sînt cel care are iniţiative. Aş fi foarte bucuros dacă mi-aţi ordona să-mi pun trupele tebane în slujba păcii, dar trebuie să vă spun că moralul lor a scăzut mult, pentru că plata soldei a întîrziat cîteva zile. Asemenea incidente sînt foarte rare; oamenii se tem că nu vor mai fi plătiţi!

Mînia lui Amenmes se potoli.

– De ce această neregulă, generale?

– I-am adresat vizirului o plîngere şi mi-a explicat că economia de război necesită mulţi bani şi astfel s-ar produce un dezechilibru. Dacă doriţi să evitaţi o criză gravă, ar trebui să trimiteţi la cîmp cea mai mare parte dintre ţăranii mobilizaţi.

– Sînteţi de acord cu această masură?

– Capacitatea noastră defensivă ar scădea în mod considerabil. În cazul unui atac al armatelor din Nord, nu garantez că voi rezista cu un efectiv redus.

Amenmes se ridică şi se sprijini de o coloană, ca şi cînd contactul cu piatra îi reda puţină energie.

– Poate că tatăl meu pregăteşte o puternică ofensivă, asta luîndu-i mult timp... Dacă află că Teba îşi pierde puterea şi că sistemul nostru de apărare se destramă, nu va mai ezita!

– De ce să nu rechiziționăm bogățiile acolo unde se află, Maiestate?

Regele nu părea să înțeleagă.

– Fiți mai explicit, generale!

– Poate că nu e decît o legendă, dar se pare că maestrul de operă din Locașul Adevărului e capabil să fabrice aur. Ne-ar fi util pentru rezolvarea problemelor actuale.

Amenmes închise ochii pentru cîteva clipe.

– Vreți să vă ocupați, personal, de această acțiune, generale?

– Face parte din sarcinile vizirului, Maiestate!

51.

– Şefu', se apropie vreo sută de soldaţi!

– Fiecare la postul lui! ordonă Sobek.

Cu o iuţeală impresionantă, paznicii nubieni executară o manevră repetată adeseori, în timp ce şeful lor ieşea din fortul al cincilea, pentru a întîmpina trupa.

Aceasta se opri la vreo zece metri de atletul negru. Din primul car, coborî un tînăr ofiţer, care-l salută pe Sobek:

– Eu comand escorta vizirului!

– Vă este interzisă intrarea în Locaşul Adevărului.

– Mie, da, însă nu vizirului, căci el are mandatul faraonului!

Ofiţerul îi arătă şefului Sobek papirusul pe care Amenmes îşi pusese sigiliul.

– Aşteptaţi aici... Trebuie să mă consult cu scribul Mormîntului.

– Vizirul nu prea are răbdare!

– Iar oamenii mei sînt cam nervoşi, i-o întoarse Sobek; dacă înaintaţi, vor trage!

Kenhir nu-şi terminase micul dejun pe care i-l servise Niut cea Neobosită, dar se pierduse în visare, înainte de a scrie în *Jurnalul Mormîntului*. De la căsătoria lor, Niut îl obliga să consume cereale fripte şi smochine dulci ca mierea, fără a uita de prăjitura rotundă cu umplutură de curmale.

Datorită acestui regim, la care se adăugau mese de o calitate remarcabilă, bătrînul scrib trăia o a doua tinereţe. Trebuia totuşi să lupte pentru a obţine o cantitate rezonabilă de bere slabă şi o cupă de vin, cel puţin o dată la trei zile, sub privirea atentă a lui Niut, care nu admitea beţia.

– Se anunţa un necaz serios, anunţă Sobek: vizirul pretinde să-i deschidem porţile.

– Ce caută ăsta aici... Pînă astăzi, nu era decît o fantomă!

– E însoţit de vreo sută de soldaţi şi pare că se grăbeşte. Pot să-l poftesc afară?

– Din păcate, nu; are mandatul regelui!

Fără grabă şi sprijinindu-se în baston, Kenhir merse pînă la al cincilea fort. Tot atît de bătrîn ca el, vizirul stătea în răcoarea unei umbrele mari, ţinute de un soldat.

– Sînteţi scribul Mormîntului?

– De ce n-am fost anunţat de sosirea voastră?

– Este un caz urgent, după cum spune faraonul Amenmes.

– Care vă este misiunea?

– Să stau de vorbă cu maestrul de operă.

– Tocmai se pregăteşte să plece în Valea Regilor, pentru a lucra la locul de veci al faraonului. Reveniţi peste opt zile!

– Amenmes vrea un răspuns urgent. Dacă îmi opuneţi cea mai mică rezistenţă, dau ordin trupei să intre cu forţa şi să-l captureze pe maestrul de operă.

Dacă ar fi spus că singurul monarh legitim era Sethi al II-lea şi că documentul semnat de Amenmes n-avea nici o valoare, asta ar fi dus la o înfruntare sîngeroasă; Kenhir încercă să cîştige timp.

– Ce aşteptaţi de la maestrul de operă?

– Misiunea mea e strict confidenţială.

– Eu sînt scribul Mormîntului şi reprezentantul statului în acest sat. În această calitate, trebuie să fiu informat de tot ce se petrece aici.

– Nu pot vorbi decît cu maestrul de operă!

Kenhir îşi dădu seama că n-o va putea scoate la capăt.

– Sînteţi autorizat să intraţi, dar nu voi permite nici unui soldat să vă însoţească.

– De acord!

Cei doi bărbaţi se îndreptară către poarta cea mare a satului.

Paznicul se ridică, îngrijorat să vadă un străin alături de scribul Mormîntului.

– Poţi să deschizi, îi spuse Kenhir.

Pătrunzînd în satul interzis, vizirul simţi o emoţie ciudată. Ce va putea descoperi în această lume plină de mister, în care lua naştere veşnicia faraonilor?

Un colos înarmat cu un tîrnăcop îl întîmpină, în timp ce un cîine negru îşi arata colţii şi o gîscă dolofană ameninţa să-i ciugulească „puţin“ pulpele.

– Aşteptaţi aici, îl sfătui Kenhir; mă duc să-l anunţ pe maestrul de operă.

Niut cea Neobosită îi anunţase pe săteni de apariţia acestui intrus, aşa că fiecare intrase în casă, închizînd uşa.

Cufundat în linişte, Locaşul Adevărului părea părăsit.

Vizirul nu îndrăznea să mişte.

– Cine eşti tu? îl întrebă el pe Paneb.

– Asta e secret şi... nu ne plac flecarii.

Vizirul nu insistă şi aşteptă întoarcerea scribului Mormîntului.

– Urmaţi-mă, spuse Kenhir.

Paneb, cîinele şi gîsca îl escortară pe trimisul lui Amenmes pînă la micul palat al lui Ramses cel Mare, ce avea uşa deschisă, făcînd să se vadă o trecere al cărei sol era acoperit cu dale.

– Intraţi singur!

Vizirul descoperi o sală, ale cărei picturi îl prezentau pe rege aducînd ofrandă lui Hathor, în mijlocul unui decor din viţă de vie şi ciorchini de struguri. Pătrunse apoi într-o încăpere cu boltă, în care Nefer cel Tăcut era aşezat în poziţia scribului.

– Sînteţi... maestrul de operă al confreriei?

– Sînteţi trimis de rege?

– Întocmai. Misiunea mea e deosebit de delicată, dar are un caracter oficial. Vorbesc în numele lui Amenmes şi vă amintesc că-i datoraţi supunere.

– N-am uitat că Pharaon este stăpînul suprem al confreriei, aşadar, primul care trebuie să se supună legii lui Maat, ai cărei garanţi sînt el şi vizirul său.

– Desigur, desigur... Este adevărat că aveţi o mare cantitate de aur?

– Aurul e destinat construcţiilor sacre.

– Dar există şi un Locaş al Aurului în care-l fabricaţi, nu-i aşa?

– Un vizir îşi pleacă urechea la tot ce aude?

– Faraonul Amenmes vă cere bogăţiile care-i aparţin!

– Presupunînd că acest aur există, ne este imposibil să-l scoatem din Locaşul Adevărului.

– Repet: acest aur îi aparţine regelui!

– Să vină aici şi să-l privească, propuse Nefer, în atmosfera tainică a operei care se desăvîrşeşte.

– Această propunere este inacceptabilă! Scoateţi metalul preţios din locul în care îl păstraţi şi aduceţi-l la al cincilea fort.

– Nici vorbă!

– Vă amintesc faptul că eu sînt vizirul şi că, prin mine, faraonul vă dă un ordin!

– Nu mi se pare că e decît o hotărîre aberantă a unor persoane care nu cunosc natura şi îndatoririle Locaşului Adevărului.

– Sînteţi conştient de gravitatea cuvintelor pe care le spuneţi?

– Comorile confreriei nu sînt destinate exteriorului, acolo unde ar putea fi furate. Dacă vizirul nu înţelege acest lucru, se va ajunge la un dezastru.

– Pentru binele statului, accept să uit toate cele pe care le-am auzit, dar să ştiţi că rabdarea mea a ajuns la capăt. Ori vă supuneţi imediat, ori...

– Ori...?

Surprins de calmul pe care-l emana persoana Tăcutului, vizirul îşi măsură cuvintele.

– Îi voi propune regelui să vă dea nişte pedepse aspre. O asemenea lipsă de supunere nu poate fi tolerată.

– Ceea ce dumneavoastră numiţi lipsă de supunere nu este decît respect pentru legea confreriei, pe care însuşi Pharaon a stabilit-o, în clipa cînd a creat-o. Iar eu trebuie să veghez la respectarea ei.

– Vă riscaţi viaţa!

– Mai bine mor decît să-mi trădez cuvîntul dat.

– E ultimul dumneavoastră cuvînt?

– Duceţi-va la regele vostru şi încercaţi să-l convingeţi că face o greşeală!

– Maestre de operă, dumneavoastră sînteţi cel care greşiţi!

Vizirul ieşi din palat şi dădu iară de Paneb, însoţit de gîscă şi de cîine.

– Nu vă atingeţi de confrerie, îl avertiză colosul, dacă vreţi să n-o păţiţi!

– Îndrăzneşti să mă ameninţi?

– Cu tot respectul, nu-mi inspiraţi deloc încredere şi sînt convins că n-aţi înţeles nimic din spiritul care animă acest sat. E bine să ştiţi că e un loc binecuvîntat şi că nu trebuie să atentaţi în nici un fel la existenţa lui.

Exasperat, vizirul îi întocmi un raport amănunţit regelui Amenmes, insistînd asupra nesupunerii maestrului de operă, asupra obrăzniciei unui tînăr colos şi a lipsei de cooperare a scribului Mormîntului.

– Ţinînd seama de comportamentul scandalos al lui Nefer cel Tăcut şi de injuriile aduse la adresa dumneavoastră, Maiestate, propun arestarea imediată şi judecarea lui de către tribunalul meu.

– Dar eşti sigur că satul are aur?

– Absolut, Maiestate; maestrul de operă a mărturisit, dar refuză cu încăpăţînare să vi-l dea!

Convocat la acest consiliu restrîns, generalul Mehy se delecta ascultînd propunerile vizirului. Nefer cel Tăcut procedase

așa cum sperase, condamnîndu-se el însuși. Lipsit de conducătorul ei, confreria se va năruí, devenind o pradă ușoară.

– Ce părere aveți, generale?

– Fără să mă îndoiesc de declarațiile vizirului, sînt surprins de atitudinea maestrului de operă; atunci cînd l-am întîlnit, mi s-a părut un om responsabil și ponderat. Și vă amintesc că eu sînt protectorul oficial al Locașului Adevărului, a cărui cauză doresc s-o pledez.

– Nu credeți că e cam tîrziu?

– Eu cred în virtuțiile negocierii, Maiestate, și sînt convins că ne-am putea înțelege cu Nefer cel Tăcut.

– Nu-l cunoașteți, interveni vizirul; e un încăpățînat care nu recunoaște autoritatea suveranului nostru!

– Nu reușesc să înțeleg această atitudine.

– Mergeți în sat, generale, ordonă Amenmes, și aduceți-l la mine pe Nefer cel Tăcut!

52.

Kenhir își făcea o scurtă siestă lîngă mormîntul lui Amenmes, în care lucrau maestrul de operă și echipa din dreapta, cînd Penbu, paznicul nubian care păzea depozitul de materiale din Valea Regilor, îl bătu pe umăr.

– Regret că vă trezesc, dar generalul Mehy se află la intrarea în Vale și dorește să vă vorbească imediat.

Bătrînul scrib se ridică greoi și porni, încet, în plin soare.

Generalul era singur; superbul său cal negru, strălucind de sudoare, părea epuizat de efortul la care fusese supus.

– Maestrul de operă e aici? îl întrebă el pe Kenhir, cu o voce îngrijorată.

– N-am ce să vă răspund.

– Regele Amenmes mi-a poruncit să-l arestez și să-l duc la palat.

– Nu puteți pătrunde nici în Valea Regilor, nici în satul artizanilor.

– Credeți-mă, Kenhir, sînt consternat, eu, care sînt dator să vă protejez și care am o admirație fără margini pentru Nefer cel Tăcut. Vizirul ales de Amenmes e un intrigant periculos, căci sfaturile sale îl îndrumă pe monarh pe căi greșite, dar eu nu mă pot opune acțiunilor lui!

– De ce este acuzat maestrul de operă?

– De nesupunere și de injurii la adresa faraonului.

Kenhir se cutremură.

– Vizirul a hotărît să-l prezinte dinaintea tribunalului său?

– Din păcate, da!

– Aşadar, Nefer riscă să fie condamnat la pedeapsa capitală!

Tăcerea lui Mehy spunea totul.

– Refuz să vi-l predau pe maestrul de operă.

– În locul vostru, Kenhir, aş proceda la fel, dar acest refuz este inutil. Într-un caz ca acesta, Amenmes va interveni cu armata, atacînd brutal!

– Cum ar putea un faraon să violeze astfel legea lui Maat?

– Amenmes domneşte doar asupra Tebei… şi încearcă, prin orice mijloace, să-şi afirme autoritatea şubredă. Nefer cel Tăcut ar putea fi un exemplu, regele crezînd că, în acest fel, se va impune în faţa demnitarilor care-i critică felul cum îşi exercită puterea. Mîine, voi fi nevoit să forţez poarta satului cu un corp de armată.

– Ca reprezentant al statului, consider această intervenţie ilegală şi-i voi scrie vizirului, cerîndu-i s-o oprească!

– Nu se va sinchisi să vă răspundă, îi spuse generalul, compătimitor. Singura soluţie care-mi rămîne este să demisionez, dar regele va numi în locul meu un militar brutal, gata să facă orice pentru a-i intra în graţii.

Kenhir se întristase.

– Trebuie să vorbesc cu Nefer.

– Trebuie să rezistăm, hotărî Kenhir. Dacă pleci cu generalul Mehy, dus vei rămîne!

– Mai întîi, trebuie să ne gîndim la supravieţuirea satului, spuse Nefer; dacă Amenmes şi-a pierdut minţile, cine ştie de ce nebunie mai e în stare?

– Tu eşti maestrul de operă al Locaşului Adevărului! Fără tine, ce soartă îl aşteaptă?

– Femeia înţeleaptă, şeful echipei din stînga şi cu tine veţi alege un altul, care va fi recunoscut de întreaga confrerie.

– Eşti conştient de faptul că enunţarea capetelor de acuzare de către vizir va duce la condamnarea ta la moarte?

– Locaşul Adevărului este cel care trebuie apărat.

– Şi crezi că Amenmes îl va cruţa pe succesorul tău?

– După comiterea unei asemenea nedreptăţi, renumele său va fi întinat pe veci şi va evita să se comporte ca un tiran!

– Te însoţesc, Nefer!

– Nu, Kenhir! Confreria va avea nevoie de prezenţa voastră!

– O să fac un raport asupra acestei nedreptăţi, raport care va ajunge la toţi demnitarii tebani şi la Sethi al II-lea. Dacă Amenmes este atît de dement încît să-l atace pe maestrul de operă al Locaşului Adevărului, nu se va mai putea redresa.

– Spuneţi-i Clarei să mă ajute şi asiguraţi-o că nu voi înceta niciodată să mă gîndesc la ea.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

Tocmai cînd Nefer se îndepărta, Paneb ieşi din mormîntul lui Amenmes.

– Simt că se întîmplă ceva neobişnuit!

– Kenhir îţi va da explicaţii, îi spuse Tăcutul.

– Oamenii mei mă aşteaptă ceva mai încolo, în care, îi spuse generalul Mehy lui Nefer. Presupun că scribul Mormîntului nu v-a ascuns nimic din gravitatea situaţiei.

– Arestare, tribunalul vizirului şi condamnarea la moarte... Asta îmi e soarta, nu-i aşa?

Mehy păru oarecum dezolat.

– Aş fi preferat să vă revăd în alte împrejurări, dar nimeni nu s-ar putea opune voinţei lui Amenmes. Nu ascultă decît de vizirul său, care a jurat că va face tot ce va putea să vă piardă.

– Pentru care motiv?

– Nu ştiu, dar el e un înalt funcţionar ursuz, care nu suportă să vă vadă liber şi nu pricepe importanţa rolului vostru.

Generalul îşi strunea calul de căpăstru; cei doi bărbaţi urmau drumul care trecea printre dealurile stîncoase.

– Cînd veţi intra pe poarta palatului, soarta vă va fi pecetluită, Nefer; nu este o rezolvare tocmai onorabilă, dar aţi putea să vă salvaţi. Aici unde ne aflăm acum, soldaţii mei nu vă zăresc.

Generalul îi întoarse spatele maestrului de operă.

Dacă Nefer ar ceda tentaţiei, Mehy ar scoate pumnalul şi i l-ar înfige în spate.

Cine i-ar putea reproşa faptul că a ucis un criminal care a încercat să fugă?

– Prefer să vă urmez, generale! Dacă m-aş face nevăzut, mînia regelui s-ar revărsa asupra satului!

Mehy nu era dezamăgit. Nu şi-l imagina pe maestrul de operă comportîndu-se ca un laş şi, deşi braţul nu-i tremura, prefera să-l nimicească pe adversarul său sub aparenţa legalităţii.

– Vă admir curajul, Nefer; orice vi s-ar întîmpla, vă promit că mă voi ocupa de sat, cît de bine voi putea. Iar dacă voi fi chemat ca martor la proces, vă voi apăra!

Nefer cel Tăcut pătrunse, liber, în palatul regal din Teba, căci generalul refuzase să-i prindă mîinile în cătuşe de lemn.

Calmul maestrului de operă îl uimea pe Mehy; deşi nu-i mai rămăsese nici o speranţă, părea să nu-i fie deloc frică şi se purta ca un oaspete, fericit să fie primit de rege.

La intrarea în sala de audienţe, Nefer fu întîmpinat de vizir.

– Atitudinea voastră nu poate fi tolerată, dar eu vă mai dau o şansă: acceptaţi să răspundeţi favorabil cerinţelor formulate în numele regelui?

– Nu mi-am schimbat hotărîrea!

– Va meritaţi soarta, Nefer! Justiţia va fi de neînduplecat.

– Sînteţi sigur că folosiţi acest termen cu bună ştiinţă?

Iritat, vizirul îl conduse pe maestrul de operă înaintea lui Amenmes. Aşezat pe marginea unei ferestre largi din piatră, faraonul contempla cetatea sfîntă a Karnak-ului.

– Iată prizonierul, Maiestate!

– Lasă-ne singuri!

– Trebuie să vă reamintesc capetele de acuzare, Maiestate, şi...

– Lasă-ne singuri, vizire!

Înaltul funcţionar ieşi cu părere de rău.

– Predecesorii mei au făcut din Karnak un admirabil oraș sacru, în care divinitățile domnesc fericite, îi aminti regele. La fel ca ei, mi-ar plăcea să înfrumusețez și să construiesc noi temple, să înalț obeliscuri, să acopăr cu argint și cu aur porțile monumentale. Dar, înainte de a deschide un asemenea șantier, trebuie să-mi consolidez puterea, profitînd de ascultarea supușilor mei. Înțelegeți, Nefer?

Tăcutul aprobă, dînd din cap.

– Sînt înconjurat doar de ipocriți și de lași... Numai Mehy a îndrăznit să-mi spună adevărul. Teba începe să se miște, militarii nu-și mai pot stăpîni nerăbdarea, vor primi solda cu întîrziere și cîte altele nu vor mai interveni. Pentru a-mi salva tronul, trebuie să-i conving pe cei nehotărîți, să-i îmbărbătez pe cei fricoși și să dovedesc că sînt în stare să fac să sporească bogățiile orașului lui Amon, zeul victoriei. Mă înțelegeți?

– Este sarcina Domniei Voastre, ca rege!

– Locașul Adevărului are mult aur, nu-i așa?

– Doar atît cît îi este necesar bijutierului nostru să lucreze așa cum se cuvine. Acest aur ne este oferit de palat, iar scribul Mormîntului își notează, conștiincios, cantitățile primite.

Amenmes se întoarse către maestrul de operă.

– Dar dumneavoastră, Nefer, știți să faceți aur, nu-i așa?

Șeful confreriei nu îi răspunse.

– Nu sînt eu stăpînul Locașului Adevărului? Am nevoie de acest secret!

– Aurul pe care l-am putea noi fabrica n-ar avea nici o valoare în afara zidurilor satului.

– Trebuie să-mi dai ascultare, Nefer! Știi bine că ești maestrul meu de operă!

– Nu și atunci cînd ordinul e împotriva legii lui Maat, aceea care conduce satul. Sînteți primul ei servitor și datorită Domniei Voastre cel slab e ocrotit de cel puternic!

– Prea multă vorbă! Vreau să vă folosiți puterile și să-mi dați bogățiile de care am nevoie!

– Locașul Aurului e situat în interiorul Locașului Adevărului, Maiestate, și opera care se desăvîrșește acolo nu aparține acestei lumi.

– Luați seama, maestre de operă! De data aceasta, îmi pierd răbdarea. Dacă vă încăpățînați, vă dau pe mîna vizirului!

– Știți prea bine că împotriva mea nu va putea fi adusă nici o acuzație serioasă.

– Nu sînteți decît un rebel care nu vrea să se supună regelui său!

– Dimpotrivă, îi sînt credincios și pot s-o dovedesc.

– S-o dovediți, spuse Amenmes, mirat. În ce fel?

– Consultînd oracolul din Locașul Adevărului.

53.

În timp ce Nefer, bine păzit, aştepta într-una din sălile palatului, generalul Mehy şi vizirul îşi pierduseră toată buna dispoziţie după ce îl ascultaseră pe Amenmes.

– Maestrul de operă este, incontestabil, în drepturile sale, Maiestate!

– În ce constă acel oracol?

– Se pun una sau mai multe întrebări întemeietorului Locaşului Adevărului, Amenhotep I. Artizanii vor aduce statuia lui şi ea este aceea care va da răspunsurile.

– Fără nici o îndoială, un răspuns trucat! se înfurie Amenmes. Refuz această procedură!

– Imposibil, afirmă vizirul; strămoşii vor fi profund jigniţi, iar populaţia tebană vă va desconsidera definitiv.

– Iată de ce Nefer era atît de sigur pe el... Cu sprijinul unui rege defunct, dar cu un mare prestigiu, poţi fi sigur că învingi! Am putea, măcar, să alegem întrebările?

– Desigur, acuzarea trebuie să le pună!

– Va fi una singură: Nefer cel Tăcut îi este credincios faraonului, stăpînul suprem al Locaşului Adevărului? Dar la ce ne-ar folosi, din moment ce artizanii vor înclina statuia înainte, pentru a o face să sugereze răspunsul afirmativ!

– Am o idee, care ne-ar scuti de acest neajuns, anunţă generalul Mehy, zîmbind cu subînţeles.

– Şefu', vine vizirul cu pielea de panteră peste roba lui cea albă, însoţit de doisprezece preoţi raşi în cap!

– Nici un soldat? întrebă Sobek.

– Nici unul... Ah, mai e şi maestrul de operă!

– Liber?

– Se află în mijlocul cortegiului.

Sobek ieşi din al cincilea fort. Fără să-l bage în seamă pe vizir, atletul negru dădu la o parte doi preoţi, pentru a-i lăsa drum liber maestrului de operă.

– Fiţi bine venit, spuse el cu emoţie. Sper ca nimeni nu va încerca să vă stea în cale!

– Nefer cel Tăcut este inculpat, preciză vizirul. Am venit să consultăm oracolul, care-i va confirma vinovăţia.

Cortegiul se opri în faţa porţii celei mari. Clara ieşi din sat şi-l îmbrăţişă îndelung pe Nefer.

– Preotesele lui Hathor n-au încetat să te protejeze, îi şopti ea.

Vizirul li se adresă:

– Daţi ordin să fie aduse statuile lui Amenhotep I şi a mamei sale, Ahmes-Nefertari. Vreau să-i pun imediat întrebări veneratului protector al Locaşului Adevărului.

Şase membri ai echipei din dreapta şi şase ai celei din stînga aduseră statuile cuplului regal, aşezate pe o corabie din lemn, susţinute de două traverse lungi din cedru de Liban.

Tot satul se adunase în jurul lor, în aşteptarea judecăţii pe care aveau s-o facă sufletele regilor.

– Acuzarea să pună întrebarea, i se adresă vizirului femeia înţeleaptă.

– Nu înainte de a-i schimba pe cei care au purtat statuile.

Paneb cel Zelos interveni pe dată.

– Doar artizanii Locaşului Adevărului au dreptul să poarte această corabie!

– Pentru asigurarea obiectivităţii acestei consultări, cei care-i vor înlocui pe artizani vor fi preoţii lui Amon. În acest fel, nimeni nu va putea contesta răspunsul.

– Asta contrazice tradiția! strigă colosul, cu glas tunător.

– Vizirul să procedeze după bunul lui plac, decretă femeia înțeleaptă.

Artizanii puseră jos corabia, pe care o ridicară apoi preoții lui Amon, interimari care nu-și petreceau la templu decît cîteva zile pe an și cărora vizirul le promisese o importantă sumă de bani, cu condiția să dea răspunsul cel bun.

Înaltul funcționar îl privi pe Amenhotep I, a cărui statuie de calcar, pusă pe un tron colorat, avea niște ochi de o intensitate extraordinară.

– Venerabile strămoș, ne-am adunat cu toții aici pentru a cunoaște adevarul. Nefer cel Tăcut, șeful confreriei tale, este acuzat de revoltă împotriva regelui Amenmes. Dacă va fi găsit vinovat, va suporta pedeapsa suprema.

Pentru a asista la judecată, artizanii încetaseră lucrul, fiecare mirîndu-se că femeia înțeleaptă acceptase să cedeze pretențiilor vizirului. Furios, Paneb nu va putea accepta înșelătoria preoților lui Amon și va impune, necesară și obligatorie fiind, repetarea consultării oracolului.

– Venerabile strămoș, reluă înaltul funcționar, răspunde la această întrebare: Nefer cel Tăcut îi este credincios faraonului, maestrul de operă al Locașului Adevărului?

Corabia rămase nemișcată un timp. Cei care o purtau încercau să se dea puțin înapoi, pentru ca statuia să poată da un răspuns negativ; dar o forță misterioasă îi ținea pe loc, făcîndu-i apoi să înainteze, încetul cu încetul.

– Oracolul a dat un răspuns categoric, constată Paneb, strigînd: maestrul nostru de operă a fost credincios faraonului, nu i se poate reproșa nimic!

– Glorie lui Amenhotep I! aclamă Nakht cel Puternic, vorbele sale fiind preluate de ceilalți săteni.

Încremenit, vizirul nu se mai gîndea decît la consecințele acestui eșec; iar privirea ironică a lui Paneb îl exaspera și mai mult.

Cînd entuziasmul se mai potoli, mai făcu o ultimă încercare.

– Întrebarea este atît de importantă, încît trebuie să cer şi părerea reginei Ahmes-Nefertari; dacă ea aprobă atitudinea maestrului de operă, să se manifeste!

Paneb era gata să-l izgonească pe acest personaj mediocru, dar chipul statuii vopsit în negru se însufleţi deodată, zîmbind larg şi făcîndu-l, astfel, pe trimisul lui Amenmes sa nu-şi creadă ochilor.

Vizirul nu-l putuse opri pe Kenhir să-l conducă pînă la palatul regal, unde regele Amenmes îi primi imediat.

– De ce nu l-aţi adus înapoi pe Nefer cel Tăcut?

– Răspunsul oracolului i-a fost favorabil, Maiestate, dar...

– Nu numai că veneratul Amenhotep I a recunoscut atitudinea ireproşabilă a maestrului de operă, preciză scribul Mormîntului, dar, printr-o intervenţie excepţională, chiar şi mama regelui a confirmat acest adevăr!

Obrajii lui Amenmes se scobiseră şi mai mult, ca şi cînd îl păştea o boală grea.

– Acest Nefer trebuie arestat, insistă vizirul. Nu puteţi tolera o asemenea nesupunere!

– Eu aş avea altă propunere, declară Kenhir, sprijinindu-se în baston.

Vizirul fu cuprins deodată de o speranţă neaşteptată: dar dacă bătrînul scrib prezenta argumente care să pună capăt carierei acestui maestru de operă pe care nu reuşise să-l doboare? În schimbul acestei mici trădări, ar obţine un post onorific şi plătit regeşte.

– În procedura care a fost aplicată, continuă Kenhir, s-au făcut două greşeli inadmisibile, şi una, şi cealaltă din vina vizirului.

– Ce îndrăzniţi să mai inventaţi? protestă acesta din urmă.

– Mai întîi, ni i-aţi impus pe preoţii lui Amon, străini Locaşului Adevărului, să poarte corabia oracolului, ştiind foarte bine că doar artizanii au dreptul să îndeplinească acest rol; apoi, refuzaţi să admiteţi judecata sacră, cerînd, în continuare, pedepsirea

unui om nevinovat. Această comportare nu este demnă de un vizir însărcinat cu aplicarea legii lui Maat, în orice împrejurare. De aceea, cer regelui destituirea dumneavoastră imediată. Dacă îmi va fi refuzată, mă voi plînge tribunalului lui Amon şi voi cîştiga. Cu cît o funcţie e mai înaltă, cu atît mai mult omul respectiv trebuie să aibă o ţinută impecabilă; aşa a putut fi construit Egiptul şi tot aşa va putea supravieţui.

Vizirul se întoarse către rege.

– Maiestate, nu daţi ascultare acestui scrib răzbunător!

– Urmînd sfaturile tale, am făcut o gravă greşeală. Părăseşte acest palat şi să nu te mai văd în viaţa mea!

Deşi întors de la vînătoarea prin ierburile înalte în care îşi aveau cuibul multe păsări, generalul Mehy încă nu se calmase. Desigur, aducea mult vînat, dar această risipă de energie nu-i alungase temerile.

Pe mal, Serketa se delecta la umbra unei umbrele imense, instalate de servitoarele sale, care, pentru ca stăpîna lor să se bucure de cît mai mult confort, puseseră, unele peste altele, mai multe rogojini, acoperite cu stofă.

– Sucul de struguri nu e destul de rece, le reproşă ea; să-mi aduceţi imediat altul.

Mehy se aşeză alături de soţia sa.

– Eşti minunat, dragul meu, dar pari atît de preocupat!

– Amenmes şi-a gonit vizirul, un bătrîn tîmpit, care a ajuns să fie ironizat de maestrul de operă şi de scribul Mormîntului. Şi doar îi explicasem cum să folosească oracolul în favoarea sa, dar n-a ştiut s-o facă.

– Pe cine a numit regele în locul lui?

– Pe un alt incapabil, care nu are nici o consideraţie pentru mine.

– Dacă îţi face probleme, prezise Serketa cu vocea ei mieroasă, va sta la palat şi mai puţin decît predecesorul său.

Cu piciorul gol, începu să mîngîie pulpa generalului.

– Cancelarul Bay nu va reuşi să-l convingă pe Sethi să atace Teba, continuă Mehy, iar Amenmes, la rîndul său, nu va porni ofensiva împotriva Nordului. Şi unul, şi celălalt nu vorbesc decît despre pace; sînt aproape sigur că fiul se va împăca, în curînd, cu tatăl.

– Dar asta e foarte grav!

– Pentru mine, e o adevărată catastrofă! Se vor găsi destui bîrfitori care să mă acuze că am jucat un joc prea obscur. Această împăcare ne va zădărnici toate eforturile.

– Nu mai ai nici o influenţă asupra acestui prinţişor ambiţios?

– Amenmes s-a schimbat mult. Eşecul vizirului l-a făcut atît de neîncrezător, încît, zi după zi, se închide tot mai mult în singurătatea sa. Trebuie să recunoaştem adevărul: fiul lui Sethi a devenit imprevizibil. Poate că a hotărît chiar să-mi ia funcţiile şi să numească un nou comandant-şef al trupelor tebane. Sînt sigur că i-am displăcut, prefăcîndu-mă că iau apărarea Locaşului Adevărului. Oricare ar fi situaţia, nu-l mai pot considera un aliat sigur.

Serketa se aşeză cu capul pe pîntecele generalului.

– Încă o dată îţi spun, dragostea mea, nimeni nu-ţi va face vreun rău!

– Îţi interzic să acţionezi după cum te taie capul, Serketa!

– Cum adică? Dacă Amenmes este atît de idiot încît să te atace, nu trebuie să intervin? Odată eliminat acest om care nu acţionează în nici un fel, vei deveni stăpînul Tebei, dovedind încă o dată că îi eşti credincios lui Sethi al II-lea, cel care nu s-a îndoit niciodată de tine. Că doar tu eşti cel care a menţinut pacea, împiedicînd izbucnirea unui război civil!

54.

Nefer îi mîngîia părul Clarei, care se bucura de soarele zorilor pe terasa casei lor, unde petrecuseră o noapte de vis, la lumina stelelor. Cu fiecare zi care trecea, magia iubirii care-i unise încă de la prima lor întîlnire devenea tot mai puternică şi amîndoi le mulţumeau zeilor pentru această fericire.

– Nu ţi-a fost teamă de viclenia vizirului şi a preoţilor lui Amon?

– Nu pe teritoriul satului şi sub protecţia strămoşilor noştri fondatori.

Pentru echipa din dreapta, era zi de odihnă, dar nu şi pentru maestrul de operă. Trebuia să aprobe instalarea unui nou siloz, desenat de Gau cel Exact şi construit de Didia cel Generos, cu ajutorul lui Karo cel Posac şi al lui Renup cel Jovial. Apoi avea să verifice amforele cu grîne care fuseseră livrate şi, abia după aceea, va asculta doleanţele lui Kenhir.

– Sînteţi acolo? întrebă Paneb, cu vocea-i puternică.

Maestrul de operă se aplecă, privind în uliţă.

– A apărut un vizitator cam ciudat, anunţă colosul.

– O fi noul vizir.

– Ba mai mult: regele Amenmes în persoană. Şeful Sobek se teme să nu fie vreun impostor şi a apelat la scribul Mormîntului să-l identifice. Dacă într-adevăr este el, va trebui să cobori.

După agitaţia din faţa porţii celei mari a satului, era clar că se întîmplase un eveniment deosebit. Tăcutul îşi puse *perizoma*, şorţul de sculptor, şi ieşi în uliţă.

Unesh Şacalul îl strigă:

– A venit Amenmes!

– Cine-l însoţeşte?

– Doar un conducător de car.

Cu bastonul său, Kenhir îi dădea la o parte pe săteni, pentru a-i permite regelui să înainteze pe uliţa principală şi să ajungă la maestrul de operă.

Cînd cei doi se înfruntară din priviri, o linişte apăsătoare se lăsă peste sat.

– Mă bucur să vă primesc în satul vostru, Maiestate, spuse Nefer, înclinîndu-se.

Slăbit, foarte palid, Amenmes părea rătăcit.

– Vreau să merg pe drumul urmat de voi, pentru a ajunge în Valea Regilor, şi să-mi văd locul de veci.

– Chiar acum?

– Timpul trece repede, maestre de operă!

Nefer îi ceru lui Paneb să-l însoţească.

La jumătatea drumului către strîmtoare, colosul trebui să-l sprijine pe Amenmes, care nu mai putea respira; picioarele îl lăsau, tînărul monarh ajungînd la capătul puterilor.

– Doriţi să ne întoarcem în sat? îl întrebă Nefer.

– Nu, să continuăm!

Paneb micşoră pasul. Ajunşi în strîmtoare, Amenmes zăbovi mult pentru a-şi trage sufletul şi privi către dealurile arse de soare, deasupra cărora zburau şoimii.

– Pasărea lui Horus, protectorul regalităţii, spuse el în şoaptă. Se mai gîndeşte, oare, la mine? În loc să mă înalţ către cer, m-am împotmolit într-o mlaştină. Cît despre dumneavoastră, maestre de opera, aţi urmat drumul corectitudinii, care duce în lumea de dincolo, şi regret că am înţeles atît de tîrziu cît de

important este rolul dumneavoastră. Dar astăzi, am norocul să parcurg acest domeniu, al cărui stăpîn ar fi trebuit să devin.

Amenmes vizită colibele de piatră ale artizanilor, unde dormeau atunci cînd stăteau aici, la lucru, cîteva zile, și descifră, recăpătîndu-și buna dispoziție, inscripțiile gravate de Kenhir, dornic de a-și păstra confortul în locul pe care-l alesese ca fiind cel mai bine amplasat.

– Să coborîm în Vale, hotărî el.

Pasul îi era nesigur; Paneb îl supraveghea tot timpul pe suveran, de teamă să nu cadă și să se accidenteze grav.

Dar ajunseră la capătul drumului, fără nici un incident, și pătrunseră în „marea cîmpie", a cărei liniște era însuflețită de amintirea regilor iluștri.

– Locurile astea sînt mai vii decît palatul meu, aprecie Amenmes. Acolo, nu întîlnești decît intrigi și ambiții; aici, îmi aflu, în sfîrșit, liniștea de care n-am avut niciodată parte.

Cînd Amenmes pătrunse în mormîntul său, fu uimit de calitatea sculpturii și de frumusețea scenelor care-l reprezentau în compania divinităților. Înaintă fără grabă de-a lungul coridoarelor, citi textele ce dădeau la iveală mutațiile luminii, apoi se opri înaintea chipului mamei sale, care făcea ofrandă creatorului și lui Isis.

– Ar fi trebuit să vin aici de multă vreme, dar mă temeam că voi da ochii cu moartea... Ce greșeală am făcut! Pe acești pereți, nimic nu vorbește despre moarte. Mi-ați oferit mult mai mult decît cei care se pretind prietenii și aliații mei, voi, pe care i-am disprețuit și i-am combătut.

Nefer și Paneb îl lăsară singur pe Amenmes.

Cînd acesta ieși din locul său de veci, soarele începea să apună.

– E tîrziu, îi spuse el maestrului de operă, atît de tîrziu... Dar ar trebui să trăiesc destul de mult să pot cunoaște minunățiile pe care le-ați creat pentru mine.

Mic, gras şi bărbos, mîndru de părinţii săi, tatăl – matematician grec, iar mama – chimistă persană, Dakter se lăsa, din ce în ce mai mult, pradă confortului laboratorului, al cărui director devenise, datorită lui Mehy. Savantul nu mai credea de multă vreme că ar putea porni un război, care să scoată Egiptul din respectarea tradiţiilor sale, proiectîndu-l într-o eră nouă, în care să domine ştiinţa şi progresul tehnic. Generalul încercase din răsputeri să zdruncine din temelii vechea ţară a faraonilor, dar împrejurările nu-i permiseseră.

Dakter bea numai apă, dar mînca tot mai mult, crescînd în greutate şi devenind, de aceea, tot mai sever cu subalternii săi. Nu-l acceptase nici o egipteancă, de aceea le frecventa, din cînd în cînd, pe libienele care-şi vindeau farmecele într-o berărie din suburbiile Tebei.

Şi totuşi, cu cît geniu era înzestrat! Încă se simţea în stare să inventeze noi maşini şi să folosească produse, cum ar fi petrolul, pentru a schimba radical economia ţării. Dar Egiptul, înglodat în respectul pentru legea lui Maat, armonia iluzorie, nu putea înţelege că reuşita materială, oricît ar fi costat, era de preferat corectitudinii!

– Ai pregătit ce te-am rugat, Dakter?

Trezit brusc din siesta sa, Dakter tresări.

– Serketa! Scuză-mă... Mă odihneam puţin!

Dakter se temea de această femeie cu forme admirabile, care făcea pe adolescenta, cu vocea ei mieroasă, cu ocheadele şi fandoselile ei.

– Sînt grabită!

– În ultima vreme, am fost ocupat pînă peste cap şi...

– Datorită ţie, recunoscu Serketa, am făcut multe progrese în prepararea otrăvurilor, dar felul în care cunoşti tu narcoticele făcute din flori de lotus este unic, iar eu n-am dreptul să mă înşel asupra lor. Situaţia devine primejdioasă pentru soţul meu, care e şi protectorul tău, şi trebuie să acţionez fără întîrziere.

– Nu vreau să ştiu nimic!

– Ba dimpotrivă, un aliat ca tine va trebui să știe totul despre planurile mele. De îndată ce-mi vei da narcoticul, îi voi adormi pe soldații care fac de pază la ușa lui Amenmes. Apoi, voi intra la el și-l voi face să bea o otravă pregătită de mine.

– Vă rog să tăceți!

– Am testat produsul pe un bou: moartea a fost fulgerătoare. Vom scăpa, astfel, de acest prințișor idiot, care plănuiește să numească un nou comandant-șef al armatelor tebane. Ce mai idee năstrușnică... N-ar merita o pedeapsă drastică?

– Dar Amenmes este un faraon!

– Singurul faraon legitim este Sethi al II-lea, căruia n-am încetat să-i fim credincioși. Ține minte toate acestea, neprețuitul meu Dakter, și fă-mi rost, cît mai curînd, de narcoticul despre care vorbeam.

Amenmes înnoptase în palatul lui Ramses cel Mare, în interiorul Locașului Adevărului. Alături de locuitorii satului, își adusese omagiul strămoșilor, apoi luase micul dejun cu maestrul de operă și femeia înțeleaptă.

Obrajii monarhului erau mai puțin scobiți și-și regăsise, cît de cît, pofta de mîncare.

– Ce-ți lipsește, maestre de operă?

– Nimic, Maiestate, atîta vreme cît statul își respectă angajamentele.

– N-ați vrea să vă măriți satul?

– În nici un caz! Funcționează ca o corabie, cu echipajul de la babord și de la tribord, și fiecare tinde către un nivel excelent în specialitatea sa, integrîndu-se în opera comunitară. Ar fi inutil, nociv chiar, să măresc numărul artizanilor, căci singurul lucru care contează este unitatea dintre membrii confreriei. Avem nevoie de foarte mulți ani pentru a forma un adevărat slujitor al Locașului Adevărului, un artizan care să-și poată exersa arta fără ezitare, transmițînd mai departe ceea ce a învățat și a experimentat.

– Vizirul m-a mințit în ceea ce vă privește; doar generalul Mehy v-a luat apărarea. Fiți prudent, Nefer; poziția pe care o aveți și secretele pe care le stăpîniți vor declanșa invidii care vă vor pune viața în pericol!

– Atîta vreme cît Pharaon va veghea asupra Locașului Adevărului, n-ar avea de ce să se teamă.

– Voi face în așa fel ca nimeni să nu se atingă de el, promise Amenmes.

– N-ar trebui să vă ocupați, mai degrabă, de sănătatea voastră? îi sugeră Clara.

– Tocmai am semnat un decret, prin care l-am numit medic-șef al palatului pe un oarecare Dakter, care mi-a fost lăudat pentru competența sa... Dar femeia înțeleaptă va accepta să mă îngrijească așa cum o face cu ceilalți membri ai confreriei?

– Sînt la dispoziția voastră, Maiestate!

– Am pierdut forța tinereții și mi-am irosit puterile într-o luptă absurdă, care nici măcar n-a avut loc... După ce mi-am văzut locul de veci și am participat, cît de cît, la viața acestui sat, vreau să pun capăt anarhiei de care sînt răspunzător. Chiar de mîine, voi începe negocierile cu tatăl meu, faraonul legitim, și-l voi ruga să mă ierte. Singura favoare pe care doresc s-o obțin este aceea de a mă putea odihni în Valea Regilor. Cînd pacea va fi restabilită, voi reveni să vă văd, Clara, și sînt sigur că-mi veți reda sănătatea.

55.

– E un risc prea mare, Serketa! Planul tău n-are nici o şansă de reuşită, spuse generalul Mehy.

– Ba ştii bine că are, dragostea mea dulce, căci va fi de ajuns să înlocuieşti unele gărzi ale palatului cu unii dintre oamenii tăi. Cît despre ceilalţi, o servitoare le va duce hrană în care se vă pună droguri. De îndată ce vor adormi, voi pătrunde în camera lui Amenmes şi-l voi face să bea un deliciu fabricat de mine. Un deliciu mortal... Nu va suferi deloc şi va pleca într-o lume mai bună.

– Există riscul de a fi prinsă asupra faptului!

– Asta nu mi se poate întîmpla mie, şopti ea. Mă laşi s-o fac, spune?

– Nu, Serketa!

Intendentul îndrăzni să-i deranjeze pe cei doi soţi, care stăteau sub un umbrar:

– Aghiotantul vostru doreşte să vă vadă, generale; pretinde că e foarte urgent.

Ofiţerul era foarte emoţionat.

– De la palat am primit veşti îngrijorătoare, generale! Conform unor zvonuri care mi se par fondate, Amenmes se pare ca e hotărît să-l recunoască pe Sethi ca unic stăpîn al celor Doua Ţinuturi. Pentru a trece la fapte, va răzleţi trupele tebane şi va numi în locul vostru un administrator însărcinat cu demobilizarea lor. Am mai aflat că noul vizir vă este ostil. Atunci cînd se

va restabili pacea, dumneavoastră veți fi țapul ispășitor. Și mai adaug faptul că oamenii noștri își fac multe griji în legătura cu soarta lor.

– Să stea liniștiți, le voi pleda cauza pe lîngă rege.

Cînd aghiotantul se îndepărtă, Serketa sărută genunchii generalului.

– Mă lași s-o fac, scumpul meu?

Privirea de rozător a lui Imuni, asistentul scribului Mormîntului, deveni și mai tăioasă decît altădată.

– Treizeci și șase, treizeci și șapte... Lipsește un urcior cu bere!

– Mai numără o dată, îi ordonă Kenhir.

– Am numărat deja! Azi-dimineață, ne-au fost livrate treizeci și opt de urcioare cu bere și n-am pus în cămară decît treizeci și șapte. În concluzie: cineva a furat unul!

– Calmează-te, Imuni; un bun scrib trebuie să știe să-și păstreze sîngele rece.

– Trebuie să aflăm care e hoțul!

– Ai vreo bănuială?

– Am făcut deja o anchetă. Azi-dimineață, cînd a fost descărcată marfa, nu erau de față decît trei artizani din echipa din dreapta: Pai Pîinică-Bună, Didia cel Generos și Paneb cel Zelos.

– Desigur, te gîndești la Paneb!

– După mărturiile a două gospodine, a fost văzut ultimul la locul faptei. Forța lui fizică îi permite să ducă mai multe urcioare decît ceilalți doi și, în mod sigur, n-a ezitat să ascundă unul.

– Ai o dovadă?

– Indiciile corespund. Sînteți obligat să-l anunțați pe maestrul de operă.

Imuni nu se înșela, dar vocea sa subțiratică îl scotea din pepeni pe Kenhir.

– O să-l previn.

– În calitate de acuzator, insistă Imuni, voi asista la discuție.

– Haide! mormăi Kenhir.

Nefer lucra în atelierul sculptorilor, unde termina o statuie a lui Amenmes, care avea un chip liniştit, un rege tînăr emanînd numai vigoare.

Imuni vru să vorbească, dar Kenhir îi puse mîna la gură.

– Linişte!

Uimit de perfecţiunea gestului, Imuni uită pentru o clipă războiul pe care-l pregătea împotriva lui Paneb; urmări cu privirea mîna maestrului de operă, ce dădea viaţă zîmbetului faraonului, zîmbet în care divinul şi umanul se îmbinau într-o armonie greu de exprimat. Dalta fină dansa pe piatră, fără s-o rănească, transformînd materia, inertă în aparenţă, în suport pentru viaţă.

Nefer lăsă jos unealta şi îşi şterse fruntea cu o batistă de in. Ieşind dintr-o lume deosebită, în care dialoga cu statuia, dădu cu ochii de scribul Mormîntului şi de asistentul acestuia.

– Există un hoţ în confrerie, declară Imuni.

– Cine e şi ce greşeală a comis?

– Paneb a furat un urcior cu bere. Cer convocarea tribunalului şi efectuarea percheziţiei la domiciliul lui

– L-ai interogat?

– Mă tem că va reacţiona cu violenţă!

– Nu şi în prezenţa mea.

Nefer cel Tăcut ieşi din atelier însoţit de cei doi şi se îndreptă către locuinţa lui Paneb. Acesta tocmai văruia faţada casei, aşa cum i-o ceruse soţia sa.

– Ce delegaţie impresionantă! constată colosul. Pot să pariez că scribul-asistent are, din nou, ceva contra mea!

– De data asta, e grav! atacă Imuni; va trebui să mărturiseşti imediat!

– N-am nimic de mărturisit decît că mi-eşti din ce în ce mai nesuferit şi că bidineaua mea ar putea ateriza pe mutra ta.

– Ai furat un urcior cu bere din cea livrată azi-dimineaţă? întrebă Kenhir.

Privirea lui Paneb deveni ameninţătoare:

– Sînt sigur că povestea a fost inventată de lepădătura asta de Imuni.

– S-a furat un urcior în timp ce te aflai acolo!

– Din cîte ştiu, nu eram doar eu; dar dacă tu eşti ăla care a ascuns urciorul, numai ca să-mi faci rău?

Simţind că Paneb era gata să-i spintece asistentul, Kenhir interveni:

– Treaba pare a fi serioasă, Paneb; eşti de acord să stăm de vorbă şi cu ceilalţi doi, Pai şi Didia?

– Mai întîi, cercetaţi-mi pivniţa!

– Aşa să facem, propuse Imuni.

Zelosul deschise uşa casei.

– Intraţi şi verificaţi!

– N-o facem cu bucurie, mărturisi scribul Mormîntului, şi-ţi mulţumim pentru cooperare.

Maestrul de operă nu intră în casă.

– Într-o bună zi, promise Paneb, o să-i strivesc capul ploşniţei de Imuni, aşa, între două blocuri de piatră.

– Nu te lăsa dus în ispită, căci vei fi exclus din confrerie!

– Dar tu, măcar, eşti sigur de nevinovăţia mea?

– Crezi că e necesar să-mi pui întrebarea asta?

Dezamăgit, Imuni ieşi din casa lui Paneb, în timp ce lui Kenhir i se citea satisfacţia pe faţă.

– Nici un urcior suspect! anunţă scribul Mormîntului.

– Dar problema nu e rezolvată, le aminti asistentul, nemulţumit. Să-l confruntăm pe Paneb cu ceilalţi doi suspecţi.

– Să ne grăbim, le ceru pictorul; n-am chef să pierd timpul.

Didia cel Generos se afla la Pai Pîinică-Bună, care pregătise nişte rinichi, după o reţetă al cărei secret nu-l dezvăluia nimănui.

– Paneb e acuzat că a furat un urcior cu bere, insistă Imuni; aţi fost martori la acest delict?

– Nu mai spune baliverne, îi tăie vorba uriaşul Didia; eu sînt cel care a luat un urcior din cele livrate azi-dimineaţă, ca să-l beau pe loc, potolindu-mi setea. Să-mi fie reţinut din salariu, şi cu asta basta!

– Dar, totuşi...

– Întoarce-te la biroul tău, îi porunci Kenhir asistentului său.

Mirosul atrăgător îl făcu pe Paneb să ridice capacul oalei.

– De ce ai luat urciorul? îl întrebă pe Pai, la ureche.

– Aveam nevoie pentru sosul în care am preparat rinichii... şi nevastă-mea mi-ar fi reproşat această cheltuială.

– Să nu mai faci asta niciodată... şi mulţumeşte-i lui Didia.

– Între colegi, trebuie să ne luam apărarea, preciza dulgherul; dar cred că Pai ar trebui să ne invite la masă.

La curtea din Teba era mare agitaţie. Zvonul căpătase amploare şi fiecare ştia acum că regele Amenmes avea să renunţe la coroană. Unii se simţeau uşuraţi, alţii se temeau că vor pierde totul sau măcar o parte din privilegiile lor; şi toţi se întrebau care va fi soarta generalului Mehy, a cărui tăcere le părea suspectă.

În amurg, Serketa se prezentă la palat, o data cu servitoarele din serviciul de noapte. Îmbrăcată modest, trecu uşor de primele două controale. Dar la al treilea, un gardian o privi, încruntat.

– Pe tine nu te cunosc!

– Am venit în locul unei lenjerese care e bolnavă!

– Prezintă-te la cameristă; îţi va spune ce ai de făcut!

Serketa o luă pe coridorul care ducea la lenjerie, dar îşi schimbă apoi direcţia, îndreptîndu-se către apartamentele regale. Avea, clar, în minte, planul trasat de Mehy, aşadar nu se putea rătăci.

În buzunarul interior al rochiei sale largi, purta un pumnal şi o fiolă cu otravă. Pumnalul îi va servi la eliminarea celui care-i va sta în cale, iar fiola va fi însăşi moartea lui Amenmes.

Garda se schimbase deja. În mai puţin de o jumătate de oră, narcoticele îl vor cufunda într-un somn profund pe gardianul care păzea camera lui Amenmes şi drumul îi va fi liber. Nimeni n-o va opri să se strecoare în camera monarhului.

Soţia generalului se ascunse într-o cămăruţă unde se puneau vazele pentru flori; aici urma să aştepte momentul în care întregul palat va fi cuprins de linişte.

Cînd auzi niște pași grăbiți răsunînd pe dale, Serketa își dădu seama că fusese îndreptățită să se teamă. Cineva o trădase și, acum, era căutată.

Dacă s-ar fi grăbit, ar fi căzut în plasă.

Cum să iasă de aici fără să fie văzută? Exista, ce-i drept, o fereastră mică, spre grădină, dar avea niște grilaje. Nici o ieșire și nici măcar un loc în care să se poată ascunde.

Dacă ușa s-ar fi deschis, Serketa n-ar fi avut unde să fugă.

Ar înfige pumnalul în primul paznic care ar încerca s-o amenințe, apoi ar încerca să se strecoare printre ceilalți, scoțîndu-le ochii cu unghiile.

Se auzeau glasuri de bărbați care țipau de spaimă.

Apoi, voci de femei, vaiete și plînsete.

Curioasă, Serketa întredeschise ușa.

Soldați, demnitari și servitoare alergau pe coridor. Soția lui Mehy îl prinse pe unul de mînă.

– Ce se întîmplă?

– Regele Amenmes a murit!

56.

Lac de sudoare, Kenhir se trezi speriat şi ţipă, lucru care o făcu pe Niut să se scoale şi să vină degrabă. După ce bătu la uşă, întrebă:

– Pot să intru?

O tuse puternică îi răspunse şi Niut intră.

Cu respiraţia tăiată, Kenhir stătea pe marginea patului.

– Ce coşmar îngrozitor! Am văzut cum sosea un om de-al lui Seth, violent, pus pe ceartă şi bătăios, mai puternic decît oricare atlet, cu albul ochilor însîngerat, atît de puternic, încît nici deşertul nu-l speria!

– La vîrsta voastră, spaima asta vă mai lipsea! Mergeţi să vă spălaţi! Eu rămîn să schimb cearşafurile şi să fac curăţenie în cameră.

Niut începuse deja să trebăluiască, deşi era încă noapte. Dinspre uliţa principală, se auzea o larmă neobişnuită.

Cu o torţă în mînă, Unesh Şacalul pornise să-i trezească pe toţi sătenii.

– Sus, cu toţii! Regele Amenmes a murit!

Nefer cel Tăcut reuşi să-l calmeze.

– De îndată ce a aflat vestea, curierul Uputy a ţinut să ne anunţe.

În timp ce femeia înţeleaptă îi liniştea pe săteni, maestrul de operă discuta cu şeful Sobek, care-şi pusese paznicii în stare de alertă.

– Acum, îşi spuse nubianul părerea, totul va depinde de atitudinea generalului Mehy, singurul om puternic din întreaga

regiune. Ori i se supune lui Sethi, care va pedepsi Teba pentru că s-a revoltat împotriva lui, ori va revendica succesiunea lui Amenmes, iar lucrul aceasta va duce la un război civil.

Vizirul, miniştrii, înalţii funcţionari şi demnitarii care fuseseră în slujba lui Amenmes fuseseră conduşi în curtea cea mare a cazărmii principale din Teba, unde generalul Mehy dădea diferite sarcini ofiţerilor superiori.

Nu încăpea nici o îndoială că hotărîse să ia puterea, cu brutalitatea care-l caracteriza, şi să numească militari în posturile-cheie.

– Prinţul Amenmes a murit în această noapte, le aminti Mehy, şi le-am dat ordin specialiştilor să înceapă procesul de mumificare. Am trimis mesageri la Pi-Ramses, pentru ca faraonul legitim, Sethi al II-lea, să afle cît mai repede că l-am slujit întotdeauna cu credinţă.

Nedumerirea apăru pe toate chipurile. Mulţi credeau că Mehy nu va ezita să urmeze exemplul fiului lui Sethi, dar nu ştiau că generalul cunoştea cu precizie raportul de forţe dintre Nord şi Sud, raport care nu-i era favorabil. În cazul unui şoc frontal, superioritatea armamentului său nu va fi de ajuns pentru a compensa acest handicap; doar viclenia şi dacă ar fi fost luaţi prin surprindere ar fi putut contribui la victoria lui Mehy, dar era mai bine să nu se mai gîndească la toate astea.

– Şi noi sîntem slujitorii credincioşi ai lui Sethi, pretinse ministrul Finanţelor numit de Amenmes, dar uzurpatorul nu ne-a dat dreptul să alegem! Îi vom dovedi totuşi faraonului că noi am făcut tot ce s-a putut pentru a apăra Teba.

– Nu e bine să decretăm un doliu oficial, recomandă primarul, pentru a nu-l jigni pe Sethi; dacă ne gîndim bine, nu este decît decesul unui prinţ de sînge regal. Să facem uitate titlurile pe care ni le-a dat Amenmes şi să ne reluăm funcţiile anterioare. Cînd regele va intra în Teba, va fi aclamat de o cetate loială şi supusă.

– Cu condiţia să fi şters toate urmele uzurpării, preciză fostul ministru al Agriculturii. Amenmes şi-a făcut un loc de veci în Valea Regilor, nu-i aşa? Imaginaţi-vă mînia lui Sethi al II-lea

cînd va descoperi acest lucru! Din moment ce generalul Mehy este administratorul principal al malului stîng, să le ordone artizanilor din Locașul Adevărului să facă să dispară acest monument jignitor. Dacă nu, confreria va fi pedepsită cu asprime, iar răzbunarea lui Sethi se va răsfrînge și asupra noastră.

– După cum reiese din acest document semnat de generalul Mehy, Maiestate, fiul vostru a murit, îl anunță cancelarul Bay.

– În ce împrejurări? întrebă Sethi.

– După părerea medicilor palatului, organismul său ajunsese ca al unui bătrîn; slăbit, epuizat, s-a stins în timp ce dormea. Generalul a dat ordin să fie mumificat și face toate eforturile necesare pentru a evita o conflagrație în regiunea tebană.

– Oare acest text n-ar putea fi un fals care să-l înșele pe rege asupra situației din Sud? întrebă regina Tausert.

– Este sigiliul generalului, iar scrisul e același cu cel din mesajele precedente.

– Și dacă a fost constrîns să scrie acest text? Nereușind să se impună prin forță, Amenmes s-a folosit, poate, de cele mai josnice șiretlicuri!

– Eu cred că fiul meu a murit într-adevăr, declară, cu tristețe, Sethi, și că a plătit scump pentru nesupunerea sa.

– Să trimitem acolo niște iscoade care să ne furnizeze niște informații certe, preconiză regina. Dacă trupele noastre s-ar aventura în acea regiune, fără să cunoască adevărata situație, am risca pierderi grele.

– Există ceva mult mai urgent, spuse monarhul, exprimîndu-și dorințele față de marea soție regală și de cancelarul Bay.

– Nici măcar n-am apucat să-l otrăvesc pe Amenmes, se plînse Serketa; bietul om a murit singur-singurel. Treizeci și trei de ani și trei ani de domnie parțială... Ce trist bilanț! Din nefericire, incapabil cum era, nu ne-a ajutat nici măcar să-l înlăturăm pe Sethi!

Serketa se cuibări la picioarele lui Mehy, țintuit la pat de o urticarie rebelă, însoțită de o febră mare. Medicul se arătase

încrezător, dar bolnavul trebuia să stea în casă vreo opt zile, pentru a evita unele urmări neplăcute. Asta îl exaspera pe general, căci n-avea deloc încredere în curtenii tebani.

Oficial, se știa că Mehy studia dosarele; zilnic, aghiotantul transmitea armatei ordinele lui, iar aceasta, la fel ca și celelalte corpuri sociale, era nerăbdătoare să cunoască reacțiile lui Sethi al II-lea. Unii își puneau speranța în clemența lui, iar alții se temeau să nu frîngă coloana vertebrală a Tebei celei orgolioase.

– Nici o veste de la Pi-Ramses, în dimineața asta?

– Nici una, iubirea mea.

– Mă simt mult mai bine și am pierdut o grămadă de timp! Mîine, o să mă ocup de Locașul Adevărului.

– Uiți că maestrul de operă a refuzat să distrugă mormîntul lui Sethi?

– Situația s-a schimbat. Nefer nu e tîmpit; el știe că faraonul legitim îi va fi recunoscător, dacă va șterge orice urmă de-a lui Amenmes.

– Și dacă refuză?

– Asta și sper, turturica mea... În acest caz, îl voi aresta!

Întreaga comunitate se adunase în curtea neacoperită a templului lui Hathor și lui Maat.

– S-a început, deja, mumificarea lui Amenmes, anunță scribul Mormîntului, dar n-a fost proclamat doliul oficial. Asta înseamnă că Teba se înclină înaintea lui Sethi, regele Egiptului de Sus și de Jos. Unitatea țării e restabilită și asta ne bucură. Dar, mai mult ca sigur, numele lui Amenmes va fi șters de pe listele regale.

– Ce se va întîmpla cu locul lui de veci? întrebă Paneb.

– Iată motivul pentru care vă cer părerea tuturor, căci este vorba despre viitorul satului.

– Din fericire, exclamă Renup cel Jovial, maestrul de operă a păstrat mormîntul lui Sethi!

– Pentru a-i dovedi că sîntem loiali, ar trebui să-l distrugem pe cel al fiului său, propuse Ched Salvatorul.

– Este și părerea mea, aprobă Kenhir. Nu ne putem îndoi de faptul că generalul Mehy, susținut de mulțimea demnitarilor tebani, ne va cere să-l alungăm pe uzurpator din Valea Regilor.

Toate privirile se îndreptară către maestrul de operă.

– Scribul Mormîntului are dreptate să ne avertizeze. Care este părerea șefului echipei din stînga?

– Va fi cea a maestrului de operă, răspunse Hay, taciturn.

– Și cea a femeii înțelepte?

– În orice împrejurare, vom ține seama doar de respectul legii lui Maat.

– Atunci, nimic mai simplu! exclamă Paneb. Cum am putea distruge un loc de veci, picturi și sculpturi pe care le-am creat cu dragoste? Amenmes n-a fost el un rege mare, dar n-a făcut nici un rău confreriei. În numele cărei politici josnice ne-am putea comporta ca niște barbari? Timpul va da uitării evenimentele lipsite de importanță, iar eterne nu vor rămîne decît scenele rituale în care Amenmes apare ca un faraon care cunoaște formulele învierii. Despre om, totul va fi uitat; dar simbolurile trasate pentru un rege nu vor putea fi uitate.

– Dar noi trăim astăzi, în prezent! obiectă Casa-Funie. Cuvintele tale frumoase nu îl vor influența pe general, iar Sethi va rade acest sat de pe suprafața pămîntului, dacă îi arătăm cea mai mică dovadă de credință lui Amenmes.

– Păstrînd această operă desăvîrșită, ne vom arăta loiali față de Locașul Adevărului și față de noi înșine.

– Eu sînt de acord cu Casa, interveni Karo cel Posac; dar să nu-mi cereți să distrug ceva, orice ar fi!

– Care dintre voi este gata să distrugă mormîntul lui Amenmes? îi întrebă maestrul de operă.

Unii priviră în sus, alții își puseseră ochii în pămînt, iar alții, către preotesele lui Hathor.

– Trebuie să fiți pe deplin conștienți de atitudinea voastră, le recomandă Kenhir; Sethi nu vă va ierta!

– Locul de veci al lui Amenmes este aproape gata, preciză Paneb, și e fericit că nimeni din această confrerie nu dorește să-l

strice! Dacă faraonul e nemulţumit de munca noastră, să pună pe alţii să-i termine mormîntul!

Kenhir fu de acord că argumentul era întemeiat, dar cîtă greutate va avea dorinţa confreriei în faţa unui monarh decis să facă să dispară orice urmă a unui fiu rebel?

– Avem treabă, spuse Paneb; în loc să trăncănim, hai să pregătim camera funerară a lui Amenmes, pentru a putea primi mumia regală.

– Prinţul nu va fi niciodată înhumat în Vale! obiectă Nakht cel Puternic.

– Asta e treaba celor de la putere, şi nu a noastră! Să respectăm planul maestrului de operă şi totul va fi bine!

Entuziasmul Zelosului alungă şi ultimele şovăiri şi artizanii se pregătiră să plece în Valea Regilor.

Nefer cel Tăcut nici nu apucase să formuleze hotărîrea pe care confreria o luase în unanimitatea inimilor.

57.

Total restabilit, Mehy se pregătea să plece spre Locaşul Adevărului, în fruntea a vreo cincizeci de infanterişti, cînd aghiotantul său îi aduse un mesaj urgent.

– Se apropie o flotilă din Nord, generale!

– Cîte bastimente?

– Cinci, dintre care o corabie regală.

– Iată-l, deja, pe Sethi, în persoană! Poziţia corabiei?

– În curînd va putea fi văzută din Teba.

Mehy trimise pe malul drept un număr mare de soldaţi, pentru a-l aclama pe rege şi pentru ca acesta să poată aprecia loialitatea armatei tebane. În spatele lor, curtenii urmau să se piardă în mulţime.

Vestea circula deja în marele oraş, în care curiozitatea se îmbina cu teama: împotriva cui se va declanşa mînia regelui?

Spre surprinderea generalului, flotila se îndreptă către debarcaderul de pe malul stîng! I se aduse îndată un vas uşor şi rapid, pentru a putea traversa Nilul, întîmpinîndu-l, astfel, pe suveran.

Dar nu Sethi era cel care cobora pe pasarelă, cu pas nesigur, ci cancelarul Bay.

Subţirel, nervos, cu ochii negri şi ageri, cu barbişonul bine îngrijit, Bay coborî cu prudenţă.

– Mă bucur să ajung din nou pe pămînt, îi mărturisi el lui Mehy; cît am călătorit, mi-a fost rău tot timpul!

– Maiestatea Sa nu v-a însoţit?

– Regele mi-a încredințat două misiuni. Prima, să aflu dacă prințul Amenmes a murit cu adevărat și dacă în bunul oraș Teba domnește liniștea.

– Iată-l, în sfîrșit, eliberat de sub jugul pe care-l suporta din ce în ce mai greu și sînt mîndru că am putut evita tulburările de care mă temeam.

– Securitatea este asigurată cu adevărat?

– Ultimii partizani ai lui Amenmes nu sînt în număr mare și nu doresc decît să se ascundă. De altfel, cred că este necesar să mai așteptăm cîtava vreme, înainte de a vă putea da un răspuns sigur.

– Vă mulțumesc pentru sinceritate, generale; suveranul vă va aprecia atitudinea.

– Și care e a doua misiune, cancelare?

– Va trebui să mă duc, cît mai repede, la Locașul Adevărului.

– Paznicii șefului Sobek nu sînt ușor de abordat; dacă doriți, vă pot însoți, împreună cu vreo cîțiva soldați.

– Cu multă plăcere, generale!

Mehy era încîntat. Intervenția sa va părea oficială, iar cancelarul îl va prezenta pe comandantul-șef al trupelor tebane ca fiind primul care nu dorește să păstreze nici o amintire despre Amenmes.

Bay cercetă carul, bănuitor.

– Vă rog să nu mînați prea repede; mi se face rău imediat!

– Voi avea grijă de dumneavoastră, cancelare!

Carul porni în viteză.

– Această perioadă teribilă vi s-a părut, desigur, dureroasă, generale!

– Am avut o singură obsesie: să-l conving pe prințul Amenmes să nu lanseze vreo ofensivă spre Nord.

– La rîndul meu, n-am reușit să-l conving pe Sethi să pună în aplicare planul nostru, căci regele credea în revenirea la armonie, în ciuda previziunilor mele pesimiste.

– În înțelepciunea sa, Pharaon a văzut mai departe decît noi...

– Desigur, generale, dar trebuie să închidem acest capitol penibil din istoria noastră.

– Maestrul de operă din Locașul Adevărului nu e deloc diplomat și tinde să vadă lumea doar prin ochii confreriei sale. N-aș dori să-și atragă niște nenorociri!

– Eu am puteri depline, generale; cerințele lui Sethi vor fi satisfăcute!

Mehy își stăpîni bucuria: de data asta, soarta lui Nefer era pecetluită. Opunîndu-se regelui, va fi prada mîniei acestuia și-și va lăsa confreria fără apărare, excepție făcînd Paneb, colosul al cărui zel îi speria pe toți. Dar Serketa gîndise un plan pentru a scăpa de el, astfel încît viitorul se anunța, în sfîrșit, luminos.

Șeful Sobek aștepta în mijlocul drumului, în fața fortului al cincilea. Carul lui Mehy se opri la mai puțin de un metru de nubian.

– Du-te și cheamă-i pe scribul Mormîntului și pe maestrul de operă! îi porunci generalul. Cancelarul Bay, delegat al regelui Sethi al II-lea, vrea să le vorbească imediat.

După tonul lui Mehy, Sobek înțelese că treaba era serioasă și nu mai stătu pe gînduri; cînd se întoarse, nu-l însoțea decît femeia înțeleaptă.

– Trebuie să înțeleg că maestrul de operă lucrează la mormîntul lui Amenmes, în Valea Regilor? întrebă Bay.

– Da, așa este, răspunse Clara.

Carul se întoarse și se îndreptă spre Vale. Drumul greu făcea ca oamenii să păstreze liniștea. Temîndu-se de atacurile spiritelor ce cutreieră munții, soldații, strînși unii lîngă alții, priveau fără încetare către creste.

Ajunseră cu bine la intrarea în Vale, dar cu nervii întinși la maximum.

În fața grupului impresionant ce se apropia, paznicii nubieni își lăsaseră armele jos.

– Avem dreptul să trecem dincolo de această poartă? se îngrijoră Bay.

– Nu aveți puteri depline, cancelare?

Cei doi bărbați intrară pe teritoriul sacru, care-l lăsă pe Bay fără glas. Mehy era nerăbdător să-l surprindă pe maestrul de

operă în timp ce lucra în mormîntul lui Amenmes, dovedindu-şi, astfel, trădarea.

Însărcinat cu paza depozitului de materiale al artizanilor, nubianul Penbu le ieşi în cale, ameninţîndu-i cu o sabie scurtă.

– Îl însoţesc pe cancelarul Bay, reprezentant al faraonului, declară generalul; Nefer cel Tăcut e aici?

Penbu încuviinţă dînd din cap.

– Condu-ne la el!

– N-am dreptul să merg mai departe.

– Atunci, cheamă-l!

Penbu ţipă precum o cucuvaie, tulburînd liniştea pietrelor din Valea Regilor.

După cîteva minute apăru Paneb, cu părul ciufulit şi plin de praf de piatră. În mînă purta un tîrnăcop mare.

– Părăsiţi imediat acest loc! le ceru el, privindu-i cu furie.

– Eu sînt cancelarul Bay. Regele Sethi mi-a încredinţat o misiune urgentă, dîndu-mi putere deplină s-o duc la bun sfîrşit!

– Ne însoţeşte o trupă numeroasă, preciză Mehy.

– Ce doriţi?

– Să-l văd pe maestrul de operă, răspunse Bay.

– Conduce un şantier. Îl veţi putea vedea diseară, în sat.

– Regret, dar e ceva foarte urgent!

– Ce şantier? întrebă Mehy.

– Nu vă pot da nici un răspuns.

– Du-te şi caută-l, Paneb!

Colosul îşi încleştă mîna pe coada tîrnăcopului, pe care l-ar fi folosit cu dragă inimă pentru a-i izgoni pe aceşti intruşi, dar consideră că e mai bine să se consulte, mai întîi, cu maestrul de operă.

Calmul lui Nefer cel Tăcut îl fascina pe general. Prezenţa lui Bay îi dovedea totuşi că Sethi revenise la cîrma ţării şi că Locaşul Adevărului trebuia să se supună, asumîndu-şi greşelile. Dar şeful confreriei avea o ţinută impunătoare, de parcă rămăsese stăpîn în tot acest joc.

– Aţi călătorit bine, cancelare?

– Ca să fiu sincer, n-am reuşit încă să mă obişnuiesc cu legănarea unui vas şi prefer să merg pe pămîntul vechiului nostru Egipt. De îndată ce faraonul a aflat că fiul său e mort, mi-a poruncit să plec la Teba, pentru a pune capăt acestei perioade grele care ne-a slăbit ţara. Presupun că aţi deschis din nou mormîntul lui Sethi al II-lea, pentru a continua lucrările.

– Încă nu, cancelare!

– Atunci... La ce lucrare trudesc artizanii în prezent?

– Trebuie să terminăm camera funerară a lui Amenmes.

– E reprezentat... ca faraon?

– Tradiţia a fost respectată!

Generalul Mehy jubila. Credincios obiceiurilor sale, maestrul de operă nu era capabil să mintă.

– După moartea lui Amenmes, preciză cancelarul, ar fi trebuit să-i distrugeţi mormîntul, pentru a şterge urmele uzurpării lui.

– V-aţi făcut o idee greşită despre Locaşul Adevărului, cancelare! În unanimitate, locuitorii satului au respins această soluţie şi nu veţi găsi nici măcar un artizan care să se atingă de o operă desăvîrşită.

Mehy nu se aştepta chiar la asemenea vorbe! Nu numai că Nefer se condamna pe el însuşi, dar îşi condamna întreaga comunitate. Nimic mai stupid decît această corectitudine, inadaptarea la împrejurările actuale, de care ar fi putut profita din plin!

Generalul îi şi vedea pe Tăcut şi pe confraţii săi arestaţi, judecaţi şi deportaţi într-o mină de cupru în care să-şi sfîrşească zilele. Şi satul, deschis, părăsit, cu piatra de lumină şi celelalte secrete ale Locaşului Adevărului.

Mai rămînea să-şi respecte angajamentul faţă de trădător, a cărui eficacitate fusese totuşi dintre cele mai mediocre... Mehy îi va încredinţa lui Serketa această problemă minoră.

– Ar fi trebuit sa înţelegeţi că Sethi nu va îngădui ca lucrurile să rămînă aşa, adăugă cancelarul.

– V-am expus opinia confreriei şi ea nu se va schimba niciodată. Din moment ce Pharaon este stăpînul nostru suprem, el ne va hotărî soarta!

– Vă mărturisesc că Sethi vă cunoştea tot atît de puţin ca şi mine; se temea că, pentru a-i face pe plac şi pentru a vă salva totodată, veţi distruge locul de veci al fiului său. A venit vremea să ne întoarcem la armonia şi la unitatea celor Două Ţinuturi şi să uităm de domnia lui Amenmes. Pharaon doreşte să-i terminaţi mormîntul cît mai repede. Datorită generalului Mehy, care l-a respectat pe prinţ, chiar şi după moartea lui, mumificarea e în curs de efectuare, iar ritualurile vor fi celebrate pe trupul său osirian. După aceea, maestre de operă, veţi relua lucrările la mormîntul lui Sethi al II-lea.

58.

Înainte de a se prăbuşi pe pat, Mehy, mînios, se răzbunase pe propria cameră: mobile dezmembrate, stofe sfîşiate, oglinzi făcute cioburi... Spectacolul era dezolant, dar Serketa se îngrijea să-l liniştească pe soţul său punîndu-i întruna, pe frunte, comprese reci.

– Blestemat fie cancelarul Bay... Mi-a dat de înţeles că Sethi se va comporta, în sfîrşit, ca un adevărat rege, şi cînd colo, el iartă şi tolerează!

– În discursul său adresat somităţilor tebane, cancelarul n-a emis nici o critică la adresa ta!

– Dar nici nu m-a confirmat în funcţiile mele! Îşi va întocmi raportul către rege şi nimeni nu poate prevedea ce hotărîre va lua Sethi.

Mehy aruncă o compresă cît colo şi se ridică.

– Ai dreptate, situaţia ar fi putut să fie şi mai rea... Dar acest cancelar nu ne va fi niciodată aliat. E prea legat, trup şi suflet, de cuplul regal şi nu va fi decît în slujba acestuia.

– Principalul e că tu vei rămîne omul cel mai puternic din Teba.

– Pentru cîtă vreme, Serketa? Dacă Bay reuşeşte să mă despartă de propria armată, sînt un om terminat!

– Dar noi nu vom accepta şi nici oamenii tăi!

Generalul se ridică, intră în sala de baie şi-şi dădu pe faţă cu apă parfumată, de parcă aşa ar fi vrut să-şi spele toate eşecurile.

– Adevăratul obstacol este Locaşul Adevărului. Continuă să mă umilească şi mă împiedică să-mi ating scopul. Am nevoie de piatra de lumină, Serketa, am nevoie de această armă supremă!

– Din moment ce Egiptul este reunificat, viaţa satului va reveni la normal, iar informatorul nostru va fi mult mai liber să acţioneze.

– Pînă în prezent, a fost incapabil să afle ascunzătoarea pietrei!

– Să nu fim pesimişti, iubitul meu drag... Dar, desigur, va trebui să fim puţin mai activi.

– Ce vrei să spui?

– Sufletul confreriei este chiar şeful. Atîta timp cît Nefer cel Tăcut va conduce Locaşul Adevărului, acesta va părea de neînvins. Din încercările prin care trece, acest maestru de operă îşi ia puterea; şi cu cît încercările sînt mai greu de suportat, cu atît mai mult maestrul îşi sporeşte forţele. Prezenţa sa e cea care consolidează edificiul, cu fiecare zi care trece!

Mehy se calmă şi cugetă îndelung la cuvintele soţiei sale.

– Tu scoţi în evidenţă un soi de adevăr, pe care eu nu-l percepusem încă atît de clar, de parcă acest adevăr stralucea prea tare, luîndu-mi ochii! Cum să luptăm mai departe împotriva lui Nefer?

– Lipsindu-l de sprijinul lui cel mai apropiat şi mai eficient, răspunse Serketa; dar această acţiune, chiar dacă va fi încununată de succes, nu va fi de ajuns, căci spiritul confreriei trăieşte în inima Tăcutului!

– Şi ce propui?

– Nu-ţi trece prin minte, iubitul meu drag?

Mehy ar fi ucis mulţi oameni fără să ezite, dar nu pe acesta, deşi îi era cel mai aprig duşman.

– Oare ţi-e frică de Nefer cel Tăcut?

– Nu ne va fi uşor să scăpăm de el!

– Dar va trebui s-o facem, neapărat, scumpul meu, ciripi Serketa; ai dreptate, va fi foarte greu, pentru că are de partea lui o întreagă reţea de protecţii magice, care-l fac de neînvins. Din fericire, simt o dorinţă puternică să duc la bun sfîrşit această luptă şi voi găsi cel mai bun procedeu!

– Te-ai gîndit, cumva, la vreo strategie?

– Am o idee, doar una... Dar mult mai valoroasă decît mii de soldaţi!

– Ce idee, Serketa?

Femeia îşi sărută soţul pe buze.

– Interiorul... Îl voi ucide din interior.

O rază de soare dezmierda două trupuri goale al Turcoazei şi al lui Paneb, care făcuseră dragoste cu o spontaneitate adolescentină. Mîngîierile delicate ale colosului continuau să-i trezească dorinţele, iar el rămînea vrăjit de splendoarea unei femei al cărei trup mlădios şi senzual era expresia desăvîrşită a frumuseţii.

Era de ajuns ca Turcoaza să atingă uşor pielea amantului său, ca să dezlănţuie un torent căruia nu dorea să-i reziste; fiecare dintre îmbrăţişările lor era o nouă fericire şi niciodată nu se săturau unul de celălalt.

Culcată peste el, Turcoaza vedea strălucind în ochii lui focul care urma să-i cuprindă din nou.

– Trebuie să plec, şopti ea. Femeia înţeleaptă mă aşteaptă la templu pentru inventarierea obiectelor de cult ale zeiţei Hathor. Sarcina îi revenea lui Uabet cea Pură, dar, cum aceasta aşteaptă un copil, a fost scutită.

Deşi murea de dorinţă, Paneb nu încercă s-o mai reţină lîngă el. Cel puţin, nu-i interzicea s-o admire în timp ce se pieptăna.

– Cînd îţi reiei munca în mormîntul lui Sethi?

– Săptămîna viitoare!

Conduse de marele preot al lui Amon şi de maestrul de operă al Locaşului Adevărului, funeraliile lui Amenmes se desfăşuraseră conform ritualului unui faraon, cu toată solemnitatea cuvenită. După terminarea ceremoniei, Nefer aplicase pe uşa închisă a mormîntului sigiliul confreriei.

Astfel luase sfîrşit scurta aventură a fiului lui Sethi, al doilea numit astfel, a cărui domnie se scurgea de parcă nu avusese loc nici un incident grav. Încă o dată, puterea faraonului domina conflictele individuale.

– Pari îngrijorat, Paneb!

– Adoptasem un stil special şi mă întreb dacă regele nu-mi va cere să-l modific... Poate că va trebui s-o iau de la început!

– Te temi că vei avea prea mult de muncă?

– Dimpotrivă, dar n-aş vrea să renunţ la aceste picturi, mai ales la cele care evocă obiectele rituale transportate în timpul funeraliilor, căci ele m-au învăţat simplitatea liniilor.

– Tot satul a vorbit despre această inovaţie.

– Dar Sethi n-a aprobat-o încă!

Turcoaza îmbrăcă o rochie lungă şi roşie, care-i punea formele în valoare.

– Trebuie să ai încredere în talentul tău, Paneb; el nu te-a înşelat niciodată!

Ca de obicei, Turcoaza îi scăpă din mînă.

Vîntul Nordului tropăia grăbit către micul domeniu al lui Nefer cel Tăcut, pe care trudeau cei cinci muncitori agricoli, care îi fuseseră trimişi. Paneb nu făcea decît să-şi urmeze măgarul, care cunoştea drumul mai bine chiar decît el.

Uabet cea Pură avusese, deodată, poftă să mănînce dovlecei proaspeţi şi nu mai putea aştepta; soţul său se străduise să-i îndeplinească dorinţa, cu încuviinţarea scribului Mormîntului.

Cînd măgarul se opri, Paneb crezu că se înşală, căci pe cîmp nu era nimeni. Dar zări nişte oameni care dormeau sub un tamarix umbros. Ba unul dintre ei sforăia zdravăn.

Un picior în fund îl trezi pe unul dintre ei, care trase un ţipăt asemănător cu acela al Orătaniei Nesuferite. Tovarăşii lui deschiseră ochii.

– Aşa lucraţi voi pe ogorul lui Nefer cel Tăcut?

– Dar tu cine eşti?

– Cel care va va face să vă fie dragă din nou munca!

Un lungan nebărbierit protestă:

– Noi sîntem cinci la număr... Crezi că ne impresionezi?

– Eu cred, mărturisi dolofanul.

– Tu gîndeşti înţelept, recunoscu Paneb. Vei fi ultimul căruia îi voi sparge capul, dacă refuzaţi să vă faceţi munca pentru care sînteţi plătiţi.

Constatînd că nu-l susţin ceilalţi, lunganul încerca să fugă. Dar Vîntul Nordului îi izbi cu botul, trimiţîndu-l în ciulini.

Măgarul nu înţelegea de ce această „drăgălăşenie" îl făcea pe om să „necheze" atît de tare.

– Eu sînt Paneb cel Zelos şi am nevoie de dovlecei. Dar dacă mă uit la ogorul ăsta părăginit şi la grădina de zarzavat de alături, mă tem că voi pleca fără ei. Sînt dezamăgit şi asta mă înfurie la culme. La culme! E clar?

– Ştiu unde-i pot găsi, afirmă dolofanul cu o voce tremurîndă, şi mă duc imediat să-ţi aduc cîţiva.

– După aceea, vă puneţi pe treabă. Dacă ogorul ăsta nu e bine cultivat, vom sta de vorbă ca între bărbaţi, înainte ca Nefer să vă reclame!

– Veţi fi amîndoi mulţumiţi, promise micul dolofan.

– Am încredere în voi, dar voi verifica. În fiecare zi şi la ore diferite, Vîntul Nordului va trece pe aici, în inspecţie.

– E la fel de voinic ca tine?

– Măgarul meu îmi seamănă, ce-i drept! Îmi va povesti tot ce va vedea şi să nu vă aşteptaţi la indulgenţă din partea lui.

Măgarul cel impunător se ospăta, liniştit, cu ciulini.

– Vrei să spui că... vorbeşte?

– În satul meu au loc evenimente extraordinare. Nu ştiţi că femeia înţeleaptă are puteri magice, asemănătoare celor ale reginei Egiptului?

Cei cinci ţărani se înghesuiră unii în alţii. Pînă şi lunganul renunţase să mai facă pe filfizonul.

– Totuşi, ea nu ne-a hărăzit o soartă anume? se îngrijoră micuţul.

– Încă nu, dar să nu-i stîrniţi mînia!

Pentru Vîntul Nordului, cele două coşuri cu dovlecei erau uşoare ca fulgul. El mergea în frunte, în timp ce Paneb fluiera un cîntec popular.

– Cînţi frumos, spuse încet o brunetică de vreo douăzeci de ani, care-l ajunsese din urmă.

– Cum te cheamă, drăgălaşo?

– Yema… Toată lumea ştie, pe aici, că mă pricep la cultivarea legumelor. Dacă ai nevoie, îţi pot da legume bune.

– De ce nu?

– Tu de unde eşti?

– Din satul artizanilor.

– Atunci, ştii multe secrete! Cînd mai vii pe aici?

– Peste cîteva zile.

– O să vezi, o să-ţi arăt nişte minuni de legume!

59.

Pasionat de genealogie, scribul-asistent Imuni făcuse o descoperire fascinantă în arhivele satului: prin legături familiale complexe, putea pretinde că se înrudește cu Nefer cel Tăcut și, așadar, putea revendica o adopție care ar fi fost mult mai legitimă decît cea a lui Paneb cel Zelos. Din nefericire, îi lipseau cîteva legături, dar spera să reconstituie un lanț credibil, cu condiția să poată avea acces la documentele cele mai vechi, pe care scribul Mormîntului le păstra, ca pe o comoară, în biroul său.

Cum de putea Kenhir, la vîrsta lui, să-și păstreze același ritm de muncă și să se ocupe de cele mai mici detalii, cu aceeași corectitudine dintotdeauna? Unii vorbeau că vigoarea lui Niut nu era străină de acest dinamism, dar tînăra nu dădea atenție bîrfelor și fiecare îi recunoștea o calitate excepțională, aceea de a fi în stare să suporte caracterul imposibil al bătrînului scrib.

Zi de zi, locuința ciudatului cuplu devenea tot mai cochetă datorită strădaniei lui Niut, gustului său pentru mobile frumoase, țesături de calitate și viu colorate. Deși acest lux fără măsură îl costa scump pe Kenhir, acesta renunțase să mai lupte.

– Am terminat inventarul dălților de aramă și al fitilelor pentru lămpi, declară Imuni.

– Ai verificat calculele?

– Nu lipsește nimic.

– De data asta, nu aud de nici o acuzație la adresa lui Paneb!

– Datorită dumneavoastră, satul este gestionat perfect.

– Urăsc complimentele, Imuni, căci ele ascund întotdeauna intenţii perfide. Pe ale tale, le cunosc: visezi să-mi iei locul şi regreţi că trupul meu bătrîn e încă rezistent. Fii mai puţin preocupat de viitorul tău şi gîndeşte-te mai mult la prezent, căci mai ai multe de învăţat înainte de a ajunge scribul Mormîntului.

– Vă asigur că...

– Minciuna nu te ajută cu nimic!

– După programul meu de lucru, aş dori să cercetez istoria satului, pentru a o cunoaşte mai bine.

Kenhir se miră:

– N-ar fi o idee rea!

– Am consultat deja cîteva documente, dar pe cele mai preţioase nu le pot găsi decît la dumneavoastră. Aş putea avea acces la ele?

– Nu văd de ce te-aş refuza!

În sfîrşit, chiţibuşarul de Imuni îşi schimba atitudinea! În loc să-l persecute pe Paneb şi să se lege de comportarea artizanilor, era interesat chiar de Locaşul Adevărului.

Sarcina lui Uabet evolua cît se putea de bine, dar pofta de legume proaspete nu i se potolea deloc. Paneb se dusese de mai multe ori pe ogorul lui Nefer, bine îngrijit de cei cinci ţărani care se puseseră din nou pe treabă, răsplătiţi cu prime substanţiale în natură.

Paneb tocmai termina de umplut coşurile pe care le va purta măgarul, cînd o mînă foarte delicată îi atinse antebraţul.

– Pot să-ţi dau nişte sparanghel cum n-ai mai gustat, îi spuse frumoasa Yema, ai cărei ochi negri străluceau, plini de farmec.

– Preţurile tale nu sînt exagerate?

– Ne putem tocmi... Te vei pricepe, desigur, să mă convingi că trebuie să ţi-l dau mai ieftin!

– S-a făcut, dar să ştii că sînt grăbit.

Fata nu purta decît o tunică scurtă, care nu ascundea aproape nimic din trupul ei delicat, pe care ştia să îl pună în valoare. Cu un mers care semăna, mai degrabă, cu dansul, îl conduse pe Paneb la o colibă mică, din stuf.

– Fii atent, uşa e joasă!

De îndată ce Paneb intră în coliba modestă, Yema îşi scoase tunica şi, goală, se lipi de el.

– Cît de puternic eşti... Hai să facem dragoste!

Colosul o ridică doar cu o mînă.

– De obicei, eu sînt cel care am iniţiativa, fetiţo, şi am norocul să fiu un bărbat satisfăcut. Eşti foarte frumoasă, dar nu te doresc! Păstrează-ţi sparanghelul şi îmbracă-te!

Pictorul o lăsă jos pe fata nemulţumită.

Ieşi din colibă, dar Yema se luă după el. Goală, se căţără în vîrful unei grămezi de pămînt.

– Ajutor, ţipă ea, am fost violată!

Cei cinci ţărani întoarseră capul.

Paneb se întoarse şi o pălmui pe mincinoasă.

– Acuma, gata!

Yema se trînti pe jos, plîngînd.

– Grăbeşte-te să te îmbraci şi să nu te mai apropii de mine niciodată!

Datorită sprijinului soţiei sale, generalul Mehy redevenise omul cel mai puternic şi mai respectat din provincia tebană. În aşteptarea sosirii lui Sethi al II-lea, palatul regal era interzis tuturor, iar intrările erau păzite de soldaţi.

Un calm aparent ascundea, de fapt, îngrijorarea populaţiei. Cancelarul Bay se întorsese în Nord fără să-şi dezvăluie planurile şi nimeni nu cunoştea adevăratele intenţii ale unui faraon ciudat de tăcut. Această lungă aşteptare nu însemna, oare, că monarhul se gîndea la sancţiunile pe care avea să le aplice oraşului, pentru a fi plecat capul în faţa lui Amenmes?

– O scrisoare de la Bay! îl anunţă Serketa, nervoasă.

Degetele lui Mehy tremurau pe tăbliţa de lemn. Dacă era destituit, cum s-ar fi putut salva din această situaţie disperată?

Privi textul scris în hieroglife cursive şi răsuflă uşurat.

– Sînt confirmat în toate funcţiile, cu felicitările regelui pentru a fi menţinut pacea în condiţii dramatice. Cancelarul îmi

cere să asigur prosperitatea regiunii și să ocrotesc, în continuare, Locașul Adevărului.

– Este precizată data sosirii lui Sethi?

– Despre acest amănunt, nimic.

– De ce oare? întrebă Serketa.

– Regele este, desigur, foarte afectat de moartea fiului său... Poate că întîmpină unele greutăți la Pi-Ramses și nu îndrăznește să plece din capitală.

– Norocul continuă să țină cu noi, ciripi Serketa.

Revenind din Valea Regilor, echipa din dreapta era mulțumită că avea să se odihnească. Ținînd seama de nesiguranța ce amenința viitorul Tebei, unii artizani, cum ar fi Karo cel Posac sau Thuty Savantul, nu-și puteau ascunde pesimismul. Un defect dintr-o stîncă întîrziase lucrul, iar maestrul de operă devenise foarte prudent, pentru a evita degradarea picturilor.

– Kenhir a avut un vis urît, spuse Karo; cu un rege care a îndrăznit să-și ia numele de Sethi, nu ne putem aștepta decît la ce e mai rău!

– Ai constatat și tu că nu e un războinic sîngeros, obiectă Fened Nasul.

– N-a declanșat războiul civil, le aminti Casa-Funie, dar nu va ierta Teba pentru că i-a fost supusă lui Amenmes.

– Nu exista altă soluție, preciză Gau cel Exact; Sethi va înțelege că nu se putea altfel.

Temperatura scăzuse brusc. Un vînt amenințător anunța apropierea iernii, care ar fi putut fi mai aspră decît cele dinainte.

– Mîine, decretă scribul Mormîntului, fumigație generală! Căldurile s-au dus, trebuie să purificăm casele și locașurile comunitare. Cine vrea să se ocupe de sala noastră de întruniri?

Trădătorul găsi ocazia prielnică. Nimeni nu era atras de această activitate, așa încît ceilalți artizani îi erau recunoscători pentru devotamentul lui.

Întregul sat fumega, înecat într-un nor înmiresmat care îndepărta mirosurile neplăcute și insectele nedorite. Negruțu', Orătania Nesuferită și celelalte animale domestice se refugiaseră pe lîngă auxiliari, jucîndu-se cu copiii supravegheați de Obed fierarul.

Singur în locașul confreriei, pe care-l afumase din abundență, trădătorul privea cu atenție scaunele de piatră pe care luau loc artizanii.

Nici unul nu părea suspect.

Înainte de a trece pragul sanctuarului care îi era interzis, trădătorul ezită. Pînă atunci, nu se făcuse vinovat decît de cîteva fapte rele, dar nu făcuse nimic iremediabil. Violînd spațiul sacru și făcînd gesturi permise doar maestrului de operă, și-ar fi trădat jurămîntul pentru totdeauna și s-ar fi exclus din spiritul confreriei.

Ce-ar fi să renunțe la capcana bogăției, în care intrase de atîția ani, să-și deschidă inima în fața lui Nefer cel Tăcut și să implore iertarea?

Dar trădătorul constată că nu mai auzea glasul inimii sale. La urma urmelor, nu iubise niciodată Locașul Adevărului. Firul vieții îl adusese aici, pentru că era în căutarea unei științe și a unei tehnici care să-i permită să strălucească și să le fie superior tuturor. De acum înainte, avea nevoie și de bogăție, pe care nu i-o putea oferi decît trădarea.

Trase zăvorul din lemn aurit și deschise ușile naosului în care se afla o statuetă de aur, înaltă de un cot, reprezentînd-o pe zeița Maat, cea pe care ar fi trebuit s-o slujească toată viața.

Mînios, apucă statueta și, dînd-o la o parte, își trecu palma peste soclu, în speranța că va descoperi un șanț sau vreo denivelare care să anunțe prezența unui sistem de închidere.

Dar nu simțea sub degete decît granitul lustruit perfect.

Iritat, trădătorul examină fiecare colțișor al cămăruței, sperînd să descopere, în sfîrșit, ascunzătoarea pietrei de lumină.

Degeaba.

– E cineva aici? se auzi vocea gravă a șefului echipei din stînga.

Cuprins de panică, trădătorul o puse pe Maat la locul ei, închise ușile naosului, le zăvorî și reveni în sala de reuniuni, plină de fum.

– Da, sînt aici!

– Mă temeam să nu ți se fi făcut rau.

– Nu, nu, totul e perfect!

– Lasă fumul să-și facă efectul, îi recomandă Hay, și vino cu noi să sărbătorim un eveniment fericit: Uabet cea Pură a adus pe lume o fetiță.

60.

Uitînd de infirmitatea sa, tînărul Siptah continua să studieze cu rîvnă în biblioteca templului lui Amon din Pi-Ramses, sub privirile binevoitoare ale preoţilor.

Ori de cîte ori avea un răgaz, cancelarul Bay venea să vadă ce progrese mai făcuse acest adolescent în ştiinţă şi în literatură. Nimic nu-l interesa din lumea exterioară, singura sa preocupare era cercetarea.

Siptah nu vorbea decît cu cancelarul care, cîte puţin, îl iniţia în privinţa funcţionării administraţiei centrale şi a gestiunii celor Două Ţinuturi. Atent, elevul său era înzestrat cu o memorie demnă de invidiat şi-i punea întotdeauna cele mai potrivite întrebări.

Aceste întîlniri erau singurele clipe de bucurie ale cancelarului în atmosfera sumbră în care trăia. Moartea lui Amenmes îl îndurerase profund pe Sethi, iar regina Tausert făcea, cu disperare, tot ce putea pentru a-l scoate din această stare. Cu conştiinciozitate şi talent, se achita de îndatoririle sale de mare soţie regală, iar Bay o ajuta, fără odihnă; dar, cînd i se întîmpla să mai iasă din amorţeala sa, faraonul era cel care continua să-şi pună sigiliul pe decretele de mare importanţă.

Intrînd în biroul în care monarhul venea destul de rar, cancelarul se gîndea la tensiunea în care trăiau locuitorii Tebei, care se întrebau, desigur, ce soartă vor avea sub domnia lui Sethi. Bay îi scrisese generalului Mehy că era confirmat în toate funcţiile sale şi stabilitatea acestui om puternic al regiunii, servitor credincios

al regelui și apărător al păcii, avea un caracter încurajator; dar nici măcar el, cancelarul, nu cunoștea adevăratele intenții ale monarhului.

– Ai lucrat astăzi cu tînărul Siptah? îl întrebă Sethi.

– Din păcate, nu, Maiestate; am avut de rezolvat niște probleme legate de amenajarea cartierului de vest al capitalei.

– Ocupă-te mai mult de acest băiat, despre care preoții lui Amon mi-au vorbit numai de bine. Sînt prea mulți curteni care dau tîrcoale tronului și prea puțini care, prin rigurozitatea lor, nu doresc decît să-și facă datoria. Siptah face parte dintre aceștia din urmă și doar tu ești în stare să te ocupi cum se cuvine de educația lui!

– Nimic mai plăcut, Maiestate!

– Îți mai dau ca sarcină să pregătești totul pentru călătoria mea.

Bay era luat pe nepregătite.

– Unde doriți să plecați, Maiestate?

– La Hermopolis. Numai în orașul zeului Thot voi găsi înțelepciunea de care am nevoie pentru a domni cum se cuvine. Plec împreună cu Tausert și-i vom cere maestrului cunoașterii acea seninătate care ne lipsește atît de mult de cînd port, cu greu, pe umeri puterea supremă.

Această hotărîre îl bucura pe cancelar, pentru că era o dovadă a inteligenței politice a lui Sethi, pe care grelele încercări prin care trecuse n-o alterase. La Hermopolis se afla încă o armată numeroasă, care-l va primi pe rege cu entuziasm; instalîndu-se pentru cîtăva vreme în acea cetate fortificată, graniță meridională a regatului său din timpul dominației lui Amenmes asupra Egiptului de Sus, faraonul le va adresa un mesaj tebanilor și tuturor șefilor provinciei din Sud: la cel mai mic semn de nesupunere, va interveni el însuși, cu promptitudine.

– Mi-ați putea spune care vă sînt planurile pe termen lung, Maiestate?

– Doresc ca Thot să-mi îndrume pașii, cancelare! Fără precizia ciocului de ibis și anvergura zborului său, exersarea puterii e condamnată la mediocritate.

În brațele colosului, părea atît de fragilă, încît Paneb nu mai îndrăznea să miște.

– Avem o fată minunată, îi spuse el lui Uabet cea Pură, copleșită de bucuria de a-l fi făcut fericit pe soțul său. Va fi delicată și gingașă ca tine.

– Sînt sigură că va avea și forța ta.

– I-ai ales numele?

– Fiind născută pe timp de lună plină, o vom numi Selena.

Avea un păr cafeniu-roșcat, ochii verzi, urechile și buzele conturate perfect... Selena era un prunc de o frumusețe rară.

Aperti veni mai aproape.

– Mie, mi se pare urîtă... și apoi, e fată! Nu va fi în stare să se bată!

– Iată de ce va trebui s-o protejezi!

– Ba deloc! Să se descurce singură!

Ștrengarul ieși din casă alergînd.

– Devine tot mai insuportabil, aprecie Paneb.

– Lasă-l în pace! se rugă soția lui. Pînă astăzi era singur la părinți; nașterea surorii sale îl face gelos. Trebuie să-l înțelegem și să-l iertăm. În curînd, o va iubi la nebunie.

– Să sperăm că ai dreptate!

Trimise de femeia înțeleaptă, două preotese ale lui Hathor veniră s-o ajute pe Uabet cea Pură, slăbită după nașterea fetiței. După regula de întrajutorare între femeile din sat, nici una nu era neglijată în perioadele mai grele. Tînăra mamă avea să se odihnească vreo zece zile înainte de a-și relua activitățile casnice. Ținînd seama de fragilitatea sa, Uabet își va alăpta fiica doar o săptămînă, după care o va încredința unei doici plătite de stat.

– Paneb, vino repede! se auzi vocea îngrijorată a lui Pai Pîinică-Bună.

– Aperti a mai făcut vreo poznă?

– Nu, scribul Mormîntului te solicită de urgență.

Kenhir era într-una din zilele sale proaste.

– Paneb, n-ai nimic să-mi mărturisești?

– În afară de faptul că sînt tatăl unei fetițe minunate, nu văd ce-aș mai putea să vă spun.

– Nu e momentul să glumim, crede-mă! Ai auzit de o oarecare Yema?

– Nu, nu cred.

– Gîndește-te bine: este o vînzătoare de legume, care muncește aproape de ogorul lui Nefer. În ultima vreme, n-ai fost acolo de mai multe ori?

– Ba da... Cred că este vorba de brunețica aia care încearcă să-i seducă pe toți bărbații care-i trec prin fața casei.

– Te acuză că ai violat-o!

– De cine-și bate joc scorpia asta? A sărit pe mine, ce-i drept, dar am respins-o cu brutalitate și i-am tras o palmă!

– Yema are martori.

– Ce martori?

– Cei cinci țărani care lucrează pentru Nefer.

– Ce mincinoși! Ălora, o să le sparg capul!

– Îți interzic s-o faci! Asta ți-ar agrava acuzația!

– Nu s-a întîmplat nimic, Kenhir, ți-o jur pe viața fiicei mele!

– Yema a depus plîngere pentru viol, acceptată de un judecător de pe malul stîng.

– E de-a dreptul de neconceput, sînt nevinovat!

– După cum te cunosc, nu mă pot îndoi nici o clipă; dar plîngerea există și, după lege, violatorii sînt condamnați la moarte!

– Lăsați-mă pe mine să mă ocup de această Yema și de cei cinci țărani... Vor spune adevărul, credeți-mă!

– Dacă ridici mîna asupra celor care te acuză, vei fi considerat vinovat.

– Doar n-o să lăsam sa triumfe minciuna!

– Procesul trebuie lăsat să se desfășoare ca la carte, începînd cu convocarea tribunalului, care va hotărî dacă trebuie sau nu să fii expulzat.

– Să fiu expulzat... Dar n-am greșit cu nimic!

– Ai vreun martor?

– De ce aș avea nevoie de martori?

– Îmi fac griji pentru tine, Paneb!

Serketa ordonase unei servitoare să-i maseze șalele, dar găsea că mîinile acesteia erau prea aspre.

– Pune mai mult ulei, îi porunci soția lui Mehy, și umblă mai blînd. Nu vezi ce piele delicată am?

Generalul dădu buzna în sala de masaj, în care mirosea a flori de crin.

– Sethi a sosit la Hermopolis, o anunță el. Oficial, inspectează trupele care opresc orice încercare a tebanilor de a înainta către Nord.

– Parcă se restabilise pacea! spuse Serketa, expediind-o pe servitoare cu un gest de dispreț.

– Regele face o demonstrație de forță, pentru a dovedi că guvernează și că orice tentativă de nesupunere va fi reprimată imediat. După părerea mea, este o inițiativă excelentă! Nimeni nu se va mai îndoi de hotărîrea și capacitățile lui Sethi.

– Amenință, cumva, Teba?

– După cele relatate de informatorii mei, monarhul nu și-a exprimat intențiile.

– Eu am niște vești excelente, se învioră Serketa; unul dintre obstacolele ce ne stau în cale va dispărea în curînd.

Generalul o prinse pe soția sa de pulpe.

– Ce-ai mai pus la cale, potîrnichea mea dragă?

– Prin grija prietenului nostru Tran-Bel, o scorpie mică și delicioasă, plătită bine, i-a întins o cursă lui Paneb. A tocmit și niște martori, pentru a susține o gravă acuzație de viol, care-l va distruge pe colos. Un aliat mai puțin pentru maestrul de operă!

Compus din scribul Mormîntului, din maestrul de operă și femeia înțeleaptă, din șeful echipei din stînga și din două preotese ale lui Hathor, tribunalul Locașului Adevărului ascultase explicațiile lui Paneb cel Zelos care, cu prețul a mari eforturi, își păstrase, în aparență, calmul.

Depunînd jurămîntul pe o efigie a zeiței Maat, pe care i-o dăduse femeia înțeleaptă, colosul reușise să-i convingă pe judecători că n-avea nimic de ascuns.

– Doreşte vreunul dintre voi expulzarea lui Paneb cel Zelos? întrebă Kenhir.

– Ştim cu toţii că e nevinovat şi victima unei înscenări, declară Nefer. În consecinţă, rolul nostru, şi mai ales al meu, este să-l apărăm!

– Ţinînd seama de gravitatea acuzaţiei şi de plîngerea depusă, preciză scribul Mormîntului, va fi greu să-l ţinem pe Paneb departe de justiţia din exterior.

– Atîta vreme cît va rămîne în interiorul satului, le aminti Hay, Zelosul va fi în afară de orice pericol.

– Atunci, să fiu judecat de cei din exterior! ceru Paneb. Vreau să-mi fie recunoscută nevinovăţia pretutindeni, atît aici cît şi afară!

61.

Scribul Mormîntului ceruse ca tribunalul ce urma să-l judece pe Paneb să-și desfășoare ședința în fața templului lui Maat, într-una din incintele din Karnak. Juriul, format din preoți, artizani și scribi, era prezidat de-al doilea Profet al lui Amon, pe care Kenhir îl considera un magistrat corect, dar sever. Ras în cap, cu umerii lați și pieptul impunător, președintele tribunalului nu părea să fie prea indulgent.

Înaintea lui, în picioare, se aflau reclamanta și acuzatul. Frumoasa Yema nu se uită deloc la Paneb, care promisese să-și păstreze calmul, oricare ar fi fost atacurile pornite contra lui.

– Domnișoară Yema, începu președintele, continui să susții că Paneb cel Zelos, artizan al Locașului Adevărului, te-a violat?

– Da, susțin!

– Juri pe Maat și pe numele lui Pharaon?

– Jur!

– Și tu, Paneb, juri că ești nevinovat și că n-ai nici o legătură cu fapta de care ești acuzat?

– Jur!

– Așadar, unul din voi doi este un mincinos și un sperjur, trase concluzia magistratul; amintiți-vă că e vorba de un delict foarte grav, care duce la o condamnare severă, atît aici, cît și în Lumea Cealaltă. Vă mențineți totuși declarația?

Nici Yema și nici Paneb nu dădură înapoi.

– Domnișoară Yema, relatează faptele!

– Mă aflam în coliba în care îmi depozitez coşurile, cînd Paneb s-a repezit asupra mea, ca un taur furios. M-a dezbrăcat şi m-a violat. De îndată ce am reuşit să fug, am strigat după ajutor. Cei cinci ţărani de pe ogorul vecin au fost martorii acestui atac îngrozitor!

– Veniţi aici, în faţa mea, le ordonă preşedintele acestora. Confirmaţi declaraţiile domnişoarei Yema?

Speriaţi de solemnitatea momentului şi de severitatea judecătorului, trei dintre ţărani dădură înapoi, în semn că n-au nimic de declarat.

– Eu am văzut totul, afirmă lunganul, aprobat de micul dolofan printr-un gest afirmativ din cap.

– Sînteţi sigur? întrebă femeia înţeleaptă, îmbrăcată într-o elegantă rochie roşie.

Împodobită cu cercei din jasp roşu prins cu fir de aur, Clara îi privea insistent pe cei doi ţărani. Nici o nervozitate în privirea ei, dar o asemenea intensitate, încît dolofanul nu rezistă multă vreme.

– I-am văzut pe colos şi pe fată, recunoscu el, dar nimic mai mult.

– Şi tovarăşul tău?

– Nu pot spune nimic în locul lui!

– Eu îmi menţin declaraţia, începu lunganul, abia vorbind, cu glasul pierdut, de parcă cineva l-ar fi strîns de gît.

– Nu-ţi vreau nici un rău, îi spuse femeia înţeleaptă, dar îţi atrag atenţia că, dacă vei continua sa minţi, nu vei mai putea respira.

– Eu... eu confirm...

Fără să facă nici cel mai mic gest, femeia înţeleaptă continua să-l privească pe lungan, care începuse să gîfîie.

Simţi o arsură de nesuportat care-l sufoca. Atunci, fu nevoit să cedeze.

– N-am văzut cu nimic mai mult decît tovarăşii mei, spuse el.

– Ai fost sau nu martorul unui viol? întrebă judecătorul.

– Nu... nu!

Dezamăgită, Yema rămase pe poziţie.

– Eu continuu să afirm că am fost violată de Paneb!

– Dă-ţi cuvîntul împotriva cuvîntului meu, tîrfă! exclamă colosul, a cărui intervenţie îl supără pe magistrat.

– Poţi să aduci un martor care să-ţi dovedească nevinovăţia? îl întrebă el pe Paneb.

– Vă jur că sînt nevinovat!

– Iar Yema jură că eşti vinovat! Cînd o priveşti, atît de gingaşă şi lipsită de apărare, cum ţi-ai putea imagina că ar fi putut să-ţi reziste?

Scribul Mormîntului interveni cu vehemenţă.

– Vă comportaţi ca un acuzator şi vă depăşiţi rolul de judecător! Membrii tribunalului nu trebuie să ţină seama de intervenţia voastră. Şi dacă veţi fi în continuare părtinitor în mod atît de flagrant, voi cere să fiţi înlocuit!

– De acord, am înţeles... Dar Paneb se poate, oare, apăra altfel decît prin injurii?

– Poate, afirmă femeia înţeleaptă.

– Adică?

Colosul o privi pe Clara cu atenţie şi fu cuprins de o energie ciudată.

Comunicau fără să-şi vorbească, pe calea gîndului, şi, deodată, Paneb văzu ceva.

– Să fie adus Vîntul Nordului, ceru el.

– Este una dintre cunoştinţele tale apropiate? se interesă judecătorul.

– Este măgarul meu. Să vină şi să ne arate cine e mincinosul!

Judecătorul ezită.

– Este o procedură neobişnuită!

– Un animal nu ascunde niciodată adevărul, preciză femeia înţeleaptă; în el este întrupată o putere divină pe care n-ar putea-o schimba.

– Reclamanta este de acord?

„Măgarul se va îndrepta către stăpînul său, gîndi Yema. Naiv, artizanul crede că va impresiona tribunalul folosind acest artificiu, dar acesta se va întoarce împotriva lui." Yema îşi dădu consimţămîntul.

Mergînd alături de femeia înţeleaptă, măgarul străbătuse aleea care ducea la templul lui Maat.

Ajuns în faţa preşedintelui tribunalului, se opri.

– Vîntul Nordului, eşti audiat ca martor într-un caz de viol! Înţelegi gravitatea situaţiei şi eşti în stare să ne arăţi persoana care a minţit pe parcursul acestei audieri?

Cu copita piciorului stîng din faţă, măgarul rîcîi o dală de piatră.

Printre juraţi se auziră murmure, aceştia recunoscînd validitatea marturiei animalului.

– Vîntul Nordului, arată-ni-l pe mincinos!

Măgarul cel puternic întoarse capul spre Paneb, iar domnişoara Yema zîmbi cu satisfacţie.

Dar animalul se întoarse şi se îndreptă către fată, atingîndu-i umărul cu botul său umed.

Ea sări înapoi, ca muşcată de un şarpe.

– Doar n-o să daţi crezare unui măgar!

– De ce ai minţit, Yema? întrebă preşedintele tribunalului, privind-o cu mînie.

– Am spus adevărul!

Vîntul Nordului se năpusti asupra mincinoasei, o doborî la pămînt cu botul şi-i puse pe piept picioarele din faţă.

– O să mă omoare! gemu ea, înnebunită.

Nimeni nu-i sări în ajutor.

Pe punctul de a se sufoca, Yema dădu drumul unei avalanşe de cuvinte:

– Am minţit, recunosc... I-am făcut avansuri lui Paneb şi el m-a respins... M-am simţit atît de jignită, încît am hotărît să mă răzbun... Acuzîndu-l de viol, eram sigură că va fi condamnat... Şi i-aş fi purtat pică pînă şi în temniţă! Nu e bine, dar trebuie să mă înţelegeţi şi să mă iertaţi... Paneb n-ar fi trebuit să mă trateze cu atîta dispreţ.

– Minciuna ta ar fi putut avea consecinţe îngrozitoare, consideră preşedintele tribunalului; membrii juriului să nu scape din vedere acest lucru atunci cînd vor pronunţa sentinţa.

– Eu le cer să fie îngăduitori, declară Paneb; Yema este foarte tînără, aşa că spaima pe care a tras-o îi va servi drept lecţie, pentru totdeauna.

Condamnată să cultive legume şi să le ducă la Locaşul Adevărului, timp de un an, pentru un salariu de nimic, Yema se considera norocoasă. Juraţii îi crezuseră declaraţiile de tînără seducătoare batjocorită, iar judecătorul nu mersese mai departe cu investigaţiile.

Aşa că n-a mai fost nevoie să vorbească despre Tran-Bel şi despre recompensa promisă care, în ciuda eşecului său imprevizibil, i se cuvenea. Iată de ce, odată ieşită din tribunal, se dusese, fără amînare, la depozitul libianului.

De îndată ce o văzu pe Yema, negustorul o trase în cămăruţa în care îşi păstra arhiva.

– Ce cauţi aici, tîmpito?

– Paneb a fost achitat!

Tran-Bel îşi trecu mîna prin părul negru, lipit de creştet.

– Achitat... Ce tot îndrugi acolo?

– Din cauza măgarului, Vîntul Nordului! Femeia înţeleaptă a vrăjit juriul, martorii falşi au dat înapoi şi măgarul le-a arătat că eu eram cea vinovată.

– Eşti nebună de legat, Yema!

– Aşa s-a întîmplat, v-o jur, iar Paneb a ieşit liber din tribunal!

– Ai spus ceva despre mine?

– Nu, sigur că nu!

– Cu atît mai bine pentru tine, fetiţo! Sper că nu mă minţi!

– Am fost condamnată să slujesc Locaşul Adevărului, timp de un an... Iată tot ce am obţinut! Acum, îmi vreau răsplata!

– Vei lua prima corabie care se îndreaptă spre Nord şi vei părăsi Egiptul. Te vei duce în Palestina, unde vei munci ca servitoare la unul dintre prietenii mei fermieri. Acolo, îţi vei schimba numele şi vei scăpa de justiţia egipteană.

– Dar... eu prefer să rămîn aici!

– Ai dat greş, idioato, nu ai de ales! Deasupra mea, sînt oameni importanţi care nu-ţi vor accepta greşeala!

– Asta înseamnă...

– Asta înseamnă că trebuie să pleci cît mai repede şi să nu sufli o vorbă despre cele întîmplate, dacă ţii la viaţa ta! Şi roagă-i pe demoni să te cruţe!

Terorizată, fata trebui să accepte, supusă.

Tran-Bel nu-i spusese, însă, că prietenul său, fermierul, o va folosi pe Yema ca sclavă, supusă tuturor capriciilor ţăranilor săi. Iar el rămînea să se ocupe de explicaţiile pe care trebuia să le dea celor care-l angajaseră şi să scape din această aventură, curat ca inul de cea mai bună calitate.

62.

În acest al patrulea an de domnie a lui Sethi al II-lea, iarna era aspră. Un vînt rece mătura malul stîng al Tebei, obișnuit cu temperaturi mai blînde, chiar și în anotimpul rece; unii spuneau că este o pedeapsă dată țării de către trimișii zeiței Sekhmet, înfuriată de acest rege nehotărît.

Atunci cînd sosiseră măgarii, scribul Mormîntului se trezise deja. Purtînd o manta groasă, el îl certa pe cel care venise împreună cu măgarii și poverile lor:

– Ai adus lemn pentru foc?

– Nici măcar un sac!

– Anunțasem totuși că este urgent!

– Administrația nu mi-a dat nimic... Trebuie să știți că, în această perioadă, toată lumea duce lipsă de lemne!

Kenhir îl chemă imediat pe maestrul de operă.

– Este nevoie urgentă de lemne, spuse Nefer; casele sînt neîncălzite și sînt mulți bolnavi de bronșită. Fără căldura, boala se va agrava, mai ales cea a fetiței lui Paneb.

– Aveam în stoc mai mult decît ne era necesar, dar cine se gîndea că vremea urîtă va dura atît de mult?

Paneb, furios, îi întrerupse pe cei doi:

– Accept să-mi pun pe foc patul și celelalte mobile, dar ce voi face după aceea? Aș vrea să-l cunosc și eu pe cel vinovat de această penurie!

– Eu sînt acela, declară Nefer.

– Maestrul de operă își asumă greșelile celorlalți... Dar acest lucru nu ne dă lemne pentru foc!

– Ai dreptate, să-ți asumi niște greșeli nu este de ajuns; mă duc să caut!

– E un risc prea mare pentru tine! Nici să nu te gîndești! Mă voi descurca eu! Scribul Mormîntului îmi va putea da o autorizație oficială?

– Imposibil, Paneb! Ferește-te de patrule!

– De ce nu îl trageți la răspundere pe administratorul principal?

– Pentru că speram că livrarea din această dimineață va fi mulțumitoare! protestă Kenhir.

O rafală de vînt îl făcu să se clatine pe bătrînul indignat de obrăznicia lui Paneb. Dar nu mai apucă să-i facă reproșuri, căci colosul plecase în grabă la Imuni.

– Deschide ușa magaziei cu unelte și dă-mi cel mai bun topor, îi porunci el scribului-asistent.

– La ce-ți trebuie?

– Grăbește-te, Imuni, n-am chef să ascult ce tîmpenii debitezi tu!

– E interzis să tai copaci fără autorizație și...

Colosul îl ridică pe scrib, apucîndu-l de subsuoară.

– Dacă nu-mi dai imediat toporul, iau tot lemnul pe care-l ai, inclusiv paletele de scrib.

Cei trei paznici îl priviră îndelung pe colosul care tăia un sicomor bătrîn cu trunchiul albicios, ale cărui ramuri erau, majoritatea, uscate.

În ciuda vîntului rece, Paneb muncea cu pieptul gol, mînuind toporul cel greu într-un ritm rapid și constant.

– Comite o infracțiune, remarcă paznicul mai vîrstnic; dar e și foarte voinic.

– Dacă ar fi să cred unele zvonuri, observă colegul său bărbos, s-ar putea să fie un artizan din Locașul Adevărului, Paneb cel Zelos, capabil să pună jos nouă oameni, doar el singur.

– Cum am putea ști dacă e adevărat?

– Vezi ce măgar are?... Un gigant, ca şi stăpînul său! Şi toată lumea ştie că Paneb are un monstru de măgar.

– Chiar nouă oameni?

– Noi nu sîntem decît trei... Şi ai văzut ce topor mare foloseşte? Dacă-l atacăm, se va apăra! Nu crezi c-ar trebui să mai aşteptăm puţin, înainte de a-l aborda?

– Ai dreptate! Să ne gîndim cît de mari sînt riscurile.

Paneb îi zărise de multă vreme pe paznici, dar nu-i băga în seamă; după ce a umplut cu lemne uscate coşurile purtate de Vîntul Nordului şi a luat el însuşi, la spinare, o mare cantitate, porni către sat, trecînd prin faţa celor trei bărbaţi.

– O zi bună, prieteni; aţi făcut bine că nu v-aţi băgat!

– Lipsa asta de lemne de foc este inadmisibilă, strigă Kenhir; ştiţi, la fel ca şi mine, că Locaşul Adevărului are prioritate!

Cu capul între umeri, generalul Mehy făcea eforturi să se arate la fel de amabil ca altădată. Pe de o parte, eşuarea planului lui Tran-Bel de eliminare a lui Paneb îl afectase; pe de altă parte, soldaţii cazărmilor de pe cele două maluri se plîngeau, şi ei, de frig, dar nimeni nu îndrăznea să taie copaci, de teamă să nu contravină unui privilegiu regal şi să stîrnească, astfel, mînia lui Sethi al II-lea.

– N-am uitat, Kenhir, dar puterile mele sînt limitate! I-am scris regelui, cerîndu-i permisiunea să ordon tăierea copacilor bătrîni; l-am rugat, de asemenea, să ne trimită lemn din Liban, dar n-am primit nici un răspuns. Nici măcar nu ştiu dacă Sethi se mai află la Hermopolis.

– Nu v-au mai rămas cîţiva saci cu cărbune de lemn?

– Nici unul. Altfel, vi i-aş fi livrat.

Kenhir era convins că generalul e de bună-credinţă.

– În cazul ăsta, va trebui să ne descurcăm singuri, dar trebuie să-mi garantaţi imunitatea pentru artizanul care ne va aduce lemn pentru foc.

– Presupun că e vorba despre Paneb.

Scribul Mormîntului nu răspunse.

– Sînt de acord să nu dau importanță rapoartelor paznicilor, pe care le voi primi în ceea ce-l privește... Dar să fie totuși discret.

– Mulțumesc, generale; sînteți, într-adevăr, ocrotitorul Locașului Adevărului.

Datorită lui Paneb, satul avea un pic de căldură, iar bolnavii nu mai erau în pericol. Abia sosit acasă, colosul își legăna fetița, din ce în ce mai frumoasă, sub privirile înduioșate ale lui Uabet cea Pură.

– Se apropie ora cinei... Unde o fi Aperti?

– E pedepsit, a rămas la școală; ieri, l-a insultat pe scribul-asistent, care-i corecta tema la matematică.

– Din cauza acestui Imuni, nu vom avea niciodată liniște!

Paneb sărută cu dragoste bebelușul și-l încredință mamei sale. Apoi, se duse la biroul lui Imuni, unde scribul-asistent, enervat la culme, li se adresa maestrului de operă și scribului Mormîntului:

– Am nereguli grave de semnalat și cer convocarea tribunalului, pentru pronunțarea unor condamnări exemplare!

– Încerci să mă ataci prin fiul meu? îl întrebă Paneb.

Imuni păru surprins.

– Pe tine? Nu, deloc!

– Ce motive ai să te plîngi? îl întrebă Nefer cel Tăcut.

– Mai întîi, Userhat Leul a folosit mult mai mult alabastru decît îi era permis; înseamnă că lucrează pe cont propriu, fără să declare cui are de gînd să livreze statuile.

– Nimănui, răspunse maestrul de operă; eu i-am ordonat să facă niște mese de ofrandă din alabastru, pentru faraonul Sethi.

Scribul-asistent roși.

– N-am... n-am fost anunțat!

– Înainte să acuzi, e bine să te informezi. Altceva?

– Gau cel Exact strică o cantitate prea mare de papirus!

– Inexact, interveni Paneb; face ultimele schițe pentru picturile mele și, în privința asta, nu trebuie să ni se impună nici o interdicție.

Scribul Mormîntului era de acord.

– Renunță la acest gen de motive, îl sfătui Kenhir pe asistentul său; nu ești în măsură s-o faci.

Imuni își stăpîni ranchiuna; noroc că cercetările sale genealogice progresau: în curînd, își va lua revanșa.

Serviciile poștei fiind reluate în mod normal după funeraliile lui Amenmes, trădătorul le scria din nou comanditarilor săi. Tocmai primise un mesaj codat, prin care i se poruncea să se ducă la colina strămoșilor, nu departe de sat. Cînd erau în concediu, artizanii veneau aici să-și aducă omagiul zeilor primordiali, care, înainte de a lăsa să se desfășoare creația, aleseseră acest loc pentru a-și stabili locașul pămîntesc.

Dupa dispariția spectrului războiului civil, autorizațiile de ieșire din sat se restabiliseră, dar trădătorul știa că vigilența șefului Sobek nu va slăbi. Și apoi, nu figura printre primii care să traverseze Nilul pentru a-și vizita familia sau pentru a se ocupa de afaceri personale.

În timp ce profita de o dimineață de odihnă pentru a merge pînă la colina străbunilor, fusese urmărit de un paznic nubian care, nevăzînd nimic suspect, revenise la al cincilea fort.

Într-un pîlc de acacia, un mic sanctuar adăpostea mormîntul zeilor. Liniștea care stăpînea acel loc era, parcă, din altă lume, iar trădătorul nu mai simțise această liniște de multă vreme.

– Nu ne vede nimeni, afirmă Serketa, îmbrăcată într-o rochie albă de preoteasă care a venit să depună ofrandă pe altarul strămoșilor. Ai ajuns să descoperi ascunzătoarea pietrei de lumină?

– Din păcate, nu, dar nu mi-am pierdut nădejdea.

– Doar tu ești în măsură să reușești, cu condiția să elimini principalul obstacol.

– Care?

– Maestrul de operă în persoană.

– Ce vreți să spuneți? întrebă trădătorul cu o voce stinsă.

– Trebuie să-l elimini pe Nefer cel Tăcut. Dacă el dispare, satul își va pierde puterea și drumul către piatră va fi liber.

– Îmi dați ordin să fac o crimă?

– Mai gîndește-te, nu există o rezolvare mai bună. Bineînțeles, vei face în așa fel ca să fie acuzat artizanul pe care-l urăști cel mai mult.

– Imposibil!

– Moartea lui Nefer va duce la dispariția confreriei, iar răsplata ce ți se va cuveni va fi enormă, ți-o promit!

– E prea riscant!

– Anunță-mă de îndată ce vei avea pregătit un plan de acțiune. Vom face ca averea ce te așteaptă în afara satului să fie de zece ori mai mare decît cea promisă.

63.

Cînd toţi ai casei dormeau, Aperti se apropie de pătuţul din lemn în care se afla sora sa, această soră din ce în ce mai zîmbitoare, pe care părinţii săi o adorau, în timp ce el o ura tot mai mult, cu fiecare zi ce trecea. Pedepsit aspru de profesori, Aperti îşi petrecea mai mult timp făcînd diferite treburi în folosul satului, decît să se distreze cu colegii săi; el, care nu dorea decît să se lupte şi să-şi demonstreze forţa fizică, se plictisea în această lume a artizanilor şi a preoteselor.

Selena promitea să devină întruchiparea perfecţiunii! Ascultătoare, fetiţa îşi va bucura părinţii şi-l va eclipsa pe Aperti.

Adolescentul hotărîse să treacă la acţiune pînă nu era prea tîrziu. Sufocînd-o pe sora sa cu un scutec, va scăpa de această rivală primejdioasă.

În clipa în care atinse patul, mîna puternică a lui Paneb îl apucă de păr.

– Ce aveai de gînd să faci, Aperti?

Fără să plîngă, în ciuda durerii pe care o simţea, băiatul se zbătea nereuşind să scape.

– Voiam să văd dacă a adormit!

– Mincinosule! Voiai să-i faci rău, nu-i aşa?

Paneb îl aruncă pe podea, ca pe o legătură de rufe murdare.

– Dacă ai fi reuşit s-o faci, Aperti, ţi-aş fi zdrobit oasele! De acum înainte, tu vei fi răspunzător de ocrotirea surioarei tale. Şi n-ai voie să faci nici un pas greşit!

– A fost de acord? o întrebă Mehy pe soţia sa.

– Încă nu.

– Dacă mai stă puţin pe gînduri, nu se va lansa în aventura asta nebunească!

– Ba eu cred că da. I-am promis o avere fenomenală şi nu va rezista tentaţiei.

– Un artizan al Locaşului Adevărului să-şi ucidă maestrul de operă... De necrezut!

– Aliatul nostru nu pare să semene cu ceilalţi. Toată viaţa, n-a făcut decît să trădeze cu un asemenea talent, încît nimeni nu l-a identificat pînă acum. Nu-i mai rămîne decît o treaptă de urcat şi o va urca!

– Din cauza acestei confrerii blestemate, am suferit cîteva eşecuri! Planul tău e prea îndrăzneţ să poată reuşi!

– Am ajuns să-l cunosc bine pe acest trădător. Ambiţia şi lăcomia i-au ros inima în aşa hal, încît l-au transformat într-un demon al întunericului, pe care nimic nu-l va face să dea înapoi.

– Cît de sigură eşti, Serketa...

– Maestrul de operă nu e singurul care se încarcă de energie din încercările prin care trece. Confreria ne rezistă de prea multă vreme, iar eu nu accept eşecurile.

– Nu e atît de uşor să ucizi un om... Aliatul nostru nu e cumva un laş?

– Fără îndoială că este şi va ucide ca un laş, acuzîndu-l pe un coleg nevinovat! Nici nu-şi dă seama că este deja hotărît să acţioneze, căci nu-i mai rămîne decît să descopere cel mai potrivit mod de a-şi atinge scopul, fără să-şi facă griji; dar fii pe pace, va şti el să fie inventiv.

Faraonul îşi petrecuse toată ziua singur, în templul lui Thot, creat de Ramses cel Mare şi terminat de fiul său, Merenptah. El însuşi le încredinţase sculptorilor din atelierul regal un plan cu scenele de ofrandă şi aşteptase finisarea lor, pentru a se sfătui cu zeul cunoaşterii.

În timpul șederii la Hermopolis, regina Tausert nu-i reproșase niciodată regelui tăcerea, considerînd-o necesară unei îndelungi meditații, prin care să poată ieși din această interminabilă perioadă de suferință, ce-i consumase energia.

În timp ce Sethi cerea sfatul preoților lui Thot, moștenitori ai unei științe milenare, regina se ocupa de treburile statului. În legătură permanentă cu Bay, rămas în capitală, dădea ordine și răspundea nenumăratelor întrebări care se iveau tot timpul.

Neînduplecată și blîndă totodată, marea soție regală știuse să-i seducă pe demnitarii cetății Egiptului de Mijloc, iar marele preot al lui Thot nu contenea cu elogiile privitoare la această regină, care îi apărea ca o întruchipare a zeiței Maat, ocrotitoarea întregii țări.

În timp ce Tausert îi scria lui Bay pentru a rezolva problema unei taxe asupra mărfurilor importate din Creta, Sethi intră în vastul său birou, ale cărui ferestre dădeau spre templul lui Thot. Suveranul avea chipul senin, ca al unui om care tocmai a scăpat de o grea povară.

– S-a rezolvat problema cu lipsa lemnelor de foc? întrebă Sethi.

– Da, Maiestate; am adus o mare cantitate din Siria și din Liban. Toate provinciile au fost aprovizionate.

– Te admir, Tausert; mai rar o asemenea regină, care să-și asume îndatoririle cu atîta eficacitate. Fără tine, Egiptul s-ar fi prăbușit!

– Tu n-ai încetat niciodată să fii faraon, iar Pharaon n-a încetat niciodată să vegheze asupra bunăstarii poporului său.

Sethi privi razele blînde ale apusului de soare care poleiau zidurile templului.

– Cît de minunată e cetatea asta! E atîta pace, preoții urmează calea lui Thot și nimeni n-ar trebui să-i tulbure liniștea! Or, eu ce-am făcut? Mi-am instalat aici armata, iar suflarea mistuitoare a războiului era gata să aprindă focul în valea în care se află marele templu.

– Dar sculptorii au înfrumusețat opera înaintașilor tăi!

– Sărmană compensaţie... A venit vremea să plecăm din Hermopolis şi să ne retragem trupele.

– Ca să mergem unde, Maiestate?

– La Teba.

– Puţin mai scurt pe ceafă, îi ceru Ched Salvatorul lui Renup cel Jovial, care făcea pe bărbierul şi pe frizerul, cu un talent apreciat de toţi sătenii.

– Scribul Mormîntului ne-a anunţat că Sethi se îndreaptă către Teba, în fruntea armatei sale.

– Trebuia să vină şi momentul ăsta!

– Se zvoneşte că regele este însufleţit de mînia zeului Seth şi că se va răzbuna crunt pe acest oraş care l-a sfidat.

– Nu te teme, Renup, şi acceptă-ţi soarta!

– Se aude că soldaţii lui Sethi nu vor cruţa satul nostru!

– Poate că maestrul de operă ne va da ordin să luăm armele pe care le-am fabricat şi să ne apărăm, cu preţul vieţii! Ce vrei mai mult?

– Ce vreau? Vreau să trăiesc!

– Există atîtea moduri de a trăi, prietene; dar nici unul nu va putea înlocui libertatea. Ai grijă să nu-ţi neglijezi tunsoarea: în momentele grele, trebuie să fii extrem de elegant!

Nu era un zvon: Sethi chiar era pe drum. Mehy se instalase în cartierul său general de pe malul drept, de unde nu îi scăpa nici o informaţie. Erau tot mai multe păsările ce prevesteau răul, anunţînd faptul că mînia zeului Seth va distruge oraşul lui Amon, iar populaţia era tot mai îngrijorată.

În sat, sculptorii Userhat Leul, Ipuy Iscoditorul şi Renup cel Jovial tăiaseră în piatră mai multe stele, pe care erau gravaţi şerpi protectori în număr de şapte, zece, doisprezece sau optsprezece; plasate lîngă cele două uşi, erau menite să oprească forţele malefice.

Cu fiecare oră care trecea, atmosfera devenea tot mai apăsătoare. Artizanii nu mai mergeau în Valea Regilor şi se ocupau

fie de casele lor, fie de locurile lor de veci, ca şi cînd nimeni şi nimic nu le ameninţa existenţa. La îndemnul femeii înţelepte, preotesele o invocau pe Hathor, cu speranţa că dragostea va fi mai puternică decît ura.

– Strămoşii noştri au fost mai norocoşi decît noi, îi spuse Paneb lui Nefer cel Tăcut; vremurile erau mai puţin tulburi, iar integritatea confreriei, mai puţin compromisă.

– Atunci ei au învins alte pericole, iar noi trebuie să le înfruntăm pe ale noastre, cu singura dorinţă de a proteja opera pietrei de lumină. Vino cu mine, fiule!

Solemnitatea tonului îl impresionă pe colos, care-şi urmă maestrul pînă la templu. După ce traversară curtea neacoperită, pătrunseră în prima sală, de unde pornea către acoperiş o scară cu trepte înguste.

Soarele apunea şi pe cer nu era nici un nor.

Nefer îi arătă lui Paneb un mic obiect din lemn de abanos, avînd douăzeci şi cinci de centimetri, atît în lăţime cît şi în lungime, şi care era găurit într-o parte. În partea opusă acestui orificiu, era gravată o linie care indica amplasamentul firului cu plumb.

– Dacă priveşti prin gaură, îi explică maestrul de operă, vei observa culminarea astrelor în spatele unui fir suspendat în planul meridianului; şi o să te învăţ să foloseşti acest „instrument de cunoaştere“, după cum îi spunem noi, un astrolab fabricat cu nervura centrală a unui palmier. El îţi va permite să aliniezi, după punctele cardinale, unghiurile oricărui edificiu.

Paneb se dovedi deosebit de talentat; simţea o reală plăcere să se joace cu bolta cerească.

– Ai fost iniţiat în misterele celor douăsprezece ore ale nopţii, îi aminti Nefer, dar trebuie să cunoşti şi mesajul celor treizeci şi şase de decane, aceste grupuri de stele care imprimă ritmul anului, îţi dezvăluie secretul timpului şi îţi indică orele rituale. Fiecare decan este ales ca „stea orară“ timp de zece zile, iar tu vei consulta orologiul stelar cu treizeci şi şase de coloane, pus la punct de Thuty Savantul. Modelul decanilor este Sirius, al cărui răsărit marchează începutul anului nostru de trei sute

şaizeci şi cinci de zile. Timp de şaptezeci de zile, care corespund duratei mumificării unui faraon, Sirius se află prea aproape de soare pentru a putea fi observat. La fel ca şi ceilalţi decani, el intră în atelierul de îmbălsămare, pentru a fi purificat şi recompus, şi apoi învie.

– De ce îmi spui toate astea?

– Ca să înţelegi că viaţa Locaşului Adevărului se scurge după imaginea vieţii stelelor şi pentru că ţi se va cere, poate, într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, să construieşti un templu. Tot ce te voi învăţa în noaptea asta îţi va fi de un mare folos!

– Dar tu eşti maestrul de operă!

– Generaţiile dispar, una după alta, dar cuvîntul zeilor rămîne întrupat în lumină sau în piatră.

Femeia înţeleaptă apăru în capătul scării. În mîna stîngă, ţinea sceptrul care simboliza puterea lui Seth, focul său ceresc, capabil să străpungă materialele cele mai solide.

– Cu ajutorul lui, îi spuse Clara lui Paneb, vei calcula umbra şi vei obţine o orientare exactă, în funcţie de mişcările soarelui; păstrează această lumină şi foloseşte-te de ea numai pentru a construi.

Deşi sceptrul ardea, palma colosului rămase neatinsă. Avea impresia că ţine în mînă un obiect atît de greu, că abia îl putea ridica; şi totuşi, femeia înţeleaptă îl mînuise cu o uşurinţă dezarmantă.

– Hai să mai cercetăm puţin cerul, îi propuse maestrul de operă; ţi-au mai rămas încă multe de descoperit, Paneb!

Satul adormea, neliniştit. Nefer, Clara şi Paneb aveau să îşi petreacă noaptea pe acoperişul templului, de parcă viitorul era în mîinile lor.

64.

– Ce veşti ai primit de la informatorii noştri? îl întrebă Mehy pe aghiotantul său.

– Faraonul s-a oprit la Dendera, pentru a-şi aduce omagiul zeiţei Hathor. Înaintează foarte încet către Teba, pentru că vizitează fiecare sanctuar, mare sau mic, în dorinţa de a fi recunoscut de către divinităţi, aşa cum cere tradiţia.

– Sethi nu şi-a precizat încă intenţiile?

– Nu, generale!

– Care e starea de spirit a trupelor noastre?

– Nu prea grozavă. Soldaţii aşteaptă ordine clare.

– Iată unul: armele să fie depuse în cazărmi şi toţi soldaţii tebani să se pregătească pentru a-l întîmpina pe Sethi al II-lea.

Aghiotantului îi veni inima la loc. Ca mulţi alţii, se temea ca Mehy, urmînd exemplul lui Amenmes, să nu se ridice împotriva faraonului legitim, provocînd astfel o înfruntare sîngeroasă. Dar generalul se arăta înţelept şi accepta suveranitatea stăpînului celor Două Ţinuturi.

Dacă Mehy s-ar fi comportat ca un nesăbuit, aghiotantul ar fi tăcut; dar, pentru că generalul părea să pună interesele Tebei şi ale populaţiei sale mai presus decît propriile interese, îndrăzni să vorbească:

– S-ar putea sa aveţi mari necazuri din cauza unuia dintre ofiţeri!

– Ce are să-mi reproşeze?

– Că ați fost cel mai puternic sprijin al lui Amenmes și că l-ați mințit pe tatăl său pentru a vă salva poziția, cu orice preț!

Mehy își păstră calmul.

– Cine a îndrăznit să emită această acuzație disprețuitoare?

– Căpitanul arcașilor.

Generalul era distrus.

– Tocmai el, un om pe care l-am luat din trupă, l-am ajutat atît de mult în carieră... Cum poate fi atît de nerecunoscător?

– Învinuindu-vă, căpitanul speră să se salveze și să fie promovat.

– Cui și-a mărturisit gîndurile?

– Doar mie, sperînd să mă cîștige de partea lui. Pentru că l-am ascultat cu atenție, e convins că am trecut deja în tabăra sa și că-i voi convinge și pe alți ofițeri să ni se alăture.

– Dar tu, ce motive ai să-mi rămîi credincios?

– Sînteți un slujitor devotat statului și nu vă gîndiți decît la binele țării!

– Ai putea să continui să-l faci pe căpitan să creadă că ești aliatul său și că pui la cale un complot împotriva mea? Vreau să văd dacă se va înverșuna să-mi facă rău sau dacă va renunța la planul său abject!

– N-ar fi mai bine să-l arestați și să-l convocați în fața tribunalului militar?

– Mai întîi, trebuie să afli dacă are complici.

– Nu-mi place deloc această misiune, generale, dar o voi îndeplini.

– Nu-ți voi uita devotamentul, promise Mehy.

– Ultimele vești sînt alarmante, le spuse maestrul de operă artizanilor. Șeful Sobek nu reușește să deosebească adevărul de fals, dar se pare că Sethi vrea să se răzbune pe Teba, iar generalul Mehy refuză să mai lupte contra lui.

– Ce o să se aleagă de noi? se îngrijora Pai Pîinică-Bună.

– Livrările zilnice sînt încă asigurate. Dacă s-ar întrerupe, am avea din ce să trăim timp de mai multe săptămîni, datorită rezervelor de hrană adunate cu răbdare de scribul Mormîntului.

– Şi apa? întrebă Gau cel Exact.

– Ar fi o măsură înţeleaptă să o raţionalizăm. Dacă se va sista furnizarea ei, atunci Kenhir va interveni pe lîngă administrator şi pe lîngă şeful echipei din stînga pentru a organiza o expediţie şi să ne aducă apă.

– Cînd ne vom reîncepe munca în valea Regilor? îl întrebă Fened Nasul.

– Totul depinde de hotărîrea regelui. Pentru moment, avem de îndeplinit o sarcină urgentă: să scoatem din pericol Locaşul Adevărului.

– Cum adică?

– Vom crea o operă care să fie folosită în templul din Karnak, pentru celebrarea viitoarei sărbători închinate zeului Amon. Şeful Sobek, Paneb şi cu mine vom pleca la şantierul naval de pe malul stîng, pentru a aduce lemnul necesar construirii unei noi corăbii de procesiune pentru stăpînul cunoaşterii.

– În perioada asta tulbure, e o treabă primejdioasă! observă Thuty Savantul; n-ar fi mai bine să aşteptăm încă puţin?

– Femeia înţeleaptă consideră că nu mai avem mult timp la dispoziţie. De îndată ce vom aduce lemnul, echipa va lucra zi şi noapte.

Şantierul, care de obicei forfotea precum un stup de albine, era acum învăluit de linişte. În lipsa unor ordine precise, tîmplarii şi dulgherii îşi puseseră uneltele la loc şi făcuseră stivă scîndurile de acacia şi de sicomor, sub un şopron.

Cînd cei trei se prezentară la intrare, un paznic îi opri:

– Voi cine sînteţi?

– Maestrul de operă din Locaşul Adevărului, însoţit de şeful pazei şi de un artizan.

– Nefer cel Tăcut în persoană?

– Chiar el, răspunse Paneb.

– Să-l anunţ pe maistru.

Acesta din urmă, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu umeri laţi şi pieptul bombat, nu părea să fie uşor de abordat.

– Vizita voastră mă surprinde... Ce doriţi?

– Lemnul necesar pentru fabricarea unei corăbii de ritual, răspunse Nefer.

– Aveţi vreun ordin de rechiziţie?

– Doar Pharaon mi-ar putea da unul.

– Asta înseamnă că nu sînt obligat să vă servesc.

– Acceptaţi măcar să ne ajutaţi?

Mulţi artizani de pe şantierul naval îi invidiau pe cei din Locaşul Adevărului, posesori ai unor secrete la care ei nu aveau acces. Pentru maistru, aceasta era o neaşteptată ocazie să-şi ia revanşa!

– Şi dacă refuz?

– Veţi intra într-o mare dandana, căci numai la voi putem găsi scînduri de cea mai bună calitate, necesare unei lucrări demne de zeul Amon.

– Cuvintele voastre sincere sînt demne de toată admiraţia, Nefer!

– Ştiu care vă este părerea despre confreria noastră. Credeţi că sîntem nişte orgolioşi, dar şi noi, ca şi voi, avem nevoie de materiale, pentru ca faima ei să crească, fără să punem pe nimeni în inferioritate.

– Colosul şi paznicul care vă însoţesc... ar fi în stare să ne ia lemnul cu forţa?

– În nici un caz, răspunse maestrul de operă, zîmbind; doar ne vor ajuta la transportarea lui. Hotărîrea vă aparţine numai şi numai dumneavoastră.

– În schimbul scîndurilor, aţi accepta să-mi dezvăluiţi marele secret al tîmplăriei?

– Tehnica v-aţi însuşit-o deja; secretul, însă, e altă treabă.

– Nu voi primi, aşadar, nimic în schimbul generozităţii mele?

– Nimic, doar aceeaşi generozitate din partea noastră.

În locul lui Nefer, Paneb l-ar fi pus la pămînt pe acest om insuportabil, însuşindu-şi o mare cantitate de scînduri. Un om de o asemenea mediocritate nu merita altceva!

– Luaţi tot ce vă trebuie, cedă, în cele din urmă, maistrul, dar numai cantitatea necesară pentru un transport. Nu vreau să am necazuri cu administraţia.

– Scribul Mormîntului vă va acoperi.

După ce Nefer verifică greutatea pe care o putea duce fiecare animal, Vîntul Nordului trecu în fruntea măgarilor, purtînd mare parte din preţioasa povară; maestrul însuşi, Sobek şi Paneb cărau în spinare restul.

Folosind tesla cu coadă scurtă, artizanii curăţară coca de asperităţi, tăiară bastingajul, modelară etrava şi etamboul, piesa care susţinea cîrma; luînd tesla cu coadă lungă, nivelară partea exterioară a chilei.

Urmărind planurile desenate de maestrul de operă şi de Ched Salvatorul, dulgherul Didia conducea lucrul, asistat de Paneb; sculptorii realizaseră o cocă formată dintr-o marchetărie din scînduri de mici dimensiuni, decupate cu cea mai mare grijă. Cioplitorii în piatră se distraseră aşezînd scîndurelele unele peste altele, folosind un baros cu două mînere pentru a face să intre cepurile în nuturi.

Deşi specializat într-o anumită tehnică, fiecare artizan era capabil să lucreze cu orice material, sub privirea critică a lui Ched Salvatorul, gata să semnaleze orice imperfecţiune.

Şi, astfel, corabia luă naştere, cu prora şi pupa sa în formă de lotus, cu capela din aur; acacia era şlefuit perfect şi totul, în ansamblu, era atît de frumos, încît îţi tăia respiraţia.

– Dacă n-ai fi realizat-o deja, asta ţi-ar fi putut fi capodopera, îi mărturisi maestrul de operă bijutierului Thuty.

– Nu pot suporta să mă grăbesc în halul ăsta... Fără Paneb şi Gau cel Exact, n-aş fi reuşit să fac nimic bun.

– Să nu vă închipuiţi cumva că lucrul a luat sfîrşit, preciză Ched; trebuie să mai adăugăm capete de berbec pentru a evoca prezenţa lui Amon şi să ornăm acoperişul capelei, de jur împrejur, cu cobre regale, a căror suflare de foc să îndepărteze forţele malefice.

– Să nu uităm vălul care va acoperi capela, de o parte şi de alta, adăugă Nefer; astfel, îi vom oferi faraonului corabia lui Amon, paznicul secretului.

Pentru trădător, totul era limpede.

Maestrul de operă avea informaţii recente, pe care nu apucase să le transmită confreriei şi care, fără nici o îndoială, priveau soarta Locaşului Adevărului, soartă pecetluită în mod dramatic. Nefer cel Tăcut găsise modul cel mai ingenios în care putea scoate comoara sa cea mai preţioasă, piatra de lumină: ascunsă în spatele unui văl ritual, în capela din corabia lui Amon.

Maestrul de operă nu negociase, oare, propria securitate cu marele preot din Karnak, oferindu-i, în schimb, acest cadou de nepreţuit? El, şeful confreriei, nu proceda, oare, ca şi cel din urmă dintre laşi? Dacă l-ar ucide, poate că n-ar face cine ştie ce mare crimă.

În orice caz, trădătorului i se oferea o ocazie formidabilă: Nefer va pune piatra în capela din aur, convins că nici un artizan n-ar îndrăzni să violeze acest loc divin.

Dar Tăcutul se înşela.

65.

Aghiotantul generalului Mehy fixase întîlnirea cu căpitanul arcaşilor lîngă teascul folosit de intendenţa armatei pentru a le furniza vin soldaţilor, în zilele de sărbătoare. Locul era pustiu, iar ofiţerul era încîntat că poate să conteze pe un aliat atît de influent.

De multă vreme, şeful arcaşilor bănuia că Mehy joacă un joc dublu şi că nu-i pasă decît de propria carieră; îl considera un bandit cinic şi crud, capabil de orice pentru a-şi întări poziţia. Ancheta pe care o făcuse el însuşi, cu precauţii extreme şi fără să se destăinuie nimănui, îi permisese să tragă concluzia că generalul e un criminal. Cu sprijinul aghiotantului şi al altor oameni cu rang înalt, va face rost de probe.

Poate că Amenmes fusese suprimat chiar de Mehy; şi tot el nu va ezita să-i întindă o cursă şi lui Sethi. Acesta va trebui prevenit, pentru a-l aresta şi condamna pe generalul trădător.

Cîţiva militari curajoşi ar fi de ajuns pentru a-l încolţi pe viitorul tiran, demascat, în sfîrşit. Aghiotantul va şti să-i recruteze, avînd grijă să nu-i dea nimic de bănuit generalului.

Se auziră nişte paşi, dar erau încă departe.

Apoi, din nou, linişte.

De ce se oprise, oare, aghiotantul? Şeful arcaşilor scrută întunericul şi muşchii i se contractară, căci se văzu încercuit de mai multe siluete.

– Cine e acolo?

Apărură.

Vreo treizeci de arcaşi, încordîndu-şi armele pentru a trage în el.

– Predă-te! îi ordona generalul Mehy.

Căpitanul constată că nu putea să fugă. Îşi duse mîna la centură şi scoase un pumnal.

– Atenţie! urlă Mehy, ne atacă!

Trei arcaşi traseră în acelaşi timp. Prima săgeată se înfipse în ochiul stîng al căpitanului, a doua, în gît, şi a treia, în piept.

Se prăbuşi, mort, lovind cu ceafa marginea teascului.

Mehy se aplecă primul asupra leşului şi îi strecură în *perizoma* o foiţă de papirus.

– Felicitări arcaşilor, spuse generalul. Fără intervenţia lor, unul sau mai mulţi dintre noi ar fi fost răniţi. Percheziţionaţi cadavrul!

Şeful detaşamentului execută ordinul.

– Un document, generale!

– Citeşte-l!

– Nişte nume... Nume de ofiţeri superiori!

– Citeşte cu voce tare!

Arcaşii erau încremeniţi. Vasăzică, după cum explicase Mehy, exista într-adevăr un complot al vechilor partizani ai lui Amenmes, hotărîţi să-l ucidă pe Sethi al II-lea!

– Să-i arestăm imediat pe conjuraţi, decretă Mehy, fericit că se putea debarasa de unele personalităţi „lîncede", în locul cărora sa-i angajeze pe cei de care avea absolută nevoie.

Aghiotantul aştepta răbdător în anticamera somptuoasei vile a lui Mehy. Însoţită de intendentul său, Serketa intră.

– Cît de obosit păreţi! remarcă ea. Nu vă simţiţi bine?

– Ba da, doamna Serketa.

Soţia generalului îl luă ca martor pe intendent.

– Acest ofiţer munceşte mult prea mult... Aduceţi-i nişte lichior de curmale, să prindă puteri.

Intendentul se supuse pe dată, iar aghiotantul nu se lăsă rugat pentru a degusta delicioasa băutură parfumată.

– Urmaţi-mă, îi propuse soţia generalului, conducîndu-şi invitatul în sala cu coloane de porfir.

– Aveţi o casă cu adevărat minunată!

– Mărturisesc că sînt destul de mulțumită de ea; ați observat finețea împletiturilor negre și roșii?

Aghiotantul își ridică privirea în tavan, punîndu-și cupa pe o masă joasă din marchetărie.

– Soțul meu nu va întîrzia, preciză Serketa; vă mulțumește mult că ați stabilit această întîlnire cu căpitanul arcașilor. Îmi închipui cît de surprins a fost să-l vadă pe general, cînd de fapt vă aștepta pe dumneavoastră!

– Bunătatea generalului mă surprinde, trebuie s-o mărturisesc... Dacă șeful arcașilor ar fi fost judecat, ar fi fost condamnat la o pedeapsă foarte aspră.

– Soțul meu este, adeseori, indulgent cu subordonații săi. Nu este o calitate de admirat?

– Ba da, desigur... Dar este apreciat, mai ales, pentru autoritatea sa. De aceea mă uimește atîta clemență.

– Ce părere aveți? Oare căpitanul de arcași n-avea nici un complice?

– Nici unul, m-a asigurat chiar el. Nu se baza decît pe mine pentru constituirea unui mic grup de ofițeri superiori, dușmani ai lui Mehy.

– Înseamnă că, odată eliminat acest personaj demn de dispreț, n-a mai rămas nici un gradat dornic să-i facă rău soțului meu.

– Nici unul, doamnă Serketa!

– Chiar și dumneavoastră, dragă prietene, ați fost pe punctul de a-l trăda pe general...

Fruntea aghiotantului se acoperi cu broboane de sudoare și se simți, deodată, ciudat de obosit.

– Eu? Ba deloc!

– Sînt convinsă că discursul perfid al acestui arcaș v-a emoționat și v-a făcut să vă îndoiți de onestitatea soțului meu.

– Nu, vă asigur că nu!

– Mințiți foarte prost, dar n-are importanță. Sînteți aghiotantul generalului de foarte multă vreme.

– Nu... nu înțeleg!

Ofițerul încercă să se ridice, dar nu reuși. O ceață înghețată îi tulbura vederea.

– Soțul meu nu mai are încredere în dumneavoastra. De aceea, este necesar să dispăreți, precum căpitanul de arcași.

– Ce... Ce am, oare?

– Oboseală excesivă și abuz de alcool, desigur! Într-o stare de epuizare ca a dumneavoastră, n-ar fi trebuit să beți decît apă.

O durere fulgerătoare îl împiedică pe aghiotant să respire. Cu gura deschisă, paralizat, căzu în inconștiență.

După ce se asigură că e mort, Serketa îl chemă pe intendent.

– Vino repede, oaspetelui nostru îi este rău!

Servitorul se aplecă asupra corpului inert.

– Este grav, doamnă Serketa!

– Cheamă un medic militar!

– Mă tem că e prea tîrziu...

– Ce tragedie! Bietul băiat, era atît de obosit, încît l-a lăsat inima!

Pentru a încheia incidentul, cadavrul urma să-i fie încredințat lui Dakter, medicul-șef al palatului, care să-i facă autopsia și să constate un infarct.

Serketa era încîntată la culme de eficacitatea otrăvii sale, dar simți un fior la gîndul că, fără naivitatea aghiotantului, ascensiunea lui Mehy ar fi fost zădărnicită. Norocul fusese, încă o dată, de partea ei, și viața mergea înainte.

Îndemînatic, zvelt și iute, Ipuy Iscoditorul era cel mai potrivit pentru a se cățăra pînă deasupra cabinei înalte a corabiei, cu intenția de a sculpta, de jur împrejur, o friză din lemn aurit, care să desăvîrșească această nouă capodoperă a confreriei.

– Lasă-mă pe mine, îi propuse Userhat Leul.

– Ești prea greu!

– Uiți că eu sînt sculptorul-șef?

– Asta nu înseamnă că ai și suplețea necesară pentru această muncă!

Ipuy se dovedi sprinten ca o maimuță, atingîndu-și scopul fără schele sau curele de siguranță.

– Coboară, e periculos!

– Crezi?

Ipuy fixă frizele cizelate cu finețe de colegii săi, șlefui chi-purile a două cobre, dar se trezi fără nici un punct de sprijin în unghiul capelei, chiar în clipa în care făcea, cu dalta, ultimul retuș. Timp de o clipă, rămase în gol, nemișcat, ca o pasăre gata să-și ia zborul.

Dar, cum nu era decît un slujitor al Locașului Adevărului, căzu ca un bolovan pe bastingajul corabiei.

După țipetele sale de durere, fiecare înțelese că accidentul era grav.

– Nu-l atingeți! le porunci maestrul de operă. Paneb, fugi și cheam-o pe femeia înțeleaptă!

Clara veni repede și-l cercetă pe rănit, fară să-și piardă firea.

– Fractură a claviculei, puse ea diagnosticul. Nakht și Paneb, puneți-l pe Ipuy pe spate și așezați-i între omoplați o pînză împăturită.

Încrezător în intervenția femeii înțelepte, sculptorul se lăsa în voia ei.

– Trageți-l de umeri în așa fel încît clavicula să iasă în afară, pînă ce fractura va fi redusă.

Urmînd instrucțiunile Clarei, Nakht și Paneb reușiră manevra, fără a-l face pe Iscoditor să sufere prea mult.

Femeia înțeleaptă folosi două atele acoperite cu in, o puse pe prima în interiorul brațului și pe a doua, în partea sa inferioară.

– Voi rămîne cu vreun handicap? se îngrijoră Ipuy.

– Bineînțeles că nu, îl liniști Clara; timp de mai multe zile, te voi pansa și te voi îngriji cu excelenta miere medicinală pe care o avem. Rana e curată și frumoasă, dacă putem spune așa, și nu vei rămîne cu nici o sechelă.

Speriat, Iscoditorul privi spre capela de aur.

– Cel puțin, am reușit?

– Lucrarea e desăvîrșita, îi răspunse Nefer.

În timp ce Nakht și Paneb îl duceau pe Ipuy cu targa, Turcoaza și alte două preotese ale lui Hathor aduseră un voal mare și auriu, care să mascheze conținutul capelei.

Un conținut pe care trădătorul era sigur că l-a identificat.

66.

Ritualul de însufleţire a corabiei se desfăşură în timpul nopţii. Maestrul de operă şi şeful echipei din stînga ieşiră din atelierul sculptorilor ducînd un obiect acoperit cu un voal gros, povară de preţ, pe care o aşezară în interiorul capelei. Cînd aceasta va fi purtată prin templul lui Amon, va da viaţă celor zece entităţi ale lumii: soarele, luna, aerul, apa, focul, fiinţa umană, celelalte vieţuitoare de pe pămînt, cele cereşti, cele acvatice şi cele din adîncul pămîntului.

Făcînd legătura între formele de viaţă, corabia era simbolul desăvîrşit al energiei care, în continua ei transformare, menţine unitatea universului.

Odată ceremonia terminată, artizanii se duseră acasă, nu înainte însă de a afla noutăţi despre starea sănătăţii lui Ipuy. Acesta suferea mai puţin, datorită analgezicelor, şi acum dormea liniştit alături de soţia sa.

Corabia fusese instalată pe un soclu, între templul principal şi o capelă mică, pe care Ramses cel Mare o construise, în cinstea lui Amon. Avînd în vedere caracterul ei sacru şi puterea magică pe care o emana, maestrul de operă considerase că nu era nevoie de nici un fel de pază.

Cu toate acestea, cînd ieşi din casă, trădătorul deveni şi mai prudent ca altădată. Verifică, mai întîi, dacă nu cumva animalele domestice, Orătania Nesuferită şi mai ales Negruţu' nu mişunau prin sat. Noaptea era rece, aşa că, probabil, preferau să doarmă

în casă, la căldură. Apoi, privi cu atenție în jurul lui, asigurîndu-se că nu i s-a întins vreo capcană.

Locul părea pustiu, dar trădătorul rămase nemișcat multă vreme, departe de corabie. O cucuvaie țipa, șacalii își răspundeau unii altora în munți. În cele din urmă, se făcu liniște.

Își schimbă poziția, venind mai aproape, și rămase din nou nemișcat. Dacă ar fi existat vreun artizan, ascuns pentru a-l urmări, l-ar fi reperat cu siguranță.

Calea era liberă.

Se prinse de bastingaj pentru a putea urca în corabie și se strecură sub voalul care acoperea ușile capelei. Nu era închisă decît cu un zăvor, pe care îl trase cu ușurință.

Mîinile îi tremurau. Se gîndea să se tragă puțin într-o parte și să închidă ochii, pentru ca lumina pietrei să nu-l orbească. Ușile se întredeschiseră, lăsîndu-l să intre și să ajungă la comoara supremă, la care rîvnea de atîția ani. Peste cîteva ore, va fi unul dintre oamenii cei mai bogați din Teba și se va răzbuna, în sfîrșit, pe această confrerie care nu știuse să-i recunoască meritele.

Cînd deschise ochii, nu văzu decît lumina albăstrie a lunii. Mirat, trădătorul privi în interiorul capelei.

Dar acolo nu era piatra de lumină, ci o mică statuie a zeului Amon sub forma sa de Min, în picioare, cu brațul drept întins și cu sexul în erecție. Imaginea zeului primordial care se crea pe sine, în fiecare clipă, din propria sămînță. Efigia mai conținea cea mai mare parte dintre secretele geometriei sacre folosite de confrerie. În timpul procesiunilor, care aveau loc din zece în zece zile, rămînea descoperit doar capul lui Amon-Min, restul corpului rămînînd acoperit.

Și dacă piatra de lumină era ascunsă sub statuie sau în spatele ei? Nu, nu era destul loc în acest naos. Era mai bine totuși să verifice; dar trebuia să atinga statuia pentru a o mișca puțin din loc, comițînd astfel, un sacrilegiu.

Trădătorul ezită.

Dupa un asemenea gest, ce-i mai rămînea din tot ce-l lega de Slujitorii Locașului Adevărului? Va rupe orice legătură cu

confreria şi va renega pentru totdeauna calea lui Maat. Dar mersese el, cu adevărat, pe această cale? Nu urmărise nici să fie înţelept, nici să-şi desăvîrşească opera, ci doar propriul interes, incompatibil cu legea artizanilor.

Deşi conştient de ceea ce face, trădătorul nu dădu înapoi.

Hotărît, apucă statuia de cele două pene de aur fixate de coroană şi o dădu la o parte.

Piatra de lumină nu era ascunsă în naos.

În timp ce punea efigia la loc, trădătorul simţi în palmă o durere cumplită. O rană adîncă îi sfîşiase pielea, fără să curgă nici o picătură de sînge.

În grabă, închise uşile, trase zăvorul şi puse voalul la loc. Spera că, dîndu-şi cu o pomadă, îşi va calma durerea.

Ca în fiecare dimineaţă, Kenhir îşi spăla părul cu ulei de ricin, care, pe lîngă virtuţile sale regeneratoare, ştergea urmele unui eventual coşmar, pe care nu-l putea îndepărta întotdeauna folosind ierburi proaspete, înmuiate în bere amestecată cu mir. Şi noaptea asta fusese cu adevărat tulburătoare, căci scribul Mormîntului se visase mîncînd castraveţi, bînd bere caldă şi devorînd un crocodil! Primul vis însemna că avea să întîmpine ceva greutăţi; al doilea, că-şi va pierde bunurile; iar al treilea, că va avea dreptate în faţa unui funcţionar. Dar Kenhir nu-şi mai amintea ordinea în care visase toate acestea! Ar fi fost important să ştie, pentru că, întotdeauna, ultimul vis le învinge pe celelalte...

– Micul dejun, anunţă Niut cea Neobosită. Lăsaţi-mă să vă usuc părul, ca să nu răciţi!

Bătrînul scrib se supuse, la fel cum făcea şi pentru toate celelalte evenimente domestice. Tînăra era o gospodină perfectă şi tot ce făcea îi reuşea. Locuinţa lui Kenhir devenise o încîntare, iar celelalte sătence, deşi cam geloase pe iscusinţa lui Niut, o imitau, folosindu-i metodele.

– Nu te odihneşti destul, îi reproşă bătrînul.

– Am multe de făcut în casă şi, dacă vrei să le faci bine, ai nevoie de timp.

– Ești deosebită, Niut, dar mă refeream la libertatea de a avea o viață sentimentală... Mi s-a spus că Fened Nasul te găsește foarte frumoasă.

– Ați uitat că sînt o femeie măritată?

– Contractul nostru era clar, Niut: îmi vei fi moștenitoare, dar ai toată libertatea să faci ce vrei. Și, dacă Fened nu îți place, alege-ți altul! La vîrsta ta, nu-ți petreci viața alături de un moșneag ca mine.

– Și dacă alegerea mea e tocmai asta?

– Nu te interesează bărbații?

– Deloc, deocamdată. Să am grijă de casă și să trăiesc ritualurile alături de preotesele lui Hathor sînt activitățile care îmi ajung din plin. Și, din moment ce vă purtați cu mine așa cum mi-ați promis, de ce ar trebui să caut în altă parte mai știu eu ce fericire de moment?

Refuzul lui Niut cea Neobosită îl lăsă pe Kenhir fără grai. Așadar, nu din cauza ei va întîmpina greutăți, ba dimpotrivă; această căsătorie neobișnuită îi aducea doar satisfacții.

Gustă cu poftă din plăcintele calde, pînă cînd apăru Paneb.

– Avem o problemă de livrare! spuse colosul.

– Apa?

– Nu, carnea!

– Imposibil!

– Măcelarul Des este de altă părere.

Cu părul foarte scurt, purtînd o *perizoma* de piele, un cuțit în mîna dreaptă și o piatră de ascuțit în stînga, Des îi adunase pe toți auxiliarii.

– Nici vită, nici oaie, nici porc și nici măcar o pasare! De cine cred ei că-și bat joc? Dacă nu muncesc, nu voi fi plătit!

– Calmează-te! îi ceru Kenhir, nemulțumit că a fost obligat să-și întrerupă excelentul său mic dejun.

– N-am nici un motiv să mă calmez! N-am mai primit carne de o săptămînă.

– Și de ce îmi spui abia acum?

– Pentru că aveam promisiuni de la oameni importanți! Și acum, ce ne facem?

Primul vis se adeverea: înfruntarea unor grave dificultăți.

– Mă ocup eu de asta, îl spuse scribul Mormîntului, obosit deja.

Însoțit de maestrul de operă, se duse la Ramesseum. Aici, instalat confortabil la intrarea în clădirea din cărămidă unde se afla marea rezervă de hrană, scribul turmelor, mic, mustăcios și puțin gîngav, se grăbi să-i întîmpine.

– Locașul Adevărului nu mai primește carne de o săptămînă, reclamă Kenhir.

– Este și normal, ținînd cont de ce se întîmplă pe malul drept. Administrația e blocată.

– Vă amintesc că, oricare ar fi situația, templul pentru milioane de ani trebuie să se îngrijească de nevoile noastre. Pe pămînturile din Ramesseum, avem numeroase vite și o crescătorie de păsări de curte.

– S-au pierdut.

Gîndindu-se la al doilea vis, Kenhir se încruntă.

– Cum adică, s-au pierdut?

– Mă refer la actele administrative care vă autentifică drepturile. Regret, dar am fost nevoit să întrerup livrările.

– Cine a rătăcit aceste documente? Chiar dumneavoastră?

– S-ar putea, dar asta e situația.

– Neglijați altceva, mult mai important: atîta timp cît legea lui Maat va domni în această țară, administrația va trebui să răspundă și să-și îndrepte greșelile, fără nici un prejudiciu pentru cei administrați.

Scribul turmelor se crispă.

– Administrația hotărăște și...

– Organizați un convoi special, care să ne livreze carnea chiar în această după-amiază, îi taie vorba Nefer. Și să nu se mai repete nerespectarea legii care domnește în Locașul Adevărului, căci Pharaon în persoană va interveni.

Ţinuta impunătoare a maestrului de operă şi tonul său îl făcură pe scrib să renunţe la argumentele sale amăgitoare, care i-ar fi permis să deturneze o nouă cantitate de carne.

– Bine, se va face livrarea, îi promise el.

Kenhir se simţea uşurat. Din fericire, crocodilul devorat fusese al treilea şi ultimul său vis din acea noapte.

Urînd căldura verii şi arşiţa soarelui, Mehy aprecia această perioadă răcoroasă care dura mai mult decît de obicei, meditînd la popularitatea sa care a rămas intactă. Armata tebană se felicitase pentru eliminarea ultimilor partizani ai lui Amenmes şi fiecare se bucurase de dispariţia căpitanului arcaşilor, care complotase împotriva lui Sethi al II-lea.

Generalul asistase la funeraliile aghiotantului său, pierdut prea de tînăr în urma unui atac de cord, şi prezentase condoleanţele sale cele mai sincere celor apropiaţi, neuitînd să le ofere o bucată de pămînt arabil, drept recompensă pentru serviciile pe care i le făcuse nepreţuitul dispărut.

– Ai veşti de la aliatul nostru din Locaşul Adevărului? o întrebă el pe Serketa.

– Încă nu, dar, cu siguranţă, va accepta propunerea noastră.

– Sînt din ce în ce mai neîncrezător.

Noul aghiotant îl salută pe Mehy:

– Generale, a sosit un raport din partea pazei fluviale... Flotila regală se zăreşte apropiindu-se de Teba!

67.

În aerul devenit blînd, plutea parfumul a mii de flori. Iarna lua sfîrşit şi căldura mîngîietoare a primăverii saluta sosirea vasului regal, aclamat de mii de tebani veniţi la mal. În locul armelor obişnuite, soldaţii lui Mehy înălţau frunze de palmier. Zeci de muzicanţi cîntau melodii vesele, de parcă nimeni nu se îndoia de bunăvoinţa şi prietenia lui Sethi al II-lea faţă de marele oraş din Sud.

Singurul îngrijorat era generalul, care nu ştia nimic despre adevăratele intenţii ale monarhului. Cînd Pharaon, însoţit de superba regină Tausert, coborî pasarela, Mehy se întrebă dacă nu va fi trimis, pe viaţă, în Palestina sau în Nubia, ca şef al vreunei fortăreţe.

Sethi al II-lea era un om ciudat, robust şi visător totodată; chiar dacă se apropiase de el, generalul nu reuşi să-i pătrundă gîndurile.

– Maiestate, ce bucurie să vă avem printre noi!

– Sîntem fericiţi să putem, în sfîrşit, să petrecem cîteva zile, în pace, în cetatea lui Amon, spuse marea soţie regală, zîmbind cu un farmec de nedescris. Îndrăznesc să sper, generale, că nimeni şi nimic nu ne va ameninţa securitatea.

– Teba vă aparţine, Maiestate, şi puteţi conta pe loialitatea ei absolută!

– Ne ducem la Karnak, anunţă Tausert; regele doreşte să discute cu marele preot.

– Pharaon nu doreşte să primească omagiul trupelor tebane?

– Cînd ne vom hotărî, vă vom anunța, generale!

Mehy se înclină.

Încă îngrijorat, observase că monarhul avea o figură obosită și că se deplasa cu greu, ca un om în vîrstă.

Kenhir inițiase o curățenie generală a satului și a cartierului auxiliarilor, pentru ca regele să descopere un Locaș al Adevărului impecabil și cochet.

– Sethi va sta tot în templul lui Amon? îl întrebă el pe șeful Sobek.

– A ieșit din templu ieri, pentru a prezida un consiliu de notabili, și nimeni n-a fost sancționat. Teba respiră ușurată.

– Așadar, ar trebui să ne viziteze în curînd...

– De cîteva zile, se destăinui paznicul, am o presimțire.

– Se pare că Sethi ne-a iertat; cetatea lui Amon n-are de ce să se mai teamă de el.

– E ceva care plutește în aer... Poate vreun suflet malefic care încearcă să ne facă rău.

– Dacă ar fi fost așa, aș fi avut un coșmar!

– Fiți prudent, îl sfătui Sobek; instinctul meu nu mă-nșală niciodată.

– Sper că nu te gîndești la acel trădător care s-ar putea ascunde printre noi! Dacă ar fi existat, l-am fi identificat de multă vreme. Zilele proaste s-au dus, cele Două Ținuturi s-au reunit, iar Locașul Adevărului va trudi iar, în liniște.

– Fie ca zeii să ne apere! spuse nubianul, îngrijorat.

Din înaltul celei mai apropiate coline, un paznic îi făcea semne disperate.

– Cortegiul regal se apropie, anunță Sobek.

Sethi nu-și mai conducea carul și scutierul său nu mergea prea repede pentru a nu-l zdruncina pe monarh, făcîndu-l să sufere. La cei șaizeci de ani ai săi, părea mai bătrîn cu douăzeci, ca și cînd *KA*-ul îi părăsise trupul.

Însărcinat cu securitatea cortegiului, Mehy se simțea mai liniștit: regele continua să aibă încredere în el și-l păstrase în toate funcțiile, inclusiv în cea de protector al Locașului Adevărului, felicitîndu-l pentru strădania sa de a menține pacea.

Dăruindu-i un colier de aur în fața tuturor demnitarilor, Sethi îl ridicase pe general în rangul cel mai înalt din armata egipteană.

Cînd carul suveranului se opri, poarta principală a satului se deschise.

– Să purtați veșnic în inimi teamă și respect, îi sfătui pe artizani maestrul de operă; nu vă grăbiți, luați poziția corectă pentru a deplasa corabia, căci acela care a ales-o să navigheze este stăpînul vieții.

Procesiunea porni. În frunte, maestrul de operă și femeia înțeleaptă; apoi, cele două echipe purtînd corabia lui Amon, așezată pe două bare lungi de cedru; și cortegiul era încheiat de scribul Mormîntului.

Naosul de aur strălucea cu mii de raze, în lumina soarelui de amiază.

Pînă și Mehy era uimit de capodopera creată de confrerie. Dorința sa de a-i afla secretele deveni și mai aprinsă.

– Capela din corabie este gravată cu numele vostru, Maiestate, îi spuse Nefer; îl rugăm pe Amon să vă ofere, în continuare, binefacerile sale.

– Duceți-mă la templul în care stătea Ramses cel Mare atunci cînd venea în sat! ceru Sethi al II-lea. Îi voi aduce omagiul meu, apoi voi merge să-mi văd locul de veci.

Maestrul de operă sparse sigiliul de argilă purtînd semnul Locașului Adevărului, trase zăvorul și împinse cele două uși din lemn aurit. Ținînd în mînă o torță cu trei fitile, îi arătă suveranului reprezentările zeiței Maat, sculpturile care-l întruchipau pe faraon ca Osiris și *Litaniile* lui Ra, exprimînd multiplele nume ale luminii divine.

Sethi citi hieroglifele și înaintă foarte încet pînă la mica sală în care Paneb pictase, în culori de nedescris, obiectele rituale

destinate mormîntului. Regele zăbovi mult în fața fiecăruia dintre ele, de parcă acum trăia ceremonia în cursul căreia aceste simboluri aveau să contribuie la iluminarea corpului său mumificat.

– Nici un alt mormînt regal n-a fost decorat ca acesta, nu-i așa?

– Nici unul, Maiestate!

– Cine este autorul?

– Pictorul Paneb cel Zelos. Vă displace stilul pe care l-a adoptat?

– Dimpotrivă, maestre de operă, dimpotrivă... A știut să transpună, cu o precizie uimitoare, exact ceea ce doream, fără ca eu însumi să pronunț aceste lucruri. Nici măcar un detaliu nu trebuie modificat.

Regele coborî în sala cu patru stîlpi, contopindu-se cu fiecare dintre divinitățile pictate de Paneb. Apoi intră în ultima încăpere, la care se ajungea printr-o ușă, deasupra căreia era reprezentat faraonul, aducînd ofrandă lui Maat.

Pe pereți, Ched Salvatorul și Paneb cel Zelos pictaseră tripla naștere: în cer, pe pămîntul divinizat și în regatul subpămîntean al lui Osiris. Adăpostite în capele, cîteva mumii evocau forțele creatoare, trezite în fiecare zi, o dată cu soarele.

– Dorim să înaintăm și mai mult în stîncă, săpînd o cameră vastă pentru sarcofagul dumneavoastră.

– Nu este nevoie, Nefer! Părerea mea este că acest loc de veci este deja gata. Veți instala aici un sarcofag din granit roșu și veți cere să se picteze pe tavan o zeiță Cer, ale cărei aripi mă vor face să respir, pentru totdeauna, aerul vieții.

Mînia lui Paneb făcu să vibreze pereții atelierului desenatorilor.

– Să întrerupem lucrările? Dar e absurd! Am conceput un plan fabulos de decorare pentru viitoarele culoare și pentru camera de înviere!

– Trebuie sa respectăm voința lui Pharaon, îi aminti Nefer.

– Chiar şi atunci cînd sîntem împiedicaţi să ne ducem opera la bun sfîrşit?

– Este opera lui, nu a noastră!

– Întreabă-l pe Ched, îţi va descrie tot ce am pregătit, făcînd nenumarate desene! Am depaşit stadiul de eboşă; trebuie să trecem la treabă.

Zelosul fremăta de indignare.

– Trebuie să te foloseşti de calitatea ta de maestru de operă pentru a-l convinge pe rege că se înşală!

– El mi-a spus ce motive are şi sînt de acord cu el!

– Cu alte cuvinte, atîtea luni de muncă s-au dus pe apa sîmbetei.

– Nu pictezi pentru plăcerea ta, Paneb, căci tu eşti un Slujitor al Locaşului Adevărului. Dacă nu îţi mai dai seama de importanţa acestei funcţii, mîna ta nu mai e bună de nimic.

Furios, Zelosul ieşi din atelier.

– Cînd am trecut printr-o criză asemănătoare, îi aminti Ched Salvatorul, am reacţionat la fel ca el. Oare există o dovadă mai sigură a pasiunii sale pentru meserie?

Fără să îi răspundă, Nefer părăsi, la rîndul său, atelierul.

– Este prima înfruntare gravă dintre maestrul de operă şi fiul său adoptiv, observă Unesh Şacalul; să sperăm că acest incident nu prevesteşte o ceartă care să dăuneze confreriei.

Înainte de a pătrunde în sala de reuniuni, în care Zelosul îi invitase pe membrii echipei din dreapta, Paneb i se adresă maestrului de operă, care medita lîngă bazinul de purificare:

– Ai bunăvoinţa să-mi accepţi scuzele, m-am purtat ca un imbecil înfumurat. Nu voi mai avea asemenea rătăciri!

– Te-ai înstrăinat, într-adevăr, de propria creaţie?

– Nicidecum, maestre de operă, căci ea este viaţa mea, şi nu mă simt destul de vîrstnic s-o părăsesc. Dar am înţeles că e mai important să-ţi serveşti opera decît orice alt succes personal. Poţi să mă ierţi?

Nefer zîmbi, înseninat.

– Mai ai încă multe lupte de purtat, Paneb, dar am încredere în tine!

– Fără tine, maestre de operă, nici măcar n-aş exista.

– Da de unde! Tu eşti călăuzit de o adevărată flacără! N-o lăsa să se stingă!

Cu cît Paneb îl cunoştea mai bine pe Nefer, cu atît mai mult avea sentimentul că gîndirea maestrului de operă plutea într-un univers situat dincolo de orele nopţii şi ale zilei, dincolo de oameni. Tăcutul era precum piatra din Valea Regilor: se hrănea cu cele nevăzute.

După lunga întrevedere cu Sethi, toţi artizanii îi aşteptau declaraţiile cu nerăbdare.

– Pharaon ne fixează trei obiective: în primul rînd, să terminăm cît mai repede locul său de veci şi să coborîm sarcofagul; apoi, să construim mormîntul marii soţii regale Tausert, în Valea Reginelor; şi, în cele din urmă, să înălţăm un sanctuar în onoarea treimii tebane, la Karnak.

– Karnak-ul are propriii constructori, obiectă Gau cel Exact; de ce ar trebui să muncim noi pe malul drept?

– Acest sanctuar va fi înălţat în afara incintei marelui templu al lui Amon şi Sethi preferă mîna sculptorilor noştri.

– Nu va fi oare un prim pas către folosirea noastră în exterior şi către închiderea satului? protestă Casa-Funie.

– În nici un caz, afirmă Nefer; predecesorii noştri au avut, adeseori, de îndeplinit misiuni ca aceasta.

Discutară apoi probleme de intendenţă şi de calendar, apoi se despărţiră.

– Nu pari cine ştie ce bucuros, îi spuse Renup cel Jovial lui Paneb.

– Voi asculta de maestrul de operă, dar cred totuşi că se arată prea slab în faţa regelui.

68.

În ciuda mersului său anevoios din cauza piciorului bolnav, tînărul Siptah intră fără emoţii în marea sală de audienţe a palatului din Pi-Ramses, în care cancelarul Bay convocase elita administraţiei, curioasă de a-l pune la încercare pe micul geniu, a cărui reputaţie creştea tot mai mult.

Siptah fusese avansat la rang de scrib regal, se afla deci în vîrful ierarhiei, arătîndu-se a fi cu adevărat sclipitor în domeniul ştiinţei. Iată de ce bătrînii demnitari se temeau de el, căci puţini dintre administratori erau în stare să gestioneze corect treburile statului; pe de altă parte, în ciuda recomandărilor călduroase făcute de cancelar, mulţi ezitau să-i încredinţeze unui om atît de tînăr o funcţie cu o asemenea responsabilitate.

Prima întrebare i-o puse decanul:

– Ce ne poţi spune despre legea privind locaţia corăbiilor?

– Ea nu se referă decît la cele uşoare şi a fost reformată de faraonul Horemheb, din cauza numeroaselor abuzuri constatate. Dar ea n-a abolit preceptul după care un om bogat trebuie să-l facă pe cel nevoiaş să traverseze fluviul fără să plătească bacul. Este nevoie să dau amănunte asupra tarifelor, în funcţie de mărimea ambarcaţiei?

– Nu este necesar.

Începu să plouă cu întrebari de ordin juridic. Siptah răspunse cu calm şi precizie, spre surprinderea lui Bay, care nu ştia că tînărul avea cunoştinţe atît de aprofundate într-un domeniu atît de complex. Cînd controlorul canalelor îi propuse probleme economice

dificile, cancelarul se temu pentru protejatul său; dar acesta le rezolvă, făcînd calculele pe o tăbliță de lemn și le prezentă celor de față o analiză demnă de un specialist cu mare experiență.

Admirația lua locul neîncrederii. Văzînd aceasta, Bay era fericit ca un tată care asistă la triumful fiului său. Pînă și decanul renunțase la orice ostilitate; iar cel mai interesat era, poate, marele preot al lui Ptah, membru eminent al Sfatului Înțelepților, fără asentimentul căruia un pretendent la tron nu putea fi încoronat.

Trădătorul părea că doarme la umbra unui tamarix, nu departe de Ramesseum. Dacă un paznic nubian l-ar fi observat, n-ar fi văzut decît un artizan obosit care profita de ziua lui liberă pentru a se bucura de natură, a cărei prospețime n-o putea afla în sat.

De partea cealaltă a trunchiului, o negustoreasă de coșuri împletite.

Ca de obicei în cazul unor asemenea întîlniri, Serketa se făcuse de nerecunoscut.

– Mi-ai cerut să vin și iată-mă aici!

– M-am gîndit la propunerea pe care mi-ați făcut-o! Nu e ceva serios!

– Te înșeli!

– Înzecirea bunurilor mele acumulate în exterior... Cred că mă mințiți!

Serketa trebuia să-l convingă folosindu-se de un argument solid.

– Eu sînt soția generalului Mehy, iar soțul meu este unul dintre cei mai puternici oameni din Egipt. Nimic nu-l va putea împiedica să se țină de cuvînt. Dacă dorești mai mult, spune-mi!

Trădătorul simți că amețește.

Vasăzică, averea ce i se oferea nu era o iluzie.

– Veștile sînt proaste, continuă Serketa; Nefer cel Tăcut a devenit confidentul regelui, iar Locașul Adevărului este mai inaccesibil ca niciodată, cu atît mai mult cu cît soțul meu, protectorul său oficial, nu trebuie să facă nici o greșeală.

– De ce își dorește atît de mult piatra de lumină?

– Cine n-ar dori să pună mîna pe o asemenea comoară?

– Dorește puterea supremă, nu-i așa?

– Mehy are calitățile necesare pentru a o dobîndi.

Trădătorul simți că putea avea încredere în soția generalului. Nu-i ascundea adevărul, punîndu-și, astfel, soțul în pericol. Acest risc enorm era dovada sincerității ei.

– Dacă ai, cu adevărat, intenția să te îmbogățești și să ne dai piatra de lumină, ucide-l pe maestrul de operă, îi spuse Serketa, pe un ton categoric. Numai tu poți reuși.

Trădătorul își acoperi ochii cu mîna.

– N-am nevoie de prea multe, mărturisi el, și de această avere se va bucura mai mult soția mea decît eu, deși am urmărit acest scop pentru a uita umilința zilnică, pe care o îndur de atîția ani... Eu, și nimeni altul, ar fi trebuit să conduc Locașul Adevărului.

Furia tăioasă a artizanului îi plăcea lui Serketa; acesta era un excelent disimulator, dar avea și mult sînge rece, de care nici el nu era conștient încă.

Vocea îi deveni blîndă, aproape drăgăstoasă:

– Așadar, ce-ai hotărît?

– Aveți noroc... Recent, au avut loc evenimente care m-au inspirat.

Serketa fremătă de plăcere.

– Deci... deci, accepți?

– Altă soluție nu am: îl voi ucide pe Nefer cel Tăcut.

Arhitectul care răspundea de întreținerea templelor din Karnak și a clădirilor anexe era un bărbat înalt, sever, greu de abordat.

– Regele mi-a dat ordin să fiu la dispoziția voastră, îi spuse el maestrului de operă, pe un ton sec, de parcă acesta era un reproș.

– Nu va fi necesar, preciză Nefer, cu blîndețe.

– Cum adică, nu va fi necesar? Nu aveți dreptul că construiți pe teritoriul sacru al Karnak-ului fără aprobarea marelui preot și a mea!

– Cea a lui Pharaon ar trebui să fie de ajuns, nu credeți?

– Ba da, bineînțeles, mormăi arhitectul, rușinat de a se fi înfuriat și de a nu avea dreptate.

– Regele doreşte să construim o capelă triplă în afara incintei templului lui Amon, pe o platformă, departe de debarcader; de aceea, nu vă vom incomoda activităţile şi nici pe cele ale ritualiştilor. Nu vă cer decît să-mi fie depuse blocurile de gresie necesare pe locul pe care o să vi-l arăt.

– Planul acestui edificiu este un secret de stat, ca tot ce aparţine Locaşului Adevărului?

– Va avea uşi de cuarţit, îi raspunse Nefer, şi trei capele închinate lui Amon, soţiei sale, Mut, şi fiului lor, Khonsu. În nişe, vor fi instalate statui purtînd *KA*-ul regal, pe care hieroglifele gravate pe pereţi îl vor face să trăiască veşnic. Lucrările vor fi conduse de colegul meu Hay, care vă va urma cu plăcere sfaturile, pentru ca stilul şi sufletul acestui loc de odihnă să fie în armonie cu cele de la Karnak.

Arhitectul părea înciudat.

– Îmi închipuiam că sînteţi altfel, mărturisi el; aş putea să jur că sînteţi gata să mînuiţi barosul şi dalta, făcînd o muncă de ucenic!

– Chiar sînt, afirmă Nefer zîmbind; cu condiţia, desigur, să cunosc planul lucrării, căci aceasta e datoria inerentă funcţiei mele.

În timp ce Valea Regilor era o lume izolată, ostilă în aparenţă şi închisă în secret şi linişte, cea a Reginelor se prezenta ca un loc deschis, uşor accesibil, întinzîndu-se pe o cîmpie verde, la extremitatea sudică a necropolei tebane. „Locul frumuseţii desăvîrşite"[1], după numele său ritual, adăpostea, conform hotărîrii lui Ramses cel Mare, mame şi soţii de faraoni, precum şi personaje purtînd titlul de „fiu regal".

În partea de est a acestui loc, fusese construit un templu al lui Ptah, zeul constructorilor, iar artizanii amenajaseră un cătun modest, format din case din piatră seacă, în care stăteau în timpul muncii îndelungate pe şantier.

[1] În egipteană, *ta set neferu*, înseamnă „perfecţiune", „creaţie armonioasă".

Regina Tausert privi multă vreme aceste locuri care n-aveau nimic funebru. Soarele era blînd, vîntul adia, de parcă primăvara dorea să salute, în felul său, vizita frumoasei suverane.

– Aici odihneşte marea soţie regală Nefertari, nu-i aşa?

– Da, Maiestate, răspunse maestrul de operă, însoţit de femeia înţeleaptă şi de Fened Nasul. De cînd există artizani, se afirmă că frumuseţea picturilor mormîntului său n-a fost încă egalată.

Nefer simţea că regina visa la o grandoare la care Sethi al II-lea nu reuşise să ajungă.

– Regele e mulţumit de lucrarea pe care aţi desăvîrşit-o, îi spuse ea, şi doreşte să mă odihnesc în această vale, alături de alte suverane ale celor Două Ţinuturi. Cum veţi alege amplasamentul locului meu de veci?

– În două feluri, Maiestate.

Nefer o rugă pe Tausert să intre în atelierul în care fusese instalată o masă de piatră, pe care desfăşură, cu mii de precauţii, un papirus de o calitate excepţională.

– Iată planul Văii Reginelor, cu localizarea mormintelor săpate şi decorate de la sacralizarea acestui loc. După cum puteţi constata, avem numeroase posibilităţi.

Citind numele reginelor dinaintea ei, Tausert avea senzaţia că retrăieşte momentele de glorie ale istoriei Egiptului.

– Care e al doilea mod de a alege, maestre de operă?

– În această vale, multe depozite de calcar sînt mediocre; chiar bine lucraţi, pereţii şi plafonul s-ar putea prăbuşi. Iată de ce intervenţia lui Fened Nasul este hotărîtoare; nu se va lăsa păcălit de o rocă prea atrăgătoare, care ascunde de fapt defecte grave.

– Aş dori să căutăm un loc cît mai aproape de mormîntul lui Nefertari, îi ceru Tausert.

Nefer şi Fened încercară să îi facă pe plac, dar nici unul, nici celălalt nu găsiră locul potrivit. Dezamăgită, regina acceptă să meargă puţin mai departe şi Fened descoperi, în sfîrşit, o rocă frumoasă, în partea de vest a văii.

– Imposibil, spuse femeia înţeleaptă.

– De ce? se îngrijoră Tausert.

– Pentru că aici nu simt prezenţa protectoare a zeiţei Hathor. Acest loc n-ar fi fericit.

O nouă încercare se soldă cu o decepţie.

– N-o să reuşim, spuse Clara, în cele din urmă.

– De ce este atît de greu? se miră Tausert.

– Momentul nu e favorabil, Maiestate; vom reveni.

Clara ştia că Nefer simţise adevăratul motiv al acestui eşec: Valea Reginelor refuza prezenţa lui Tausert.

69.

O ambarcaţie ciudată cobora pe Nil, în direcţia Abydos, cetatea sfîntă a lui Osiris, la circa o sută cincizeci de kilometri la nord de Teba. În locul cabinei, se afla o capelă funerară vegheată de femeia înţeleaptă întruchipînd-o pe Isis şi de Turcoaza, în rolul surorii sale Nephtys. Tăcuţi, preoţii îndeplineau funcţia de vîslaşi, iar Nefer şi Paneb erau la prora.

– Ai de gînd să-mi spui care e scopul acestei călătorii? întrebă Zelosul.

– Locaşul Aurului, răspunse maestrul de operă.

Lui Paneb i se păru că e lovit de trasnet.

– Nu se află în interiorul Locaşului Adevărului?

– El se creează din nou acolo unde este necesar; dar, pentru a fi demn şi capabil să intri, trebuie să-ţi fi întîlnit propria moarte. De aceea este necesară această călătorie.

– Nu mă aşteptam...

– Să aştepţi e inutil, Paneb; n-ai nevoie decît să fii pregătit!

Pînă la debarcaderul din Abydos, maestrul de operă nu mai schimbă nici o vorbă cu fiul său adoptiv. Paneb avea impresia că e cuprins de o linişte de o imensă profunzime, departe de ciripitul păsărilor şi de zgomotul produs de etrava corabiei care spintecа apa fluviului. Timpul se oprise; nu mai existau decît capela şi gravitatea de pe chipul călătorilor, care ştiau că vor avea de înfruntat o imensă încercare.

La căderea nopţii, ambarcaţia acostă.

Pe mal, așteptau preoți rași în cap, care purtau o simplă *perizoma* albă; unul dintre ei îi ieși în întîmpinare lui Nefer cel Tăcut.

– Stăpînul Apusului se află printre voi?

– Surorile sale l-au protejat pe tot parcursul călătoriei.

– Paneb cel Zelos dorește să urmeze calea lui Osiris, către Locașul Aurului?

– O doresc, afirmă colosul.

Lovind în pămînt cu un baston lung, din lemn aurit, ritualistul trecu în fruntea unei procesiuni la care participau maestrul de operă, femeia înțeleaptă și Turcoaza. Încadrat de doi preoți cu trăsături aspre, Zelosul fu condus pînă la un mic deal înconjurat de copaci.

La vest, se deschidea un puț adînc de vreo zece metri, luminat slab de o flacără care se înălța din adîncuri.

– Intră în lumea lui Osiris, îi ceru maestrul de operă, și treci de prima ta naștere.

Paneb nu ezită. Coborî în puț și ajunse la intrarea într-un culoar lung de peste o sută de metri.

Pe măsură ce înainta, lumina se retrăgea; putea totuși să descifreze coloanele de hieroglife care evocau trecerea soarelui nopții prin peșteri, în care forme mumificate îi așteptau strălucirea, pentru a învia.

Deodată, o lumină puternică, venind din capătul culoarului, îl orbi pe Paneb.

– Trebuie să te leg la ochi, se auzi vocea ritualistului din spatele lui. Datorită acestei bucăți de stofă, nu te vei teme de întuneric. Dar, mai întîi, trebuie să încalți niște sandale, care te ajută să nu te împiedici. Stai jos și întinde-ți picioarele!

Un alt ritualist vopsi, cu roșu, niște sandale, pe talpa piciorului colosului. Apoi fu ridicat și i se acoperiră ochii cu o eșarfă roșie.

– Te vom duce pînă la intrarea în Locașul Aurului, îl anunță maestrul de operă. Acolo prind viață statuile ce-l poartă pe *KA*, energia nepieritoare; și nu pot intra decît inițiații care trudesc după legea lui Maat și consideră că aurul este trupul zeilor.

Paneb fu condus înainte.

– Eu sînt ușa, declară o voce sobră, și nu te voi lăsa să treci dacă nu-mi spui cum mă cheamă!

Zelosul încercă să-şi amintească învăţăturile primite încă de la intrarea sa în Locaşul Adevărului. Răspunsul îi veni în minte:

– Dreptate e numele tău!

– Poţi să treci, din moment ce mă cunoşti.

I se scoase eşarfa şi ritualistul îl luă de mînă pe Paneb, pentru a-l ghida de-a lungul unui al doilea culoar, săpat în unghi drept faţă de primul.

Îl dezbrăcă pe colos şi-i puse pe el o piele de animal sălbatic.

– Te afli în linţoliul lui Seth, spuse maestrul de operă; lasă-te condus către atelierul de regenerare.

Patru credincioşi supuşi de-ai lui Osiris îl ajutară pe artizan să urce pe o sanie şi-l traseră pînă la o sală imensă, al cărei plafon se sprijinea pe zece stîlpi enormi, monolit de granit roz.

– Ai ajuns în insula primei dimineţi, îl anunţă Nefer. Atunci cînd lumina a fost creată, a ieşit din oceanul originilor.

Paneb fu ridicat şi astfel putu contempla o admirabilă statuie a lui Osiris, întins pe un pat negru, pe care maestrul de operă îl şlefuia cu piatra de lumină.

– Trupul celui înviat e transformat în aur, materia e iluminată, statuile prind viaţă şi strălucesc precum razele soarelui. Tu vezi ceea ce e nevăzut şi ajungi la ceea ce nu se poate ajunge.

Femeia înţeleaptă udă cu apă şi cu lapte un acacia plantat într-o movilă împodobită cu un ochi.

– Eu fiind Isis, am grijă de fratele meu, Osiris; eu sînt femeia care se poartă ca un bărbat, care-l întinereşte în acest Locaş al Aurului, pentru a trăi din lumină.

– Pentru că ai fost acoperit cu pielea lui Seth, fără ca ea să te facă să dispari, constată ritualistul, fii eliberat de ea, Paneb, şi îmbrăţişează-l pe Osiris!

După ce-şi îndepărtă linţoliul, Paneb se apropie de statuie, dînd zeului o sărutare pe frunte.

– Seth e cel care cunoaşte secretul aurului, preciză femeia înţeleaptă, iar sora sa, Isis, îl face pe Osiris să treacă din starea de materie inertă în cea de aur viu.

Pe măsură ce erau luminați de piatra pe care femeia înțeleaptă o orienta, patul și statuia se transformau în aur, sub privirea uimită a lui Paneb.

Imitînd-o pe Nephtys, „suverana templului", Turcoaza împodobi gîtul artizanului cu un colier din frunze de salcie și de *perséa*, și-i puse pastile de aur pe ochi, frunte, buze, gît și pe degetele mari de la picioare.

Apoi, în timp ce femeia înțeleaptă îi atingea inima cu un nod al lui Isis, din jasp roșu, Turcoaza îi întinse o cupă.

– Tu, pe care acest ritual îl face asemenea lui Osiris, bea această otravă, pe care o vei transforma în sîngele vieții.

Colosul goli dintr-o dată conținutul cupei. După o senzație neplăcută de amărăciune urmă, aproape imediat, un gust de miere, aurul vegetal.

– Fie să poți strînge lumina și să poți apuca piatra lui Maat, îi spuse Turcoaza, îmbrăcîndu-i degetele în aur, căci, de acum înainte, mîinile tale sînt unite cu stelele.

Pentru prima dată, Paneb atinse piatra de lumină.

– Fii reînviat prin aur, psalmodie femeia înțeleaptă. El îți luminează fața și respiri tot datorită lui.

Colosul îi încredință piatra maestrului de operă, iar un ritualist îl conduse în ultima sală a sanctuarului, o încăpere vastă, în care se afla un sarcofag din aur. Bolta, în forma unui V inversat, era ornată cu un imens chip al zeiței Cer, înălțată de zeul Lumină.

– Osiris Paneb, îi porunci maestrul de operă, așază-te în locașul vieții!

Colosul se întinse pe spate, în sarcofag.

– Ai plecat, dar te vei întoarce, rosti femeia înțeleaptă; ai adormit, dar te vei trezi; ai ajuns pe țărmul lumii de dincolo, dar vei trăi din nou. Fie ca oasele să-ți fie puse, din nou, în ordine, și membrele refăcute.

O liniște deplină îi dădu lui Paneb impresia că face o călătorie în corpul mamei sale Cer, alături de stele și de corăbiile solare.

Apoi, femeia înțeleaptă și maestrul de operă înălțară un stîlp din aur, la căpătîiul sarcofagului.

– Ridică-te, Osiris! îi ceru Nefer; cadavrul a dispărut, iar tu apari în aur, viu pentru vecie, căci ființa ta e eternă precum piatra de lumină.

– Tu renaști prin puterea creatoare ce s-a născut din ea însăși, adăugă femeia înțeleaptă; te-a conceput în inima sa și tu nu te-ai născut precum oamenii.

Doi ritualiști îl ajutară pe Paneb să iasă din sarcofag și-l îmbrăcară într-o tunică albă. Turcoaza îi puse pe frunte coroana celui drept, o panglică aurie, ornată cu doi ochi, care confirma „justețea vocii" noului Osiris.

– Îți încredințez sufletul operei, îi spuse maestrul lui Paneb, dîndu-i un mic bloc din granit, cioplit și șlefuit perfect.

Numele blocului, *ankh*, era sinonimul cuvîntului „viață".

– Ai văzut misterele lui Osiris în locul secret al Locașului Aurului, îi aminti femeia înțeleaptă. Cînd această lume va dispărea, nu va mai rămîne decît stăpînul marilor mistere, cel care a învins moartea pentru a da viață. Să-ți călăuzească privirea și faptele; la fel ca el, să fii foc, aer, apă și pămînt, să fii veșnică transformare, care nu se oprește niciodată, să împaci partea cu întregul. Cînd Osiris învie, cîmpiile devin fertile; el este negrul mîlului și verdele vegetației, dar ființa sa e făcută din aurul stelelor și strălucește ca un astru. Amintește-ți că fiecare parte a corpului său formează relicva majoră, păstrată în fiecare provincie a Egiptului, și că datoria unui artizan al Locașului Adevărului constă în a aduna tot ce e risipit!

Maestrul de operă se apropie de Paneb, își puse palma dreaptă pe ceafa colosului, mîna stîngă pe umărul drept, îmbrățișîndu-l frățește.

Apoi femeia înțeleaptă, Nefer, Turcoaza, Paneb și ritualiștii formară un oval în jurul cosciugului de aur, cu brațele întinse și ținîndu-se de mînă. Pictorul se simți străbătut de o energie incredibil de puternică.

– Fie ca noul inițiat în Locașul Aurului să se dovedească vrednic de sarcinile care-i vor fi încredințate! îi ură maestrul de operă.

70.

Cu obrajii mai bucălaţi decît de obicei, în urma unui dejun copios, Pai Pîinică-Bună plecase puţin la plimbare pe uliţa principală a satului, pentru a-şi uşura digestia. Din cauza unei dureri de cap, mergea cu un pas şovăielnic, ajungînd între timp la locuinţa maestrului de operă şi a femeii înţelepte care, după cum îşi închipuia el, nu vor întîrzia să revină în sat.

Un amănunt neobişnuit îi atrăsese atenţia, ceea ce îl făcu să se oprească puţin.

– Ce se întîmplă...

Pai se apropie de uşa de la intrare.

– Ce groaznic!

Strigătul său îi atrase atenţia lui Unesh Şacalul, care scotea apă dintr-un vas mare.

Se arătă şi el la fel de uimit, văzînd o mînă roşie, înspăimîntătoare, pictată pe lemn.

– Ce oroare! Cine a putut, oare, să...

– Ai observat cît de mare este? E cea a unui colos!

– Nu mai spune prostii! Nefer nu trebuie să vadă grozăvia asta. S-o ştergem de pe lemn şi să ne ţinem gura.

– Şi dacă se va întîmpla din nou?

– Asta rămîne de văzut!

În acest al cincilea an de domnie a lui Sethi al II-lea, iarna, prea rece, fusese înlocuită cu o primăvară prea caldă. Canicula

se făcea simţită în Teba, ucigătoare, obligîndu-i pe proprietarii de măgari să dubleze cantitatea de apă livrată în satul ale cărui uliţe fuseseră acoperite cu ramuri de palmier, pentru a-i da puţină răcoare.

Cel mai puţin afectat era Paneb cel Zelos, a cărui putere creatoare, era, parcă, mai mare ca niciodată; mulţumit să constate că însuşi diavolul de fiu-său se sacrifica pentru plăcerile siestei şi că dulcea sa Selena răsfăţată de Uabet cea Pură se făcea pe zi ce trece mai frumoasă, colosul îl însoţise pe maestrul de operă pe malul drept, pentru a da ajutor echipei din stînga să termine altarul în aer liber, consacrat treimii tebane.

Şeful de echipă Hay îl privi cu alţi ochi decît pînă atunci.

– Fii bine venit printre iniţiaţii din Locaşul Aurului, Osiris Paneb! Din păcate, am fost nevoit să rămîn aici şi să conduc confreria în lipsa maestrului de operă şi a femeii înţelepte, dar, pe calea gîndului, am trăit şi eu ceremonia din Abydos.

– Cîteva ore atît de intens trăite!

Hay zîmbi.

– Ritualul a durat nouă zile.

Paneb se întoarse către Nefer.

– Imposibil!

– Cine altul decît Osiris, stăpînitorul timpului, putea să-l desfiinţeze?

Altarul era aproape gata şi pictorului nu-i mai rămăsese decît să coloreze unele basoreliefuri, sculptate într-un admirabil stil clasic, demne de cele ale lui Sethi I şi Ramses cel Mare. O energie reînnoită îi însufleţea mîna, mai precisă şi mai rapidă ca niciodată; ajutat de liniştea deplină a acestor locuri, Paneb dădu viaţă scenelor de ofrandă, colorîndu-le în nuanţe calde şi luminoase.

Deşi Sethi al II-lea se mişca din ce în ce mai greu, ţinuse cu tot dinadinsul să celebreze el însuşi primul ritual desfăşurat în altarul din Karnak. Glorifică prezenţa lui Amon cel Tainic, a lui Mut, mama cosmică, şi a copilului-zeu, Khonsu. Marea soţie regală stătuse alături de monarh, protejîndu-l cu o forţă magică,

ajutîndu-l astfel să simtă forța necesară pentru a rezista pînă la sfîrșitul ceremonialului.

– Această construcție e splendidă[1], îi spuse monarhul maestrului de operă; într-o bună zi, atunci cînd Karnak va înflori așa după cum plănuiesc zeii, ea va deveni una dintre capelele marelui templu, în care va fi venerată, în continuare, treimea creatoare. Mobilierul meu funerar e gata, Nefer?

– Voi finisa eu însumi capacul sarcofagului principal, în timp ce bijutierul va termina sceptrele.

– Grăbiți-vă, zilele-mi sînt numărate!

În timp ce regele se îndepărta, fiind dus la palat într-o litieră, Tausert i se adresă Tăcutului:

– Ați reușit să-mi găsiți un loc în Valea Reginelor?

– Încă nu, Maiestate!

– Care e cauza acestei întîrzieri?

– Femeia înțeleaptă crede că trebuie să așteptăm un moment favorabil, fără să ne grăbim.

– Și dacă v-aș porunci să-mi săpați locul de veci alături de cel al lui Nefertari?

– M-aș supune, desigur, dar atîtea incidente ne-ar împiedica lucrul, încît am fi obligați să ne lăsăm păgubași.

– Spuneți-mi-o fără ocolișuri, maestre de operă: aș putea fi victima unui blestem?

– Nu aceasta este părerea femeii înțelepte, Maiestate; ea crede doar că e nevoie de răbdare pentru a vedea vălul ridicîndu-se.

Cancelarul Bay făcu bucățele lunga scrisoare pe care i-o adresase regina Tausert, căci conținea un secret de stat, pe care nici un curtean nu trebuia să-l afle: regele Sethi avea să se stingă în curînd. O singură persoană îi putea urma la tron, capabilă să evite o criză gravă: marea soție regală însăși.

Dar Tausert se afla acum la Teba și nu accepta să-și părăsească soțul pentru a se reîntoarce în capitală. Cancelarul Bay

[1] Mormîntul lui Sethi al II-lea poate fi vazut și astăzi la Karnak. (n.a.)

trebuia să se afle în prima linie, cu o misiune clară: să împiedice iscarea unor noi neînțelegeri și să taie calea vreunui ambițios care, de această dată, ar încerca să ocupe Nordul și apoi să-și extindă dominația asupra întregii țări.

Era nevoie ca Tausert să revină cît mai repede și să fie încoronată Pharaon, precum multe alte femei dinaintea ei. Dar cancelarul nu-și făcea iluzii: regina nu-și va părăsi soțul în clipa acestei încercări grele și va avea grijă ca ritualurile funerare să se desfășoare exemplar. În ciuda insistenței lui Bay, regina avea să rămînă la Teba atît cît va fi necesar, fără să se poată opune în mod direct complotului ce se va pune la cale, fără doar și poate.

Pentru a-l face imposibil, exista o singură soluție: să încoroneze un faraon incapabil să-și asume pe de-a-ntregul funcția, astfel încît Egiptul să fie guvernat de o regentă, marea soție regală Tausert. Și cancelarul găsise deja candidatul ideal: tînărul Siptah.

Neaparținînd nici unui clan, acesta nu va nemulțumi pe nimeni. Și, oare, cine se va teme de acest adolescent bolnăvicios, atît de străin de jocurile crude ale puterii?

Se impunea o prioritate: să grăbească formarea lui Siptah, pentru a putea rezista loviturilor răuvoitoare. Folosind o scriere criptografică, Bay îi scrise reginei, încercînd s-o liniștească prin cuvinte mascate.

Cuplul regal îi invitase pe maestrul de operă și pe femeia înțeleaptă să ia masa împreună, la palatul din Karnak. Sethi al II-lea nu apăruse decît pentru cîteva clipe, la începutul mesei, pentru a-și exprima regretul de a nu fi putut sărbători, în sat, împreună cu artizanii, terminarea locului său de veci. Monarhul nu se mai simțea în stare să traverseze Nilul. Făcuse eforturi mari doar pentru a ieși din cameră; împotriva sfaturilor medicilor săi, se ridicase totuși, pentru a-i saluta pe Nefer și pe Clara, care dădeau ultimelor sale zile o seninătate nesperată.

Femeia înțeleaptă avea convingerea că-l vedea pe Sethi al II-lea pentru ultima oară; chiar Tausert îi simțise tulburarea.

– Regele nu se teme de moarte, declară regina; la Teba, a trăit zile fericite și liniștite, în mare parte datorită vouă. Fiți siguri că n-o voi uita.

– Dacă experiența mea medicală vă poate fi de folos...

– Prea tîrziu, Clara! Soțul meu nu mai primește nici un tratament; nu ia decît calmante, pentru a-i ușura suferința. Organele vitale sînt grav afectate; nici un medicament nu l-ar mai putea salva.

– Confreria a pregătit toate simbolurile necesare călătoriei lui Pharaon către paradisul din Lumea Cealaltă, preciză maestrul de operă.

– Regele e conștient de toate acestea și nimic nu-l consolează mai mult. Dar există o întrebare pe care nu îndrăzniți să mi-o puneți: care va fi viitorul monarhiei și, prin urmare, cel al Locașului Adevărului? Situația se anunță a fi complexă, dar mă voi strădui s-o stăpînesc. Nu vă temeți, confreria va rămîne o instituție de bază și artizanii vor continua să lucreze ca și pînă acum.

Nefer cel Tăcut și soția sa mai rămăseseră un timp în grădina palatului, plimbîndu-se pe aleile înflorite și așezîndu-se, apoi, pe scaune cu picioare care aveau forma labelor de leu, sub un rodiu cu frunze netede și lucioase. Mînă în mînă, cu fața mîngîiată de briza nordului, priveau în tăcere un bazin în care lotușii albi își deschideau florile.

Două rațe sălbatice zburară pe deasupra lor. Întruchipare a fidelității conjugale, străbăteau vazduhul de parcă ar fi stăpînit întreaga boltă cerească.

În aceeași clipă, Nefer și Clara își amintiră de prima lor întîlnire, în vremea cînd erau atît de departe și totodată atît de aproape de Locașul Adevărului; viața nu le-ar fi putut oferi un destin mai frumos decît acela de a se consacra, fără ezitare, acestei confrerii, menite să dea lumină materiei.

– Îți amintești, Clara, cît de timid eram? Îmi era atît de teamă, încît nici nu îndrăzneam să-ți vorbesc!

– Nu mi-au plăcut niciodată bărbații prea îndrăzneți, iar tu nu m-ai cucerit chiar din primul moment. Sau nu chiar de tot!

– Eu sînt un om aspru, nu prea fac confidențe și mi-ar fi plăcut să te răsfăț mai mult... Iartă-mă dacă n-am știut cum să mă port!

Cu ochii săi albaștri, în care licărea o lumină de care Nefer continua să fie îndrăgostit nebunește, Clara îl privea cu pasiune și cu dragoste.

– Nimeni și nimic nu ne-a despărțit vreodată și nici măcar un fir de iarbă nu s-ar putea strecura între noi. Cînd ai parte de o asemenea fericire, trebuie să le mulțumești în fiecare dimineață zeilor și strămoșilor, pentru generozitatea lor.

Razele de soare fremătau printre frunzele rodiului.

– Funcția mea nu mă lasă, șopti Nefer, dar mi-ar plăcea atît de mult să rămîn aici, cu tine, în vecii vecilor...

– Eternitatea nu înseamnă și o seară de primăvară ca aceasta?

71.

– Mai am să-ți spun un singur secret, îi mărturisi maestrul de operă lui Paneb: locul în care se află piatra de lumină!

Inima colosului începu să bată mai repede.

– Cum ți-aș putea mulțumi pentru tot ce mi-ai dat?

– Nu-mi fac decît datoria, Paneb; fiindcă ai fost inițiat în misterele Locașului Aurului, trebuie să-l cunoști și pe cel mai important dintre ele!

Cei doi bărbați mergeau încet pe ulița principală a satului, ca și cînd ar fi purtat o discuție în legătură cu o lucrare pe care o aveau de făcut!

– Te-ai întrebat unde se află piatra de lumină?

– Niciodată, îi răspunse Paneb; doar tu trebuie să știi, așa că n-am avut niciodată intenția să împart cu tine această responsabilitate.

Drumul pe care-l apucă maestrul de operă îl miră pe fiul său adoptiv.

Cînd se opri pentru a-i arăta comoara pe care trădătorul o căuta în zadar de atîția ani, Paneb înțelese că Nefer cel Tăcut îi dăduse totuși semnalmente prețioase.

– Doar nu se află aici...

– Ar putea piatra să se afle în altă parte?

– Nu, sigur că nu...

– Ai o calitate rară, Paneb: dorești să cunoști, dar nu ești curios! Datorită acestei pietre, vei ști că timpul și spațiul formează un tot, că vidul luminos este viu și creează permanent materiale

de construcţie, că universul aspiră şi expiră, fiind cuprins în întregime în lumina pietrei. În Locaşul Adevărului, atingerea acestei cunoaşteri nu poate fi lipsită de consecinţe.

Nefer şi Paneb făcură cale întoarsă către mijlocul satului.

– Şi... care sînt aceste consecinţe?

– Am trecut de cincizeci de ani, Paneb, şi nu mai am vigoarea tinereţii! Dacă instinctul nu mă înşală, confreria noastră mai are încă mult de lucru de acum înainte; de aceea, se impune împărţirea responsabilităţilor.

– Nu înţeleg.

– Hay conduce magistral echipa din stînga, dar am nevoie de un asemenea maestru şi pentru echipa din dreapta. Şi tu vei fi acela, Paneb!

Colosul iubea trăsnetul, dar cel care se abătuse acum asupra lui îl lăsa fără suflare.

– Nu... nu ştii ce spui!

– Ai aproape patruzeci de ani, cunoşti toate tehnicile artei de a construi, excelezi în propria artă şi ai fost iniţiat în Locaşul Aurului... La urma urmelor, n-am de ales! Orice maestru de operă al Locaşului Adevărului ar fi luat aceeaşi hotărîre.

– Dar e imposibil, eu...

– Dai înapoi şi asta nu îţi stă în fire, Paneb!

Lovit în mîndria sa, colosul îşi încleştă pumnii.

– Tu mă cunoşti mai bine decît oricare altul, maestre de operă; mă vezi tu pe mine şef de echipă?

– Doar ştii că nu obişnuiesc să glumesc cu asemenea lucruri!

Pînă şi Orătania Nesuferită îl ascultase cu atenţie pe Paneb. Cît despre Uabet cea Pură, visa cu ochii deschişi, în timp ce-şi legăna fetiţa.

– Şef de echipă... Chiar maestrul de operă a hotărît?

– Mă crezi un incapabil?

– Nu, nici vorbă! Dar vei mai avea timp sa te ocupi de copii şi de soţia ta? Cu energia pe care o ai, o să ne dublezi ritmul muncii!

– N-avea grijă, există reguli pe care nimeni nu le poate schimba.

– Nefer nu se înşală, spuse Uabet cu emoţie şi mîndrie.

– Trebuie să accepte şi tribunalul...

– Dacă Locaşul Adevărului nu este în stare să-i recunoască pe cei care ar putea să conducă, nu va mai supravieţui multă vreme.

Paneb îşi sărută fata pe frunte şi porni să hoinărească prin necropola din vest. Desigur, autoritatea maestrului de operă era indiscutabilă, dar cîţi artizani s-ar putea opune numirii fiului său adoptiv? Colosul se agăţa de această speranţă, ca să nu creadă că, în curînd, va trebui să dea ordine unor tovarăşi care îl formaseră.

Apropiindu-se de locul de veci al Tăcutului, aproape terminat, o zări pe Turcoaza, care stătea la soare pe nişte trepte de piatră. Părul său lung şi roşcat nu fusese niciodată atît de bogat.

– Te aşteptam, Paneb!

– De unde ştiai că voi veni aici?

– Ai uitat că Hathor le-a dat preoteselor sale însuşirea de a prevedea faptele?

– Asta înseamnă că tu ştii tot ce mi se întîmplă!

– După cîte văd, spuse ea zîmbind, aş putea să jur că ţi-ai găsit un adversar pe măsură... Pe tine însuţi, desigur! Nu spera să păcăleşti destinul, fugind! Puterea pe care ţi-a dat-o Seth trebuie folosită, ca o răsplată, în folosul altora. Dacă nu, ea te va distruge!

– Sufletul lui Sethi al II-lea şi-a luat zborul către cer, îi anunţă scribul Mormîntului pe săteni, şi a ajuns pe tărîmul de lumină; unindu-se cu discul solar, l-a întîlnit pe creatorul său. Fie ca acest suflet să strălucească în continuare, iar cerul să rămînă senin, în aşteptarea unui nou Horus.

Vestea sosise chiar în ziua în care Kenhir convocase tribunalul Locaşului Adevărului, pentru ca acesta să aprobe sau să respingă numirea lui Paneb ca şef al echipei din dreapta.

– Regina Tausert mi-a dat asigurări asupra viitorului nostru, preciză Tăcutul; la fel ca regele defunct, ea consideră că această confrerie are un rol primordial.

– Poate că va trebui sa depunem, din nou, jurămîntul, sugeră Kenhir.

– Nici vorbă, spuse categoric maestrul de operă; sper că noul şef de echipă va lua parte la pregătirea funeraliilor regelui.

Adunarea satului se afla, aşadar, reunită în curtea neacoperită a templului lui Maat şi al lui Hathor, sub conducerea scribului Mormîntului.

– Aprob hotărîrea şi alegerea maestrului de operă, declară Kenhir. Se opune vreunul dintre voi?

Hay, şeful echipei din stînga, ceru cuvîntul.

– L-am observat pe Paneb încă de la intrarea lui în confrerie. Ca fiecare dintre noi, îi cunosc defectele, dar îl cred capabil să-şi asume funcţia pe care Nefer cel Tăcut doreşte să i-o încredinţeze.

Femeia înţeleaptă aprobă printr-o simplă privire.

– I-ai consultat pe membrii echipei tale? îl întrebă maestrul de operă pe Hay.

– S-au pronunţat, în unanimitate, în favoarea lui Paneb!

– La fel şi preotesele lui Hathor, adăugă femeia înţeleaptă.

– Uabet cea Pură nu are nici o obiecţie? se îngrijoră Kenhir.

– Nici una, răspunse soţia colosului.

– Nu-mi mai rămîne decît să-i consult pe artizanii echipei din dreapta, pentru ca aprobarea să fie pronunţată în unanimitate. Aţi deliberat?

– Era, într-adevăr, necesar? se întrebă Ched Salvatorul. Dacă l-am recunoscut pe Nefer cel Tăcut ca maestru de operă, n-am făcut-o pentru ca acesta să arate confreriei drumul cel bun, fără nici o preferinţă personală? Dacă el l-a ales pe Paneb cel Zelos ca şef de echipă, să avem încredere în această alegere!

Ochii mari şi căprui ai lui Casa-Funie străluciră de mînie şi chipul i se schimonosi.

– Cînd îl cunoşti bine pe Zelos, te poţi teme ca nu cumva să încalce regulamentul şi să nu respecte orele de muncă! Spre deosebire de noi, el nu ştie ce e oboseala şi nu ţine seama de slăbiciunile altora. Nu aşa trebuie să fie un şef de echipa!

– Ai făcut bine că ţi-ai exprimat părerea, interveni Pai Pîinica-Bună; Paneb te-a ascultat şi va ţine cont de vorbele tale. Dar sînt ele de ajuns pentru a-i refuza numirea?

Casa făcu un gest de dispreţ.

– Dacă l-aş fi învins pe Paneb în luptă, spuse Nakht cel Puternic, mi-aş fi exprimat refuzul. E bine ca noul nostru şef de echipă să fie cel mai puternic dintre noi şi să se lupte pentru noi, în orice împrejurare!

Artizanii echipei din dreapta îl aprobară pe cioplitorul în piatră.

– Dar n-am auzit părerea scribului-asistent Imuni, observă maestrul de operă.

Kenhir părea jenat.

– Subalternul meu nu va putea avea o părere diferită de a mea.

– N-ar trebui, oare, s-o exprime el însuşi în faţa lui Paneb?

Nemulţumit, scribul Mormîntului fu de acord.

Micul scrib cu faţa de rozător îl privi pe Paneb cu îngrijorare, ca pe o fiară gata de atac.

– N-am de ce să mă opun hotărîrilor voastre şi...

– Tu aparţii acestei confrerii, drept urmare, avem nevoie de părerea ta. Aprobi numirea lui Paneb, da sau nu?

Chipul palid al lui Imuni se înverzi. Ar fi putut să repună în discuţie această aprobare şi să provoace lungi deliberări, în cursul cărora ar trebui să aducă argumente serioase pentru a motiva refuzul numirii lui Paneb.

– Da, da... Sînt de acord cu numirea lui!

Micul scrib se întoarse repede printre artizani, evitînd privirile insistente ale adunării.

Mulţumit, scribul Mormîntului i se adresă pictorului:

– Tu, Paneb cel Zelos, eşti numit şeful echipei din dreapta a Locaşului Adevărului, ai cărei membri îţi datorează, de acum înainte, ascultare. Vei face sa prindă viaţă planul maestrului de operă, respectînd regula confreriei şi păstrînd în inima ta calea lui Maat. Ţinînd seama de noile tale sarcini, vei primi o locuinţă mai mare, în partea de sud-est a satului, un teren în exterior şi un supliment de hrană şi de bunuri materiale. În schimbul acestor avantaje, timpul tău de odihnă va fi redus, vei participa la toate întrunirile tribunalului şi vei sluji mai mult la templu. Te angajezi, prin jurămînt, să-ţi îndeplineşti îndatoririle fără nici o ezitare?

– Pe viaţa lui Pharaon şi pe cea a părinţilor mei adoptivi, jur!

72.

Olarul Beken, şeful auxiliarilor, o văzu primul, în timp ce scotea apă dintr-un canal.

Înnebunit, lăsă urciorul să-i cadă din mînă şi fugi către sat, în ciuda faptului că era foarte gras şi foarte greoi.

– Ce-ai păţit? îl întrebă fierarul Obed, văzîndu-l aproape fără suflare.

– Chemaţi-o pe femeia înţeleaptă... Trebuie să-i vorbesc!

În mod obişnuit, Beken nu reacţiona aşa, prin urmare, Obed îl luă în serios şi solicită intervenţia paznicului porţii.

Şeful auxiliarilor avu de aşteptat mai mult de o oră, Clara trebuind să îngrijească o fetiţă, ale cărei canale hepatice erau pe cale de a se bloca. Cînd ieşi din sat, Beken se repezi către ea.

– Ţestoasa... Am văzut ţestoasa zeului Pămînt; era enormă şi avea o gură mare, ca a unui puţ!

Asemănată unui peşte, ţestoasa prevestea inundaţii; cu falusul său, masculul fecunda pămîntul. Pentru cel care citea semnele, ea arăta o importantă creştere a apelor. Oamenii se temeau să nu fie atît de însetată încît să bea aproape toată apa fluviului, dar, de data aceasta, îngrijorarea era de altă natură.

– Nu exagerezi cumva?

– Poate, admise olarul, dar vă asigur că gura îi era neobişnuit de mare şi că se îndrepta grăbită către terenurile cultivate! Apoi a dispărut...

– A mai văzut-o cineva?

– Nu, eram singur... Dar vă jur că e adevărat!

– Sînt sigură, Beken, şi voi anunţa autorităţile!

Generalul Mehy nu putea să-și creadă urechilor.

– Ești sigur de veștile pe care mi le aduci? îl întrebă el pe ofițerul care se întorcea de la Pi-Ramses.

– Tînărul Siptah e cel care a fost ales ca Pharaon de către consiliul înțelepților și cu aprobarea reginei Tausert.

– Cine e ăsta?

– Un protejat al cancelarului Bay.

– N-are nici o noimă! Nimeni nu-l cunoaște pe acest Siptah, iar cancelarul nu e decît un visător.

– Se pare că noul monarh are calități excepționale, apreciate de cei de la curte.

Mehy continua să fie sceptic. Tausert n-ar renunța niciodată la putere, care, de altfel, i se cuvenea, dar, dacă ar fi fost proclamată Pharaon, ar fi întîmpinat o puternică împotrivire. Și, pentru a evita această situație, urcase pe tron un om de paie, în spatele căruia avea să se ascundă de ostilități.

– Femeia înțeleaptă dorește să vă vadă. Se pare că e urgent!

Mehy o primi îndată.

– Următoarea inundație va fi periculoasă, îl anunță ea; ar trebui să luăm măsuri pentru a evita o catastrofă!

– Pe ce indicii vă bazați?

– Pe apariția unei țestoase gigantice.

Generalul se miră.

– Nu este un argument cam... neserios?

– Această prevestire nu ne-a înșelat niciodată! Din fericire, șeful auxiliarilor a văzut-o și m-a anunțat imediat!

– N-ar fi mai bine să așteptăm observațiile specialiștilor?

– Va fi prea tîrziu, iar Teba riscă să fie grav afectată. Dacă refuzați să interveniți, voi cere audiență la regina Tausert!

Mehy se simți în pericol: risca să fie acuzat de neglijență.

– Hai să mergem împreună! Tehnicienii nu-mi vor da ascultare și, fără îndoială, cuvîntul vostru va avea mai multă greutate în fața Maiestății Sale decît al meu.

Tausert se pregătea să prezideze un mare consiliu, pentru a-i anunța pe demnitarii tebani că va părăsi cetatea lui Amon de îndată ce vor lua sfîrșit funeraliile.

Un șambelan îi aduse la cunoștință sosirea generalului și a femeii înțelepte. Regina acceptă să-i primească.

Generalul o lăsă pe soția maestrului de operă să-și expună temerile, sperînd că regina le va considera ridicole; dar reacția lui Tausert îl dezamăgi.

– Nu trebuie să neglijăm un asemenea avertisment. Generale Mehy, cei mai mulți dintre oamenii dumneavoastră vor trebui să-și pună serviciile la dispoziția responsabilului digurilor, pe care să le consolideze de urgență. Ba mai mult, veți trimite un mesaj fiecărui șef de provincie și vă veți îngriji ca toți țăranii care muncesc pe terenuri joase sa fie puși la adăpost în satele construite pe dealuri.

– Este o treabă grea, Maiestate, și...

– Acesta este și motivul pentru care v-o încredințez.

– Aș putea măcar să asist la marele consiliu?

– Nu, nu pierdeți nici o secundă! Iată totuși care sînt cele mai proaspete noutăți: Siptah va fi încoronat Pharaon de îndată ce maestrul de operă din Locașul Adevărului va sigila ușa mormîntului soțului meu, Sethi al II-lea. Eu voi fi regentă pînă în ziua în care noul rege va fi capabil să guverneze. La treabă, generale! Grăbiți-vă!

Din păcate, constată Mehy, regina o ține pe femeia înțeleaptă mereu în preajma ei; de ce magii se mai făcea vinovată vrăjitoarea asta? Din fericire, nu era departe ziua în care moartea lui Nefer cel Tăcut o va distruge pe soția sa, lipsind-o de toate puterile.

– Doriți să vorbim între patru ochi, nu-i așa?

– Îmi citiți gîndurile, Maiestate!

– Dacă se adeverește această prevestire groaznică, nenorocirea va cruța Egiptul doar datorită intervenției voastre, iar eu îmi voi salva tronul. Vă voi fi foarte îndatorată, Clara!

– Nu plecați din Teba, Maiestate!

Regina se enervă.

– Îmi cereți prea mult! Peste zece zile, mumia soțului meu va fi depusă în sarcofag; și atunci, va trebui să mă întorc urgent la Pi-Ramses. Dacă nu, totul va fi un haos.

– Chiar dacă plecați astăzi, nu veți scăpa de furia apelor și veți pieri, înecată! Nu am nici un alt argument pentru a vă reține și-i rog pe zei să-mi ascultați sfatul.

Apele fluviului au crescut, revărsîndu-se cu o violență înspăimîntătoare.

Mai multe diguri au fost sparte, cîteva vite au pierit, dar, datorită măsurilor luate, toți oamenii au scăpat cu viață. Soldații lui Mehy le-au dat o mînă de ajutor țăranilor care se refugiaseră, urcîndu-se în vîrful palmierilor.

Cînd Seth încetă să mai agreseze luna, ochiul stîng al fratelui său, Horus, aceasta începu să crească din nou. În curînd, discul de argint strălucea din nou, întreg, imagine a Egiptului nevătămat, format din toate provinciile sale.

Lovită de un val uriaș, corabia reginei eșuase; însă Tausert, care alesese să rămînă la Teba, era teafără. În templul din Karnak, celebrase ofranda celor două oglinzi de aur și de argint, soarele și luna, pentru ca lumina reflectată în ele să îndepărteze efectele nefaste ale acestei inundații.

Aducînd cu ele mîl de culoare roșie, valurile se potoliseră încetul cu încetul. Tebanii, precum ceilalți locuitori ai Egiptului de Sus, puteau acum să navigheze, atenți să nu fie prinși în vreun vîrtej.

Stăpînindu-și furia împotriva cancelarului Bay care, neținînd cont de scrisoarea ei, o trădase, ajutîndu-l să urce pe tron pe un tînăr necunoscut, Tausert se dusese în sat pentru a-i mulțumi femeii înțelepte că i-a salvat viața și maestrului de operă, pentru perfecta desfășurare a funeraliilor lui Sethi al II-lea.

Hotărîse să nu se mai recăsătorească. Se zvonea, deja, că are diverși amanți și fiecare curtean se aștepta să-și aleagă un nobil teban cu care să formeze un cuplu regal, îndepărtîndu-l pe Siptah și luînd din nou puterea. Nedînd atenție bîrfelor, Tausert nu făcea dezmințiri; proști și ambițioși, aveau cu toții nevoie de această

hrană stricată. Secretul ei nu trebuia să-l afle nimeni: îi va rămîne credincioasă lui Sethi al II-lea, bărbatul pe care îl iubea, chiar şi dincolo de moarte.

După ce-i adusese omagiu lui Maat în sanctuarul său din Locaşul Adevărului, Tausert mergea alături de Clara pe uliţa principală.

– Cancelarul Bay m-a trădat, i se destăinui ea femeii înţelepte, dar a scos Egiptul dintr-o criză gravă; cine ar fi putut să prevadă că inundaţia mă va reţine la Teba şi că era nevoie de un rege, pentru a înăbuşi ambiţiile clanurilor? Crezusem că înţeleg de ce nu-mi găseaţi nici un loc în Valea Reginelor: pentru că aveam să ajung Pharaon. Dar mă înşelam... Siptah e cel care domneşte, iar eu nu sînt decît regentă. În acest caz, va accepta Hathor să mă primească printre regine?

– Nu, Maiestate; m-am dus din nou în acele locuri, dar răspunsul e acelaşi.

Cancelarul Bay îşi permitea, în sfîrşit, o seară de odihnă, singur în biroul său din palat, înconjurat de dosare. Egiptul avea un faraon şi, contrar temerilor cancelarului, nimeni nu se opusese urcării pe tron a tînărului Siptah, care suferise mult din punct de vedere fizic în timpul nesfîrşitului ceremonial de încoronare. Dar protejatul marelui preot al lui Ptah reuşise să treacă peste această încercare, înainte de a fi numit Pharaon, în aclamaţiile celor de faţă. Nimeni nu se temea de el, fiecare credea că adevăratul stăpîn al ţării va fi cancelarul, în urma înfrîngerii ambiţiei lui Tausert, aceea care nu mai avea decît un rol secundar.

Dar se înşelau cu toţii.

Bay avea pentru regină o admiraţie fără margini, iar pentru Siptah, multă dragoste. Tausert va guverna, Siptah va fi un bun gestionar, riguros şi cinstit. Îi va servi drept paravan văduvei lui Sethi, ai cărei duşmani erau influenţi şi numeroşi. Şi, după ce îşi va aduce probele sale, Tausert, precum ilustra Hatcepsut, va fi ridicată la demnitatea supremă.

Cancelarul avea o singură dorinţă: să-i explice totul lui Tausert, dovedindu-i că n-a trădat-o, ba, dimpotrivă, i-a rămas credincios.

73.

Cînd Serketa se întîlni din nou cu trădătorul, viitorul i se păru mult mai promițător. Regina Tausert tocmai părăsise Teba îndreptîndu-se către Pi-Ramses și nimeni nu se îndoia de faptul că, odată ajunsă în capitală, va face tot ce va putea să se răzbune pe Bay și să scape de Siptah, regele-fantomă.

Și atunci, numai generalul Mehy se va remarca, singurul punct de stabilitate în jurul căruia se vor strînge conducătorii, atît în Nord cît și în Sud.

– Ți-am adus ce mi-ai cerut, îi spuse ea trădătorului, dîndu-i o fiolă.

– Sînteți sigură de eficacitatea produsului?

– Fii fără grijă!

– În cît timp își face efectul?

– Cam într-o oră. Să înțeleg că ești gata să treci la fapte?

– Mi s-a ivit o ocazie excelentă...

– Dacă reușești, vei fi bogat.

Perioada de doliu luase sfîrșit și confreria putea, așadar, să sărbătorească numirea lui Paneb cel Zelos ca șef al echipei din dreapta. Banchetul promitea să fie cu atît mai vesel cu cît, de la primirea funcției sale, colosul îi asigurase pe cei mai îngrijorați că se va conforma în mod riguros regulamentelor, asupra cărora scribul Mormîntului veghea, de altfel, cu mare grijă.

Paneb condusese, cu o măiestrie desăvîrșita, operațiunea de introducere a sarcofagului în mormîntul lui Sethi al II-lea și

examinase, unul cîte unul, toate obiectele care aveau să însoţească sufletul regelui în lumea de dincolo. Uneori, autoritatea sa părea exagerată, dar, pentru că întotdeauna cerea mai mult de la el însuşi decît de la ceilalţi, nimeni nu avea nimic de obiectat.

Fiindcă numirea unui nou şef de echipă era un eveniment excepţional, felurile de mîncare aveau să fie memorabile: cotlete de vită, mai multe feluri de peşte, piure de legume, brînză proaspătă, de mai multe feluri, prăjituri cu miere, bere tare şi vinuri din cele mai vestite podgorii.

Nefer cel Tacut şi soţia sa apreciau bucuria simplă şi trăită din tot sufletul de către locuitorii satului, inclusiv de maimuţica verde, Fermecătoarea, Orătania Nesuferită şi Negruţu', care se îndopase cu carne în aşa hal, încît adormise la picioarele stăpînului său.

Uneori cam nesărate, glumele porneau din toate părţile; pînă şi cei mai aprigi adversari ai lui Paneb, Casa-Funie şi Nakht cel Puternic, renunţaseră la antipatia lor, felicitîndu-l cu căldură.

– La urma urmelor, îi spuse Nakht, ai căzut în plasă: noi putem sa ne bucurăm de promovarea ta, dar tu, nu prea! De cîte ori un membru al echipei va avea un necaz, va pronunţa un singur nume: Paneb! Nu e şeful răspunzător de greşelile subalternilor săi?

– Nu prea îmi convine, dar trebuie să recunosc că ai dreptate!

Aperti, care băuse bere fără ştirea părinţilor săi, adormise, căzut pe un taburet; după ce alergaseră de mii de ori în jurul mesei celei mari, ceilalţi copii, ameţiţi de atîta joacă, începeau să aţipească.

Mai mîndră de soţul ei decît îndrăznea s-o marturisească în faţa preoteselor lui Hathor, Uabet cea Pura îşi luă fetiţa în braţe şi plecă prima de la masă, urmată curînd de celelalte gospodine.

Înainte de a se întoarce acasă, maestrul de operă îl îmbrăţişă pe fiul său adoptiv.

– Avem încă mult de lucru, Paneb; de îndată ce sărbătorirea va lua sfîrşit, vom vorbi despre asta cu Hay şi cu scribul Mormîntului.

Cînd Nefer şi femeia înţeleaptă se ridicară să plece, Renup cel Jovial îi aduse colosului o frumoasă amforă conţinînd pe puţin trei litri de vin.

– Un vin excepţional din pivniţa lui Kenhir, pe care l-am desfăcut acum o oră... Ia miroase!

Paneb recunoscu, desigur, că vinul, producţie din ultimul an de domnie al lui Ramses al II-lea, avea un buchet extraordinar.

– Fă-ne onoarea, şefule de echipă, şi degustă această minunăţie, în sănătatea noastră! îi propuse Nakht cel Puternic.

Colosul nu se dădu înapoi din faţa acestei provocări şi goli amfora din cîteva sorbituri.

– Viaţă lungă lui Paneb! strigă Pai Pîinică-Bună, al cărui entuziasm molipsitor îi cuprinse pe toţi ceilalţi.

Satul era adormit, dar Paneb nu se îndura să plece acasă. Fără să fie beat, simţea o durere ciudată şi spera că răcoarea nopţii îl va face să-şi revină. Dar inima îi bătea neregulat, simţea transpiraţia curgîndu-i pe spate şi vedea cerul străbătut de linii roşii, albastre şi verzi.

Apoi fu cuprins de o furie de nestăpînit, fără voia lui, distruse un perete cu pumnii şi simţi dorinţa să distrugă o casă. Atunci înţelese că era posedat de un demon.

Singur, nu se simţea în stare să scape. Cu paşi hotărîţi, se îndreptă către locuinţa maestrului de operă, convins că femeia înţeleaptă va reuşi să-l vindece cumva.

Uliţa dansa înaintea ochilor săi, împărţindu-se în alte zece uliţe, în timp ce, sub picioarele sale, se deschideau hăuri, gata să-l înghită.

Pentru o clipă, se simţi paralizat, apoi continuă să meargă.

Da, asta era uşa!

Făcînd un efort imens, Paneb încercă s-o spargă cu o piatră.

– Deschide-mi, Nefer, sau vei muri chiar în noaptea asta!

Pictorul nu-şi mai recunoştea propria voce, nu mai ştia nici ce spune, nici ce face.

Uşa se deschise.

– Paneb! se miră Nefer. Ce-ai păţit?

– Nu te văd şi te aud prost...

Maestrul de operă îl sprijini pe fiul său adoptiv, îl conduse în casă şi îl ajută să se aşeze în prima încăpere, fără să-l observe pe scribul-asistent Imuni care, de departe, asistase la această scenă.

Trezindu-se imediat, Clara veni şi se aplecă asupra colosului. Îi examină ochii, îi luă pulsul, îi ascultă bătăile inimii şi îi palpă stomacul.

– Paneb a fost otrăvit, decise ea. Cred că a fost un amestec de mandragoră, laur aromat şi lotus.

– Viaţa îi este în pericol?

– Nu cred, dar va trebui să vomite. Dacă nu, va avea alte halucinaţii şi va deveni periculos!

Clara reuşi să dezintoxice organismul pacientului său, folosind produsele bănuite, dar într-o doză infimă.

În zorii zilei, Paneb îşi reveni. Nu-şi mai amintea nimic.

Cancelarul Bay se prosternă în faţa reginei Tausert, abia sosită la Pi-Ramses.

– Maiestate, cît sînt de fericit...

– Condu-mă la palat, pentru a-i prezenta un omagiu faraonului, înainte de a mă izola pentru totdeauna în apartamentele mele.

– Nu, Maiestate, nu asta e dorinţa lui Siptah şi nici a Egiptului. Tot ce am făcut a fost pentru ţară şi pentru Maiestatea Voastră.

Tausert ascultă explicaţiile cancelarului şi, simţindu-i emoţia, nu se îndoi de sinceritatea acestuia; dar cînd intră în palat, regina critică strategia lui Bay.

– Recunosc că venirea la tron a lui Siptah ne-a scutit de o criză gravă; dar, dacă el vrea să domnească, regenţa mea va fi iluzorie.

– Nu aşa va proceda tînărul rege, sînt sigur!

– În ciuda experienţei tale, cancelare, nu eşti, oare, victima unei naivităţi surprinzătoare?

N-a fost nevoie ca regina să ceară o audienţă, căci Siptah însuşi, îmbrăcat ca un simplu scrib, îi ieşi în întîmpinare, şchiopătînd, şi se înclină în faţa ei.

– Cancelarul şi cu mine vă aşteptam cu nerăbdare, Maiestate! Am impresia că sînt jucăria unor forţe necunoscute, pe care numai Maiestatea Voastră le poate domoli. Dubla coroană este prea grea pentru capul meu şi n-am altă ambiţie decît să ascult de suverana care va şti să domnească în această ţară!

Uimită, Tausert se întrebă dacă adolescentul era tot atît de sincer ca și cancelarul sau dacă nu cumva atinsese culmea ipocriziei. Pentru a se lămuri, va fi de ajuns să lucreze cîteva zile cu el.

– Un faraon trebuie să dea legi prin care să lupte împotriva nedreptății și care să fie în spiritul legii lui Maat, atît pentru cei bogați, cît și pentru cei săraci. La ce v-ați gîndit?

– La nimic, Maiestate, căci nu mă simt în stare să iau hotărîri de o asemenea importanță; dar am pregătit niște dosare, datorită cărora veți înțelege, poate, mai bine ce este de făcut mai departe!

Spre nemulțumirea multor curteni care sperau într-o violentă înfruntare dintre Siptah și Tausert, regele și regina se retraseră într-un birou, de unde nu ieșiră decît pentru a anunța, prin cancelar, o serie de măsuri economice și sociale. Atît miniștrii, cît și populația le primiră cu satisfacție, începînd să creadă că acest cuplu ciudat, format dintr-o văduvă și un infirm, nu era lipsit de înțelepciune.

Tausert stătea la umbră, în grădina palatului, mîngîind o pisică pătată asemănătoare unui tigru, pe care o învățase să respecte păsările. Era momentul să aibă o întrevedere cu Bay, prima de la întoarcerea sa în capitală.

Pentru a-și ascunde emoția, cancelarul avea atitudinea unui înalt funcționar. Refuza să recunoască sentimentele pe care le nutrea față de această femeie inaccesibilă.

– Am crezut că m-ai trădat, Bay, dar m-am înșelat! Egiptul îți datorează mult!

– Maiestate… Eu mi-am făcut datoria și nimic mai mult!

– L-ai făcut pe Siptah să aibă o pregătire cu totul remarcabilă. E ca și fiul meu și, împreună, vom sluji interesele celor Două Ținuturi. Transmite-i maestrului de operă din Locașul Adevărului ordinul de a-i pregăti locul de veci și templul pentru milioane de ani faraonului Siptah; doar știi că numai aceste monumente îi vor putea consolida tronul.

– Îi voi scrie imediat maestrului de operă.

Tausert îl lăsă pe cancelar să plece, fără să-i destăinuie faptul că avea de gînd să-i dea o recompensă fabuloasă, pe care nu și-ar fi putut-o închipui nici în visurile sale cele mai îndrăznețe.

74.

Maestrul de operă, femeia înţeleaptă şi Fened Nasul căzuseră de acord asupra amplasamentului locului de veci al lui Siptah în Valea Regilor, în apropierea celui al lui Sethi al II-lea, puţin mai la nord-vest. Purtînd şorţul de aur, Nefer cel Tăcut dădu prima lovitură în stîncă, folosindu-se de un baros şi de o daltă din aur; apoi, noul şef al echipei din dreapta folosi marele tîrnăcop, purtător al focului din cer.

Lui Paneb îi revenea sarcina de a conduce construirea şi ornarea unui mormînt, conform planului îndrăzneţ conceput de Nefer.

– Calcarul e de bună calitate; nu vom avea nici o surpriză neplăcută!

– E totuşi bine să fii prudent, îl sfătui Tăcutul; roca este uneori capricioasă. Dacă eşti prea sigur de tine, poţi face greşeli ireparabile!

– Am încredere în faleza asta; ştiu că nu minte! Şi apoi, tu vei fi aici şi mă vei opri atunci cînd voi da greş...

– Un şef de echipă care se înşală nu merită să rămînă în această funcţie!

Cel mai ucigător pumn nu i-ar fi făcut mai rău colosului decît aceste vorbe.

– Crezi că vă voi dezamăgi în halul ăsta?

– Meseria noastră este o aventură plină de capcane; fii vigilent şi perseverent, nu uita că materia, la fel ca şi oamenii, tinde mereu către inerţie şi haos! Tu conduci, prin urmare, nu

ai dreptul să fii superficial; chiar şi în somn, te vei gîndi la munca ta din ziua anterioară şi la cea care va urma a doua zi.

În Vale, soarele apunea; artizanii îşi strîngeau uneltele şi se pregăteau să plece în tabăra din strîmtoare pentru a se odihni.

Cei doi bărbaţi erau singuri în faţa locului de veci al lui Siptah.

– Cu ce viaţă extraordinară ne-a binecuvîntat cerul, Paneb! Eşti conştient de şansa pe care ne-o dau zeii?

Colosul se lipi de stîncă.

– Pe zi ce trece, îmi realizez visul... Ce-aş putea cere mai mult? Ştiu totuşi că trebuie să cercetez şi mai departe puterea acestor locuri şi înţelepciunea confreriei. Iar ceea ce mi-a fost dat trebuie transmis mai departe.

Fără grabă, îi urmară pe ceilalţi membri ai echipei. Nefer ştia că Paneb se afla la începutul unui nou drum, iar Paneb avea pentru Nefer o admiraţie pe care nici un cuvînt din lume n-ar putea-o exprima. În liniştea serii, fraternitatea care-i lega se scălda în culorile calde ale apusului de soare.

Ritualul din zori fusese îndeplinit, dar Nefer cel Tăcut nu se grăbea să dea semnalul de plecare către sat. Artizanii erau nerăbdători să-şi revadă familiile, aşa cum şi el dorea s-o revadă pe Clara, dar nu-i venea să părăsească muntele, de parcă acesta acorda confreriei protecţia de care avea nevoie.

– De-aş ajunge mai repede să mă odihnesc! îşi exprimă dorinţa Casa-Funie; poate că am ales bine locul pentru a săpa, dar roca e tare şi nu-mi mai simt braţele!

Maestrul de operă porni pe potecă, depănînd în minte dramele Egiptului de după moartea lui Ramses cel Mare. Un faraon de o asemenea măreţie îşi pusese amprenta atît de profund asupra ţării, încît urmaşii săi sufereau comparîndu-se cu el şi se străduiau din greu să umple golul creat în urma dispariţiei lui. Cît timp va mai trece pînă să apară un alt suveran demn de fondatorul Ramesseum-ului?

În ciuda tuturor frămîntărilor, Locaşul Adevărului continuase opera începută o dată cu crearea sa şi îmbogăţise piatra de lumină. Cu doi şefi de echipă cu temperamente atît de diferite, Paneb şi

Hay, confreria păstra un dinamism necesar continuării lucrărilor, maestrului de operă revenindu-i datoria de a asigura unitatea artizanilor, îndrumați pe noi cărări de magia femeii înțelepte.

Paneb purta pe umăr, ca pe un fulg, un sac plin cu silexuri ascuțite.

– Ce vrei să faci cu pietrele astea? îl întrebă Ipuy Iscoditorul, care-și revenise.

– Rar am întîlnit unele avînd această formă. Le voi ciopli și voi face dălți pentru sculptori.

– Cîtă muncă de acum încolo! se văicări Renup cel Jovial.

– Nu te preface mirat, îl ironiză Ched Salvatorul; un nou șef de echipă trebuie să arate cît de priceput este, iar noi va trebui să dovedim că sîntem la înălțimea cerințelor lui.

– Dar nu sîntem decît niște oameni! protestă Casa.

– Încă nu am uitat asta, mărturisi colosul; prea multă odihnă v-ar face rău! Cînd mîna se lenevește, își pierde iscusința.

Cîțiva artizani se întrebară dacă Paneb nu are cumva tendința de a nesocoti regulamentul, în caz de urgență; și un astfel de caz ar putea fi pregătirea echipamentului funerar al lui Sipah.

Calul lui Mehy era la capătul puterilor. Asudat, cu răsuflarea tăiată, cu inima bătîndu-i să-i sară din piept, nu mai putea galopa cum ar fi vrut stăpînul său.

„Animal de nimic", îl înjura generalul dîndu-l în grija rîndașilor.

Era al treilea pur sînge pe care Mehy îl obosea pînă la extenuare de dimineață, fără nici cel mai mic semn de afecțiune față de animalele pe care își vărsa nervii. Pînă și arcașii de elită suferiseră din cauza mîniei lui: prea moi, prea lenți, prea nesiguri! Generalul le demonstrase că rămăsese cel mai bun dintre ei, înainte de a pune la pămînt, în luptă, un infanterist mai bine făcut decît el.

Intrînd în vila sa, îl respinsese pe intendentul care-i propunea o băutură rece și lenjerie parfumată, și se aruncă asupra soției sale, îi sfîșie rochia cea nouă și făcu dragoste cu atîta sălbăticie încît, preț de cîteva clipe, Serketa crezuse că simte, în sfîrșit, plăcere.

– M-a durut, șacalul meu drag!

– Așteptarea asta mă exasperează... Masează-mi pîntecele, am mîncat prea mult azi-dimineață!

Mușchii generalului erau cuprinși de contracții dureroase.

– Aliatul nostru nu va reuși, cobi el.

– El, care de obicei e atît de prudent, părea optimist, îi aminti Serketa.

– Locașul Adevărului ne-a făcut să pierdem de atîtea ori!

– Pentru că n-am procedat cum trebuie, leul meu iubitor... De data asta, îl vom lovi chiar în inimă!

– Lovitura fatală va fi împiedicată de nu știu ce protecție nevăzută... Acest Nefer pare a fi nemuritor!

– Dacă dispare el, promise Serketa, confreria se va destrăma.

– Să sperăm că tot așa se va întîmpla și cu triumviratul instalat în fruntea statului! Nu văd clar strategia cancelarului Bay.

– Și totuși, e foarte simplă: cancelarul o iubește pe regină, o știe inaccesibilă, dar face tot ce se poate pentru ca ea să devină faraon. Bietul Siptah, infirm și lipsit de personalitate, nu e decît o momeală pentru curteni, în timp ce Tausert pune bazele puterii sale viitoare.

– Bay este mai periculos decît credeam...

– El nu există decît prin Tausert. După ce-l vom elimina pe maestrul de operă, vom porni atacul contra ei. Un adversar superb, aproape la fel de periculos ca și mine.

Mehy se întinse pe burtă.

– Freacă-mă pe mijloc... Caii ăștia tîmpiți m-au deșelat.

– Tausert are încredere în tine și această greșeală îi va fi fatală!

Întinzîndu-și brațul în spate, generalul o apucă de păr pe soția sa.

– Regina asta nu înseamnă nimic; nu contează decît piatra de lumină! Atîta vreme cît maestrul de operă trăiește, nu putem ajunge la ea!

– Atunci, nu mai e mult și va fi a noastră!

– Nu lipsește nici o unealtă, constată Imuni, după ce făcu un control riguros.

– Cu atît mai bine, aprobă scribul Mormîntului cu o voce obosită. Vreun incident de semnalat?

– Deocamdată, nici unul!

– Ești absolut sigur?

– Puteți avea încredere în mine!

Kenhir era liniștit doar pe jumătate. E adevărat că Imuni, cu temperamentul său de dihor, ar fi notat și cea mai mică neregulă; și totuși, bătrînul scrib era îngrijorat, de parcă satul era amenințat de o catastrofă inevitabilă. Asta îl făcuse să colinde toată ziua pe străzi pentru a culege noutăți de la unii și de la alții, dar nu află nimic alarmant.

Soția sa, Niut cea Neobosită, îi simți neliniștea.

– Necazuri mari?

– Doar un vis urît, dar, de data asta, cu ochii deschiși! De azi-dimineață, nu încetez să-mi fac gînduri negre.

– Poate că, fără să știu eu, ați mîncat prea mult!

– Nici nu poate fi vorba de așa ceva! O să citesc puțin și o să mă liniștesc.

Niut, atît de echilibrată de obicei, se simți deodată îngrijorată. Kenhir îi mărturisise frămîntările sale.

Dar această stare îi dispăru repede, o dată cu măturatul, făcut cu aceeași energie ca altădată.

Calm, ori de cîte ori se odihnea în casa maestrului de operă, Negruțu' era, de data asta, într-un du-te-vino continuu, venea să ceară cîte o mîngîiere, se culca, apoi se ridica din nou.

Nefer încerca zadarnic să-l potolească; în ochii maronii ai cîinelui stăruia o întrebare pe care Tăcutul nu reușea s-o înțeleagă.

– Ți-ai pierdut amuleta? spuse Clara, îngrijorată.

Nefer își duse mîna la gît. Nodul lui Isis dispăruse.

– Cred că s-a rupt cureluşa, fără să-mi dau seama.

– O să-ți dau alta chiar mîine!

Femeia înțeleaptă zări o bucățică de papirus, care fusese strecurată pe sub ușa de la intrare. O luă și citi mesajul, lăsînd-o apoi pe o masă joasă.

– Sînt chemată la auxiliari... Un accident. Îl iau și pe Negruțu' cu mine; va fi bucuros să zburde.

Fierarul Obed era surprins.

– Un accident? Nu, nu cred... Auxiliarii au plecat deja de ceva vreme.

– Să verificăm, totuși! ceru Clara.

Însoțită de fierar, inspectă atelierele.

Nici țipenie om.

Cînd se întoarse acasă, femeia înțeleaptă constată îndată că bucata de papirus nu se mai afla pe masa cea joasă.

Negruțu' țîșni în direcția camerei și scoase un urlet sfîșietor. Clara veni și ea, în fugă.

– Nefer, ce se întîmplă? Nefer... Răspunde-mi!

Cu un silex înfipt în inimă, maestrul de operă stătea într-un fotoliu, cu degetele încleștate, strîngînd brațele acestei mobile confortabile.

În privirea sa, abia se mai zărea o luminiță. Nefer luptase, peste puterile sale, s-o poată revedea pentru ultima oară pe femeia pe care o iubise atît de mult în viața sa pămînteană și pe care nu va înceta s-o iubească în veci.

Din gura sa, pe care moartea o încleștase, nu mai putea ieși nici un sunet, dar Clara, punîndu-și mîinile, cu patimă, pe cele ale lui Nefer, împărtăși din tot sufletul această ultimă clipă de comuniune și de fericire, pe care Tăcutul știuse s-o smulgă destinului.

75.

De la moartea lui Nefer, pale de nisip se abăteau cu violenţă asupra satului, bîntuit de vaiete care păreau să coboare de pe creastă. Muntele trosnea de parcă ar fi ameninţat să se prăvale peste Locaşul Adevărului. Soarele nu mai putea străpunge norii cenuşii, iar ziua era asemenea nopţii.

Femei, bărbaţi şi copii rămîneau pe gînduri, fără să mai poată mînca. Nimeni nu mai îndrăznea să scoată o vorbă. Orătania Nesuferită îşi ţinea capul între aripi, Fermecătoarea stătea ascunsă sub un scaun din paie, iar Negruţu', sub patul Clarei.

Nici o preoteasă nu avusese curajul să depună ofrande pe altarele strămoşilor, ca şi cînd aceştia ar fi părăsit confreria. Întregul sat simţea, neputincios, moartea maestrului său de operă, fără de care gesturile cele mai obişnuite nu mai aveau vreun sens.

Încetul cu încetul, nisipul acoperea terasele, dar nimeni nu se mai gîndea să facă vreun gest pentru a-şi apăra locuinţa. Nu era, oare, drept ca mînia zeilor, stîrnită de o crimă mai mult decît oribilă, să şteargă de pe faţa pămîntului această comunitate?

În lipsa Tăcutului, cine ar mai fi avut chef să folosească vreo unealtă sau indecenţa de a se gîndi la fericire? El lăsase în urma sa nişte orfani incapabili să supravieţuiască.

– N-avem dreptul să ne purtăm astfel, îi spuse Paneb Clarei; îl jignim pe Nefer, distrugîndu-i opera. Să celebrăm funeraliile maestrului nostru de operă, aşa cum ne-o cer ritualurile sacre. Dacă nu, el va rămîne, într-adevăr, mort. Datoria confreriei este aceea de a asigura prezenţa lui eternă printre noi.

Femeia înţeleaptă se ridică anevoie, ajutată de colos.

Cînd Clara apăru pe uliţa principală a satului, furtuna se linişti.

Unul cîte unul, tîrîndu-şi picioarele, Slujitorii Locaşului Adevărului o urmară pe femeia înţeleaptă, către templu.

Baroase, dălţi, tesle, echere, nivele, perpendiculare, mese de ofrandă, pat, oglinzi, sandale, cufere şi alte obiecte fabricate cu dragoste de către artizanii Locaşului Adevărului, toate fuseseră depuse în mormîntul lui Nefer cel Tacut. Printre statui, cea mai emoţionantă era una care îi reprezenta pe maestrul de operă şi pe soţia lui, aşezaţi unul lîngă altul; Clara îşi trecea braţul stîng în jurul umerilor soţului său, protectoare, iar privirile lor erau de o extraordinară intensitate.

În pragul locaşului de veci, se afla un scaun cu picioarele de forma celor ale unui taur, pe care trona o statuetă simbolizînd *KA*-ul maestrului de operă, puterea sa creatoare, de-a pururi vie în Lumea Cealaltă.

Ritualul luă sfîrşit. Femeia înţeleaptă plantă la intrarea în mormînt, copacul pe care Osiris îl crease pentru zei şi pentru oameni şi ale cărui frunze aveau forma unei inimi.

Nimeni nu reuşise să-şi stăpînească lacrimile şi fiecare admira demnitatea văduvei care, însoţită de gemetele sfîşietoare ale lui Negruţu', părea totuşi că-şi pierde cunoştinţa. Făcînd eforturi supraomeneşti, Clara reuşi, cu ajutorul lui Paneb, să ajungă acasă, şi aici se prăbuşi pe pat, fără putere.

Amorţit, satul era cufundat într-o tristeţe apăsătoare, pe care nici măcar un rîs de copil n-o putea consola.

Pierzîndu-şi şeful, confreria nu era, oare, condamnată să dispară?

Trecuseră trei zile.

Uşa se deschise şi femeia înţeleaptă apăru, sfîrşită de durere; avusese totuşi voinţa de a-şi înfrunta suferinţa, machiindu-se şi îmbrăcînd rochia de mai-mare a preoteselor lui Hathor. De o frumuseţe şi o demnitate extraordinară, Clara părea să facă parte din altă lume, în care nu mai existau nici bucurii, dar nici tristeţe.

– Dacă cineva are nevoie de mine, îi spuse ea scribului Mormîntului, sînt gata să-l îngrijesc.

– Există ceva și mai urgent, Clara; am reușit să-i liniștesc pe cei mai porniți, dar trebuie să convocăm imediat tribunalul satului. S-au adunat prea multe plîngeri.

– Plîngeri... Împotriva cui?

– Împotriva lui Paneb. Acuzațiile sînt grave, trebuie să ținem seama de ele.

Toți sătenii se adunaseră în curtea neacoperită a templului lui Maat și Hathor. Înainte de a face o anchetă minuțioasă, președintele tribunalului, scribul Mormîntului, trebuia să asculte acuzația și apărarea. Alături de el, femeia înțeleaptă, șeful echipei din stînga și două preotese ale lui Hathor, precum și soțiile lui Pai Pîinică-Bună și Karo cel Posac.

– Ne confruntăm cu cea mai mare tragedie pe care a trăit-o vreodată acest sat, declară Kenhir, cu o voce stinsă. Maestrul de operă Nefer cel Tăcut a fost asasinat în propria locuință. Cel care a comis această crimă abominabilă se află printre noi. Dacă a mai păstrat în el puțină demnitate, să mărturisească și să-și explice acest gest!

Nici o voce nu rupse tăcerea.

– Femeia înțeleaptă ne-ar putea preciza împrejurările dramei? întrebă Kenhir.

– Am primit un mesaj prin care eram chemată să îngrijesc un auxiliar rănit. Era, desigur, o minciună, pentru a mă face să plec de acasă. Cînd m-am întors, mesajul dispăruse, iar soțul meu era mort.

– Cum a fost asasinat Nefer cel Tăcut?

– I-a fost înfipt în inimă un silex foarte ascuțit, cioplit cu grijă.

– Se vede treaba că vinovatul avea multă forță, interveni Ipuy Iscoditorul iar eu l-am văzut pe Paneb aducînd mai multe silexuri, strînse de pe jos, în tabăra din strîmtoare. Ched Salvatorul nu mă va contrazice.

Pictorul fu obligat să garanteze veridicitatea mărturiei sculptorului.

Paneb reacţionă cu violenţă:

– Îndrăzniţi să mă acuzaţi de uciderea tatălui meu adoptiv, omul pe care îl veneram, numai pentru că aţi văzut că am adunat nişte pietre de pe munte?

– Este adevărat că Paneb a adus aceste pietre, preciză Ched Salvatorul, fapt remarcat şi de alţi artizani ai echipei din dreapta... Începînd cu asasinul! Aşa i-a venit ideea să-l ucidă pe Nefer cu un silex, pentru ca acuzaţia să cadă asupra noului şef al echipei.

– Am asistat la o ceartă violentă între Nefer şi Paneb, spuse Unesh Şacalul. Nu puteau cădea de acord asupra felului în care trebuia terminat mormîntul lui Sethi al II-lea.

– Este foarte adevărat, recunoscu colosul, dar ne împăcaserăm!

– Mi-ai mărturisit că nu-ţi plăcea atitudinea maestrului de operă faţă de rege, preciză Renup cel Jovial.

– Pot adăuga ceva şi mai grav! reluă Unesh. Pai şi cu mine am şters o mînă roşie pictată pe uşa maestrului de operă, pentru ca această prevestire să nu se adeverească. Şi acea mînă era mare cît a lui Paneb!

Pai aprobă dînd din cap.

– Nu pot ţine seama de o probă pe care aţi distrus-o! spuse Kenhir, iritat.

– Nu ne putem îndoi de cuvîntul acestor doi artizani, interveni Imuni, scribul-asistent, cu atît mai mult cu cît l-am văzut pe Paneb încercînd să forţeze uşa maestrului de operă şi i-am auzit clar teribila ameninţare: „Deschide sau vei muri chiar în noaptea asta!"

– Paneb fusese otrăvit de către asasin, le aduse la cunoştinţă femeia înţeleaptă; moartea de care pomenea era propria moarte.

– Paneb e vinovat, insistă Imuni; n-a urmărit decît să fie adoptat de Nefer cel Tăcut, pentru ca acesta să-l aleagă şef de echipă. După ce şi-a atins scopul, s-a debarasat de protectorul său, care-l demascase pe impostor. Eu am studiat arhivele confreriei şi pot dovedi că am legături de familie, desigur, îndepărtate, cu Nefer. Pe mine ar fi trebuit să mă aleagă drept fiu adoptiv, nu pe Paneb!

Scribul-asistent dădu la iveală un papirus pe care îşi notase date ce-i justificau pretenţiile.

Paneb era cît pe ce să se repeadă asupra mustăciosului, dar Ched Salvatorul îl opri.

– Afirmațiile lui Imuni nu sînt fondate, declară, cu seninătate, femeia înțeleaptă. Oricare ar fi legăturile pe care le evocă, nici o neînțelegere nu-l despărțea pe Nefer de Paneb, fiul pe care îl alesese de bunăvoie! Îi unea o legătură de invidiat.

În ciuda celor spuse de văduvă, Imuni nu renunță.

– Sînt multe indicii care-l acuză pe Paneb! Propun ca tribunalul să-l declare vinovat.

– Nu trebuie să ne lăsăm înșelați de gelozia lui Imuni, obiectă Ched Salvatorul.

– Nu există nici o probă convingătoare, declară Kenhir.

– Există posibilitatea de a cunoaște adevărul, spuse femeia înțeleaptă, cu gravitate: să-l supunem pe Paneb probei Locașului Acacia. Dacă scapă cu viață, va fi considerat nevinovat.

Aici, în Locașul Acacia, se întruneau cîteva preotese ale lui Hathor inițiate în misterele lui Osiris; pe mormîntul zeului asasinat de fratele său, Seth, crescuse un acacia ai cărui spini îl sfîșiau pe sperjur.

În fața lor, Paneb afirmase că nu era vinovat de crima pentru care era acuzat.

– Viața și moartea se unesc în acest copac, spuse femeia înțeleaptă. Cînd el se usucă, viața îi părăsește pe cei vii pînă cînd Isis vindecă rănile făcute de Seth; atunci, copacul înfrunzește și ființa nevinovată nu mai are de ce să se teamă de el. Înaintează, Paneb, și fă-te una cu el!

Spinii erau mari și ascuțiți, parcă mai primejdioși decît pumnalele, gata să pătrundă adînc în carne. Dar colosul nu putea da înapoi; ar fi fost considerat vinovat și ar fi primit pedeapsa capitală.

Paneb îmbrățișă copacul vieții și al morții.

Cînd Zelosul ieși teafăr din Locașul Acacia, pînă și Imuni fu nevoit să se încline în fața judecății lui Osiris. Spinii copacului se retrăseseră, fără să-l rănească pe artizanul cel cinstit.

Nici o acuzaţie nu avea să i se mai aducă lui Paneb, curat ca lacrima.

– N-am crezut nici o clipă că eşti vinovat! îi mărturisi Clara.

– Această crimă nu va rămîne nepedepsită, ţi-o jur!

Femeia înţeleaptă urcă pînă la locul de veci al maestrului de operă. Paneb o urmă.

– Priveşte acest sat, îl sfătui ea; seamănă cu o corabie care înfruntă furtuna. Dacă nu veghem asupra lui, dacă nu-i dăm tot ce avem mai bun în noi, riscă să se ducă la fund, şi atunci ar însemna că asasinul lui Nefer a ucis întreaga confrerie. Nefer nu va fi nicicodată înlocuit, iar suferinţa noastră va fi mereu aceeaşi. Dar trebuie să-i continuăm opera şi să dam viaţă Locaşului Adevărului.

Un şoim zbură peste sat, se roti de cîteva ori pe deasupra necropolei, apoi se înălţă către soare, bătînd din aripi cu putere.

– E sufletul lui Nefer cel Tăcut, spuse Clara în şoaptă; ne arată drumul către lumină.

CHRISTIAN JACQ

Seria *Piatra luminii*

- Nefer cel Tăcut
- Femeia Înțeleaptă
- Paneb cel Zelos
- Locașul Adevărului

În cel de-al treilea volum din seria *Piatra luminii,* Paneb cel Zelos revine în Locașul Adevărului, acel spațiu sacru și inaccesibil din Egiptul antic în care se construiesc mormintele faraonilor. Printre artizani, trei personaje excepționale: Nefer cel Tăcut, Femeia Înțeleaptă și Paneb cel Zelos – pictorul de geniu. Dar vremuri tulburi se abat peste Valea Regilor: trădători infiltrați în confrerie plănuiesc să fure piatra luminii – cea care transformă materia în aur –, iar lupta pentru putere dintre faraonul Sethi al II-lea și fiul lui, Amenmes, riscă să dezbine Egiptul. Și ce soartă va avea oare Locașul Adevarului?

Seria *Piatra luminii:*

- *Nefer cel Tăcut*
- *Femeia Înțeleaptă*
- *Paneb cel Zelos*
- *Locașul Adevărului*

rao international publishing company

ISBN 973-576-698-1
www.raobooks.com